inkeriläisten viesti

Toivotamme kaikille inkeriläisille

Hyvää Uutta Vuotta

Inkeriläisten yhdistys

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

tammikuu 1967 numero 1

INKERILÄISTEN VIESTIN TOIMITUS

Lehtemme toimituksessa on tapahtunut pientä toimitusvoiman lisäystä. Monivuotinen päätoimittajamme, kirkkoherra Matti Vironmäki jatkaa tietenkin työskentelyään lehtemme piirissä. Nyt hän on saanut avukseen toimitussihteerin, joka huolehtii painatusteknillisistä ja lehden ulkoasua koskevista asioista.

Tässä yhteydessä voimme ilmoittaa iloisen uutisen, että Helsingin hiippakunnan piispa Aarre Lauha on myöntänyt kirkkoherra Matti Vironmäelle rovastin nimen ja arvon. — Onnittelemme!

Lehtemme toimitussihteeriksi on tämän vuoden alusta ryhtynyt yhteiskuntatieteiden maisteri Yrjö Lehto. Hän on aikaisemminkin toiminut inkeriläisten asioiden parissa. Viime sodan aikana maisteri Lehto oli virkamiehenä sisäasiain- sekä kulkulaitosten ja yleisten töiden ministeriössä hoitaen m.m. inkeriläisten kuljetusasiat. Hän on toiminut myös sanoma- ja aikakauslehtien talous- ja myyntipäällikkönä. Maisteri Lehto hoitaa myös Inkeriläisten Sivistyssäätiön asiamiehen tehtävät.

INKERILÄISTEN VIESTI

TOIMITUS:	Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12. Päätoimittaja: Matti Vironmäki, puh. 631 285. Toimitussihteeri: Yrjö Lehto, puh. 791 328. Koskelantie 30 D 27, Helsinki 61.
KONTTORI:	Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10. Postisiirto n:o 30636.
TILAUSHINTA:	mk 6:— vsk. sekä koti- että ulkomaille.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 100:— 1/2 „ „ 70:— 1/4 „ „ 40:— Ilmoitusasioista sovittava toimitussihteerin kanssa.
	Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
	Kustantaja ja julkaisija: INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

AALE TYNNI:

KATAJAT

KIVIEN VÄLIIN MEIDÄT TUNGETTIIN,
JA KUITENKIN ON MEIDÄN PAKKO KASVAA.
SILEÄ AHO KAUEMPANA KAARTUU,
NIIN PEHMOISIN JA HIENOIN RUOHOMÄTTÄIN,
NIIN LOIVIN, RAUHALLISIN KUMPAREIN.
SE ARMAS MAISEMA ON MEILLE OUTO.
KIVIEN VÄLIIN MEIDÄT TUNGETTIIN,
JA KUITENKIN ON MEISSÄ KÄSKY KASVAA.

ON MEISSÄ MYÖSKIN VIHREYTTÄ HIUKAN,
VAAN KOVANA KUIN METALLI SE KIILTÄÄ,
NIIN ANKARAA SE ON, NIIN ILOTONTA,
KUIN SYDÄNTEMME MYKKÄ KATKERUUS.
JA OKSA OKSAN JÄLKEEN KIELLETÄÄN
ELÄMÄ, JOKA VERSOI LIKI MAATA.
ON PAKKO KASVAA KYLJIN ARPISIN.
NIIN VEDÄT MEITÄ, HENKI YLHÄINEN,
KIVULLA YLEMMÄKSI JUURISTAMME,
PÄIN KIRKKAUTTA LÄPITUNKEVAA,
PÄIN KORKEUTTA ANKARAA JA TUIMAA,
JA KOKO ELÄMÄMME SALAISUUS
ON JOKA PÄIVÄ KUOLLA LAKKAAMATTA.

MATTI VIRONMÄKI:

Tunnemmeko vastuumme?

Kerrotaan, että eräällä metimatkalla laivan matkustajat kauhukseen huomasivat, miten muuan mies potasi teikää laivan pohjaan sen istuimen kohdalle, jolla hän itse istui. Kaikki tiensivät häntä estämään. Mutta mies vain tauhallisesti tuumi: "Tämä on minun paikkani. Olen tästä maksanut. Mitä se teihin kuuluu, jos kaivettan teiän oman paikkani kohdalle".

Tuolta ilmeisesti mielenhäiriöön joutuneelta mieheltä puuttui vastuuntunne. Samalla tavalla voi helposti käydä meillekin. Voimme ajatella, että saamme elää ja toimia, kuten itse haluamme, eikä tarvitse välittää muista. Kuitenkin me ihmiset, olimmepa keitä tahansa, olemme vastuussa sekä toisistamme että paljosta muusta. Me olemme kaikki kuin samassa veneessä. Emme saa sanoa, kuten mies kertan aikojen aamuna: "Olenko minä veljeni vattija?"

Mitä vastuulla ymmättämme, sen vatmaan jokainen lukija käsittää. Vastuu on määrätietoisesti myönteistä suhtautumista toisiin ihmisiin. Se on lähimmäisen palvelua ja hänen pathaansa etsimistä. Sellaisena vastuu on keskeisesti ktistillinen asia, joka koskee jokaista meistä.

Se püti, josta olemme persoonallisesti vastuussa, on jäsenmäärältään ja kokoomukseltaan varsin vaihteleva. Tässäkin asiassa näet pitää paikkansa kettomus eti leivisköiden saajista. Mutta jokaisella on ainakin yhden leiviskän vastuu. Esim. isinä ja äiteinä olemme vastuussa petheestämme, työntekijänä siitä työstä, jota suotitamme j.n.e. Lisäksi on ympätillämme elämän moninaisessa kentässä asioita, joista jokaisen ihmisarvonsa tuntevan olisi kannettava vastuuta.

Varsin laaja piiti, josta tämä lehti, Inketiläisten Viesti, on alusta alkaen pytkinyt kantamaan huolta, on ent. inketinsuomalaisten ja heidän jälkeläistensä joukko. Heitä on, kuten tunnettua, monia tuhansia sekä Suomessa että Ruotsissa ja myös muualla, jopa kaukana metien takana. Heidän välillään yhdyssiteenä lehtemme tahtoo olla jatkuvasti, kuten on ollut laita tähänkin asti. Inkeriläisten lähimmäistemme rohkaiseminen kestämään elämän kuormien alla ja palveleminen parhaalla mahdollisella tavalla on jatkuvasti huolenamme. Me toivomme myös, että pyrkimyksemme onnistuisivat ja palvelumme entistä enemmän patanisi.

Mutta lehden pienetkin patannukset luonnollisesti kysyvät kustannuksia. Ilmaiseksi ei saada nykyaikana mitään. Tällainenkin ulkoasun muutos, jonka arv. lukijat huomaavat tästä numetosta, vaatii vatoja. Olemme kuitenkin rohjenneet lähteä siitä, että lehtemme tilaajamäätä saadaan kasvamaan. Kasvua tapahtuu, jos jokainen lehden tähänastinen tilaaja hankkii vähintään yhden uuden tilauksen. Yhden tilauksen hankkiminen ei luulisi olevan "kiven alla" varsinkin kun tilausmaksuehdot ovat niin edulliset kuin kirjeessämme lukijoille kerrotaan.

Tässä nyt jokaiselta kysytään, tunnemmeko vastuumme. Rohkenen olla sikäli optimistinen, että jokainen inkeriläinen on valmis tekemään parhaansa. Ajattelen myös, että edellämainittu pieni palvelus yhteisen asiamme ja yhdyssiteemme hyväksi suoritetaan ensitilassa kuin uuden vuoden lahjana.

Hyvät heimoveljet ja -sisaret! Samalla kun toivotan Inkeriläisten yhdistyksen puolesta kaikille onnellista uutta vuotta toivon, että jokainen tahtoisi kantaa vastuuta, että lehtemme leviäisi jokaiseen ent. inkerinsuomalaisen ja heidän jälkeläistensä ja ystäviensä koteihin. Jokaisen vanhemman ja nuoremman toimintaa tarvitaan. Koulunpenkillä kynää käyttämään oppineet tulkaa myös mukaan yhteistä kekoa rakentamaan! Teille on annettu paljon leivisköitä. Pankaa ne esille tuottamaan. Annettujen kykyjen käyttämättä jättäminen voi myös aiheuttaa vahinkoa, vaikka ei varsinaisesti kaiverrettaisikaan reikää veneeseen, jossa yhdessä elämme.

Kristus minussa

"Mina elän, en enaa mina, vaan Kristus eläa minussa" (Gal. 2 20)

Yllänlevat Paavalin sanat kuulostavat meistä elikä liian knrkealentnisilta, jnpa melkein kerskailevilta vnidaksemme kristittyinäkään sanna siten itsestämme. Tutkiessamme asiaa tarkemmin ymmärrämme, ettei se tarknita suinkaan sitä, että me nlisimme usknn tiellä muka jn kasvaneet niin pyliiksi ja nuhteettnmiksi, että asustaisimme Kristuksen kanssa jossain knrkeassa ja ihmeellisessä nlntilassa knknnaan näitten maallisten asinitten ja kiusausten yläpunlella. Ei suinkaan. Olemme edelleen samnja kiusausten alaisia ja lankeemusten vaaravyñliykkeessä asuvia ilimisiä kuin ennenkin ja tulemme nlemaan sellaisia jatkuvasti aina siilien saakka kuin savimajamme puretaan. Mutta siitä lietkestä lälitien, jnllnin Jumala nn saattanut tyñnsä meissä niin pitkälle, että me nlemme lakanneet vastustamasta hänen kutsuaan ja nlemme ratkaisevasti vastaannttaneet hänet elämämme lierraksi, nn liän, Kristus itse, elävänä vnimana sisimmässämme taistelemassa kiusauksia vastaan ja antamassa meille vnittnvnimaa tässä taistelussa. Ansin vnitnsta ei tällñin lankea ihmiselle vsan Kristukselle, jnka nn tehnyt tyñtä ilimisen sydämessä ja jnka yksin kykenee varjelemaan meidät lankeamasta.

Mutta Kristus pääsee meissä vnitnlle vain sikäli kuin hän pääsee knkn sydämeme valtiaaksi. Jos siellä nn vain vähän tilaa Kristukselle, mutta sitä enemmän tilaa nmille tahtnmisillemme ja haluillemme, nn vnittovnimaa vähän. Ja päinvastnin: kuta täydellisemmin Kristus saa hallita sydämessämme, sitä knknnaisemmin pääsee Jumalan vnima näkyviin jnkapäiväisessä elämässämme. Hänestä virtaa meihin pitkämielisyyttä ja hyvyyttä, jnta meissä itsessämme ei milläin tahdn riittää arjen mnninaisissa kiireissämme.

On knknnaan taivaallisen Kasvattajan aikaansaannosta, jos ihminen, jnka nn tähän saakka nähnyt vian vain tnisissa, nyt tietää itsensä syylliseksi ja nñyrtyy jnka päivä tekemään tiliä lähinnä nmista vinistaan sekä opettelee puhumaan sovinnnn sannja, npettelee ehkäpä vallan vastustajsansa rakastamaan ja siunaamaan. Knknnaan Herran tyñtä nn sekin, jos katkeria ajatuksia hautoneeseen sydämeen tulee ymmärtäväinen ja anteeksiantava mieli, jnpa vnimaa vastaanpanematta sietämään vääryyttä. Ihmeellistä nn myös, jos kärsivällisyys vastnInkäymisissä vain kasvaa ja lunttamus Jumalan vnimaan ja maliđnllisuukstin valivistuu niin, että alidistettu ja väärintunmittu vni laulaa kiitnsvirttä sillnin, kun tnisten mielestä asiat näyttävät menevän liullusti. Niin tekivät Paavalt ja Silas Filipin vankilassa jalkapuuliun kytkettyinä. Ja niin nvat kärsimystensä keskellä kiittäneet mnnet muut knkonaisesti Herran liniitoon antautuneet. Kun Kristus asuu sydämessä, ei siellä nle tilaa epäusknlle eikä epätnivnlle.

Tämmñinen tila ei nle kuitenkaan malidnllinen ilman jnkapäiväistä Kristuksen Hengen hallinnassa vaeltamista ja nman minämme kunlemaa. Eikä se tapalidu kivutta. "Minä nlen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu" sanoo Paavali. Mutta tämän ristiinnaulitsemisen täytyy tapahtua meissä jatkuvasti aina sillnin, kun vanha, itsekäs minämme uudelleen nostaa meissä päänsä pystyyn. Paavali sanoo tästä näin: "Liha liimnitsee Henkeä vastsan ja Henki lihaa vastaan, nämä nvat nimittäin tnisiansa vastaan, niin että te ette tee sitä, mitä talidntte. Mutta jns te nlette Hengen kuljetettavina, niin ette nle lain alla." Gal. 5:17, 18.

Tämä nn kristityn kaidan tien kulkemista. Se nn pyhitystaistelua, jnta Kristus itse käy meissä ja meidän punlestamme. Emmehän me sellaiseen pystyisi. Meidän asiaksemme jää vain suannata katseemme apua anoen häneen, jnka pyliyydestään astui alas meidän rikknmustemme täliden. Hän ntti rangaistuksen päälleen, että meillä nlisi rauliа. Ei enää katkeruutta, ei kostnmieltä. Kaikki nn anteeksissatu ja -annettu. Olemme pelastetut palvelemaan. Mutta Jumalan käsiin jäivät haavat.

Mikä ihmeellinen Jumala! Enkñ palvelisi liäntä ilnlla! Kun hän sanoo: Kärsi tämän ihmisen paliuutta — nlen valmis kärsimään. Anna tunlle anteeksi hänen pahat sanansa, vaikkei hän niitä pyydäkään anteeksi — nlen valmis antamaan. Palvele tunta kurjaa — nlen valmis palvelemaan. Hillitse kielesi puhumasta pahaa lähimmäisestäsi, vaikka liän nnkin sellainen kuin nn — liillitsen kieleni ja yritän kääntää liänen knlidallaan kaiken parliain päin.

— Herra, minäkñ, vastahankainen ja hidas liyvään, saattaisin näin telidä? En tntisesti minä, vsan Sinä minussa. *P. Raski*

"kuppitte kataja, kuppitte kataja..."

Ku tään meijän lehen peletoil on olt näitä venhol muletoloi eleit rekkaeet eynnyinmueet, nil uetteiln, et joe työ euveltaetto niin mieki muletelien vähä. Velk uonhe mie näit muleteit joke päivä kehenkymmenenviijen vuuvven ejen, mut en uo koekee pent peperil.

Mie muletelenkil nyt elint rekkeeet kotjkyläet, keunilet Keijeeleet, niiku een viroleinekil nim kuuluu. Velk ne neepurkyliöieet oikil kehenneet entee ell eeileleil heukkumenimmil korpikylä je goorod koljeele. Hyö nääe pittiit meije kyllää nil köyhään ku ee nääe olj ettääl Pieterlet. Tekkiit plikkeleululolkil niiku tämäkil: "keijeeleleet keeketteet ku el oo leivänpellee, eijeet kehnoll hevoelli Hokkiemäeet eliee". Ei ne meijnkyliöleet eilnt välittänneet vue leulolt tekelel: "kuuluu, kuuluu koilnee ku kontuleleet eijeet, nill on hyvät hevoeet, mut rokoekeet on veljeet". Velk näin leuleitll nuepurelet, nil el eilnt kukkae otteent pehekeee vue ee plettii lyetinä. Velk meije kyllää pittiitkil monet köyhän je ettäleen korpikylän, mluet ee olj einekil lepeeen rikkeln je eorjin kylä koko muelimee. Eikä ee mikkää plenkää olt, talolokil olj ylj eeltsemänkymmene. Kuiän erj oeeill olj viel jokkeleel ome nim, miu kotnim olj Mökeläe. Sin eemel olj ne kurkele kujeeet mitä pitkl Suomen puolen tonterlleleet eijolt Pietaril milo mitäkil teveree myömää, elel olj mänt keupeks kelk muu vue el ketejet.

Kerrottil et kerran olj miu äljäin leä tult Pieterlet je teverae olj olt peljo. Ihe retteet täynnä. Tonterin miee olj olt mell eeuneee je ihmeteit koveet jot mitä eie Antero velt ku näin peljo tolt taveree tulleeeele. Äljäin leä veetae jot mitä mie vein, ketajol.

Seureeval viikol olj Tonterin miee hekent euuren kuormen ketejol je mänt Pietaril, mut nilt el olt kukkee oeteent veik miee huutel kovel länel: "kuppitte keteje, kuppitte keteje".

Ei hiä eilnt olt mokelekee, olj vue olt et el olt peljo heeeteit. Hiä nääe olj tuumeint koetae Anterol je olhe hiä een kerran tehtkil.

Se tepehtui ell tappee, et ee miun äljäin leä olj kerran euntak liten mänt Tonterin miehel kylää je elel olj ihmettelimet terpeeks ku yhel kanel olj 25 polkeeta. Mite ee vol olle meholilleta, mut Tonterni miee kilreeet eelittämmää: "el elin uo ku 5 kenenpolkee e 20 onkil metaäkenen polkil, mie etein niit tuolt eemmeljoen verreit ketajikoet. Siel niitä on velkk kul peljo. Huomen mie viel mään etalmää lieeää. Ku nuo tuoe vähä keeveet, nil mie tien nill kersinen je leikkeen eilpli vähä pole jot eivät piäee lentämää. Telvel ne onkil eit tiki euurii je elihe elkee nill euep peljo rahhee Pieterlle". Äljä olj lähteent kilreeet kottll je koko yön olj teht eijekellet liävän tue kerelnee je uemuul olj otteent tettinlperken je hurstin je lähten metsää. Nuepurlt je kotjväk luulilt jot äijä olj tult eekepäleeke. Keke nuepuri mieetä läke häntä eeuraemee jottel hiä vue itaijää vehinkolttele. Hyö ketseliit ettäämmält Äljä olj ryömint, viänneit je kiänneit ketejll koko keeäleen pälvän. Illel myöhää olj tult kottll je äräleeyt ämmäl jot el elel viel tettilol uo. Mänj elttee mekkeemee je mekee koko eeureeven pälvänkil iltee eet.

Ämmä olj ilteell kyeynt jot mitä eie Antero näit unnll ku koko pälvän mekeelt, elkä elnnuu kukkee euent yiää. "Ketejll je meteäkenen polkil" olj äljä ärähtänt.

Tuljhe eeje koko kyläe tunnetuke Sitä neurettil el vue Mäkeläe vue eitä neurettil Seppäläe, Sevojel, Hellemääee je ihe Konnunkyllää myöte. Myöhemmin olj tiä eeje tunnettu koko Velkeuaree.

Kerrottll jot eilnt leeäln äljäet je Tonterin miheet olj tult entietä peremmet prijettellt. Yhee hyö olj tehneet Pieterin metkeeee je yhes olleet rehis Ronetetlekil.

J. Jussila

KUTSU VUOSIKOKOUKSEEN

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n **sääntömääräinen vuosikokous** pidetään sunnuntaina maaliskuun 12 päivänä 1967 Helsingissä Viipurilaisen osakunnan huoneistossa Mannerheimintie 5. Käsitellään sääntöjen määräämät asiat ja muitakin tärkeitä kysymyksiä. Tervetuloa joukolla mukaan!

Toimikunta

Pastori Juho Yrttimaan muistolle

Pyhäin Miesten päivän aattona, marraskuun 5. p:nä 1966 sammui Montrealin suomalaisen luterilaisen Pyhän Mikaelin seurakunnan pitkäaikaisen paimenen Juho Jaakko Ytttimaan elämänliekki. Hän palveli samaa seutakuntaa yli 33 vuotta. Eläkkeelle siirtymisensä jälkeenkin hän on seurakuntansa pyynnöstä hoitanut papilliset tehtävänsä ja nyt kaatunut sanan mukaisesti työnsä ääreen. Sillä hän parhaillaan valmisteli Pyhäin Miesten päivän ohjelmaa.

Nuorempi vitkaveli tri Aarne Siirala oli kutsuttu juhlapuhujaksi. Muutamia minuuneja sen jälkeen, kun pastori Juho Yrttimaa oli lämpimästi vastaanottanut tohtori ja rouva Aarne Siiralan Waterloosta, pastori kaatui lattialle vaipuen tajuttomuuden tilaan. Hänet vietiin kiireesti sairaalaan, jossa hän kuitenkin tuntoihinsa tulematta seuraavana päivänä kuoli.

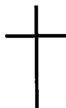
Pastoti Juho Jaakko Yrttimaa oli syntynyt 18. 8. 1889 Jalasjärvellä Suomessa. Hänet saatettiin viimeiseen lepoonsa Jos. C. Wtay & Bros. 1234 Mountain Street, hautaustoimiston välityksellä 9. p:nä marraskuuta 1966. Ruumiinsiunauksen toimitti pastori Pentti Murto.

Uskollista seurakunnan paimenta lähinnä kaipaamaan jäivät veli Isak Baltimoressa, Amer., veli Yrjö ja sisaret Maija Kossila ja Laimi Ventelä Suomessa.

Juho Yrttimaa ei ollut ainoastaan seurakuntansa pastoti, vaan hän oli myös ystävä, auttaja, tulkki, opas ja huoltaja. Minäkin orpo tunsin hänessä syvää lähimmäisen rakkautta. Hän ansaitsee arvonimen kansanmies. Hänen suurta ja aina lämpimän sydämensä hyvyyttä tulivat tuntemaan nekin tuhannet siirtolaiset, jotka käyttivät Montrealia siirtolaistien läpikulkuna. Hän oli allemerkinneellekin ensimmäinen toivottamassa "isällisen" tervetulon Kanadaan, lämpimästi kättä puristaen.

Juho Yrttimaa oli ensimmäinen, joka antoi virinneelle ajatukselleni täyden kannatuksen ja avun, saada Ruotsin inkeriläisille yhteinen omakoti. Pastoti Yrttimaan johdolla olimme saaneet jo jonkun verran dollareita kokoon ennenkuin Ruotsissa oltiin pästettykään tyhtyä toimeen. Siis olkoon poismenneen — siunauksellisen siemenen kylväjän — pastori Juho Yrttimaan lämmin henki sielläkin muistona säilymässä.

Juho Pakkanen
Toronto, Kanada

Rakkaamme

ANTTI NERMAN

otettiin meiltä vaikean sairauden kärsineenä Leningradissa 16. 9. 1966 53-vuotiaana. Hän oli syntynyt Hyvösin kylässä Venjoella.

Lepää rauhassa, kummipoikani,
kevyt multa sun haudallesi.
Vaikka kuolo siteet katkaisi,
jäivät muistot silti mieleeni.

Nüstä kiitän Sinua kaukaisella haudallasi.

Maria Hartikainen

Omaisia etsitään

Kuka tietää, missä on nykyisin Afanasia Noskoff ja hänen vaimonsa Helena sekä heidän lapsensa Nikolai, Vasili, Juho, Aleksanteri ja Katariina, jotka asuivat aikoinana Lempaalan pitäjän Korosojan kylässä? Nikolai Noskoff on n. 63 vuotias, Vasili n. 61 v. ja Juho n. 59 v. Aleksanteri ja Katariina olivat kaksoset, n. 55 vuotiaita nykyään. Vastaukset pyydetään lähettämään Inkeriläisten Viestin toimistoon. Pienistäkin tiedoista ollaan kiitollisia.

Tiedustelee

Pekka-veli.

Oikaisu

Viime numerossamme siv. 12 runon "Muisto Inkeristä" kirjoittaja on Pekka Airikainen eikä Airaksinen, kuten lehdessä mainittiin.

"Poismenneiden muisto velvoittaa!"

Äskettäin päättyneen vuoden ajalta jäi monille mieleen unohtumattomasti juhannusjuhla Örebrossa, jossa inkeriläisten vainajien muistokiven paljastaminen oli juhlan kohokohtia. Muistopatsaan äärellä opettaja Herman Raski Helsingistä, tunnettu inkeriläissyntyinen heimomies, lausui puheessaan m m·

Saiaoaaaamma tämän muiatomarkin äärallä liitävät ajatukaamma mannalayytaan, kauaa lapauutamma laikkitanhuvilla, esi-iaäimme ja -äitiamme aauinaijoilla. Siaiumma aiimian adaaaä näamma monan maiila rakkaan omalaamma ja yatävämme kaavot ja ahkä haidän kärsimyatlanaä, haidän viimaiaan lapoaljanaa, miaaä aa aittan iianaakin. Tunnamma tarvatta lähattää ainna aiunaavan, lämpimän ajatukaamma, jonka näkyväkai tunnukaakai olatta tämän muiatomarkin pyatyttänaat muiatuttamaan itaaämma, jälkalälaiämme ja uudan kotimaamma kanaalaiaia kovia kokanaan haimomma käraimyatiaatä.

Siaiumma aiimillä näamma myöa inkarin kaaän kirkkaimmat päivät, joilloin aurinko kohoaa korkaimmillaan. Näamma ant. inkarimma auvan vaioiaimmat yöt, joilloin juhannuatulian iiakit kohoaivat yiöa aivan kuin kiitokaakai auvan auioiauudaata. Ma vanhammat näamma itaamma aiallä nuorina, huolattomina, toivorikkaina, iioiaina.

Näamma auviaat vahmaat maiaamamma, jotka aai-iaämma olivat raivannaat viljavikai pailoiksi, aakä mataämma ja niittymma, joittan varoiaia värilolatoaaa ja tuokauaaa amma ola miaaään muualla tavannaat.

Näamma itsamma kiiruhtamaaaa iaäimma pystyttämiin pyhäkköihin. Niitä uaaimpia ympäröivät poia aiirtynaittan omaistamma iapoaijat, joittan joukkoon uakoimma itaakin vuoroiiamma aiirtyvämma. Monat kaunlit näyt ja harkät muistot täyttävät miaiamma näinä yhdaaaäoion hatkinä.

Kanaojan Kaitsijan, ihmiakunnan kuikua johdattavan Jumalan auunnitaimat olivat toiaat. Ma amma ymmärrä hänan käaittämätöntä johdatuataan. Totaamma vain, attä aiiioiaat maiila rakkaat unaimat ovat tuhoutunaat ja raunioitunaat. Elämämma on johdattu kokonaan toialiia taiila. Olamma joutunaat jättämään kaikan maiiia rakkaakai käynaan näkyvälaan, joka normaalioloiaaa oliai luonnoataan pariytynyt maiila. Jotain arvokaata olamma kuitankin aiaitä tuonaat mukanamma, aaiiaiata, jota aivät mitkään koattaiamukaat, käraimykaat aivätkä pattymykaat voinaat maiitä riiatää. Maiiiä on aai-iaäimma parintönä uako Jumaiaan, jonka aaiiimukaaata olamma kotiaaudultamma joutunaat aiirtymään poia, ta tänna Ruotsiin, johon inkarinmaa aikoinaan kuului toiata aataa vuotta, ma Suomaan, joata uaaimmat aai-iaämma raakaina näikävuoaina aiirtyivät inkariin. Olamma tuonaat myöa aan hankiaan kaiavaiaiaan parintaan, jonka olimma inkariaaä omakaunaat ja jota aiaiiä vaalimma.

Kun nyt aaiaomma hajaliaan olavan haimomma käraimykaiaaä manahtynaidan omaiatamma muiatomarkin äärallä, äiköön katkaruua aikä toivottomuua haimomma tuiavaiauudaata aumantako miaitämma. Olkoon tämä muiatokivi vain rakkaudan ja kiitollisuudan näkyvä oaoitua omaiaiiiamma, jotka ovat ajaata poiaaiirtynaat. Olkoon haidän muiatonaa maiila ja myöa jäikaläiaiiiamma vaivoittava, raakaa ja pyhä. Olkoon tämä muiatomarkki aamalla näkyvä tunnuatua aiitä runaaaata oauudaata, minkä inkarinmaan kanaa on antanut muinaiaan auomaiaiaan kulttuurin ja kaiavaiaiaan kansanrunoudan aartaaaaan.

Kohotkoon myöa harraa kiitollinan huokaua täältä maan aihoata kaikkivaitiaan, pyhän Jumaian puoiaan aikai, attä hän on johdattanut maitä koattujan kärsimyatan iäpi maiiia iähaiatan kanaojan ja maihin ymmärtäväati auhtautuvian ihmiatan kaakuutaan aakä Suomaaaa attä Ruotsiaaa. Molammiaaa maiaaa maiiiä on oiiut mahdoiiiauua ahkaraati uuraataan ja työtä tahadn hankkia itaaiiamma ja iapaiiiamma turvattu toimaantulo aakä oikeua aiää vapaina ja auomaiaiaina.

Harra haimoamma siunatkoon!

"Hoitakaa inkeriläistä omalaatuisuuttanne!"

Näin sanoi kapteeni Uno Hammarström puheessaan inkerinsuomalaisten muistomerkin paljastusjuhlassa viime juhannuksena Örebrossa. Puheessaan, joka oli kuin ainakin ystävän puhe ystäville, kapt. Hammarström lausui lisäksi suomeksi ja ruotsiksi seuraavaa:

"Ruotsiin siirtyneet inkeriläiset ovat kiitollisia maalle, joka on ottanut heidät vastaan. He ovat tahtoneet esittää kiitoksensa paljastamalla tämän muistomerkin. Tässä muistomerkin äärellä ollessamme on syytä hetkinen muistella tapahtumia 22 vuotta sitten, jolloin inkeriläiset tulivat tänne.

Ensimmäiset inkeriläiset, jotka Ruotsiin tulivat, olivat vapaaehtoisesti taistelleet Suomen armeijassa. Mutta aselevon ehdot vaativat heidän luovuttamistaan venäläisille. Luovutuksen tapahduttua monien onnistui paeta Ruotsiin. Silloin minulla oli onni kohdata kolme sellaista entistä sotilasta. Tapaaminen Uumajan kadulla johti toimenpiteisiin, joiden suorittaminen kesti monta vuotta.

Kaksi pojista oli inkeriläisiä. He olivat nimeltään Pappinen ja Talonpoika. Kolmas oli itä-karjalainen, nimeltään Varpalahti. Inkeriläisissä sukunimissä on useita sellaisia nimiä kuin "Pappinen" tai "Piispanen", jotka todistavat vanhasta sivistysyhteydestä Ruotsin kanssa. Mainituista miehistä varsinkin Pappinen teki minuun erikoisen voimakkaan vaikutuksen. Hänestä tuli myöhemmin eräs B:n seudun toimeliaimpia henkilöitä. Valitettavasti hän kuoli auto-onnettomuudessa. Hänen nimensä on muistettava Ruotsissa asuvien inkeriläisten historiassa.

Pian ryhdyttiin toimenpiteisiin maahamme saapuneiden suomenkielisten pakolaisten auttamiseksi. Työssämme tuskin olisimme päässeet kovinkaan hyvään tulokseen ellei olisi onnistunut saamaan muutamia hyviä avustajia. Sotilashenkilönä en tahtonut näyttäytyä liian paljon ulospäin tässä yhteydessä. Mutta komministeri, nykyinen kirkkoherra F. D. toimi inkeriläisten tarmokkaana yhdysmiehenä, joka silloin tällöin kävi heitä tapaamassa, ja jolle he voivat kirjoittaa.

Pakolaisten asioiden hoitamiseessa myöhemmin vaikutti paljon, jopa ratkaisevasti, toinen ystäväni, dosentti, nykyinen professori G. H. Lundiss. Otin heti toiminnan alkaessa yhteyden häneen ja annoin hänelle jatkuvasti tietoja tapahtumien kulusta. Alkuvuosien tapahtumista ei nyt kuitenkaan ole syytä kertoa enempää.

Vuonna 1948 perustettiin kirkkokomiteamme, jonka puheenjohtajana toimi aluksi piispa Jonzon. Hänen seuraajanaan on ollut piispa Sven Danell. Hänen aikanaan on perustettu inkerinsuomalaisten Keskusliitto, jonka vuosikokous oli täällä eilen. Inkeriläiset ovat kotiutuneet Ruotsiin ja Ruotsin alamaisina saavuttaneet yleistä kunnioitusta maassamme. Ruotsalaisena toivon, että olette viihtyneet täällä. Uskon, että varojen kerääminen tämän muistopatsaan pystyttämiseksi on todistus viihtymisestänne. Tässä yhteydessä tahdon kohdistaa erityisesti sanani insinööri B:lle, joka on ollut toimeliaimpia henkilöitä muistomerkin aikaansaamisessa. Kiitän siitä, mitä se symboloi meille ruotsalaisille. Kiitokset myöskin elle Örebron seurakunnalle, joka on suonut muistomerkille sijan tämän kirkon vieressä.

Usein ennen tavatessani inkeriläisiä ystäviämme olen kehottanut heitä hoitamaan omalaatuisuuttaan, joka on rikastuttanut ruotsalaista yhteiskuntaamme. Ruotsi ei kyllä aina ole mikään ihannemaa. Täällä käydään alituista taistelua hyvän ja pahan välillä. Sentähden toivommekin, että opetatte lapsianne erottamaan, mikä nykypäivän Ruotsissa on hyväksyttävää ja mikä on hylättävää.. Mitä uskollisemmin hoidatte omalaatuisuuttanne, sitä suurempi mahdollisuus teillä on saada lapsenne ymmärtämään, mitä ovat akanat ja mikä vehnää täällä Ruotsissa. Huolehtikaa siitä, että lapsenne ja lastenlapsenne, vaikka eivät osaisikaan niin hyvin suomenkieltä kuin te, aina tulevat ylpeilemään inkeriläisestä syntyperästään.

Lopuksi lausun toivomukseni, että tämä muistopatsas, joka tänään paljastetaan, saisi vastaisuudessa ja tuleville sukupolville olla yhteinen kokoontumispaikka, jonka luona toisen maailmansodan aikana ja sen jälkeen Ruotsiin siirtyneiden inkeriläisten jälkeläiset mielellään toisensa tapaavat."

Örebron muistomerkin äärellä

MUISTOANSA KUNNIOITTAEN —
KIITÄMME HEISTÄ!

— — — — —

Heidätkö unhoittaisimme, joilta niin paljon
saimme totuuden puolesta taitelevan, kaikkensa
antavan näimme. Kodin, kansansa onnea kaivaten,
sille elonpolkuja raivaten usein synkässä
sydänyössä, kaukana orjan työssä.

Inkerin kodin kallis muisto aamuruskon lailla
kullanhohteisena päilyy vertaistansa vailla.
Isät raatoi, kasket kaatoi, pellot perkaeli,
rinnan uutterina äidit töitään aherteli.

Sadon saattoi halla viedä, tuhon tulvat tuoda,
ajan aallot armottomat maiset aarteet viedä.
Sydänpoviin kylvämänsä jaloin siemen itää,
kyynelin ja rukouksin hoivailivat sitä.

Lasten teillä variot synkät, raskaat uhmaili,
kuolon kolkon syleilyihin monet uinahti.
Matka mainen toisten jatkui sotaisia teitä,
mutta silmä kirkas valvoi kaikkialla heitä.

Sanan valo, ristin paino, voimanaan oli heillä,
hirmumyrskyin raivotessa kärsimysten teillä.
Totuudesta väistymättä Herra voimaa antoi,
kosken korskan kuohuista tyvenehen kantoi.

Mainen valta rikkaus, ei aarteet kalleimatkaan,
ihmisvoima viisaus, ei tiedot parhaimmatkaan
sielun tuskaa sammuttaa voi eikä rauhaa antaa,
keskeltä kuoleman kurimuksten iki-ilohon
taivahan kantaa.

Kiitollisna päämme painuu rukoellen hiljaa:
myös suo meille siunaus ja suo sitä viljaa
mi rohkeutta, voimaa antaa, pyhää yhteyttä luo
ja meidät myös sun luokses tuo.

Pyhän sanan lupaukset kirkkaina suo loistaa
synnin itsekkyyden haamut keskeltämme poistaa.
Esi-isäin tavoin anna elon murheet kantaa:
rukoillen ja työtä tehden parastamme antaa.

Su osä kallis perintömme meidän aina muistaa,
eksytyksen virvatulet keskeltämme suistaa.
Heikompia hoivaamahan anna nöyrä mieli,
lahjoistasi kiittämähän käännä hidas kieli.

Muistoksi rakkaittemme ajan kiirehessä
pysäyttää saakohon työn touhun heltehessä:
katseet maasta matalasta ylös kohottavi,
jossa voittajien joukko meitä odottavi.

Anna ~~Parkkinen~~ —

(Kirjoittaja lausui runon inkeriläisten muistomerkin paljastusjuhlassa 24. 6. 1966 Örebrossa Pyhän Mikaelin kirkkopuistossa).

ESKILSTUNAN TALVIJUHLA

vietetään 11. ja 12 p:nä helmikuuta 1967

Juhlaohjelma

Lauantaina helmikuun 11 p:nä:

Kello 15. I.S.K. kokous Smedjegat. 28
Kello 18. Juhlanavajaiset, Kansallisillanvietto ja kahvitarjoilu

Sunnuntaina helmikuun 12 p:nä:

Kello 9. Ehtoollisjumalanpalvelus Forssinkirkossa, saarnaa pasiori Juntunen.
Kello 12. Juhlakahvit Forssin seurakuntasalissa
Kello 14. Pääiiäjäistilaisuus samassa paikassa

Terveiuloa!

E.I.S.K.

Antti Toivonen 70 vuotta

Koprinan aaurakunnan Kaipaalan kyläalä on maikoinan maika Gävlan kaupunkiin, Ruoiain kuningaakunnaaaa. Monan muun mukana lämän iian on kulkanui myöa hiljan aaitsamänkymmantä vuotta läyttänyt Antti Toivonan, käalaiään käiavä puuaappä ja laitava kalaalaja. Työ on oilui hänalla alämän alaällö monian vuoaikymmanian aikana, mutta aan aiunuaa on myöa oilui kaikkian nähiäviaaä. Moni arvokaa huonakalu on aaanui muoionaa hänan käalaiään, moni iarkoituksenmukainan vana on lähianyt vesilla hänan varsiaaaiaan. Työn on kiittänyt iakijäänaä.

Täyttäaaaään 70 vuottaan huomaai lämä vaailmaion ahartaja yhi'äkkiä jouiunaanaa monanmonian onnittalujan kohiaakai. Vaimon, tyttäran ja pojan onnittaiui, aaman kaion alla aauvian iaaian perhaidan komaai ruuaukimpui lämmittivät miaiiä. Monai yatävät hakauluvai luona marraakuun päivänä Antti Toivoaan luokaa. Haitä oli paljon. On hyvä vanhaia ystävian kaakan, hyvä viattää aopuiaaa koiiaiämää rakaaiavan iaivaailisan iaän hoiviaaa.

A. Vainikka

Kenelle ilmainen laivamatka?

Kirjoiiuakiipaiiu

Ruotaiaaa aauvan haimovaijamma Alaksanteri Haiiiuaan ahdoiukaaaia Inkariläiaian yhdiatya r.y:n työvaiiokunia on päättänyt juiiaiaa kirjoiiuakiipaiiun aihaaaia: "Mitä Inkariläinan ioivoo Inkerikodiita?" Kiipaiiuun voivai oaaiiiaiua kaikki iahiamma iukijai. Parhaimmaaia kirjoiiukaaaia on paikiniona vapaa iaivamaika Ruotsiaia Suomaan iai Suomaaia Ruotsiin riippuan aiitä, kummaaaa maaaaa kiipaiiun voittaja aauu.

Paikinioiauiakuniana ioimii Inkariläiaian yhdiatykaan työvaiiokunia. Kiipakirjoitukaai iähaiattävä nimimarkiiiä varuaiattuina ja miaiuimmin konaaiia kirjoiiattuina (iai erittäin aaivällä käaiaiaiia) iahiamma pääioimiiiajaiia huhiikuun 15 päivään mannaaaä. Eriiiiaaan kirjakuorean on paniava kirjoittajan oikaa nimi ja oaoiia, jonka mukaan aiiian paikinio oaaiaaan iähattää.

Kaikki mukaan! Kynät käiaan ja työhön! Iimainan iaivamaika, jonka arää työmme yaiävä on iuvannui iahjakai, odottaa onnaiiiata voittajaa.

Inkariiäiaien yhdiatya r.y:n
Työvaiiokunta

Rivit harvenevat

†

Juhana Vanhanen

Toinan toiaanaa parãatã aiirtyvät kaakuudaatamma na, jotka ovat alãnaat kanaamma valhaat viimalatan vuoaikymmanian kuluaaaa. Haidãn mantyããn aiirtyy mananmajoilla oaa malatã, kohtaloiatamma. Viima ayyakuuaaa aal paruuttamattoman kutaun yli 94-vuotiaa J u h a n a V a n h a n a n. Hãn oli nãhnyt pãivãnvalon Pianaaaã Oaeritsan kyiãaaã Moloakovitsassa 2. 5. †872 ja ummiati aiimãnaã Lindomaaaa, Ruotaisaa †4. 9. 1966.

Vanhuutaanaa aaakka mialaitããn virkaãnã aãilynyt Juhana Vanhanan muiatall uaain aikaa, joiloin hãn oli iaaikkana Piatariaaa. Varsinaiaaati hãn oli kaakikokoiaan maanviljalyatilan rahti iaãntã, mutta taivialn koimankymmanan vuodan ajan hãn harjoitti ajurin ammattia Vanãjãnmaan pããkaupungiaaa. Kuunnaiiaaaani hãnan monia tarinoitaan tuoita ajaita tuntui aiitã, kuin aa oilai oilut hãnan aiãmãnaã ihanin kauai. Ei aa oiiut aitã varmaankaan aan vuokai, attã hãn aai aaua miljoonakaupungissa ja kyyditã aanaikaiata yiimystöã, vaan aikai, attã hãnaiiã tuoiloin oli tilaiauua kãydã pyhãiain avankaiiumia kuuiamaaaa. Lutariaiaan Evankaiiumiyhdistykaan toiminta oli nãat aritylaan viraãtã aiiloiaaaaa Piatartaaa. Juhiia pidattiin paijon ja Suomaata viaraiii monia puhujia. Erããaaã tãilaiaaaaa tilaiauudaaaa Vanhaaaiia kirkaatui autuua, joka annataan armoata Kriatukaan uhrin ja varan tãhdan. Tuota piikaa hãn oli itsekin yhdiatykaan toiminnaaaa tarmokkaaati mukana. Pyhã Hanki varuati tãmãn nuoran ajurin myöa todiatajan iahjoiiia. Rohkaaati hãn aatui kuuiijain ataan todiataakaaan kutan aikanaan Fiiippua: "Ma oiamma iöytãnaat aan, joata Mooaaa iaiaaa ja profaatat ovat kirjoittanaat". Pããatyããn iioitsamaan autuudaataan, jonka hãn uakon kautta omiati Kriatukaaasa, tahtoi hãn todiataa aiitã myöa muiiia iunaatatuiiia. Viimaiatan kuudantoiata vuodan ajan oian uaain kuuiiut hãnan todiatukaiaan miiioin juhiiaaa, miiioin kotiaauroiaaia ja aina niiaaã kaikui antoiaana avankaiiumin ããni.

Joitakin vuoaia aittan oiin paiaamaaaa Borãain juhiiata. Rautatiaaaamaiia junaa odotaiiaaaani kaakuataiin viikkaaati arããn tuttavani kanaaa. Siinã jutaiiaaaamma minkã mitãkin mainitai tovarini tuiavanaa aauraavana pãivãnã uudan puvun oatoon kaupunkiin. Vanhanan aaiaoi maihin aaiin, mutta kããntyi yht'ãkkiã kattarãati ja aanoi hiijaa: "Antaaksi, attã hãiritaan, mutta aaanko huomauttaa, attã taiiiã on jo iahjapuku". Tuttavani ai kãaittãnyt vanhukaan tarkoituata ja kivahti: "Erahdytta. Minuiia on oma pukuni." Vanhanan ai hãmmantynyt: "Aivan niin. Mikã oiikaan riatimãnimanna?" Tuttavani oli kiuaaantunut: "Mitã takamiatã aiiiã on iahjapukujuttunna kanaaa?" "Onhan aiiiã. Sa nãat aan todiataa, attã oiatta iahjapuvun omiataja. Kuuikaaa nyt, ystãvãni, aaia on niin, attã aiiioin kun taidãt Pyhãiiã Kastaaiia kaatattiin, aiiioin taidãt puattiin iahjapukuun. Sa taiiiã on viaiãkin, aanoohan tããtã apoatoii: 'Siiiã kaikki ta, jotka oiatta Kriatukaaan kaatatut, oiatta Kriatukaan pããiianna pukanaat'." Kaakuataiutovarini kataaii vaiatan iattiaan, mutta iuuian Juhana Vanhaaan aanojan jããnaan hãntã puhuttaiamaan.

Tãiiaiaana rohkaana riatiniipun kohottajana muiatavat monat inkariiãiaat tããiiã Ruotsiaaa kotiin pããaaaan Juhanan. Kiittããaaãmma Jumaiaa hãnaatã ja monaata hãnan kaitaiaaataan iioiaaata uakovaiaaata vanhukaaata aoi miaiaaaãmma virran aanat: "Oi yhtays aã kaikkain pyhian, ma vaivaaaa, ha maaaaa autuudan, Harraaaa yhdymma ma yhtahan. Haiiaiujai"

Antti Tervo

Paikallisosastot toimivat

Vanhusten pikkujoulu

Helsingin paikallisosaston Vanhusten pikkujoulu pidettiin Johanneksen seurakuntasalissa sunnuntaina, joulukuun 18. p:nä. Huolimatta huonosta säästä oli näitä nuorekkaita vanhuksia saapunut runsaast viettämään pikkujoulua. Rovasti Vironmäki toivotti alkupuheessaan kaikki sydämellisesti tervetulleiksi tähän vuoden viimeiseen tilaisuuteen. Mus.dir. Sulo Saarits lauloi muutamia joululauluja mus.dir. Tauno Äikään säestyksellä. Tuomiorovasti Santavuoti muisteli rov. Lounasheimon elämäntyötä ja lausui useita hänen runojaan. Näitten lausuntaesitysten välissä laulettiin muutamia virsiä ja joululauluja. Teol. tohtori Kurki-Suonio kertoi tuoreet terveiset Unkarista.

Vielä ennen väliaikaa laulettiin yhteisesti tuttu joululaulu ja siirryttiin salin takaosaan kahville. Kaikille, jotka olivat juhlassa tarjottiin itmaiset piirakkakahvit.

Väliajan jälkeen ohjelma jatkui. Yhteislaulun jälkeen esiintyi Inkeri-kuoro opettaja Kaija Vironmäen johdolla. Kuoro lauloi kaksi tuttua joululaulua "Kellot kaikuu" ja "Hiljaa, hiljaa". Väinö Pietari Kekki puhui hänen sydäntään lähellä olevasta Inkeriläisten Sivistyssäätiön asiasta. Kerttu Susi lauloi "Arkihuolesi kaikki heitä" ja "Sytvian joululaulun" Kaija Vironmäen säestyksellä. Rovasti Vironmäki pitt loppurukouksen. Mutta juhla ei vielä tähän päättynytkään, sillä juhlan aikana oli eteisessä käväissyt Tukon Joutupukki Väinö Pietarin kutsusta. Joulupukki oli varannut jokaiselle joululahjaksi paketin kahvia. Tähän sitten tämä miellyttävä ja lämminhenkinen tilaisuus päättyikin, vaikka ulkona ulvoi kova myrsky.

K. S.

Turun paikallisosaston joulujuhla

Tapaninpäivänä kello 14.00 kokoontuivat Turun paikallisosaston inkeriläiset Karjalaisten talolle viettämään joulujuhlaansa. Kanttori Ruuskasen säestämänä aloitettiin juhla tutulla jouluvirrellä "Enkeli taivaan lausui näin..." Paikallisisaston puheenjohtaja Heikki Mytläri kuvaili tervehdyspuheessaan joulua, mainiten mm., että Inkerissä vietettiin harrasta suomalaista joulua. Tänään emme ole kokoontuneet tänne ainoastaan jouluohjelman vuoksi, vaan ennenkaikkea elääksemme yhdessä hetken entisten muistojen parissa, suoden ajatuksen lähimmäisillemme tähelle ja kaukaa.

Laulettiin yhdessä laulu "Maa on niin kaunis..." Juho Hartikainen luki kirjoittamiaan runoja ja toivoi, että jokaisessa kodissa olisi Jeesus korkein ja rakkain vieras. "Hiljaa, hiljaa, joulunkellot kajahtaa..." laulettiin yhteisesti, jonka jälkeen pastori Vilho Mustonen luki otteita joulunevankeliumista, piti jouluaiheisen puheen ja rukouksen. "Jaakon lahjasta äidille", luki kertomuksen Lilja Nappu. "Naistrio" lauloi kanttori Ruuskasen säestyksellä ja loppulauluna veisattiin yhdessä virsi n:o 16.

Yhdessäoloa jatkettiin emäntien tarjoaman maukkaan kahvin juonnilla.

Inkeriläleten yhdletyksen Tempereen petkallleoseeton

V U O S I K O K O U S

pldetään eunnuntaine tammikuun 29. päivänä 1967 kello 14 Tempereelle Kaleven kirkon tltotesa (huoneet 10—11). Puhujlne ovet eeeeeori Paevo Viljenen je johtaje Väinö Kekki. Toivotaen mahdollisimman runsaslukutsta osenottoa.

Inkeriläteten Yhdletyksen T u r u n peikellleoseeton

V U O S I K O K O U S

pldetään Turun Kerjeleleten tatossa hetmikuun 12. päivänä 1967 elkaen kalto 14.00.
Esillä sääntömääräteet vuosikokous- je muut mahdolliteesti esille tulevet eetet.
Kokouksen jälkeen on ohjelmallinen tilaisuus.

J o h t o k u n t e

Helsingin piispa kesäjuhlien puhujaksi

Helsingin hiippakunnan piispa Aarre Lauha otti viime marraskuun 14. päivänä vastaan Inkeriläisten yhdistys r.y:n edustajat, puheenjohtaja Martti Vironmäen, varapuheenjohtaja Väinö Kekin sekä sihteeri Antti Kekin, jotka pyysivät piispaa puhujaksi ensi kesänä Helsingissä pidettäville inkeriläisten kesäjuhlille. Piispa Lauha lupautui tulemaan ja pitää saarnan päiväjumalanpalveluksessa sunnuntaina heinäkuun 9. p:nä 1967 klo 10 Johanneksen kirkossa. Samalla piispa Lauhalle selostettiin Inkeriläisten yhdistyksen ja Inkeriläisten Sivistyssäätiön toimintaa, suunnitelmia Inkeri-kodin hankkimiseksi ja Inkerin historian kirjoittamiseksi. Piispa Lauha myös kertoili, mitä oli nähnyt ja kuullut ollessaan virkamatkalla Eeslissä. Myöskin Ruotsissa asuvien inkerinsuomalaisten oloja piispa tunsi, sillä hän oli tavannut Ruotsin inkeriläisiä vieraillessaan Ruotsissa.

Teppo Samooja — kirjastoneuvos

Tasavallan Presidentti on suonut kirjastoneuvoksen nimen ja arvon kirjastonhoitaja, filosofian maisteri Teppo Samoojalle Turusta. Kirjastoneuvos Samooja on inkeriläisille tuttu ei vain Turun puolessa vaan myös muuallakin. Heimoväki kaikkialla pyytää onnitella kirjastoneuvos Samoojaa ja toivottaa jatkuvaa menestystä myös heimotyön saralla.

HELSINGIN P.O. VUOSIKOKOUS

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n Helsingin paikallisosaston vuosikokous pidetään sunnuntaina helmikuun 26 päivänä 1967 klo 14 Helsingissä Stadionin kerhohuoneessa. Samalla on ohjelmallinen helmikuun tilaisuus. Tulkaa joukolla mukaan!

Johtokunta

SIVISTYSSÄÄTIÖ anoo arpajaislupaa

Inkeriläisten Sivistyssäätiö on tammikuun 13. p:nä pitämässään kokouksessa päättänyt anoa sisäasiainministeriöltä arpajaislupaa Inkerin historian lähdeaineiston keräystyön ja Inkeri-kodin rahoittamista varten. Jos arpajaislupa myönnetään, toimeenpannaan arpajaiset ensi syksynä juuriavasti syys-, lokaja marraskuun aikana. Palaamme asiaan, kun tiedämme enemmän.

TIEDUSTELU

Muistan pikkupoikana (n. 1920 tienoissa) lukeneeni lasten "Kipinä"-lehdestä Matti Hasun Tarinan (sadun):

"Aikoja, aikoja sitten; paljon ennen aikaa, 'jolloin isä lampun osti', saapui erään suomalaisen (siihen aikaan 'finnin') omistamaan maalaiskartanon pihaan, Suomessa (Finlandissa) joukko työpaikan hakijoita (muonamieheksi); jotain 'maankulkijoita'.

Kartanoon kun työvoimaa tarvittiin, niin saivat kulkijat myös paikan.

Tehtiin muodollinen 'kontrakti', jne. Työnantaja kirjoitti ylös nimet ja kotipaikan (sukunimiä silloin el vielä ollut, riitti vain oma- ja isän nimi).

Miehet olivat tulleet Suomaalta, ja niinpä 'kirjoittaja' kirjoitti tähän tapaan:

Antti Juhaninpoika; Suomaalainen. Mutta kun sen ajan 'finnit' ei käyttäneet kaksoisäänriöitä, niin sanan 'suomaalainen' tuli kirjoittaneeksi 'virheen' kanssa yhdellä 'a'-lla, joten siitä tuli sana 'suomalainen' ja suomalaisiksi miehet jäi."

Voiko kukaan nykyisin kertoa vastaukseksi: sijaitseeko missään (eli onko ollut) sellaista paikkaa, seutua, lääniä, tahi pitäjää, jota nimitettäisiin "suomaaksi"?

Tämä kysymys on aina askarruttanut mieltäni, murta vastausta en ole löytänyt. Se kysymys askarruttaisi ehkä lukijoitakin?

Tiedustelija on J. Kynävirta, Turku

ANTTI HUURTO:

Yhteistyötä sosiaalivallan – kumouksellisten kanssa

Virossa toiminsen Inkerin rykmentin kotiuttamisen tapahduttua tämän kirjoittaja asettui pysyvästi asumaan Tallinnaan. Tällöin otin kiintsän yhteyden Tallinnassa toimivaan Inkerin väliaikaiseen toimikuntaan, jonka jäseninä olivat silloin K. Tynni, A. Tilttanen ja A. Vasikko. Myöhemmin Tynnin, Tilttaaen ja Vasikon siirryttyä Suomeen, sivan kuin itsestään toimikunnan vähäinen kalusto, joka käsitti kirjoituskoneen ja leimasimen sekä sen harventuneet tehtävät, jotka pääasiallisesti rajoittuivat henkilötodistuksien antamiseen ja matkalupien hankkimiseen, jäivät yksinomaan hoidettavikseni.

Viron hallitusvirsnomaisten ja silloisen Suomen lähettilään maisteri Raljoaan myötämielinen suhtautuminen Inkerin kuvaatulvat siinä helppoudessa, jolla kaikki luvat ja anomukset selvat ratkaisunsa. Esim. kaksikielinen maisteri K. Tynnin kirjoittama henkilötodistukseni (ranska ja viro) oli hyväksytty käyttöön ulkomaanpassina ja Tallinnassa asuvia Inkerin siirtokunnan jäseniä kutsuttiin säännöllisesti Suomen lähetystön järjestämiin juhliin.

Viron solmittua rauhan N-Liiton kanssa Tallinna täyttyi ulkomaiden lähetystöistä, sotilasasiamiehistä, sanomalehtien kirjeenvaihtajista, poliittisten puolueiden päämiehistä, vakoilijoista ja kaikenlaisista salkkulilijoista. M.m. Miljukovin "kadettipuolueen" ryhmä ja sosialivallankumouksellisen puolueen johtaja W. M. Tsernov toimivat Tallinnassa.

Saatuaan "hirttotuomion" Inkerin asialle kenraali Rodzenkon suusta maisteri K. Tynni koetti nyt hakea tukea asialle Venäjän demokraattisilta puolueilta.

Tässä tarkoituksessa hän otti yhteyden Tallinnassa toimivaan kadetti-puolueen ryhmään, sosiaalivallankumouksellisen puolueen johtajaan W. Tsernoviin, takipä vielä tyttärensä Martan kanssa matkan Englantiin, kiinnittääkseen Englannin poliitikkojen huomion Inkeriin. Englannin matka ei tuonut mitään näkyviä tuloksia, sillä Inkeri oli liian pieni kohde maailman kartalla. Kadetti-puolueen Miljukovin ryhmä lähetti Pariisista edustajansa tunnustelemaan tilannetta. Tarkkaa tietoa neuvottelujen tuloksista "kadettien" kanssa ei minulla ole, mutta muistan, että kerran neuvotteluun sotilasasiantuntijoina kokoukseen oli kutsuttu Inkerin rykmentin entisiä upseereita, mm. kapteeni P. Kontu ja Jussi Haikonen.

Sosiaalivallankumouksellisen puolueen kanssa päästiin kiinteämpään yhteyteen ja yhteistyöhön, sillä puolue W. Tsernovin nimissä lupasi kannattaa Inkerin pyrkimyksiä sivistysautonomiaan uudessa bolshevikeista vapaassa Venäjässä. Vastalahjaksi K. Tynni lupasi W. Tsernivilla järjestää pysyvän yhteyden Pietarissa toimivaan puolueen maanalaiseen ryhmään sekä puolueen äänenkannattajan (lehden joka painettiin Pariisissa) kuljetuksen salaa rajan yli Pietariin.

Tätä työtä jouduin hoitamaan K. Tynnin esityksestä. Huhtikuun 25 päivänä 192t sain puolueelta valtakirjan asiainhoitoa varten. Aluksi koetin saada lehteä rajan yli Izborskin kautta (Pihkovaa vastapäätä oleva paikkakunta Viron puolella). Tässä tarkoituksessa tein kaksi kertaa matkan Izborskiin, mutta en saanut järjestymään lehden kuljetusta rajan yli suuremmissa erissä kuin vain "salkärappu"-kokoisina pakkauksina. Näin vähäinen saavutus ei tyydyttänyt puoluetta. Suurisuuntaisempaa rajatoimintaa varten luotiin nyt uusi organisatio. Viron rajan asemasta päätettiin ottaa käyttöön Suomen raja Metsäpirtin kohdalta. Tätä toimintaa ohjaamaan puolue asioitti Käkisalmeen oman edustajansa, herra Rambsn (tekaistu nimi).

Käytännössä suunniteltu toiminta kävi seuraavaan tapaan: Lehti painettiin Pariisissa ja laivattiin Tallinnaan. Täällä lehti takavarikoitiin, mutta puolue sai sen vapaaksi ja lähetti laivateitse Helsinkiin. Helsingissä lehti taas joutui poliisin haltuun, josta K. Tynni sai sen vapaaksi ja lähetetyksi Raudun asemalle vastaanottajana tämän kirjoittaja. Saatuani lehdet jo valmiiksi pakattuina juuttisäkkeihin sijoitin ne vuokra-asuntoni ullakolle passitarkastaja Kiurun avustamana. Varmistaakseni yhteyden lehden vastaanottajiin Pietarissa sain sieltä tuotua Suomen puolueen Dzen-nimisen edustajan. Hänen kanssaan sovittiin selaisesta vastaanottopaikasta Pietarissa, joka oli lähellä ns. "Sytnyi" kauppatoria. Samalla herra Dzen kävi pitkiä neuvotteluja herra Rambsn kanssa Käkisalmessa ottaen myös yhteyden K. Tynniin.

Kesän 192t aikana saatiin lehteä viedyksi yli rajan vain pieninä pakkauksina rajankävijän H. Petrovon toimesta. Suurimittaisemmat kuljetukset jäivät talven varaan, kun ei saatu henkitukai kelvollista moottorivenettä (rahan puute suurimpana syynä).

Jatk. seur. n:ossa

Olemme muuttaneet

Uusi osoitteemme:

Huopalahdentie 10 A 20
Helsinki 33
Puh. 487 619

Väinö Pletarl Oy

Tuo sama puhelinnumero ja osoite on
Väinö Pietarilkii.

INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTIÖ

Ottaa vastaan lahjoituksia ja testamentteja. Varat käytetään Inkeri-kodin ja Inkerin historian aikaansaamiseen, Inkeri-aiheisten julkaisujen kustantamiseen ja inkeriläisten jälkeläisten opintoavustuksiin.

SÄÄTIÖN TALLETUSTILtT: KOP:n, PYP:n, HOP:n, Säästöpankkien Keskus-Osake-Pankin ja Osuuskassojen Keskus Oy:n pääkonttorit.

SÄÄTtÖN OSOITE: Huopalahdentie t0 A 20 Helsinki 33. Puh. 48 76 t9.

SÄÄTIÖN ASIAMIES: Koskelantie 30 D 27 Helsinki 6t. Puh. 79 t3 28.

Helsinki 1967 Kirjapaino MULTOR

KIRJE INKERILÄISTEN VIESTIN TILAAJALLE

HYVÄ YSTÄVÄ!

TÄMÄ KIRJE ON TULLUT SINULLE INKERILÄISTEN VIESTIN MUKANA. NIINKUIN HUOMAAT, LEHTI ON HIEMAN SUURENTUNUT JA ON TAINNUT "PESTÄ SILMÄNSÄKIN". SE ON TIETENKIN MAKSANUT HUOMATTAVASTI ENEMMÄN KUIN ENTINEN. NYT TILAUSMAKSUT EIVÄT ENÄÄ PEITÄ KUSTANNUKSIA. SIITÄ HUOLIMATTA EMME OLE KOROTTANEET TILAUSMAKSUJA, VAAN TOIVOMME ASIAN JÄRJESTYVÄN SINUN AVULLASI.

JOS SINÄ OMAN TILAUKSESI OHELLA LÄHETÄT YHDEN UUDEN TILAUKSEN, NIIN SILLÄ ASIA ON AUTETTU TÄLLÄ KERTAA.

OLEMME NÄET LASKENEET, ETTÄ JOS SAAMME TILAAJAMÄÄRÄN KAKSINKERTAISEKSI, VOIMME TOIMITTAA LEHDEN ENTISIN TILAUSMAKSUIN. JOS TÄSSÄ EMME ONNISTU, ON EDESSÄMME KAKSI TIETÄ: JOKO PALATTAVA ENTISEEN KOKOON TAI KOROTETTAVA TILAUSMAKSUA. MOLEMMAT

OVAT IKÄVIÄ — EIKÖ NIIN. MUTTA JOS LÄHETÄT YHDEN UUDEN TILAUKSEN OMASI OHELLA HELMIKUUN LOPPUUN MENNESSÄ

SAAT KUMMANKIN TILAUKSEN 5 MARKAN HINNALLA KAPPALEELTA.

JOS OLET EHTINYT LÄHETTÄÄ MAKSUN OMASTA TILAUKSESTASI, NIIN UUDESTA EI TARVITSE LÄHETTÄÄ KUIN 4 MARKKAA. JOS TIEDOSSASI ON ENEMMÄN UUSIA TILAAJIA, NIIN PYYDÄ ASIAMIESOHJEITA JA TILAUSLISTOJA. LÄHETÄMME NE HETI PALUUPOSTISSA. ASIAMIEHILLE MAKSAMME MYÖS PIENEN PALKKION. KAIKILLE UUSILLE TILAAJILLE VOIMME TOIMITTAA LEHDEN VUODEN ALUSTA LÄHTIEN.

PARHAIN HEIMOTERVEISIN

INKERILÄISTEN VIESTI

TOIMITUS

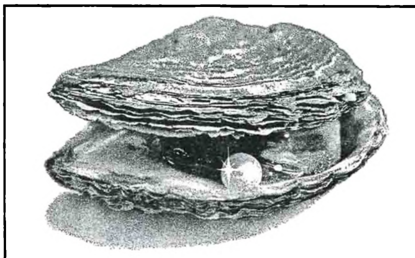
Matti Viromäki Yjölehto

inkeriläisten viesti

helmikuu 1967 numero 2

siirtäkää nyt palkkanne osuuskassaan

-siinä on Teille helmi)*

**) tai oikeastaan niitä on monta.*

- tulette säästäneeksi vaivatta. Palkkatilille kertyy yleensä korkoineen kuukauden palkan verran vuodessa — sen kummemmin säästämättä.

- yli 90 % osuuskassojen lainoista on annettu yksityishenkilöille ja jokainen voi jäsenenä vaikuttaa osuuskassan asioihin.

- helmi erityisesti 15—29-vuotiaille on osuuskassan nuorisotilin ja valtion nuorisotalletustilin vahva yhdistelmä.

- nykyaikainen pankkipalvelu. Osuuskassa hoitaa halutessanne kaikki maksunne suoraan tililtä.

- mutta arvokkain helmi on se, että osuuskassa ajattelee asioita palkansaajan kannalta.

- Kun haluatte siirtää palkkanne osuuskassaan. Teidän ei tarvitse vaivata työnantajaanne. Tulkaa meille, se riittää.

osuuskassa

HUM. KAND. PIRKKO HUURTO:

Inkeriläisten jälkipolvi ei unohda kalevalaa

Viime marraskuussa oli taidesalooki Pinxissä Helsingissä kuvanveistäjä Heikki Virolaiseo näyttely. Taiteilijaa oli kesästä lähuen kiinoostanut yksi ainoa aihe: kala. Näyttelyssä oli tämän aiheen erilaisia muunnoksia: yksinkertainen, puhdaslinjainen ja vankka kiveen veistetty kala, metalliin valettu kala ja kirkkain värein maalattuja mielikuvituksellisia puukaloja, kuten Johanneksen kala ja Horuksen kala.

Aikaisemmin tämä sukujuuriltaan iokeriläinen taiteilija — Heikki Virolaisen isä oo Miikkulaisista, äiti Lempaalasta — oo esitellyt näyttelyissä myös Kalevala-aiheisia veistoksia. Kun Munkkiniemessä kesällä 1964 pidettiin iokeriläisten kesäjuhlia, Heikki Virolaisella oli aivan lähellä sijaisevan etelähaagalaisen kotinsa pihamaalla tekeillä tamminen isokokoinen — yli 2 metriä korkea veistos — "Karjalan kuningas", joka sittemmin valmiina sai nimeo "Marjatan pojan ylösoousemus" ja joka oo ollut esillä mm. koko maata kiertäoeessä Tapaa kuvanveistäjä -nimisessä näyttelyssä. Samaan aikaan pihamaalla oli graniittijärkäle, josta alkoivat jo hahmottua Väinämöisen piirteet. Väinämöiseo oo kuitenkio toistaiseksi saanut odottaa, seuraava Kalevala-sarjan veistos oli Marjatta, niin ikään tammea. Veistos oo äskettäin ollut esillä Suomeo Taiteilijain 72-vuotisnäyttelyssä. — Kiinnostukseslaan tähän aihepiiriin taiteilija kertoo itse:

— Minulla oli sisäioeo käsky tehdä Kalevala-aiheista työtä, koska Kalevala eräässä mielessä ei ole oikeastaan valmis teos: sen luominen voi vieläkin jatkua suomalaisessa hengenelämässä. Erityisesti minua oo inspiroinut Pekka Ervastin kirja Kalevalan avain, joka pitää Kalevalaa pyhänä kirjana ja rionastaa Kalevalan uskonnoo suuriin uskontoihin. Kalevalan viimeinen runo Marjatasta ja Marjatan pojasta sisältää kaikkieo tutkijoiden mukaan kristillisiä aineksia: runossa oo samanlaisia piirteitä kuio Raamatuo kertomuksessa Kristuksen syntymästä. Väinämöioeo on kansansa johtaja niin kuin Mooses, Marjatan poika taas uuden opin edustaja, joka vapautti Väinämöisen tehtävistään. Ukko Virokannas kastoi lapsen:

"Ukko risti ripsahutti,
kasti lapsen kapsahutti
Karjalan kuninkahaksi,
kaiken vallan vartijaksi."

— Marjatan pojan oleo tajuoout hengeo kuninkaaksi ja kaiken tiedoo varijaksi. Veistoksessani oo paljon metafyysistä symboliikkaa, se esittää Kristus-vihkimyksen saavuttanutta henkilöä kirkkoaiheisin ja alkukristillisin symboleio. Persoonallisuuden tuhoutuminen ja Kristukseo täyteen mittaan kasvaminen ihmisessä oo teoksen ideana.

Marjatao poika oiio kuin Marjattakin ovat siinä suhteessa erikoislaatuisia veistoksia, että oe oo vanhojen kirkkoveistosten tapaao väritetty. Värit ovat kirkkaat, jokaisella veistoksen pintaan maalatulla kuviolla oo tarkoituksensa. Taiteilija kertoo tästä:

— Esimerkiksi sydämestä valuva veri oo uhrautuvan rakkauden symboli. Marjatan pojan miekassa oleva aurinko ja kuu kuvaavat järkeä ja tunoetta, jotka ovat yhtyneet. Sama idea toistuu kruunussa ja sydämen kohdalla. Kruunu esittää myös kirkastunutta järkeä, joka vastaa korkeinta heokistä kehitystä: ihminen yhtyy kaikkiallisceen elämääo, jolloin hän kokee, että oo vaio yksi elämä, jonka osa hän ja kaikki muut ovat. Tämän avulla ihmioen ymmärtää sen, että mitä hän tekee lähimmäisilleen, sen hän tekee itselleen.

— Marjatan pojalla oo jalassaan lapikkaat, joideo kärki kääntyy ylöspäin — egyptiläisillä papeilla vastaavanlainen kenkä osoitti, että he olivat heogen vaeltajia. Selässä oleva kuvio oo sydämen ylösoousemukseo symboli, jossa persoooallioeo sydäo repeää ja sisästä tulee kosminen rakkauden aurinko, joka paistaa niin hyville kuin pahoille, ystäville kuio vihollisille. Veistoksessa Marjatan poika lukee joka-aamuista Isä meidän-rukoustaan, koska hänen tehtävänsä on hengen miekalla johdattaa Suomen kansa todelliseen vuorisaarnan opin seuraamiseen. Tämä oo ylivoimaiselta tuntuva tehtävä ja sen takia Marjatan poika pyytää apua henkivoimilta.

Työo olen halunnut tehdä eräänlaiseksi ihanteeksi nuorisolle tänä ihaoteettomana aikana.

Marjatta-veistoksessa oo haluttu tuoda esiio puhtauden ihanne. Marjatalla on kruunu päässä kuten pojallaankin: hän on kuningatar, joka synnytti hengen kuninkaan. Puolukka kädessä hän on polvistunut luonnon alttarille, jossa hän näkee poikansa tulevaisuuden näynomaisesti.

Heikki Virolaisen kiinnostus Kalevala-aiheisiin lähti oikeastaan siitä, että Kalevalan runoja on kerätty Inkerissä, runsaasti muun muassa juuri Lempaalasta, taiteilijan äidin — ja Larin Paraskenl — syntymäseuduilta.

Kalevala-sarjan veistosteo värityksessä ja symboleissa oo nähty ortodoksisia vaikutteita. Taiteilija itse sanoo, että oe eivät ole tietoisesti ortodoksisia, väritys ilmaisee ehkä jonkin kansanosan tuntemistapaa. Veistoksissa oäkyy myös kubistinen ote.

Ensimmäiset veistnksensa Heikki Virolainen teki jn seitseovuntiaana. Ne nlivat puu-ukknja ja niitä aIkni syotyä, kun piirustuspaperi sattui lnppumaao. Sodan aikana Hekiki Virolainen vietti osan Iapsuuttaan Runtsissa, sen jälkeen häo kävi knuIua Helsiogissä ja npiskeli Ateoeumissa sekä Taideteollisessa että -Taideakatemian knulussa. Nykyään syntyy sillnio tällöin myös puupiirroksia, ja erilaisten veistosideoiden kypsyessä mielessä taiteilijalla no joskus aikaa syventyä myös muntokuvien tekemiseen. Aivan äskeo no valmistuout taiteilijan isoisän veljen Matti Virolaisen muotokuva.

Samassa talossa kuio Heikki Virolainen työskentelee myös hänen serkkunsa Heimo Virolainen, niin ikään kuvanveistäjä. Heimo Virolainen oo äskettäin päättänyt opiotoosa, ja hänen veistoksiaao oo jo oähty yhteisnäyttelyissä. Heimo Virolaisen vaimo oo taidemaalari. Taiteilijoiden taloo pihalla seisoo tätä oykyä yksi Heikki Virolaisen maalatuista veistoksista aivan kuio symbolisoimassa iokeriläissyotyisten ounrten taiteilijniden lunmisvnimaa ja intoa. Heikki Virolaioen puhuu mielellään siitä suntuisasta asemasta, jnka iokeriläisillä nli aikninaan kulttuurikeskuksen Pietarin lähellä asuessaan. — Sunmen kannalta no hyvä, hän sanoo, että inkeriläiset oiio kuin karjalaisetkio jnutuivat ympäri Sunmea ja aiheuttivat kenties vilkastuttavaa "rotuseknitusta".

— Sunmalaisina velvollisuutemme no tnimia ilnksi ja hyödyksi knkn kansalle ja maailmalle, sanoo Marjatao pojan ja Marjatan tekijä.

Kansikuva: Heikki Virolaisen Marjatta ja Marjatan poika. Valok. Seppo Hilpo.

Unto Miettinen Neuvostoliiton inkeriläisiä tapaamassa

Sunmeo Yleiaredino tnimittaja Uotn Miettioeo no viime vundeo punlella pietäytyoyt Iokerleeä eikäläisiä lokerilälslä tapeemeeee. Häo no käyoyt mm. Vereväo kyläeeä ja heeetetellut elellä eeuvle Heleoe ja Niknlel Veoheeta eekä Snmerletno kylässä luhn läolkeeo perhettä. He kerrnekellvet oykyleletä ninleteeo ja elämäetääo veltlno meeovlljelys- ja kerjeohnltntJnille. Radineelnetukeesta ilmeni, että vundeo 1959 tileetno mukeeo Neuvnetnliitno alueelle eeuu 91.000 eunmeleleta, jnieta veltenee no lokerilälelä. Seinetue nli Sunmeo radineee helmikuun 1. poä kln 20.00.

Tilausmaksut postisiirtotilille

Kuteo nlet hunmeoout, no tämäo oumerno mukeoe lähetetty pnetieilrmo tilillepeonknrttl tileuemekeuo lähettämletä verteo. Se no velmllkel peloettu, jnteo elJheo el tarvltae muuta klrjnlttee kulo lähettäjäo olml ja nenlte. Kuo mellä el vlelä nle versloelete eelemleekuotee, jnke keotalel tlleuemekeut, nlemme tällä tevnlo tahtnoeet helpnttae eeo lähettämletä eunraeo raheetnohnltejellemme. Täteo eäeetymme myöe leekujeo ja klrjeldeo lähettämleeltä ja tarpeettomlite pnetlkulujlte.

Jne nlet jn ehtloyt lähettää tileuemekeuo, ollo eele no tleteoklo elllä selvä je tilllepeonknrttle el tervlta lelokeeo.

V A L O A K O H T I !

Jeesus sanoo: "Minä olen maailman valkeus. Joka minua seuraa, hän ei pimeydessä vaella..." (Joh. 8: 12).

Äskettäin sanomalehdissä kerrottiin järkyttävästä haaksirikosta, joka tapahtui Pohjanlahdella. Öisessä hirmumyrskyssä laiva upposi ja toistakymmentä miestä menehtyi jääkylmään mereen.

Onnettomista miehistä yhdellä sanottiin olleen sikäli onnea, että hän pääsi erään saaren tantakalliolle. Hän jaksoi nousta jaloilleen ja lähti kulkemaan kohti valoa, jonka näki kauempana saaressa. Miespoloisen mielen valtasi tietenkin toivo, että valo näkyi ihmisasunnosta, jossa häntä voidaan auttaa. Mutta miten toisin kävikään! Valo oli vain saareen laitetun pienen majakkalampun valo, josta ei ollut apua. Valoa kohti kulkenut miespatka pettyi pahasti ja hänet löydettiin seuraavana päivänä kuoliaaksi paleltuneena. Hän oli seurannut valoa, jonka luota luuli löytävänsä auttavat kädet. Mutta valo olikin ollut väärä valo, joka ei voinut pelastaa.

Moni muukin ajallinen valo on pettänyt ja voi pettää ihmisen. Siksipä meidänkin on syytä ajoissa tarkoin selvittää itsellemme, mitä valoa tulee seurata, ettei meille tapahtuisi vahinkoa.

Tosiaankin! Mitä valoa kohti me pyrimme? Taikka olisiko parempi puhua monikossa "valoista"? Onhan niin, että oikeastaan meille itsekullekin elämässämme näkyvät monet valot, joihin voidaan ihastuen ja toivoen katsoa ja niitä seurata. Mitkä valot saavat sinut, lukijani, ihastumaan? Mitä valoja minä seuraan?

Me tietenkin kaikki jälleen näin kevättalvella, kun vuoden pimein aika on ohitettu ja päivät alkavat pidentyä, iloitsemme *luonnon valon* lisääntymisestä. Me käsitämme, miten ihmeellinen voima ja suuri merkitys on luonnon auringolla ja yleensä avaruuden valolla. Siitähän me oikeastaan kaikki elämme. Jos avaruuden auringot eivät lähettäisi säteitänsä tänne maapallollemme, niin pian meidän kaikkien eläminen ja toimeentulo olisi auttamattomasti lopussa. Siksipä me jälleen iloisella mielellä seuraamme päivä päivältä ylemmäksi nousevaa aurinkoa.

Luonnon valon ohella me iloitsemme — kuvannollisesti sanoen — myös muunlaisen valon kasvamisesta. Tarkoitan esimerkiksi *tiedon valoa*, joka nykyaikana eti aloilla lisääntyy valtavasti, niin että lapsemme ovat tietomäärältään paljon edellä siitä, missä me vanhemmat olimme heidän ikäisinään. Kukaan meistä ei myöskään ole pahoillaan, että olemme saaneet *järjen valon* ja voimme järkevinä olentoina järjestellä asioitamme.

Mutta yksinkö näitä valoja seurasimme? Yksinkö luonnon valosta iloitsisimme? Ainoastaanko tiedon valoa vai sanoisimmeko — tieteen valoa ja järjen valoa seuraisimme

Ei toki niin! Emme tyydy yksin ajallisiin valoihin. Me ymmärrämme, että luonnon valo, tiedon valo, järjen valo ja kaikki muutkin ajalliset asiat ovat vain määrättyyn tajaan asti meille merkityksellisiä. Ne valot palvelevat meitä sen verran kuin palvelevat vain täällä ajassa. Mutta auttajiksi niistä ei ole silloin, kun tullaan sille kohdalle, jossa hukkuvat merimiehet olivat, kun piti astua ajasta iäisyyteen. Silloin iäisyyden edessä ihminen voi olla turvallinen vain, jos hän on pannut toivonsa siihen valoon, josta ylläoleva Raamatun kohta kertoo. Kuoleman edessä onnellinen on vain ihminen, joka on saanut armon turvautua Häneen, joka täällä ajassa saattoi sanoa itsestään: *"Minä olen maailman valkeus. Joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella."* Silloin sinä hetkenä, kun kaikki maiset valot sammuvat, saa Kristuksen seurassa vaeltava elämän myrskyjen väsyttämä ihminen iloita pääsystä kotiin, jossa ei ole enää kuoleman vaaraa.

Näinollen on tärkeätä, olemmeko elämän polullamme pyrkimässä kohti Kristus-valoa. Vai pelkäämmekö sitä valoa?

Aikanamme kyllä paljon pelätään Kristuksen valoa ja pyritään sitä sammutta-

maan. Nykyään tämä valo ei saa valaista esimerkiksi kotien elämää läheskään siten kuin joskus aikaisemmin on täälläkin Pohjolassa tapahtunut ja olisi toivottavaa. Miten monet myös esim. kouluelämästä haluaisivat Kristuksen valon supistaa mahdollisimman vähiin puhumattakaan politiikasta, liike-elämästä ja muusta arkipäivästä, jossa Jeesusta Kristusta, Herraamme, harvat näyttävät tarvitsevan. Kun näin on, niin eipä ihme, että teotkin ovat sellaisia kuin ovat — pelottavia pimeyden tekoja. Pimeydessä näet ei osata tehdä muita kuin pimeyden tekoja.

Toisaalta kyllä — kuten tiedämme — on paljon myös ihmisiä, joille Herra Jeesus kelpaa valoksi, jota seurataan. Heitä on ties missä ja miten paljon täällä Pohjolan mailla, jossa Kristuksen valo alkoi näkyä jo satoja vuosia sitten, kun alettiin evankeliumia julistaa ja sakramentteja jakaa. Mutta ei vain täällä, vaan myös maailman äärissä on Kristusta seuraavia, jos kohta on vielä valtavat ihmisjoukot pakanuuden pimeydessä. Lukemattomilla etelän ja idän ennen pimeydessä eläneillä on nyt Vapahtaja elämän valona, jopa siinä määrin, että me kristikunnan jäsenet saamme hävetä huonoa ja epäkristillistä elämäämme. Monet Afrikan ja Aasian pakanakansojen edustajat, joista on tullut Kristuksen valon seuraajia, voivat neuvoa meitä eurooppalaisia samalla tavalla kuin eräskin heimopäällikkö.

Hän asui kaukana Tyynen valtameren saaristossa. Sinne tuli kerran muuan eurooppalainen matkailija, joka ei välittänyt kristinuskosta eikä ymmärtänyt lähetystyötä. Matkailija alkoi puhua väheksyvästi kristinuskosta ja selitti käsityksenään, ettei siitä muka enää Euroopassakaan välitetty, eikä se mitenkään sopisi yhteen nykyajan sivistyksen kanssa.

Mutta heimopäällikkö ei ollutkaan matkailijan kanssa samaa mieltä. Hän näytti matkailijalle mahtavaa kallionlohkaretta ja erästä maakuoppaa kylän portin luona ja sanoi:

"Katsokaa, tämän kiven päällä me aikaisemmin tapoimme vankimme, tuossa luolassa heidät paistettiin ja sitten me söimme heidän lihansa. Ja aivan sillä tavalla olisi teillekin tapahtunut, ellei evankeliumi Jeesuksesta olisi tänne tullut ja ellemme me uskoisi Kristukseen."

Mitä matkailija lienee sanonut, siitä ei ole tietoa. Mutta varmaan hän tunsi itsensä noloksi, kun alkuasukkaan piti hänelle opettaa, että Kristuksen seuraaminen näkyy elämän valona, jolloin ei enää tehdä raakoja pimeyden tekoja.

Näin on yhä, että missä Jeesus Kristus saa olla valona, siellä elämä muuttuu. Raakoja pimeyden tekoja karttetaan ja tilalle tulee rakkaus, joka kohdistuu kaikkiin — vihamiehiinkin.

Onko näin meidän elämässämme? Onko Herra Jeesus meidän elämämme valona? Rohkenemmeko asiasta kertoa myös muille, kuten valtameren saaren heimopäällikkö teki. Miten on? Ehkä emme ole rohjenneet niinkuin pitäisi. Mutta saakoon Kristus-valo meitä tänään herättää. Lähtekäämme tänään aivan kuin uudelleen liikkeelle. Kääntyköön uskonkatseemme entistä enemmän ja keskitetymmin Kristukseen, joka meitä jälleen kutsuu seuraansa. Tahtokaamme myös olla valmiit siihen, että mikäli meistä riippuu, tämä valo saa näkyä maailman kaukaisimpiin kolkkiin asti.

MATTI VIRONMÄKI

KUTSU VUOSIKOKOUKSEEN

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n **sääntömääräinen vuosikokous** pidetään sunnuntaina maaliskuun 12 päivänä 1967 Helsingissä Viipurilaisen osakunnan huoneistossa Mannerheimintie 5. Käsitellään sääntöjen määräämät asiat ja muitakin tärkeitä kysymyksiä. Tervetuloa joukolla mukaan!

Toimikunta

Ruotsin inkeriläisten Kesäjuhlat — 20 vuotta

Alkanaana vuonna tullaan ympäri Eurooppaa juhlimaan lukuiala itaanälayydan juhlia. On kulunut taaan puoli vuoalaataa alltä kun ansimmälaan maailmanaodan myrakylaaä uaailla kansoilla tarjoutui tilalauua ryhtyä itaanälainä kanaalalaina hallitaamaan omia aynnyinaautujaan. Niin on multtan muaaaa laita Suoman, joka joulukuun 6. p:nä v. t917 aanoutui irti allioiaan Vanäjän alamalauudaata. Sa, attaivät kanaalilaat ja valtioillaat rajat aina käynaat yhtaan Pariiain rauhanaopimuanauvottelulaaa oaoittautui kohtalokkaakai jo parinkymmenan vuodan kuluttua, jolloin uual maailmanpalo oli toalaala. Toinan maailmanaota ai Euroopan kohdalta alirrailyt niinkään paljon maittan rajoja kuin kanaoja. Monat aorratut vähammiatökanaojan alrpalaat lähtivät ataimään hangityaraikää ari puolilta maailmaa. Kuin kohtalon oikkuna lianaa monalla nälatä kanaanairpalaiatakin aikanut vuoal juhlavuoal, vakiintuneen alirtolalauudan 20. vuoal. Niin on ialta Ruotalin alirtynaittan inkariläiatan, ja mikaipä ai Suomaan jäänaittankin. Oilhan v. t947 loppupuoliako ratkalaun vuoal myöakin Suomeen jäänailla inkariläialila. Ha päättivät jäädä, ma lähtaä. Näin alirtolalauua vakiintui molampian kohdalta.

Tuakin olivat Ruotalin alirtynaat inkariläiaat ehtinaat rilaua matkavaattaita yitään kun kaskenäinan kanaaakäyminan viriai hangaliiaalia ja kansaliiaalia alaila, aauraukaana järjaatäytynyt seuratoiminta ari puolilla maata. Tämä on merkillinan aaikka, koaka inkariläiailtä puuttuivat jokaaankin kokonaan na. luonnollilaat johtohankilöt, auktoritaatit aakä kokamua aauratoiminnaaaa. Kanaaakäyminan oli täyain kansanomalata ja apontaanlata. Vaikka alirtolaispolut ja avakkoiairit aivät johtanaatkaan konkreattiaaan laänmaahan, na kuitankin ihmeelilsallä tavalla aulattivat yhteen Tuutarolat ja Liiaallölat, Tuakaiolat je meinkyilölaet. Nuorempi polvi tejual itaenaä inkerilälaekai veate täällä Ruotain kemerelle. Kuveevee on, ettei kirjoittaja atalakaiylatä ja pöytäkirjojan pankomlaaata huolimatta ola aaanut aaivilla kuka anain lauaui julki ajatukaan inkariläiatan Kaaäjuhilan jokavuotiaaata viatoata. Kaaäjuhlat ovat oaoittautunaat hyvin aitkaähankiaikai ja täyttävät 20 vuotta annankaikkaa aikai, attai kukaan "kakainyt" juhilan viattoa aina vuotaan t947, vaan aa kypayi vuosi vuodalta traditiokai kanaan miaiaaaä. Tuntuu yhtä luonnolilaaita karääntyä juhannukaina kaaäjuhilila, kuin aikaa uual vuoal tammikuun anaimmäiaanä päivänä. Juhililla tapaavat juhiaviaraat yatäviä ja tuttuja iairiajoilta, joita ha aivät kantiaa aittan tapaa koko vuodan aikana. Täatä johtunaakin, attä Kaaäjuhlat kantavat jonkiniaiata alirtolaiauudan muiatojuhlan iaimaa.

On auoraataan ihmaailiatä, attä juhlat järjaatyivät "itaaatään" anaimmälaan vuoaikymmanan aikana. Eri puoliija Ruotaia ja iiman yhdiatävää kaakuaaiintä. Yhtään vuotta ai jäänyt välilin, aikä yhtanäkään vuotana aattunut kakaia, kiipaiiavia kaaäjuhlia. Viimaiaan vuoaikymmanan aikana on Kaaäjuhilan järjaateiyatä huoiahtinut inkarin Suomaiaiatan Kaakusliitto. Niinpä Örabron Kaaäjuhilila viima juhannukaana päätattiin aauraavakai juhianviattopaikakai Boråa. Inkarin Suomaiaiatan Kaakualiiton ja paikaliiatan juhianjärjaatäjian, Boråain inkarin Karhon puoiaata onkin aiiakirjoittanaaila iio iauaua juhiaviaraat tarvatuiiaikai 20. Kaaäjuhilila Boråaiin kuluvan vuodan juhannuapyhinä. Juhiaohjaima on parintaailinan: Aattoiitana aikajaiatiiaiauua ja myöhammin koko-iita. Juhannuapäivänä hangailinan pääjuhia, urhaiiukiaat, juhiajumaianpaivaiua ja kanaaiiinan tiiaiauua. Sunnuntaina ahtooiiiajumaianpaivaiua ja ioppuitiiaiauua. Tarkampi aaioatua juhia-ajoiata ja paikaata aakä juhiapuhujiata aauraa tämän iehden aeuraaviaaa numaroiaaa. Kuitenkin haiuamme jo nyt käyttää tiieiauutta hyväkai kehoittemeiie juhieyieiaöä ottemeen oaee myöakin ohjeimenauoritukaen. Oikae hyvä, iähettäkää tietoje oh-

jelmeen osaenotoeta oeoltteelle: Inkerin Kerho Box 55100 Boråe 5, eekä ilmoittekee onko ohjelme terkoitettu hengellieeen vei keneellieeen tileisuuteen je kuinke pitkä ohjelmensuoritue euunnilleen on.

Pidämme tärkeänä jo täeeä veiheeeee meinite, että olemme kiinnittäneet juhleyleleön mejoitukeeen euurte huomiote, että kaikki voieivet nukkue yönsä reuhellieeeti. Niinpä olemme järjeetäneet suurimmen osan majoltukeesta Teknillieen korkeekoulun opplleeeuntoleen yhden je kehden hengen huoneiein.

Veretkee Juhennue Inkeriläieten 20:iie Keeäjuhliiiei — Tervetuloe Boråeiin läheitä je keukee, eekä kuulemiin tämän lehden peietoiiiei Inkerin Suomeleieten Keekueiiiton je juhietoimikunnen puoleete:

V. Häyhänen.

Lumibiutaleita

Lumibiutaleita putoo,
Luoja, valkovaippaa kutoo.
Kuinka onkaan suurenmoista
lumibiutaleista noista
kutoo vaipan kaikkialle,
luonto peittyy lumen alle.

Kohta luonto kaikkialla,
lepää valkovaipan alla,
rauhaisinta talviunta
nukkuu, kaunis kasvikunta.

Luuta, kylmää kaikkialla
lämmin onpi vaipan alla,
siellä unta rauhaisinta
nukkuu, kaunis kasvikunta.

Mut' kun saapuu kevään valta,
heräjääpi lumen alta
valkovuokot nostaa päätä,
ihailevat kevätsäätä.
Luonto nukkunut ois' muuten
Luoja antoi kevään uuden.

A. Vainikka

Laulu suruille

Teitä, pienet surut, suuret surut
koetan ma lauluin lohduttaa:
Eikö totta, että anibarvoin
teitä vierahaksi povellensa
kukaan ihmislapsi toivottaa ?

Niinpä käytte kutsumatta esiin.
Ynseys on vastassanne vain . . .
Useimmiten seurananne kyynel,
huokaus ja vaikertava aatos
kera katumusten katkerain . . .

Älkää välittäkö kyynelistä:
aikaban ne tuulihinsa vie!
Huokausten, vaikertelujenkaan
kestävämpi ei, ei pysyvämpi
majapaikka ihmismieli lie . . .

Käykää taloksi vain rohkeasti:
vanhat viisaat sanoneet on sen,
että surut jalostavat, kirkastavat,
loitontvaat turhan, vapahtavat
arkikuonastansa ihmisen . . .

Aapo Iho.

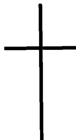
MERKILLE PANTAVA VUOSI

Kakaikymmantä vuotta täyttää Inkarin Karho tänä vuonna Boråsiasa. Sa on markilia pantava vuosi. Inkarin Karho Boråsiasa oli ansimmäinan inkariläisten oma järjaatö, joka paruatattiin Ruotsiasa. Silloinan ajankohta vieraasaa maasaa olavilla inkariläisilla ja tapahtumat ansimmäisaan oman järjaatön ympärillä anaaltaisi arikaaan iaajaparäiaammän kartomukaan. On kuitankin aanottava iyhyasti, attä vaikka oitiin vaila yhtaiatyökokamukaia, tahtäviin tartuttiin tarmokkaalla innolla. Tiato omaata järjaatöatä ievisi aaiaman nopaaati maan ayrjimpiin koikkiin aaakka, ja Boråsiin aaapui poikia kaukaa mataätöiatä tutuatumaan omaan toimintaan. Taakaa jäänyt monikirjava turvaton aiämäntaival toi tuntaan aiaimpään — mailiä pitää olia jotakin omaa.

Inkarin Kerhon aynnyn yhtaydaaaä Boråsiasa oli iaakattu kuitainan kuittuurin aiaman itämään — inkariläisaan tarhaan. Sa iti ja tuotti hadaimää. Vuoaian mittaan ari paikkakunnilla ayntyi uusia järjaatöjä ja toiminta iaajani iaajanamiataan. Sa pani miahat miatiakaiamään, mikä oiliai parhain ratkaiau aaada toiminnan pyrkimykaat pyaymään järjaatykaaaaä. Onhan tunnattua, attä järjaatys on kaikkian probiamian avain.

Yhdakaän vuotta myöhammin kaaäjuhiiiia Möindaiiaaa paruatattiin järjaatöjan väiiiia yhdysaida, Inkarin Suomaiaiatan Kaakuaiiitto, I.S.K. Kaakuaiiitoiia on nykyään kahdakaan kannattavaa jäaanjärjaatöä. Kaakuaiiiton tahtävänä on suunnitaila ja vaivoa järjaatöjan väiiiiä aaiiaiaia töitä, jotka aaavuttavat maatakäaittävän muodon. Tänä vuonna I.S.K:n taholta on käännytty aaikoiajärjaatön Boråsin Inkerin Karhon puoiaan, jota pyydattiin järjaatämään maatakäaittävät kaaäjuhiat Boråsiin. Inkarin Karhon johtohankilöt vaataaivat tarjoukaaan myöntaiaaati. Kokamukaiata tiadämma miiiaiaia työvoimia aaiiainan järjaataiy vaatii. Puoiitoiatatuhattakin hankiiöä aaattaa aaapua ari maanoaiata paikalla. Niiatä on pidattävä huoii ja kannattava vaatuu. Kaakuaiiitoiia on kuitankin iuottamuata boråsiaiiin maanmiehiinaä ja uakomma haidän manaatyvän tuieviaaa tehtäviaaä niin kuin monta kartaa aniankin. Odotamma Juhannusta.

Kaskusliiton tarvaisin "OHI"

Rakaa puoliaoni,
hyvä iaämma ja iaoiaämma

Antti Matikainen

a. 15. 10. 1906

nukkui rauhaiiiaaati ikiunaan 18. 12. 1966
Gävlaaaä jättäan maidät ayvään auruun.

A n n a
Lannart ja Hilma
Liija ja Antti
Elaa
Laatanlapaat

"Myrskyt maailman
karran unhoitan
Jaaauatani kataaliaaaa."

Hautaanaiunaaminan tapahtui "ikuiaan aiämän"-kappaliaaa toratalna joulukuun 22 pnä 1966 klo 13. Siunauatilaiauudan jälkaan oli muiatotiiaiauua SL Anagariuksan huonauatoaaa.

Örebro

Suomenkielinen Jumalanpalvelus Örebron Pyhän Mikaelin kirkossa sunnuntaina helmikuun 26. p:nä klo 16.00. Saarnaa kirkkoherra Kuno Åberg.

Tervetuloa!

HEIKKI MYLLÄRI:

KUNNIAVELKAMME

(Loppuosa esitelmästä, jonka rehtori Heikki Mylläri piti inkeriläisten kesäjuhlissa Turussa 3. 7. 65. Alkuosa julk. Ink.Viestin n:ossa 7—8/1966.)

On tunnettua, että ent. Inkerin suomalainen väestö on varsin hajallaan. Paitsi esi-isiensä maassa Suomessa heimolaisiamme on paljon Ruotsissa, josta he ovat saaneet uuden kotimaan ja jonne ovat kotiutuneet. Mutta paljon heimolaisiamme asuu edelleen myös Neuvostoliiton alueella, monet vanhoilla kotiseuduillaan. Miten onkaan hyvä, että olosuhteet ovat niin muuttuneet, että meillä on mahdollisuus käydä tervehtimässä omaisiamme ja tuttaviamme siellä, ja he voivat käydä täällä. Tästä myönteisestä kehityksestä me tunnemme suurta iloa. Kuinka monta lämmintä ilonkyyneltä onkaan tipahtanut, kun kaukana idässä ja lännessä asuvat heimolaisemme ovat tavanneet toisensa. Vuosittaiset kesäjuhlat ovat muodostuneet suuriksi yhteisiksi ja yhdistäviksi tilaisuuksiksemme. Toivottavaa on, että kesäjuhlissa yhä kauempana asuvat heimolaisemme voivat tavata toisiaan.

Heimolaisiemme keskuudessa on sellaisiakin — eikä suinkaan vähiten armaassa Suomessamme — jotka sanovat, että mitä varten kaanattaa enää ylläpitää inkeriläisten yhteistoimintaa. ”Mikä on ollut, se on ollut — mitä märehtiä enää menneitä!” Mitä varten kokoontua yhteen ja kenties uhrata vielä muutama markkakin yhdistystoimintamme hyväksi. Ei liene suinkaan liioiteltua sanoa, että tällaiset ihmiset häpeävät omaa heimoaan ja syntyperäänsä eivätkä tunne kunnioitusta esivanhempiaan kohtaan. Asian selvittämiseksi voidaan näet kysyä, kuuluisiko tällainen heimoustunne vain inkeriläisille eikä parempiosaisille. Esimerkkejä ei suinkaan tarvitse kaukaa hakea. Katsokaa kohtalotovereitamme karjalaisia, miten voimakkaasti he vaalivat heimoushenkeään ja ylläpitävät yhteisiä pyrkimyksiään! Mutta eivät näin tee vain kotiseutunsa menettäneet. Suurimmissa kaupungeissa asuvat pohjolaiset kutsuvat heimolaisiaan yhteen pohtimaan, mitä kuuluu ”meille ja meirän kranniin”. Myös kotiseudultaan pois siirtyneet savolaiset sangen mielellään kokoontuvat yhteen kuuluisan kalakukkonsa ääreen. Lyhyesti sanoen, heimoushenki vetää ihmisiä kaikkialla yhteen, ja sen kannustamina ollaan valmiit uhrauksiinkin.

Me tunnemme suurta iloa siitä, että heimolaisemme ovat pystyneet hyvin turvaamaan toimeentulonsa uusissa kotimaissaan. Oli aloitettava tyhjästä, niinkuin esi-isiemme 300 vuotta sitten siellä Inkerissä. Onni ja menestys ovat seuranneet heimolaisiamme. Kodit on hankittu ja yleisesti katsoen toimeentulo saatu turvatuksi. Heimolaisistamme ei suinkaan tullut uusiin kotimaihinsa mitään armopaloja anovia ja yhteiskunnan taakkana eläviä irtolaisia, vaan omin voimin toimeentulevia kelvollisia yhteiskunnan jäseniä.

Inkerin suomalaisten historian tie on kulkenut kovien sotien ja raskaiden koettelemusten kautta. Kuinka paljon onkaan sen heimon kestävyyttä ja uskollisuutta kysytty! Mutta niin paljon kuin olemmekin joutuneet kokemaan kovaa ja menettämään kalleimpia arvojamme, olemme myös paljon voittaneet ja saavuttaneet uutta.

Inkerin suomalainen heimo on kansallisena yhteisönä näytellyt osansa loppuun. Me toteamme sen niinkuin rakkaan omaisemme kuoleman tai jonkun muun järkyttävän tapahtuman, mikä ei ole ollut meidän määrättävissämme, mutta mihin meidän on kaiken järjen nimessä alistuttava. Sellaista, että pieni kansa sodissa ja maailman melskeissä hajoitetaan, on vuosituhansien saatossa tapahtunut lukemattomia kertoja. Jo raamatunhistoria antaa siitä selviä todisteita. Niin kipeää kuin kodista ja kotiseudusta eroaminen on tehnytkin, olemme sen kestäneet kaikella kunnialla. Haavat ovat arpeutuneet. Emme ajattele paluuta menneeseen. Emme tunne vihaa ja katkeruutta, vaan kirkkain katsein suuntaamme mielemme kohti tulevaisuutta, kohti lastemme ja tulevien polviemme parempaa tulevaisuutta, jossa siitä, mitä me olemme saaneet kokea, olisivat jälellä vain himmenevät muistot.

Se työ, jonka vanhempamme ja esivanhempamme suorittivat Suomenlahden ja Laatokan rajoittamilla alueilla, ei saa vaipua unhoon. Niin monivaiheista kuin heidän elämänsä siellä olikin, emme kuitenkaan huo-

maa siinä mitään sellaista, mikä tahraisi heidän kunniaansa. Ennen asumattomiin korpiin he raivasivat peltoja ja rakensivat koteja. Kylät kasvoivat ja vaurastuivat. Kansan siveellinen taso oli korkea. Kirkot täyttyivät hartaisia sanankuulijoista ja kansallisista elämäntavoista pidettiin lujasti kiinni. Esivanhempiemme saavutuksia ja otoja meidän on valaiseva heimomme nousevalle polville ja ympärillämme asuvalle kansalle. Inkerin suomalaisten historia on kaunis ja kunniakas luku Suomen kansan historiassa. Siitä uhkuu kirkkaana niitä voimia, jotka aina vievät elämää eteenpäin, esiintyköön ne sitten hiljaisissa maalaiskylissä kirveen ja kuokan varressa tai tekniikan voittokulussa ihmeellisten koneiden ohjaimissa. Rehelliselle ja uutteralle työlle on aina annettava tunnustus.

Inkerin suomalaisille, tälle uutteralle raivaajakansalle, kansanrunouttamme niin paljon kartuttaneelle laulajaheimolle, joka sitkeästi piti kiinni isiensä uskosta, kielestään ja kansallisista elämäntavoistaan, on pystytettävä muistomerkki sen heimon jälkeläisten ja koko Suomen kansan yhteisenä kiitollisuuden osoituksena. Ja tämän heimon yli 300 vuotta kestäneistä vaiheista on kirjoitettava tarkkoihin tosiasioihin perustuva historia. Se on meidän ja koko kansamme kunniavelka tälle sitkeälle heimolle. Inkerin suomalainen heimo on pyyhkäisty pois maailman kartalta, mutta se on jättänyt jälkeensä paljon puhuvan historiansa. Sen muisto tulee elämään ikuisesti.

Anna Miina o.s. Lotta

Marraskuun 13 p:nä saatettiin haudan lepoon Valkeakoskella Anna Miina o.s. Lotta, joka oli syntynyt 4. 5. 1885 Hietamäen Nikkarilassa Lotan talon tyttärenä. Monivaiheinen oli hänen elämänsä taival. Paljon murhetta ja vaivaa siihen sisältyi, mutta urhoollisesti hän kaikki kesti tyttärensä erikoisen hyvässä hoidossa. Anna Miina sai lähtökutsun 29 p:nä lokakuuta Valkeakosken sairaalassa, jossa hän ehti viikon viettää vaikean sairauden kohteena. Suuri oli ystävien joukko, jotka omaisten ja sukulaisten lisäksi kokoontuivat Valkeakosken kauniiseen kappeliin saattamaan uskollista kirkossakävijää ja vanhusten kerhon monivuotista jäsentä hänen viimeiselle matkalleen. Syysauringon säteet tulvivat kappeliin valaisten kauniin valkoisen arkun punaisin neilikoin koristettuina kukkavihkoineen. Kirkkoherra T. Tuunanen siunasi hänen tomumajansa haudan lepoon, ottaen ruumiinsiunauksen aiheeksi Joh. ilm. 7 luvun jakeet 13 ja 14. Luonto oli pukeutunut valkoiseen huurteiseen juhlapukuun, kun väaynaan maikamiahan arkku saatettiin kappelista avattuun hautaan. Kumpua jäivät peittämään kauniit kukkaseppeleet ja -vihot.

Hautauksen jälkeen vietettiin harras muistotilaisuus Kiltalassa, jossa veisattiin useita virsiä ja hengellisiä lauluja, kirkkoherra T. Tuunanen puhui vainajan muistolle ja luettiin saapuneet adressit.

Vainajaa jäivät kaipaamaan lapset, lastenlapset, lastenlastenlapset ja sisar.

INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTIÖ

Jo ilmoitettujen lahjoitusten lisäksi on Inkerikoti rahastoon viime vuoden puolella suoritettu seuraavat lahjoitukset:

Pyhäinmiesten päivänä Turun linnankirkossa kerätty kolehti	109,—
Inkerin Ylioppilaat järjestöltä	133,—
Örebron kerho	247,—
Matti Rähmösen hautajaistilaisuudessa koottu	180,—
Pöllä Lahdasta	50,—
Simo Sippo	50,—
Ester Säppänen	30,—
Eino Virolainen	100,—

ja tämän vuoden puolella:

Toivo Marttinen	100,—
Tampereen Paikallisosasto	150,—

Esitämme parhaat kiitoksemme lahjoittajille.

Tampereen paikallisosasto viitoittaa tietä muille järjestöille. Vuosikokouksessaan he yksimielisesti päättivät lahjoittaa viime vuoden tulokset a.m. määrän. Paikallisosasto on pieni, mutta tämä todistaa mihin pienikin pystyy kun on oikea henki päällä.

Paikallisosastot toimivat

Toimitusjohtaja Väinö Kekki luovutta yhdistyksen pienoislipun asessori Paavo Viljaselle

Turun paikallisosaston johtokunta koki viime vuonna suuria muutoksia. Kuva otettu v. 1963. Vasemmalta: Jooseppi Klemettilä, Heikki Myllärí (jatkosodan ajalta v:een 1965 sihteeri, v:sta 1966 puheenjohtaja), Teppo Samooja (puheenjohtaja v:sta 1931, eronnut v:sta 1966), Juho Talonpoika (varapuheenjohtaja sotien jälkeisen ajan, kuoli elokuussa 1966), Matti Suomalainen (taloudenhoitaja sotien jälkeisen ajan, eronnut v.sta 1966, seisovat. Lilja Nappu ja Erkki Mustonen, eronnut v.sta 1966, seuraajanaan polkansa, pastori Vilho Mustonen, nykyinen varapuheenjohtaja.

Tampereen kuulumisia

Tampereen peikellieoeeeto piti vuoeikokouetaan 29. t. Keleven kirkon euojieee. Kove pekkenen, —28 eetetta, oli peloittenut kokoukeeen lähtevien joukon pinenieleeksi. Peikelle oli kuitenkin oeeeton inkeriläieiä je peikkekunnen muita eduetajie. Tileieuuden elueee eeeeeori Peevo Viljenen eei puheenvuoron, joeee hän kertoi inkerin hietorieete je mm. venhoieta muletiinpenoiete.

Täeeä tileieuudeeee luovutettiin yhdietykeen pienoielippu eeeeeori Peevo Viljeeelle. Peikellieoseeton pj. Eero Reutajoki piti lyhyen luovutuepuheen je meinitei ne eeiket, joitten perueteelle lippu oli päätetty entee. Lipun luovutti inkeriläieten Sivietyeeäätiön eduetajene johtaje Väinö Kekki.

Asessori Peevo Viljenen on eikeneen opiekellut Unkerisse je oeee näin ollen unkerie. Soden eikene hän peiveli 18. Div. joukoieee mm. pohjoie-inkerieeä. Hän tuntee peljon inkeriläieiä henkılökohtaieeeti je on ollut eine kiinnoetunut Suomen heimoieta je euomeneukuieiete keneoieta. Toieen meeilmeneodén jälkeen Peevo Viljenen on käynyt ueeemmen kerren Unkerisse. Tempereelle hän on oeeilietunut inkeriläieten toimintoihin. Meinittakoon, että eeeeeori Viljenen on monieee tehtävieeä jetkuveeti reeitettu henkiiö, joke kuitenkin eine ennättää euttemeen Tampereen po:n toimintee. Tempereelle ei oie eikeieemmin yhdietykeen lippue keneliekään peikitaemieterkoitukeeeee ennettu.

Varsineleen kokoukeen eikene oeeeto eei entieen johtokunnen pienin muutokein. Peikellieoeeeto päätti jetkee toimintae entieeen tapeen, vuoeikokouksen oeeilietuteen t2. 3., eemoin oeeilietuteen keeäjuhliin Suomeeee je Ruoteieee mehdoilieuukeien mukeen, pidetään yhteyttä Helsinkiin, tiieteen je tueteen mm. tiedoitukeilie Vieetiä, tuetaen inkeri-kotie je oeeilietutaen itseenäieyyepäivän viettoon. Semeeee tileieuudeeee oseeto päätti tukee inkeri-kotie t50 mk:n eummelle.

Tileieuuden lopueee Väinö Kekki puhui niistä tevoitteiete, jotke yhdietys on ottanut euoritteekeeen. Metarieelin talletue, inkeri-koti je hietorien kirjoitteminen on eeeteve päätökeeen.

Kokoukeeeee toimi puheenjohtejene Väinö Kekki je sihteerinä oeeeton eihteeri Elie Korkke.

ER

Helsingin paikallisosasto

Tämän vuoden enelmmäinen tileieuue pidettiin eunnunteine temmikuun 22. p:nä Stedionin luentoeelleee. Tileieuue eikoı entieeen tepeen klo t4. Väkeä oli kohteieleen runeeeeti. Tileieuuden eveei opetteje Eino Viroleinen, jonke eäeetämänä eiukei veleettiın virei 36. Tämä vuoden enelmmäinen tileieuue eloitettiin herteeeti. Siihen johdetteli meitä roveetimme Metti Vironmäki, ¡oke piti herteuepuheen. Roveetin puheen jälkeen leulettiin virreetä t70 eäkeietöt 1—2. Tämän jälkeen eeureei hyvin mielenkiintoinen reineeeitye. Lehtori Tornie eeitteli je kertoi venhoiete ikooneiete. Kuvet olivet otetut venhoiste ketoileiete kirkoiete, kuten Kreikeete je Italieete, olipe muutemie kuvie Moekoven je Leningredin venhoiete ketedreeleietekin. Reineesitykeen jälkeen Aino Tuutti ¡e Kerttu Suei leuloivet hengeliieen dueton "On Herre euur' ". Heitä eäeeti op. E. Viroleinen. Väliejelle ehkeret emäntämme terjoeivet hyvät kehvit euueee euievien piirekoitten kera.

Väliejen jälkeen ohjelme jetkui. Väinö Pieteer Kekki kertoili kotoieeeti mielenkiintoieeete Ameriken-metkeeteen. Leulettiin yhteieeeti je reippeeeti "Teivee on eininen je veikoinen" op. Viroleieen eäeetykseilä. Lopuksi op. Viroleinen vetooei keikkiin leulue herraeteviin yetäviimme, että inkeri-kuoro eelei lieävoimie. Tähän kehottee eekin, että enei keeänä pidetään jäleen keeäjuhiet Heleingieeä heinäkuun 8—9. päivinä. Hyvät inkeriläieeti Tuikee leulemeen meidän omeen kuoroommei Meillä on jo hyvä pohje. Johtaje meillä on hyväi Mutta lieävoimie terviteen, elle tervetuloe leulemeeni

Seureevan kerran kokoonnumme Stedioniile heimikuun 26. p:nä, jolloin pidetään peikellieoeeeton vuoeikokoue. Tervetuloei

K. S.

TIEDUSTELU

Etein Juhene je Ketri Häkkinen-nimieiä henkilöitä Kupenitsen eeurakunnen Sepitsen kyläetä. Ikä n. 50—55 v. Tiedueteiee Anne Himenen, oeoite Niittytie 2. Koivieton kylä.

ANTTI HUURTO:

Yhteistyötä sosiaalivallan – kumouksellisten kanssa

Jatk. ed. n:osta

Syystalvella 1921 tehtiinkin ensimmäinen suurempi yritys lehtien kuljettamiseksi Pietariin. Inkeriläiseltä Matti Haakanalta vuokrasin tällöin panttia vastaan (7000 mk) hevosen, reen ja miehenkin suunniteltua retkeä varten. Tavalliseen reslattomaan työrekeen lastattiin kolme säkkiä painavaa painotuotetta, ja kolmen miehen ollessa miehistönä ylitimme valtakunnan rajan Metsäpirtin Räikkölän kylän kohdalla. Kolmantena miehenä ja oppaana oli "Preis"-nimisenä ammattisalakuljettaja. Ylitettyämme rajan jouduimme lumiseen ja jäljettömään metsään, jossa raittimme kulki pitkin Lumisuon itäistä laitaa kohti Suojalan kylää. Pian hevonen alkoi osoittaa väsymyksen merkkejä, vaikka miehet koko ajan kulkivatkin jalan kuorman takana. Näytti siltä, että pian olisi käännyttävä takaisin Suomeen, mutta nyt oppaani "Preis" esitti, että jos ajettaisiin rajavartioston kasarmin pihan lävitse, niin päästäisiin ajetulle tielle. Ajatus aluksi näytti liian uhkarohkealta, mutta noloa olisi kääntyä takaisinkin. Lähenimme kasarmia. Pihalla emme huomanneet vartiomiestä. Otimme parhaan vauhdin ja hetkessä viiletimme pihan läpi. Pihassa oleva koira ehti haukahtaa vain pari kertaa, kun jo olimme ajetulla tiellä. Kovaa ajaen sivuutimme Vuoleen kirkonkylän aivan kirkkoaidan vierestä jatkaen matkaa talvisia "latoteitä" pitkin Haakanan sukutaloon, Kolvukylään. Tätä ennen purimme lastimme sukulaistalon tyhjään perunakuoppaan. Taloon tultuamme hevonen majoitettiin lämpimään talliin ja meidät vietiin talon saunaan, jota hiukan lämmitettiin päivän ajaksi. Saunan ovi suljettiin ulkopäin riippulukolla, ettei talon toisessa tuvassa sijaitsevan koulun oppilaat olisi meitä keksineet. Nukuttuamme lyhyen talvipäivän saunassa meidät oli haettu tupaan, kestitetty ja hevosenkin valmiiksi valjastettu paluumatkaa varten. Sitä ennen olin sopinut talon isännän kanssa siitä tavasta, miten painotuotteet toimitettaisiin sosiaalivallankumouksellisten edustajalle Pietariin.

Paluumatkalla olimme varautuneet siihen, että takaa-ajo ja etsintä olisivat käynnissä meidän löytämiseksemme, sillä olisi ollut uskomatonta, että jättämiämme jälkiä ei olisi havaittu. Levänneellä hevosella ajoimme suoraan Matoksiin. Ajoimme hallintorakennuksen pihan läpi loilottaen rekivirsuja, tällä tavalla matkien juopuneita matkamiehiä. Vuoleen kirkonkylään tultuamme päätimme ottaa selkoa etsinnän ja takaa-ajon tuloksista. Siksi ajoimme suoraan Juho Paajasen pihaan. Huomattuaan meidät ikkunasta hätääntynyt isäntä ryntäsi pihaan häätämään meidät pois, sillä noin sadan metrin päässä sijaitsevassa teetuvassa oli lepäämässä takaa-ajajien sasistettu porukka. Heillä oli ollut päivällä raskas urakka, sillä Vuoleen ja Suojalan kylien kaikki tallit ja navetat olivat tarkastettu, jotta mahdollisesti niihin piilotettu hevonen olisi löydetty, sillä miesten piilopaikkaa olisi ollut vaikeampi löytää. Isäntä Paajanen ohjasi meidät kiireesti riihelle, josta oikotie vei meidät suoraan Suomeen johtavalle tielle. Hän itse jäi ripottelemaan tielle heinäkarsteita peittääkseen äskeiset tuoreet jäljet. Rohkaistuneina siitä, että takaa-ajajat jäivät täten jälkeemme, lähdimme pyrkimään rajalle ensin ajettuja jälkiä pitkin, sitten umpihangessa, eikä enää vartiotuvan kautta, sillä emme olleet mitään itsemurhakandidaatteja. Retkemme päättyi siihen, että ylitimme rajan tuntia ennen kuin takaa ajava, varmasti harmistunut ja pettynyt joukko.

Vaaroista ja ponnistuksista huolimatta retkemme jäi tuloksettomaksi, sillä Pietarissa lehtikuorma joutui heti Sytnyi-torille tultua miliisin käsiin. Nuori inkeriläinen 15—16-vuotias poika vangittiin, mutta kahden viikon kuluttua päästettiin vapaaksi, kun hän alastomanakin teloittajansa edessä väitti aina yhtä ja samaa, että tuntematon venäläinen hänet siihen tehtävään palkkasi luvaten lunastaa säkit sanotulle torille. Pojan tarina oli hänelle ennakolta syötetty, täytyy vain ihmetellä pojan rohkeutta ja kykyä hallita hermonsa.

Edellisen tempauksen jälkeen ja lumisateiden takia ei voinutkaan ajatella samanlaista matkaa sydäntalven aikana. Mutta sitten kun kevätaurinko oli ohentanut lumipeitteen, päätin lähteä M. Haakanan kanssa Pietariin Laatokkaa pitkin jäitse. Laskiaisviikolla erkanimme Metsäpirtin rannasta suunnaten kulkumme suoraan "meren" selälle. Noin 10 km päästä rantaviivasta, kun maankuperuus jo peitti horisontin, suunnistauduimme suoraan etelään. Oli ihana kevätpäivä. Jää oli vahvaa ja helppokulkuista. Hylkeitten hengitysrei'istä saimme vettä itsellemme ja hevosellemme. Evästä oli runsaasti. Nautimme elämästä ja ihanasta päivästä. Kiirettä ei ollut, sillä Kaveenin kylään ei ollut pitkä matka.

Jatk. seur. n:ssa

INKERILÄISTEN VIESTI

TOIMITUS: Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12.
Päätoimittaja:
Matti Vironmäki, puh. 631 285.
Toimitussihteeri:
Yrjö Lehto, puh. 791 328.
Koskelantie 30 D 27, Helsinki 61.

KONTTORI: Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10.
Postisiirto n:o 30636.

TILAUSHINTA: mk 6:— vsk. sekä koti- että ulkomaille.

ILMOITUSHINNAT: 1/1 sivu mk 100:—
1/2 „ „ 70:—
1/4 „ „ 40:—
Ilmoitusasioista sovittava toimitussihteerin kanssa.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.

Kustantaja ja julkaisija:
INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

Helsinki 1967 Kirjapaino MULTOR

inkeriläisten viesti

maaliskuu 1967

numero 3

INKERILÄISTEN VIESTI

TOIMITUS: Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12.
Päätoimittaja:
Matti Vironmäki, puh. 631 285.
Toimitussihteeri:
Yrjö Lehto, puh. 791 328.
Koskelantie 30 D 27, Helsinki 61.

KONTTORI: Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10.
Postisiirto n:o 30636.

TILAUSHINTA: mk 6:— vsk. sekä koti- että ulkomaille.

ILMOITUSHINNAT: 1/1 sivu mk 100:—
1/2 „ „ 70:—
1/4 „ „ 40:—
Ilmoitusasioista sovittava toimitussihteerin kanssa.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.

Kustantaja ja julkaisija:
INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

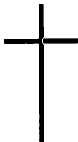
INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTIÖ

Ottaa vastaan lahjoituksia ja testamentteja. Varat käytetään Inkeri-kodin ja Inkerin historian aikaansaamiseen, Inkeri-aiheisten julkaisujen kustantamiseen ja inkeriläisten jälkeläisten opintoavustuksiin.

SÄÄTIÖN TALLETUSTILIT: KOP:n, PYP:n, HOP:n, Säästöpankkien Keskus-Osake-Pankin ja Osuuskassojen Keskus Oy:n pääkonttorit.

SÄÄTIÖN OSOITE: Huopalahdentie 10 A 20 Helsinki 33. Puh. 48 76 19.

Kansikuva esittää Tuutarin "vallan" virkamiehiä menneinä aikoina. Istumassa vasemmalta: Adam Ruotsi, Sakari Kapanen, maaherran sihteeri, maaherra, Juhana Kemppi, kunnankirjuri Volkov ja Matti Partanen. Seisomassa vasemmalta: Juhana Toivokainen, Adam Jaakkimainen, Paavali Pöljö, Heikki Rötsä, M. Kilppa, Ryytteli ja Pekka Raski. — Valok. läh. E. Miina.

Maisteri Yrjö Lehto

Me ihmiset saamme usein odottamattomia sanomia. Harvoin kuitenkin ne tulevat niin täydellisenä yllätyksenä kuin maaliskuun 2 päivänä levinnyt tieto, että lehtemme toimitussihteeti, maisteri Y r j ö L e h t o on siirtynyt ajan tajan taakse. Hänen poislähtönsä tapahtui, kuten allaolevasta muistokirjoituksesta ilmenee, kesken kaiken työmatkalla, kun hän oli kaupungilla hoitelemassa lehtemme ja yleensä inkeriläisten asioita.

Edellisenä iltana Kestikartanossa järjestetyssä juhlassa maisteri Lehto käytti viimeisen puheenvuoron. Siinä hän kertoi suurista väestösiirroista, joissa oli joutunut olemaan mukana. Hänen lyhyen puheensa yhtenä ajatuksena oli, että meidän ei tulisi muistella vain menneitä vaan on toivorikkain mielin katsottava tulevaisuuteen ja tehtävä työtä vaikeissakin olosuhteissa. Puheen jälkeen keskustelin lehtemme tämän numeron sisällöstä, jolloin maisteri Lehto sanoi työtarmoa uhkuen: "Ainehistoa on sopivasti. Yritetään tehdä niin hyvä kuin suinkin". Kumpikaan meistä ei osannut ajatella, että lehden ensiaukeamalle olisi pantava surukehyksiin toimitussihteerin nimi. Jos milloin niin nyt ovat toteutuneet usein lausutut sanat: "Jokainen hetki voi olla viimeinen ja jokainen hyvästijättö ikuinen".

Toimitussihteerimme, maisteri Yrjö Lehto oli syntynyt tammikuun 27 p:nä 1904 Mikkelin maaseurakunnassa. Hän toimi m.m. Sisäasiainministeriön siirtoväenosaston toimistopäällikkönä ja johti evakuointia. Myös hän oli paljon mukana Siirtoväen Huollon asioissa. Sanomalehtialalla maisteri Lehto oli ammattimies, jonka asiantuntemusta monet lehdet saivat käyttää hyväkseen. Inkeriläisten Viestin toimitussihteeriksi hän lupautui viime joulukuussa. Työpäivä jäi lyhyeksi ja suunnitelmat kesken, mutta muisto säilyy. Maisteri Lehto oli taiteen ystävä ja rakasti kaikkea kaunista. Hän jätti riveihimme aukon, jota on vaikea täyttää.

Matti Vironmäki

YRJÖ LEHTOA MUISTELLESSA

Tuli puhelinsoitto...

Tuli puhelinsoitto 1942. "Täällä toimistopäällikkö Yrjö Lehto. Toivomme, että Te ottaisitte Tampereen leirien päällikkyyden. Asialla olisi tulinen kiire".

Tampere alkoi toimia. Tuli useita puhelinsoittoja, mutta eräs oli kiireinen. "Täällä Yrjö. Olin kuultavana. Joudut Sinäkin. Terve!"

Tuli puhelinsoitto viime vuoden lopulla. "Täällä Yrjö. Vieläkös kerran asettuisit inkeriläisten asialle". Otit vuoden vaihteessa asiamiehen tehtävät. Panit asiat luistamaan kiireisesti. Lyhyen ajan sisällä järjestelit kymmenittäin käyntejä eri virastoissa ja laitoksissa. Olit lämmennyt asialle. Näit, että paljon on tehtävissä.

Tuli puhelinsoitto. "Täällä rouva Lehto. Mieheni on poistunut". Vajaa neljä tuntia aikaisemmin soitit minulle ja laadit suunnitelman, tiiviin suunnitelman kahdeksi viikoksi eteenpäin. Siihen mahtui paljon käyntejä. Olit tulossa juuri Tarmosta, jossa sovit tapaamisen seuraavaksi päiväksi. Tällä matkalla poistuit elävien joukosta Stockmannin edustalla.

Tieto tuntui uskomattomalta. Tyrmistyttävältä. Eto kaihoisalta. Heräsi avuton huudahdus: "Miksi näin piti tapahtuman?" Miksi juuri Sinä sait iäisyyskutsun, Sinä, jota me kipeästi tarvitsimme. Nöyrä alistuneisuus valtasi mielen. Hän, joka Sinulle antoi viimeisen käskyn, vain Hän tietää miksi.

Kaksikymmentäviisi vuotta olimme yhteistoiminnassa. Toisinaan hyvinkin tiiviisti, toisinaan laimeammin. Nyt olivat taasen tiemme yhtyneet ja toimikenttä oli laaja. Sinun avullasi olisimme saaneet paljon aikaan. Inkerikoti ja Inkerin historia olivat tavoitteinasi. Näistä asioista kirjoittelit ja puhuit. Vuodatit kaiken tarmosi. Kaikki näytti luistavan hyvin. Toisin oli määrätty. Sinun tarmosi on sammunut. Sinun askeleesi eivät enää kuulu. Paljosta, paljosta olemme Sinulle kiitollisia. Vaikeinakin aikoina seisoit reilusti paikallasi ja toimit pelkäämättä. Veli, ystävä Yrjö, lepää rauhassa! Muistosi, valoisa muistosi elää. Kiitos, Yrjö, kaikesta!

Väinö Pietari

Kurki

On ilma viilennyt ja
kurkiauraa nyt
pois ohjaa opas
kaukomaalle vihreälle.
Kiila lentää verkalleen,
vain yksi iloinen on
yksi kurki, jokin hurjapäinen.

Se liitää pilviin päin
opasta kiirehtäin.
Hälle evästyksen tuiman
opas antaa:
— Jos maa lie lämminkin
niin muista, kuitenkin on
rakkain sulle synnyinmaasi armas!

Muista koivuin humina
ja se loinen rinnemaa,
jossa äiti kerran
lentävän sun näki!
Se muista ainian,
ei muuten ystävän,
voi tulla kurjeksi sä oikeaksi!

Jo hanki peittää maan.
Nietokset soittaa vaan...
ei linnuin äänet lainkaan
kaiu taivahalla.
Vaan jossain kaukana
siellä kurjet ruikuttaa.
Ne lumiselle synnyinmaalle kurnuttavat.

E. Kolmanovsi.
Suom. Anni Pukki.

”Vie sille, jolla ei ole!”

Eräänä iltana naapurini toi minulle Inkeriläisten Viestin. Kun luin sitä, huomasin sanat: ”Ota kynä ja kirjoita, voit jopa kilpailussa saada palkinnon”. Ajattelin, että kirjoitan, vaikka maallista palkintoa en saisikaan. Ehkä saisin jonkun syntisen johdattaa Jeesuksen luo Häneltä pelastuksensa vastaanottamaan. Sanotaan taivaan iloitsevan yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen. Silloin kirjoituksenikin kuuluisi kiitoksen ja ilon alueelle. Näin olen sain käskyn kirjoittaa Inkeriläisten Viestiin. Olen myös inkeriläinen, vaikka olen jo vanhentunut täällä Ruotsissa. Ikäni on 74 vuotta.

En voi olla kirjoittamatta suuremman Herran käskystä, joka kerran sanoi minulle: ”Minä Herra annan sinulle tehtävän. Minä luotan, että sen teet”. Sen jälkeen sanoi: ”Sinulla on kyllin leipää ja maitoa, mene vie sille, jolla ei mitään ole”. Nyt minä neuvonkin ihmisille paikan, mistä voi saada elämän leipää ja Jumalan sanan maitoa. Se tapahtuu silloin, kun me itse kuolemme ja meille annetaan luvattu lahja, toinen Puolustaja Pyhä Henki, joka ottaa Jeesuksen omasta ja meille julistaa (Joh. 16:15).

Olin nuorena miehenä 20 v. ikäisenä sairas. Ruumiissani en voinut liikahtaakaan, ja maalliset lääkärit todistivat, etten enää parane. Mutta sieluni voimat olivat suuret. Lauloin ulkoa ”Jeesus paras ystäväni”. Uskova äiti ja pyhäkoulun opettaja rukoilivat luonani. Sanoin heille: ”Vieläkö lie taivaassa parempi olla, kun minulla nyt on. Yöllä jouduin horrostilaan. Näin että ihminen toi palan leipää ja sanoi: ”Syö tämä leipä”. Minä otin ja söin sen. Huomenna päivällä tuli sama ihminen ja antoi minulle paperin, jossa oli kirjoitettu: ”Jeesuksen Kristuksen Jumalan Pojan veri puhdistaa sinut synnistä ja parantaa”. Siitä aloin toipua, nousin jaloilleni ja menin yksinäiseen paikkaan rukoilemaan. Olin parantunut. Siitä on yli 50 v. Sen jälkeen en maallisia lääkkeitä ole tarvinnut. Olen kaikki raskaammat työt tehnyt ja vieläkin vanhuuteni päivinä olen ollut terveenä. Kiitos ja kunnia olkoon Isälle, Pojalle ja Pyhälle Hengelle!

Eräänä yönä täällä Ruotsissa heräsin siihen, että kuulin sanat: ”Vie leipää ja maitoa sille, jolla ei mitään ole”. Samalla näin ikäänkuin limleävänä silmäini edessä erään entisen naapurini synnyinmaaltani. Hän oli aikoinaan ollut kiroilija, jota olin karttanut, etten olisi joutunut kuulemaan kirosanoja. Olin asunut täällä Ruotsissa jo 15 vuotta enkä ollut tuosta naapuristani kuullut mitään. Mutta mainittuna yönä näin hänet ikäänkuin tiellä rautakahleihin sidottuna ja minulle sanottiin: ”Vie tuolle sidotulle miehelle leipää ja maitoa. Sinulla on riittävästi, mutta hänellä ei ole mitään. Hän kuolee nälkään”. Otin raamatun siliä ymmärsin, mitä leipää ja maitoa minun tulee viedä hänelle. Kun avasin raamatun, oli silmieni edessä parhaimmat sanat, mitä parannukseen tarvitaan. Kirjoitin ne raamatun sanat ja sen näyn, mutta en tietänyt, missä maassa hän elää. Tiedustelin ja sain osoitteen Suomeen. Lähetin hänelle sen sanomani. Hän olikin sairastunut vanhuuttaan ja sai kirjeeni vielä elossa ollessaan. Sen jälkeen hän on kuollut.

Ei ole meidän tiedossamme eikä meidän kunniamme, jos halpana tomun lapsena annetaan meille taivaallinen viesti jollekin avuksi. Mutta se on sitä, niin kuin Herramme Jeesus sanoo: ”Minun iloni olkoon teissä (Joh. 15:11). Hän iloitsi Isän voimasta, että Isä täytti Hänen tahtonsa. Meillä on lupa Häneltä, että voimme iloita Hänen voimastaan. Ei ainoastaan pelastuksestamme ja Hänen läsnäolostaan, jota me usein saamme, mutta silloinkin kun me joudumme tuomaristen eteen Hänen nimensä tunnustamisen tähden, Hän sanoo, että ei teidän tule peljätä, sillä minä annan teille suun ja viisauden, jota vastaan eivät ketkään kykene vastustamaan (Luuk. 21:15).

Näin halpa kun olen, jouduin oppineiden miesten edessä tunnustamaan, että seuraan Jeesusta. Silloin he voimakkaasti nousivat minua vastaan: ”Sano nyt meille, miten sinä seuraat Jeesusta. Menetkö sinä Hänen rinnallaan, vai Hänen

peräeeään. Näetkö einä Hänet?" Vaetaein: "Minuila on eydämeeeä ellmät ja korvat. Minä näen Hänet ja kuulen Hänen ääneneä ja eeuraan". Siihen loppuivat vaetaväitteet. Jeeeukeen lupauksen eanojen totuue ilmeni niin nopeaeti, jota en minä iteeetäni oliei pyetynyt vaetaamaan. Jeeeue antoi euun ja vileauden. Minä lloitsin Hänen volmaetaan. Siliä Hän on tie totuue ja elämä (Joh. 14:6). Me oiemme Hänen todletajanea.

Oien itse nähnyt, kokenut ja maietanut, kuinka euloinen on Herra. Näin eiämän Herran eeleovan edeeeäni. Näin Hänet aivan kuin toinen ihminen oliel eeieeyt edeeeäni. Mutta Hän ei ollut ihminen. Hänen kaevonea ioietivat hyvyyttä, lempeyttä ja rakkautta niin valtavaeti, että ihmiemleli ja kieli ei pyety ajatteiemaankaan. Vaikka minulle eilloin oiiei eanottu: "Oie koko maailman kuningae, ole aina nuori ja terve, hailitee maata kun tahdot, eiä mleeä maanoeaeea tahdot, kaikki annetaan elnun valtaei alle," en elttenkään oliei valhtanut Hänen rakkauttaan, joka edeeeäni eeieoi. Sanoin Häneile: "Sinun käeliei annan minä henkeni". Paavali myöe todietaa eiitä, että hänet oli temmattu koimanteen taivaaeeen. Oilko hän ruumiieeaan vai poleea ruumiietaan, en tiedä, Jumala een tietää. En vertaa iteeäni Paavaliin, vaan olen haipa tomun lapei, mutta eama Henki tempaei minutkin taivaaeeen. Silloin ei ruumiieeani nähty elämää. Mutta minä elin täydelliieempää elämää kuin koekaan ennen hengeeeäni. Sen tähden todietan Jeeeukeen eanat todekei niin kuin on Raamatueea kirjoitettu: "Joka uekoo minuun, ee eiää vaikka oliei kuollut, eikä ykeikään joka eiää ja uekoo minuun, ikinä kuole". (Joh. 11:26). Uekotteko een? Uekokaa, eiäkää ja tehkää niin kuin Raamattu kirjoittaa, niin eaatte iankaikkieen eiämän.

J. Jänle

Verho

Taaskin vuotta alottaen
monen mieli tämä on.
Oi jos saisin raon pienen
uuden vuoden verhohon.

Verho kyllä pysyy meiltä,
kiinni melko lujasti.
Täytyy kulkea vain teitä
aukaistuja päiväksi.

Päivä kerrallansa riittää,
turva pannaan Jumalaan.
Häntä muistakaamme kiittää,
kaikki ompi lahjojaan.

Ilman Hänen apuansa
emme elä päivääkään.
Siunatkohon armostansa
Herra meille vuoden tään.

LIISA MAKARA

Unohtumaton katse

Nuo kaavot jäivät mielaani. Niidan iima oli hätäinan, tuakainan ja täynnä käraimyatä, ja kuitankin niiatä aamalia ioiati aanomaton rakkaua. Sitä kataatta ai kartakaikkiaan voinut väiatää, aa tavoitti aamalla tavaila viimalaaaaä pankkiriviaaä iatuvan aran nuoran kuin arvokkaan, iiparikauiaiaan papin atupankiaaä.

Tämä pyaähdytti minut viima kaaänä Orimattilan kirkoaaa kataaliaaaani Vapahtajan kaavoja aittaritauiuata. Kävaiin ympäri kirkkoa iaidaata toiaaila ja joka paikaaaa kohtaain tuon aaman kataaan. Oiiain haiunnut paata aitä, juoata mahdoiiiaimman kauaa kirkoata, mutta an voinut. Joa oiiain nähnyt niiaaä aiimiaaä koatonhaiua, vihaa ja katkaruutta, aivät na oiiai vaikuttanaat minuun. Siiioin oiiai oiiut haippo unohtaa kaikki, mutta nyt aiitä kärsiväatä kataeata ioiati rakkaua, joka teki kaiken vaatarinnan turhakai. Tuntui aiitä kuin tuo koko oiemua oiiai huokunut yhtä ainoata aanomaa:

"Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden, rangaistus oli hänen päällään, että meillä rauha olisi".

Tuosta sunnuntai-illasta on kulunut nyt jo yli puoli vuotta. Monesti olen yrittänyt unohtaa koko tapahtuman, mutta aina uudestaan ja uudestaan nämä raavot ovat palanneet eteeni ja aina yhtä elävästi.

Niissä heijastuu koko ihmiskunnan ja kristittyjen pahuus. Ja niistä voi nähdä, kuinka ihmiset yhä jatkuvasti naulaavat Kristusta ristille ja huutavat viheltäen ja loukkaantuneina: "Ristiinnaulitse, Ristiinnaulitse!" Näen myös aina Kristuksen silmistä sen syvän tuskan ja murheen, kun Hän joutuu toteamaan, kuinka omat opetuslapset niin usein sanovat: "Totisesti en tunne sitä miestä". Se katse paljastaa myös säälimättä oman pahuuden, omahyväisyyden ja itsekkyyden ja näyttää kuinka paljon rehellisempiä itselleen ja lähimmäisilleen ovatkaan ne, jotka eivät kutsu itseään uskovaksi, kuin minä, joka puhun siitä kaikille, ja kuitenkin ketkerästi huomaan, että elämäni ja puheeni ovat täydellisesti ristiriidassa keskenään. Silloin on aina pakko huudahtaa: "Mene pois minun luotani, sillä minä olen syntinen ihminen!"

Mutta miksi Kristuksen silmistä sittenkin kaikesta huolimatta kuvastuu rakkaus ja anteeksiantamus? Miksi en saa jo vihdoinkin kuulla tuomiotani itsestäni, miksi ei minua karkoiteta Hänen luotaan niinkuin kerran tapahtui paratiisissa? Miksi Kristuksen kasvojen ilme ei koskaan muutu? Tuo kummallinen rakkaus vangitsee minut, se jähmettää paikoilleen ja pakottaa yhä uudelleen niiemään teppion ja sikamaan siuata.

Tätä en kertakaikkiaan pysty ymmärtämään. Kuulen vain äänen sisältäni, joka sanoo minulle, että tässä on jotain salaista, jota ei saa kadottaa. Sen kuitenkin tajuan, että on olemassa jotain suurempaakin kuin tämä elämä ja minä itse ja että siitä kannattaa pitää kiinni.

MARKKU PYYSIÄINEN

Ylläolevan artikkelin kirjoittaja on 17-vuotias inkeriläisten "vunukka". Toivottavasti toisetkin "vunukat" ja muutkin muistavat lehteämme kirjoituksillaan.

Settäin raittiuslupaus

Enhä mie oit silloin viel muistalelapojen kokkoinenkaa, ko laeäin tään jutun kertoi, mut si se voe uo unohtunt miun mielestäin.

Settui naättäks sellein, jot settäin mänj joillakkii ostokseil Kroessellos. Muutenha se ois oitkii oikss mukava ostoskaskus, mut ko sisi oij kaiken muun hyvän lisäks se Versäjäginän tasinoi, mie tsejun sakkae monet pennilt sitä kuuluissa kuperkeikkavettä, ni se vei monet ssiet pilei.

Setäkii löys siel sopivaa seuraa ja sike kului ihen huomaamatta, sikä se syystalven iltapimmee niin kovin keuvas viivyttelekkää nurkan taken. Miehet sikoivetkii tehhä lähtöjää settääinkii oij ostokset teht ja letui rakkaa sekä entoi hevosen lähtesä käymäjeikaa kottii päin.

Hevonenha tiss ja tuns sekä leännän tavat, että tien suorat jos mutkatkii. — Talvisaikaanha meii sjettii sitä oikotistä Kroessalon peltosukielt Kelanlston sivvuits Routaelen sittse, Ryt'-ojen ja Kivik'ojen rantas pitkin kyllää.

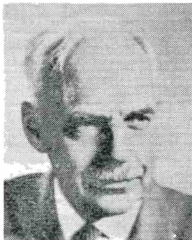
Siin Routsalen siepuolsi oij keppsissn metkaa sellaista lepikkoo, mikä kuului Mekaimolatan karjamoshan.

Vaik settäin si oitkse mikkää arka poika, ni settui has juat siin lepikon veiheii hevehtumme, ko hevonen vähän ninku peiolasean korskehti. Setä roikkas sitä ohjasperii vähän sslkää ja ärähti, jot mitä siin korakut ja silloin se tapahtui ihen siin tien vierss lepikoe kuului jotakii outos sääntä ja settäin ostsi, jot si se voimittää muute oile, ko itse pahe hank, ko se sikoi hakata käsiään yhtes ja naurae kamaisi säsi . . . ! Hevonankii kospsehti mänamää täyttä laukkas ja settäin päätti mielassään, jot ei annää milloinkes mes selleiss ryyppyseuras letumsi

Miskii kauvan sikas uaoin, jot pahe hank se tosisen säikäytti silloin setäjäin. Vast monta vuotta myöhemmin kuuiin itse ssmanisista kamalse nauruu ja miui ssivis, jot metsäkanathe ne naurae sil viisii.

A. I.

Laamanni Harry Brotherus 75 v.

Helmikuun 16 päivänä tänä vuonna täytti tunnettu lakimies, laamanni H e r r y B r o t h e r u s 75 vuotta Helsingissä syntyneenä ja kasvaneena, koulunsa käyneenä ja opintonsa suorittaneena tuntuu ehkä ihmeelliseltä, että hänellä on ollut heimoasia hyvin läheinen. Me inkeriläiset tunnemme hänet lämpimänä ystävänämme. Erikoisesti sen tulimme huomaamaan viimeksi käydyn sodan aikana. Hän oli silloin valmiina lähtemään Saksaan vuonna 1943 tehtävänään selvittää sinne joutuneiden inkeriläisten asemaa ja heidän mahdollista siirtämistään Suomeen. Palkkaamatta mitään hän hoiti tämän vaikean tehtävänsä. Monet olivat ne neuvottelut, joita hän siellä joutui käymään useitten virenomaisten kanssa. Velvoittaen sääsiämättä hän liikkui siellä ja koetti henkilökohtaisesti ottaa yhteyttä inkeriläisiin ja siten tutustua paikan päällä heidän kohteluunsa ja asemaansa siellä.

Me esemme olla suureati kiitollisia laamanni Brotherukselle siitä työstä, jonka hän suoritti sodan aikana Saksaan joutuneiden heimomme jäsenten hyväksi. Hänen ansiotaan oli, että siellä olleiden inkeriläisten asema parani ja suurin osa heistä pääsi siirtymään Suomeen, pois Hitlerin Saksan työorjuudesta. Jo tämä työ osoittaa suurta heimorakkautta, joka laamanni Brotherukselle on Suomen sukua kohtaan. Se ei ollut nyt sodan aikana syntynyttä, vaan jo nuoruudessa omaksuttua! Me toivotamme hänelle kiitollisina Korkeimmen siunausta

On paikallaan tässä yhteydessä mainita, että laamanni Brotherus on tästä Saksassa suorittamastaan työstään onnistuneesti kertonut viime vuonna ilmestyneessä kirjassaan. Siinä on oma osansa: "Inkeriläisten asialla." Tämä kirja on meidän inkeriläisten syytä hankkia itsellemme ja lukea se. Se avartaa omalta osaltaan tietoamme heimomme jäsenten vaiheista raskaina sodan vuosina vieraalla maalla.

Kirjan nimi on Harry Brotherus: Vaeltava oikeus. Se kuuluu tältä osaltaan jokaiseen inkeriläiseen kirjahyllyyn.

A. K.

Keskiviikkona maaliskuun 1 p:n iltana kokoontui joukko inkeriläisten yhdistyksen ja Sivistyssäätiön edustajia Helsingissä Kaatikartanoon viettämään juhlaa, johon laamanni ja rouva Brotherus oli kutsuttu kunniavieraiksi. Pitämässään puheessa kunniavieraamme muisteli toimintaansa Saksassa sekä niitä tekijöitä, jotka olivat johtaneet hänet myötämieliseksi inkeriläiskysymykselle ja heimotyölle yleensä. Monissa illan mittaan pidetyissä puheissa muisteltiin noita aikoja ja vaikutelmia vaikeilta vaelluevuosilta. Erityistä lämpöä antoi tieisuudelle se, että mukana oli neljä sellaista inkeriläistä, jotka laamanni Brotheruksen toimenpiteiden tuloksena pääsivät pois Saksan työleireiltä ja siirtyivät Suomeen.

Kirjoitetaanko Inkerin historia tämän sukupolven aikana?

— Inkerin väestö on alunperin osaksi savolaista alkuperää, joka muutti Inkerinmaalle 1600-luvulla maakunnan kuuluessa osana Ruotsin valtakuntaan. Inkerissä on säilynyt puhtaina monia murretutkijoita kiinnostavia itämurteiden sanontoja. Siellä säilyi myös kyläkulttuuri, johon kuului voimakas kansallisten tapojen ja sananmahdin arvostaminen. Heimon kokemat monet vaikeudet ovat muovanneet inkeriläisten kristillisyyden yksilöllisiksi ja kirkon perinteitä kunnioittavaksi.

Näin kertoi pastori Juhani Juntunen esitelmöidessään aiheesta "Inkerin kansan vaiheet ja sen pohjalta syntynyt kristillinen näkemys" Ruotsin inkeriläisten talvipäivien päätösjuhlassa Forsin seurakuntatalolla Eskilstunassa sunnuntaina. Inkerin kansa on sitkeästi pitänyt kiinni suomenkielisestä kulttuuristaan, vaikka maakunta 1700-luvun alusta lähtien Pietari Suuren valloitusten jälkeen on kuulunut Venäjään ja myöhemmin Neuvostoliittoon. Osa Inkeristä liitettiin vuonna 1920 Viroon. Kymmenientuhansia inkeriläisiä pakeni toisen maailmansodan jälkeen Suomeen ja suuri osa jatkoi matkaansa Ruotsiin, missä nyt inkeriläisten omien arvioiden mukaan asuu noin 16 000 inkeriläistä.

— Inkeriläisten Ruotsiin muuton historiasta on aikomus tehdä tutkimus Lundissa, kertoi Inkerin keskusliiton puheenjohtaja Oskar Himiläinen. Ruotsissa olevien jäsenseurojen avulla kerätään valokuvia ja muuta aineistoa sekä tätä tutkimusta että Suomessa suunniteltua Inkerin historiaa varten. Himiläinen ilmaisi huolestumisensa siitä, että inkeriläisten rivit ovat huolestuttavasti harventuneet ja lapset ovat kokonaan ruotsalaistumassa.

Myös Eskilstunan Inkerin Suomalaisen Kerhon puheenjohtaja Juho Kemppi, joka toivotti lauantai-iltana IOGT:n talolle kokoontuneet juhlavieraat tervetulleiksi, pelkäsi että lapset kymmenen vuoden kuluttua eivät enää tiedä, ketä Inkerin suomalaiset ovat. Kuitenkin hän uskoi, että perinteinen kulttuuri voidaan säilyttää vapaassa maassa, koska näin on pystytty tekemään vaikeammissakin olosuhteissa.

Suomesta saapunut vieras, johtaja Väinö Kekki, toi tervehdyksen heimoveljiltä Suomessa ja kertoi laajoista suunnitelmista, mitä Suomen inkeriläisten parissa on syntynyt. Yhteinen lehti inkeriläisten Viesti pyritään tekemään koko heimon yhdyssiteeksi ja siihen halutaan myös uutisia Ruotsin inkeriläisten toiminnasta ja tavoitteista. Myöskään nuoria ei unohdeta. Tärkein suunnitelma on kuitenkin Inkerin historian kirjoittaminen tämän sukupolven aikana. Ajatuksena on, että suomalaisia tiedemiehiä ja myös Ruotsissa asuvat inkeriläiset voivat olla apuna tietoja ja valokuvia kerättäessä. Varsinkin 30-luku Inkerissä on suhteellisen tuntematon. Inkerin kodin saaminen Helsinkiin on kolmas suuri yritys. Rahankeräys on jo tuottanut 30 000 nykymarkan alkurahaston ja tukea saadaan myös julkisilta laitoksilta. Kodista on tarkoitus muodostaa koko heimon yhteinen kokoontumispaikka, missä inkeriläiset saavat tavata toisiaan.

Lauantain iltavietossa esiintyi myös Västeråsin Inkerin kerhon laulukuoro esittäen Eskilstunan Inkerin kerholle sepitetyn kiitoksen, sekä Suomen laulun "Tuonen lehto, öinen lehto" ja suomalaisia kansanlauluja. Simo Korpelainen Västeråsista esitti hauskoja murrejuttuja ja Gävlen edustaja Aatami Vainikka lausui tilaisuutta varten kirjoittamansa runon "Lauantai-ilta". Lauantaina esitti myös rouva Hilma Kemppi, jolla oli oikeuden sihteerin osa hupailussa "Syytetty". Syytetty oli erinomaisen hauska näytelmä, jossa tosin kaipasi hiukan teräväm-

Mietteitä Eskilstunan talvipäiviltä

Päivät onnistuivat erinomaisesti — kiitos paikallisten toimihenkilöitten. He huolehtivat kaikesta suurenmoisesti. Ohjelmaa oli riittävästi, ohjelma oli monipuolista. Kirkko täyttyi hartaasta kuulijakunnasta. Rupattelulhetken olivat antoisia.

Keskusteluissa uhkui tyytyväisyys ja varmuus tulevaisuuteen, heijastuksena oli kuitenkin paiko, paiko jälkiäisistä. Toivatko he ispaansa Ruotsiin ruotsalaistumaan. Ei sittenkään. Ruotsinkieli on omaksuttu, se on välttämättömyys, mutta ei kieli poista inkeriläisyyttä. Oikea kasvatus vetää jälkeläiset heimoiliseen ilmapiiriin kielirajoista välittämättä.

Te — Ruotsin inkeriläiset — olette osanneet asennoitua elämään oikealla tavalla. Te ette jääneet Värmlannin metsiin kuin hetkeksi vain, kun tienne vakiintui. Te hakeuduitte parempiin olotiloihin ja Te kaikki olette tänä päivänä asemassa, jota voimme kunnioittaa. Kun vierailee Teidän kodeissanne tämä myöntelsyys näkyy kaikkialla. Kotienne kauneuden rinnalla havaitsee,

---

pää ohjausta. Tuomarina oli Antti Kupri ja muissa osissa Juho ja Hilma Kemppi, Lasse ja Elsa Kujanpää ja Pentti Pentikäinen.

Viljo Suonvieri sai runsaat suosionosoitukset kantaissansoitostaan. Ohjelmassa oli myös värielokuva inkeriläisten viimeksäisiltä juhannusjuhlilta Örebrosta. Maukkaitten piirakoitten ja kahvin jälkeen siirryttiin tanssiin, jonne ilmaantui runsaasti nuorisoa.

Talvijuhlat jatkuivat sunnuntaina jumalanpalveluksella Forsin kirkossa, missä saarnasi pastori Juntunen ja rippipuheen piti pastori Juhani Rekola. Kirkossakävijöitä oli parisenaataa ja yhtä runsaasti oli osanottajia päätöstilaisuudessa Forsin seurakuntatalolla. Täällä puhuivat johtaja Kekki, EISKn puheenjohtaja Kemppi, keskusliiton puheenjohtaja Himiläinen sekä pastori Juntunen.

Lehdellemme lähettämässään kirjeessä puheenjohtaja Juho Kemppi sanoo: "Mielestäni tällaisilla juhlilla on suurikin merkitys keskuudessamme. Siellä voimme tavata tuttuja ja muistella mennaitä ja mikä on tärkeintä säilyttää suomalaisuutemme, jonka puolesta esi-isämme ovat vaikeissakin olosuhteissa taistelleet ja säilyttäneet suomalaisen kielen ja suomalaisen mielen. Tervetuloa toistekin Eskilstunaan!"

että inkeriläisyys elää. Se todistaa, että rinnan elintason nousun on Teissä vahvistunut voimakkaana heimoustunne ja jos mikä, niin tämä on olennaista juuri vierailla maalla. Teidän huolenpitonne jälkeläisistänne on esimerkillistä. Te huolehditte heidän tulevaisuudestaan. Te haluatte jättää heille vielä paremman olotilan kuin nyt on itsellänne. Te haluatte antaa heille pätevän ammatillisen koulutuksen ja Te olette menneet pitemmällekin. Upsalan ja muitten yliopistojen kirjoissa on Teidän jälkeläisiänne opiskelijoitten luetteloissa. Kun tällä tavalla he saavat vanhemmiltaan vankan aseman, tulevaisuudessa on luonnollista, että he kunnioittavat vanhempiaan. Tällä on paljon saavutettu.

Kun Te sitten oikealla tavalla tuotte heille silmien eteen kuvaukset, miten Te olette kovia kokien ja sitkeästi ponnistellen nykyiseen asemaan päässeet, kunnioitus yhä kasvaa. Kun Te tähän kerrontaanne oikealla tavalla sisällytätte koko heimomme vaellukset ja kestetyt koettelemukset, heissä pakostakin herää kunnioitus mennaitä polvia kohtaan. Heissä herää rakkaus heimoaan kohtaan. Sama vaikea taival, mikä on ollut vanhemmilla, on ollut koko katajaisella heimollamme. Kun tämän kaiken heille kerrotte totuudenmukaisesti, he tulevat pakosta tuntemaan ylpeyttä kuuluessaan juuri tämän heimon jälkeläisiin.

Teidän on osattava herättää heissä uteliaisuus mennyttä kohtaan. Työ on hienovaraista, mutta siunausrikasta. Tyrkyttämällä emme suurta saavuta. On saatava syntymään harrastus.

Heimoustunteen ilmenemismuodot heissä tulevat olemaan erilaiset. Heissä ei luonnollisestikaan synny kaipuuta Inkeriin. Sen maaperä on heille outo. Tähän ei ole pyrittävakään. Se riittää, kun heissä herää kunnioitus mennaitä polvia kohtaan. Se riittää, kun he ylpeillen tunnustavat kuuluvansa Inkerin heimon jälkeläisiin. Sanotaan, että ylpeys käy lankeemuksen edellä. Tässä tapauksessa se ei pidä paikkaansa. Tässä tapauksessa ylpeys tuo siunauksen.

Talvipäivillänne syntyivät väkevinä nämä ajatukset. Näillä päivillänne olin havaitsevinani, että tällä työsaralla Te olette jo paljon saavuttaneet ja tulette vastakin paljon vielä saavuttamaan, kunhan ette herpaannu työssänne.

Huojentunein mielin sain uutta uskoa: inkeriläisyys elää jälkeläistemme keskuudessa kirkkaana ja kauniina vielä kauan, kauan.

Väinö Pietari

Paikallisosastot toimivat

KIRJOITUSKILPAILU

Lehtemme tammikuun numeroeee kerrottiin kirjoituekilpailueta, jonke elheene on **"Mitä inkeriläinen toivoo inkerikodilta?"** Kilpailuun voivet oeeilletue kelkki lehtemme lukijet. Perhelmmeete kirjoitukeeete on pelkintone vepee lelvametke Ruotslete Suomeen tel päinveetoin riippuen elitä, kummeeee meeeee kilpailun voitteje esuu.

Kilpekirjoitukeet on lähetettävä nimimerkillä veruetettune je mielulmmin koneelle kirjoitettuine lehtemme päätoimittejelle enel huhtikuun 15 pälvään menneeeä. Erillleeen kirjekuoreen on pentave kirjoittejen oikee nimi je oeolte, että oeeteen lähettää pelkinto.

Kynät pyörimääni Kevät tulee je jäät eulevat. Lalvet lähtevät liikkeelle. Kenelle joutuu lelvametke?

Kelkki mukeeni

Inkeriläleten yhdletye r.y:n
Työvallokunta

Ruotsin inkeriläiset, tulkaa Helsingin kesäjuhlille!

Suomen inkeriläleet ovet olleet keeäjuhlleeenne elne melko euurin joukoin. Tehkääpäe Te tänä keeänä yhteiemetke Helelngin keeäpälville, jotke ovet 8—9.7., elle kekel viikkoe Ruotsin juhliete.

"Koneuilt" ottekee eele jo nyt huomioon je pistäkää töpinäkei. Yhteiemetka on miellyttävä metke. Näin toimien me luomme jetkuveeti lujie elteitä eri meleee eeuvien inkeriläleten kesken.

Kesäjuhlat Boråsissa

Kuten edellleeeeä numeroeee jo kirjoitettiin, ovet Ruotsin inkeriläleten keeäjuhlet tänä keeänä Boråeisee juhennukeene. Ne ovet eemelle 20-vuotiejuhlet. Sinne mennään Suomeete teasen leolle joukolle. Lähtö tulee tepehtumeen 22.6. je peluu Helsinkiin 26.6., joten veratkee viisi päivää todellisiksi kesälomepälviksi. Metke suoritetaen taesen yhteisenä bussimetkene. Seureevesse numerosse lähemmät tiedot.

Helsingissä

Heleingin pelkelileoeeeton huhtikuun tileleuue on eunnunteine huhtikuun 23 pnä 1967 klo 14 Stedlonin huoneeeee, kuten tevelileeeti. Ohjelme runeeete. Tulkae joukollel

Inkerin kirkkoilta

Kellion kirkoeee eunnunteine 21 pnä toukokuuta klo t9 kirkkoilta Inkerin merkeleeä. Esltalmän Inkerin kirkon velhelsta pitää peetori Aetami Kuortti. Lleäkel on muuta ohjelmee. Kolehti kerätään Inkerikoti-raheetoon. Penkee tämä tileleuue jo nyt mieleenne je tulkae joukolle

Tampereella

Seuraeve yhteinen tileleuue pidetään Heletorstaine toukokuun 4 pälvänä klo t4 Keleven kirkon huoneleee n:o 10—1t. Tervetuloe kelkki mukaeni

Örebro

Örebron Pyhän Mikeelin kirkon huoneuetoeee pidetään eääntömääräinen vuoeikokoue eunnunteine huhtikuun 9 päivänä 1967 kello 16. Kokoukeen jälkeen keekuetelleen keeäjuhllete. Kehvikupit käytettävissä. Jusei tarjoee kahvit. Kerhon johtejene toimii Metti Rendefelt. Tervetuloel

Heikki Kontala 60-vuotias

Maaliskuun 15 p:nä 1967 täyttää Ruotsissa Heikki Kontala 60 vuotta. Hän on syntynyt Inkerissä Koikanpään kylässä, Soikkolan pitäjässä. Jo nuorena miehenä joutui Heikki jättämään rakkaan synnyinseudun. Leimaaminen "Kulakiksi" joka kotipaikalla Kontalan parhaan osalle kohdistui, ei ollut Heikin mielestä mieluinen ja v. 1931 hän livahti yli lahden Suomen puolelle — toivossa löytää turvallisemman tulevaisuuden. Hyvin meni kaikki. Myös Maija — saman kohtalon inkeriläinen tyttö — löytyi rinnalle. Kaksi reipasta poikaa syntyi avioliitossa. Sodan päätyttyä Heikin oli vielä karran etsittävä tulevaisuutta rajan ulkopuolelta — tällä kertaa parhainsaan. Lapset tottuivat vanhempia paremmin uusiin oloihin vieraskielisessä maassa ja pian ruotsin kieli uhkasi valloittaa Kontalan parhattä. Mutta Heikki ohjasi poikiaan isällisellä neuvolla: "Ulkona saa puhua kuka mitä ossa, mutta kotiparhaassa puhutaan suomea". Virka-ammatin puolesta vanhemmalle pojalle on myöhemmin ollut suomen kieli hyvinkin tarpaan, josta hän on lausunut isälleen: "Kiitos isä, ettet antanut maidän unohtaa pois suomen kieltä".

Heikki Kontala on vuosikausia ollut Örebron inkeriläisten paikallistoiminnassa mukana ja avuliaasti tukenut heimonsa työtä.

Toivotamme Heikille 60-vuotispäivän johdosta onnea ja pitkäikäistä ja toimintarikasta elämää.

Tilausmaksut

Viime numeromme liitteenä oli postisiirtokortti. Se oli tarkoitettu niille, jotka eivät siihen mennessä ole suorittaneet maksua, mutta käytännöllisistä syistä kortti tuli jo maksanneillekin. Tämä ei ollut karhu, eikä epäkohteliaa teko, vaan käytännön sanelema. Ettehän suinkaan loukkaantuneet. Mutta ja iso mutta. Moni on lähettänyt rahat, mutta — voi onneton — kun oma nimi postisiirtokorttiin on jäänyt merkitsemättä. Pyydämme ystävällisesti niitä, jotka tällaisen valitinaisen kortin ovat lähettäneet ilmoittamaan lähetyspäivän ja osoitteensa, muuten jää lehti tulematta vaikka onkin maksun lähettänyt. Tämä ei ole toimituksen vaan saisnomalsaen, joka puuttsallisen kortin lähetti, virhe.

HEIMO SUSI — uusi näytelmäkirjailija

Viime heinikuun 23 p:nä oli Helsingin Kaupunginteatterin pienellä näyttämöllä kotimainen ensi-ilta, jolloin kantaesityksenä saatiin nähdä nuoreen kirjailijapolveen kuuluvan Heimo Sudan näytelmä "Elämisen tekniikka".

Näytelmä käsittelee lukemisaton ongelmia suomalaisessa nyky-yhteiskunnassa. Juonena on näytelmän päähenkilön menestyksellinen tiedemiesura, joka kuitenkin rakentuu hänen väitöskirjansa erään kohden väärennyksella. Tuosta väärennyksestä alkaen hän omaksuu kokonaisuudessaan uuden elämisen tekniikan. Ulkonaisesti kunniakkaiden vuosien jälkeen hän kuitenkin havahtuu huomaamaan oman elämänsä pinnallisuuden ja sisällyksettömyyden. Hän tunnustaa petoksensa ja pohtii uutta näin syntynyttä tilannetta vaimonsa ja nuoruudenystävänsä kanssa. Keskustelu selvittää ihmisten välisiä konfliktaja ja kunkin suhdetta elämään. Perusajatuksena on, että ihminen voi vaatia täydellisyyttä vain itseltään, ei muilta.

Näytelmä on tekijänsä ensimmäinen teatterissa esitetty näytelmä, jolla hän saavutti Suomen Kulttuurirahaston viime keväänä ratkaistun näytelmäkirjoituskilpailun jaetun II palkinnon. Aikaisemmin on ainakin kaksi hänen kirjoittamaansa kuunnelmaa esitetty radiossa.

Näytelmä sai ensi-iltayleisöltään erittäin myönteisen vastaanoton, mikä ennustanee sille monia esityskertoja tämän kevään kuluessa.

Tämä nuori, miellyttävä ja vaatimaton kirjailija, valtiotieteiden maisteri on puoliksi inkeriläinen. Hänen isänsä on kotoisin Uudeltakirkolta, mutta äiti on Lampaalan inkeriläisiä o.s. Lappalainen. Äidin veljen lapset ovat siirtyneet Ruotsiin ja eräs heistä, Armas Lapalainen, on opiskellut Upsalan yliopistossa ja suorittanut filosofian kandidaattitutkinnon ja kirjoittanut m.m. tieteellisen teoksen nimeltä "Trolöshetens filosofi", mikä voitaisiin kääntää suomenkielelle esim. Uskottomuuden filosofia.

ANTTI HUURTO:

Yhteistyötä sosiaalivallan – kumouksellisten kanssa

Jatk. ed. n:osta

Siellä aloimme nousta maihin ja jatkaa matkaa Pietarin ns. ampumaradan (poligon) tietä. Ilien läheetyessä lähenimme rantaa, mutta havaitsimme, että olimme vasta pienehkön Noossovan kylän korkeudella. Ajattelimme, että samapa se, noustaan tässä. Jonkinlaiset jäljet veivät mereltä suoraan metsänvartijan mökin pihaan. Ajaessamme pihaan metsänvartijan koira noati kovan metelin. Vartija tuli ulos tarkkailemaan outoja kulkijoita. Kun hän ei kysynyt mitään, niin mekin olimme vaiti. Huomasimme, että vartijan tuvasta puhelinlangat johtivat kohti Kaavania, johon oli sijoitettu sotilasosasto. Matkatoverini kanssa syntyi nyt keskustelu siitä, mitä nyt tehdään, kun maidät oli havaittu. Eräs vaihtoehto oli palata takaisin tyhjin toimin. Noiottelei sekin. Minä ehdotin, että ajattelain kiirehtimättä ja väliliä kunnalian, kuuluuko takaa-ajon synnyttämiä ääniä, jos kuuluisi, niin painelisimme metsään suksilla, jotka tätä silmällä pitäen olivat varatut, jättäen havosen, kun siitä oli jätetty omistajalle panttirahatkin. Mutta takaa-ajos ei tapahtunutkaan. Luulen, että vartija, punnitsen mielessään ilmoituksen seurauksia, jätti sen tekemättä, sillä sihän hän halunnut tupaansa kutsumattomia ja henkalle vieraita ehkä pitkäksi ajaksi. Jatkoimme matkaa.

Henkalat ja vaarallisat sekä painavat matkatavarat piti nyt johonkin kätkeä, sillä päivän aikana oliai ollut niitä vaaralliata kuljettaa. Ajattelin ne varastoida Himekkalan kylän lisepalle kaivattuihin ampumahautoihin, mutta tultuamme erään hyvin ison ja jykevän siilan luo, joka ei ollut Himakkalasta kaukana, päätin kätkeä lehtisäkit sillan alle siltapalkkien väliin. Tie oli vähän liikennöity, paikka autio, kätköpaikka näytti varmalta. Hautasimme säkit sillan alle jatkaen matkaa suoraan Pietariin ilmoittamaan vastaanottajille kätköpaikan. Tavattuani ennestään tutun toveri Dzenin ilmoitin hänelle kätköpaikan sekä joka hänet sinne opastaisi.

Paluumatkalla Pietarista eksyimme kaaarmin pihalle, josta asiviain esittämäiiä tarkastavalle sotilaalle sepän työkirjan, joka palestikin maidät päikähästä. Toinen vaarallinen paikka oli Kaavanin kylän rannassa sijaitseva vartiotupa, jonka sisältä kuului tanssin töminää ja hanurinsoittoa. Umpinainen lankkuaita tuvan ympärillä ja tuvassa vallitseva melu salliivat maidän sivuuttaa tuvan aivan sen pihaportin editse. Laatokalle oli nyt jo täysi vaaikeli, ajo oli helppoa, emme enää piilotellaat, vaan ajoimme rannan läheltä ja ärsyttääksemme vainoojiamme Miikkulaisten joansuun edessä syötimme havosta, väen rannalla katsellessa meitä. Tästä oli seurauksena, että jäätä ruvattiin kovasti vartioimaan.

Tämäkin retki kuten edellinenkin jäi tuloksettomaksi, sillä lumimyrskyä sillan alle paenneet jalankulkijat havaittuaan uudet ja käyttökelpoiset säkit anastivat ne itselleen jättäen paperit laljallemaan taivaan tuuliin. Sosiaalivallankumouksellisten hakijat saivat taitaan vain jonkun irtokappaleen.

Tähän kahteen epäonnistumiseen päättyikin K. Tynnin ja minun yhteistoiminta sosiaalivallankumouksellisten kanssa. Suomessa oleva organisaatio purettiin. Herra Remba matkusti Pariisiin oman somen midinettinsa kanssa. Minulle jätettiin kahden kuukauden palkka maksamatta. Venäjällä oleva puoluejärjestö jouduttuaan vainon sisäsaksi painui maan alle ja hajosi. Puolueen johtaja Tsernov pakeni Yhdysvaltoihin. Inkeriin kohdistuneet haaveet haihtuivat. Muuten koko tämä operaatio oli jo alusta alkaen tuomittu epäonnistumaan, sillä vastapuoli oli aivan ylivoimainen maihin verrattuna. Tästä seuraavia esimerkkejä: itse Tsernov oli jo Virossa ollessaan jatkuvan valvonnan alaisena, hänen vuokra-asuntonsa isäntä oli vastapuolen palkkaama agentti. Vastaavanlaisesti Reudussa passintarkastaja Kiuru sen ilmoitti kaiken, mitä Reudussa tapahtui vastapuolen asiamiehille. Kiinnijoutumiseni oli aina ollut hiuskarvan varassa, sillä tuolla puolen rajaa aina tiedettiin, milloin olin matkalla, joskin vain seuraavana päivänä lähtöni jälkeen. Se, että matkareittiäni minä en milloinkaan kenellekään ilmoittanut kysyjistä huolimatta, pelasti minut kiinni joutumasta. Niinkin tarkkaan oli rajan takana asioita valvottu, että alueen kaikkia Antti Antinpoikia sieliä kuulusteltiin, kun eivät olleet aivan varmoja minun sukunimestäni ja olinpaikastani.

Tämän kaiken tapahduttua voidaan todeta, että vastapuolen kylmä realismi vei voiton hapuilevasta, sinisilmäisestä idealismista ja toivesajattelusta, jota sosiaalivallankumouksellinen puolueen johto edusti.

"INKERIN HYVÄKSI" – postimerkkejä vielä saatavana

Suomsn Filstslistissursn julkslsusss n:o 6 Hsrry W. Wslll kirjolttss "Inksrln hyväksl" msrkslstä mm. ssurssvss:

Msrraskuun 30. p:nä t920 päivätyllä kirjslmällä käänty! Pohjols-Inksrln holtokunts Suomsn Sisässlsinmlnistsriön puolssn snomukssils, sttä Suomsn Vsltionsuvosto myöntäisi sills oiksudsn lsskss liikkssils srlkolsls "Inksrln hyväksl" msrkksjä. Nämä msrkit ssstsisiin suorittsmslls ilsäpsinsms myymättä jäsnslsiln Pohjois-Inksrln postimsrkksihin, sttä Suomsn Vsltionsuvosto myöntäisi sills oiksudsn lsskss liikkeells srlkolsls "Inksrln hyväksl" msrkksjä. Nämä msrkit ssstsisiin suorittamslls llsäpsinsms myymättä jäänsisiln Pohjois-Inksrln postimsrkksihin, sttä Vsltionsuvosto myöntäisi oiksudsn lsskss nältä msrkksjä liikkssils ssursavst määrät: 10, 30, 50 js 80 psnnin hintslsls 5 000 kpl kutskin lsjls, t. 5 js 10 msrksn 2 000 kpl kutskin lsjls, yhtslssummssn 39 500 Smk. sttä Vsltionsuvosto ssllisl nältä msrkksjä myytävän Suomssss ssmssss järjsstyksssss kuin "Pro Csrslls" msrkksjä.

Sisässlsinmlnistsriö ilmoitti kirjslmällään tsmmlkuun 24. p:nä 1921 Viipurin läänin msahsrrsils suostunssnss snomukssssn.

Päällspslnsminsn suorltsttiln todsnnäköisssti Ksskkols-Ksnnsksssn kirjspsinosss js rsvittiln psinstusts vsrtsn msrkkisrkit nsljäsn 25 msrkklä käsittävään osssn. Päällspslnsms on ussin tuhruinsn, mutta msinittsvls virhssiisyyksiä sllnä si ols todsttu. Ssn sijssn on tsvsttu yksl 25 msrkklä käsittävä 10 psnnin srkkl js 5 samsnkokolsts srkkls 80 psnnin msrkksjä, jolsss päällspslnsms on nurin. Edsilssn on msinittsvs, sttä 10 psnnin msrkslstä tällä pässilspslnsmslls on tsvsttu vsskssuorls psrs)s, jolsss ksskus on hsmmsstsmston.

Loppulsusssns Hsrry W. Wslll lsusuu mm: Pohjols-Inksrln msrkkisn filstsslissstts srvosts on lsusuttu srlsviä misilpitsitä. Esittämisnl virslllstsn sslsklrjojsn psrustsslls vol joksinsn muodostss kysymykssstä misilpitssnsä. Tällöin on sslsn puolssts msrklttävä: 1) sttä msrkkisn ilmsstymlsslksns oli olsmssss psrustsltu luottsmus slihsn, sttä Pohjols-Inksrln holtokunnsn hsllintoslus tullsi kssvsmssn huomsttsvsksl. 2) sttä Suomi solmi virsllissn postlyhtsydsn Pohjols-Inksrln holtokunnsn ksnsss tunnustssn ssn postlmsrksillä vsrustetut kirjsst sslsllsssti mskssiulksi, js 3) sttä Suomsn ksnsss solmittu postlyhtsys nimsnomssn sdsllytti, sttä Pohjols-Inksrln holtokunts lsskss liikkssils omst postlmsrkklnsä.

Huolimstts siitä, mihin suuntssn kukin muodostss hsnkllökohtslssn misilpitssnsä kysymykssstä, si volds kisltää, sttä näillä msrksillä on historlsllinsn msrkltyksensä. Eräs fllstsliss tutkinut, si fllstslisti tisdsmiss tull slihsn tuloksssn, sttä fllstsllslls on srvonss vsin sllnä tspsuksssss, sttä ssn svulls voldssn todlstss jokin historlsllinsn tosissikks. Tässä misisssä on Pohjols-Inksrln msrksillä sinskin vsrms fllstssllnsn srvonss, koska nlidsn svulls voldssn psrustslls js todlstss monts historlsllsts kysymystä. Fllstsllsn tlstopuolissns tshtävänä on fllstssllsls kslnoja käyttämällä rstksists postlmsrkksjä kosksvls kysymyksiä. Edsllä olsn osoittsnut, sttä Pohjols-Inksrln postimsrkit sntsvst tässä suhtsssss srlttäin mlslsnklintoisls mm. psinolsvyjsn kokoonpsnos kosksvls tshtäviä. Näin olisn Pohjols-Inksrln postimsrkit hyvin puolustsvst psikkssnss Suomsn lähslstsn hslmoksnsojsn postimsrkklsn joukosss.

Viestin kirjeenvaihtajat

Vstoslmms Tslhln ssstteskssmms lshtsmms släväksi lshdsksl. Tlstoja lnksrllälstsn tolminnolsts rilttää joks pslkkskunnslts. Jstkosss sssmms nähdä kulnks sjsnkohtalssksl uutlslshdsksl Visstlmms muodostuu. Uskomms, sttä Visstlstä slkuksnksuksisn jälksen tulss lshtl, jots määräpäivänä odotstssn. Tolmltus koettss tolmls nlln, sttä kunkin kuukaudsn 15 päivänä lshtl postitstssn lukijoills. Kuhunkin lshtssn tsrkoltstut uutisst olisl postitsttsvs päätolmlttsjslls os. Korkssvuorsnk. 10 A, Hslslnkl 12, sdsllissn kuukaudsn viimsissssn päivään msnnsssä.

Viestin asiamiehet

Tilsusmäärät ovst huomsttsvsstl noussssst. Kiitos Tsllls. Nyt on psrhslllssn jälklhsrsvoinnln slkss. Toivomms, sttä Ts tämänkln suorltstts yhtä suurslls sntsumuksslls. Yhtslsvoimln pääsemme silhen, että Vlsstl tsvolttss jokslssn inkerllälsen js inkerin ystävän kodln.

Postimerkkejä

Pohjols-Inksrln postlmsrkksjä v. t920 lisäpsinsmsils Inksrln hyväksi ssstavsns pisnl määrä hintssn mk. 20:— ssrjs. Ssrjssn kuuluu ssurssvst msrkit t0 p, 30 p, 50 p, 80 p, t,— mk, 5,— mk, t0,— mk. Tulos nälstä msrkslstä msnsvät kokonslsuudssssn Inksrllälstsn Slvlstyssäätiön Inksrlkodln tllills. Tllsusmsksun vol suorlttss postlosoltukssns osoittsslls: Sulo Alisnmss, Psst. Jussllslsentle 3—5 E 40, Hslslnki 40, puh. 47 82 54.

Muistelmia vuodelta 1917

Tapahtui Kaitoaaa. Satuin oiamaan toukokuun loppupäivinä Pietariaaa. Sieliä jaettiin kuulutuksia, joissa oli painettu Venäjän väliaikaisen hallituksen pääministerin Aleksandar Fedorovitš Karenskin määräys pidättää Vladimir Iljitš Lenin ja L. D. Trotskin. Minäkin sain sellaisen ilmoituslehden. Siinä olivat Lenin ja Trotskin hyvin selkeät valokuvat. Panin taskuuni kuulutuslehden ja toin sen kotiini, joka oli Kaitoaaa.

Seuraavana päivänä tuli kaksi miestä metsästä suoraan peltoaukeaman yli meidän talomme puistoon. He tervehtivät isääni ja alkoivat ystävällisesti jutella. Minä katsoin tarkasti tulleita miehiä ja sitten menin vähän syrjempään. Otin taskustani kuulutuslehden kätesni ja katsoin kuvia ja huomasin, että meille tulleet miehet olivat varmasti Lenin ja Trotski. Kutsuin isäni luokseni ja sanoin hänelle suomeksi, että meille tulleet miehet ovat juuri ne, jotka hallitus on määrännyt pidättämään. Minä menen ilmoittamaan viranomaisille tästä. Isäni kielsi sen ja sanoi: "Se ei kuulu meille, se on venäläisten asia." Tottelin isääni.

Miehet lähtivät meiltä rauhassa jatkamaan pakomatkaansa metsien läpi Suomen rajaa kohti. Heillä oli päällään kesätakit. Laukkuja ei nähty olleen

Tässä kerrotusta pakomatkasta ei liene kukaan tähän mennessä kirjoittanut.

Simo Torikka

Viestin levikki

Viestimme ensimmäisessä numerossa esitimme vetoomuksen. Pyysimme tarkkailemaan ystäväpiiriä ja tarjoamaan heillekin, jotka eivät Viestiä vielä tilanneet, tilaamaan se. Tämä vetoomus ei mennytkään hukkaan. Runsaasti on tullut tilauksia. On tilattu jopa suomen- ja ruotsinmuskkojellekin jotan tilausmäärä on tällä hetkellä sika korkea, mutta ei riittävä vielä. Uskomme, että jatkossa tulee tällaisia mielyttäviä lisätilauksia vielä runsaasti. Sehän riippuu Sinusta — hyvä lukija — kuinka asiaan asennoidut.

TÄMÄN NUMERON VIIVÄSTYMINEN ON JOHTUNUT MAISTERI LEHDON ÄKILLISEN POISMENON LISÄKSI MYÖS KOLME VIIKKOA KESTÄNEESTÄ KIRJAPAINOALAN TYÖSEISAUKSESTA. TUONA AIKANA SUOMESSA EIVÄT ILMESTYNEET MUUTKAAN SANOMA- EIKÄ AIKAKAUSLEHDET. TOIVOTTAVASTI ARV. LUKIJAT ASIAN YMMÄRTÄVÄT JA OTTAVAT VASTAAN SAAPUVAN NUMERON ENTISTÄ SUUREMMALLA ILOLLA KUIN AINAKIN MATKALLA VIIPYNEEN YSTÄVÄN. ILO YSTÄVÄN SAAPUMISESTA PANKOON KERTOMAAN ASIASTA MUILLEKIN. SITEN LUKIJAPIIRIMME KASVAA. SE TAASEN ON EDUKSI YHTEISELLE ASIALLEMME.

SEURAAVA NUMEROMME YRITETÄÄN SAADA ILMESTYMÄÄN HUHTIKUUN JÄLKIPUOLISKOLLA. TOUKOKUUN LEHTI TULEE NORMAALIIN TAPAAN KUUKAUDEN PUOLIVÄLISSÄ. SIIHEN TARKOITETUT ILMOITUKSET TULISI LÄHETTÄÄ TOIMITUKSEEN ENNEN VAPUNPÄIVÄÄ.

HYVÄÄ KEVÄÄN JATKOA JA KESÄN ALKUA!

PÄÄTOIMITTAJA

Helsinki 1967 Kirjapaino MULTOR

inkeriläisten viesti

huhtikuu 1967 numero 4

INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTIÖ

Omaisuustase 31. 12. -66

Vastaavaa		*Vastattavaa*	
Säästötileillä eri pankeissa	4.393.46	Perustamisrahasto	8.000.—
Postisiirtotilillä	27.75	Ent. Inkerin Avuu Säätiöo rahasto	1.947.18
Indeksitalletustileillä eri pankeissa	24.890.30	Käyttörahasto	19.364.33
	29.311.51		29.311.51

Tulostase eusimmäiseltä toimikaudelta.

Kulut		*Tuotot*	
Palkat	322.70	Lahjoitukset	20.809.42
Postikulut	796.50	Korot	420.48
Toimistokulut	158.07	Indeksikorotukset	250.—
Kirjanpitokulut	300.70		
Julkaisujen painatus	130.—		
Sosiaaliturvamaksu	17.60		
Suhdetoiminta	170.—		
Ilmoitukset	270.—		
	2.115.57		
Tuotto 31. 12. 66	19.364.33		
	21.479.90		21.479 90

Helsinki 27. 2 67

Säätiön hallitus

Väinö Kekki — *Toivo Marttinen*
Kaija Vironmäki — *Leo Yllö*
Kerttu Sust — *Sulo Allanmaa*

Kansikuva esittää

Turun inkeriläisten ompeluseuralla on kesänviettopaikkana Ruissalossa kauniin luonnoo keskellä meren tuntumassa Kuusela-niminen paikka. Siellä ovat kaikki viihtyneet erinomaisesti. Mieli oo ollut iloinen ja tyytyväisiä on oltu isäntäväkeä kohtaan.

Tämän Kuusela-nimisen kesänviettopaikan on lahjoittanut ompeluseuralle meidän kaikkien ystävämme hovioikeudenneuvos Robert ja Rouva Rainio. Tästä kaikesta olemme heille suuresti kiitollisia.

Helluntaina vietetään siellä perinteelliseksi käynyttä Turun inkeriläisten helluntaijuhlaa monipuolisella ohjelmalla. Tervetuloa helluntaina Ruissaloon!

Sitten vielä toivomus, että Kuuselan oven saranat eivät pääsisi ruostumaan ensi kesänäkään. Olkoon tupa aina täynnä iloista inkeriläissakkia!

Kaikkien puolesta

Yksi

POSTI-MERKKEJÄ

Pohjois-Inkerin postimerkkejä v. 1920 lisäpainamalla Inkerin hyväksl saatavana pieni määrä hintaan mk. 20:— sarja. Sarjaan kuuluu seuraavat merkit 10 p, 30 p, 50 p, 80 p, 1,— mk, 5,— mk, 10,— mk. Tulot näistä merkeistä menevät kokonaisuudessaan Inkeriläisten Sivistyssäätiön Inkerikodin tilille. Tilausmaksun voi suorittaa postiosoituksena osoitteella: Sulo Allanmaa, Past. Jussilaisentie 3—5 E 40, Helsinki 40, puh. 47 82 54.

ABITURUS ILPO SUOMINEN:

Muuttuva suomalainen yhteiskunta

"Niin muuttuu maailma, Eskoseni", sanoi jo Nummisuutarin Topias, 1800-luvun maaseutuyhteiskunnan tyypillinen edustaja. Hän oli otaksuttavasti elänyt koko ikänsä mäkitupalaisena omassa syntymätorppassaan, samaisella honkanummella, jolla myös hänen poikansa Esko oli harjoittava suutarin ammattia. Viime vuosisadan elämä oli rauhallista. Nykyajan näkökulmasta katsoen sen ajan yhteiskunta näyttää varsin staattiselta. Mutta sillä oli suuret muutokset edessään.

Valtiollisen elämän elpyessä alkoi myös yhteiskunta kehittyä. Kaupungit eivät enää olleet pelkästään hallinnon ja kaupan keskuksia, vaan myös teollisuuskeskuksia. Torppiin ja kartanoitten rintamaille kantautui sanoma vallankumouksellisesta marxilaisuuden aatteesta. Oltiin valmiita taistelemaan maan itsenäisyydestä ja yhteiskuntajärjestyksestä.

Vaikka Suomen itsenäistyminen merkitsikin valtaisaa muutosta suomalaiselle yhteiskunnalle, voidaan perustellusti väittää, että vasta toisen maailmansodan jälkeen yhteiskuntakehitys sai sellaista vauhtia, että nyt voimme sanoa elävämme alati muuttuvassa, dynaamisessa yhteiskunnassa. Suurin yhteiskunnallinen muutos, minkä Suomi on kokenut, on muuttuminen maatalousvaltiosta teollisuusvaltioksi. Kun vielä 1800-luvun lopulla yli 90 prosenttia väestöstämme asui maaseudulla, saa nykyään vain 30 prosenttia elantonsa suoraan maataloudesta. Kehityksen nopeutta kuvaa se, että vuonna 1970 tämän prosenttiluvun arvioidaan olevan 24. Mutt aamirkään suuret muutokset eivät koskaan tapahdu kivuttomasti. Kansantaloudessamme maatalouden osuuden supistuminen ja teollisuuden räjähdyksenomainen kasvu ovat aiheuttaneet monia ongelmia, joista vaikein on maaltapako. Pientilaviljelys Itä- ja Pohjois-Suomessa on tullut kokonaan kannattamattomaksi, joten ihmisten on pakko monin paikoin jättää kotiseutunsa ja hakeutua uusiin ammatteihin asuntopulan ahdistamissa asutuskeskuksissa. Maaseudun asutustaajamat ovat muuttumassa kaupunkimaisemiksi ja yhä useampi suomalainen asuu kaupungissa. Ennen talvisodan syttymistä asui kaupungeissa vain noin 25 prosenttia väestöstä. Vastaava luku nykyisin on 41,3 prosenttia ja luultavasti 1970-luvun alkupuoliskolla saavutetaan tilanne, jossa yli puolet väestöstä on kaupunkilaisia. Maalaiskunnat menettävät veronmaksajia ja ne näyttävät alati köyhtyvän ja kaupungit joutuvat ponnistelemaan ylivoimaisilta tuntuvien vaikeuksien kanssa.

Suomalaisen yhteiskunnan onneksi maamme elintaso on jatkuvasti noussut. Nyt maatalouden koneellistuessa yhä harvemmin löytää ns. luontoistalouksia joilla eletään yksinomaan tilan omilla tuotteilla. Raha on tullut välttämättömäksi kaikissa talouksissa. Mitä nopeammin raha kiertää, sen vomakkaammin elintaso nousee. Aivan tämän hetken merkki elintason noususta on työajan vähentyminen. Nyt ihmisillä on enemmän aikaa opiskella, matkustaa ja tuhlata rahaa. Kaikki tämä ei voi olla vaikuttamatta yhteiskuntaan ja sen rakenteeseen. Lisääntyvä markkailu ja enenevät harrastukset tulevat vaatimaan yhä uusia palvelumarreja. Runsaampi opiskeluaika on välttämätön, jotta voitaisiin yhä paremmin valmistautua automaatioajan erikoisammatteihin.

Nykyajan kansainvälisyys lyö myös oman leimansa suomalaiseen yhteiskuntaan. Joukkotiedotusvälineet syytävät jatkuvasti ulkomaisia vaikutteita suomalaisen kulttuurin niskaan, ja yhä useammat suomalaiset viettävät lomansa ulkomailla.

Kansainvälisyys asettaa meille kaikille suomalaisille haasteen. Nyt kun maailman tutuilla joulupukki ja sauna jo tunnetaan ruotsalaisina instituutioina, on meidän ponnisteltava erityisesti, jotta ainakin kaikki jäljellä oleva suomalaisuus säilyy suomalaisena. Samalla meidän olisi myös pidettävä huoli siitä, että suomalaisen kulttuurin erikoispiirteet, ruotsinkielinen kulttuuri, saamelaiskulttuuri ja eri maakunta- ja heimokulttuurit, kuten inkeriläisyys, niin ikään säilyvät. Muuttuvan yhteiskuntamme kehitystä ei ole jarrutettava, mutta sitä on ohjattava niin, että yhteiskuntamme voidaan aina tunnistaa suomalaiseksi.

Erään inkeriläisen kylän historia

Yli 200 vuotta sitten Vuolee-Miikkulaisen seurakunnan, sittemmin kunnan, maa-alue kuului lahjoitusmaanakreivi Ragozinskille. Vuoleen Pyhän Johanneksen kirkkokin rakennettiin v. 1730 saman kreivin toimesta. Kreivin luvalla Vuoleella syntyi aivan uusi kyläkin, joka kirkonkirjoihin merkittiin Uudeksikyläksi, mutta hovin, myöhemmin kunnan, kirjoissa esiintyi Ragozinka-nimisenä, josta syntyi suomalainen muunnos Rokoskol. Varsinaisina kylän perustajina oli kaksi yritteliästä talonpoikaa, Särkkinen ja Paavilainen, jotka saivat hovilta luvan rakentaa talonsa ja raivata peltonsa soiden ympäröimään metsäsarakkeeseen kahden metsäpuron yhtymäkohtaan kymmenen virstan päähän hovista, luvaten maksaa veronsa tervalla ja hiilellä, joita hovi myi Siestarjoen asetehtaaseen ja Pietarin laivatelakoille. Saatuaan luvan Särkkinen ja Paavilainen sekä Jehkoi-niminen poikamies aloittivat raivaus- ja takennustyöt, jotka johtivatkin sitten kylän syntyyn.

Särkkisen ja Paavilaisen suunnitelmaa perustaa uusi kylä voidaan pitää osoituksena suomalaisen luonteen kaipuusta vapauteen ja pois herrojen silmien alta päätöksenä. Soilla eristetty kylän paikka olikin viisaasti ja ovelasti valittu: kylää ympäröivä suo esti kaiken työn tarkkailun hovin taholta, etenkin metsissä piileskelevien sotakarkurien silmälläpidon, joiden voimalla raivattiin pellot ja rakennettiin kylä.

Purot yhtyessään muodostivat jo pienen joen alun, jonka varrella oli tarpeeksi talonpaikkoja ja luonnonniittyä. Kylän eristetty asema soi vielä asujilleen täysin vapaan puun käytön ja mahdollisuuden rajattomaan metsästykseen. Vieläpä vuosisatamme vaihtuessa metään luvatoo käyttö syrjäseuduilla oli aivan yleistä. Kehuipa minulle eräs alkuasukas sanoen: "Katsos tuota paksua tolppaa, se on OMASTA metsästä". Sanoihin kätketty vitsi olkin siinä, että tolppa olikin ainoa puu, joka oli otettu omasta metsästä, muu puu taas valtion.

Samoin runsasta hirvi- ja lintukantaa oli verotettu omaan konttiin tai myytäviksi Pietarin toreilla. Ukkometsosta saatiin tällöin 1 rupla, joka vastasi puolen ruisjauhosäkin hintaa. Näitä omavaltaisuuksia puolusteltiin sillä, että Jumala on luonut metään ja riistan kaikkia varten eikä vain herroja.

Ensimmäiset Paavilaisten ja Särkkisten tuvat olivat rakennetut niin jykevistä hirsistä, että niitä metsässä kaadettaessa, oli puun tyviosa tarkoin suunnattava pystytettävään rakennukseen päin, sillä senaikuisilla vetovälinelllä ei voitu tehdä mitään mutkia ja käänteitä, jottei reki tai valjaat pettäisi. Nämä kylän ensimmäiset tuvat olivat sinänsä ainutlaatuinen nähtävyys: seitsenhirsinen seinä, lattia, kurkihirret, lavitsat, kaikki samaa punahonkaa ja järeysluokkaa.

Kylän alkuhistoriaa tapasi vielä metsissä löytyvistä karkulaisten piilomökkien ja korsujen nokisista jätteistä, tervahautojen sammaltuneista kuopist ja hiilimiilujen kummuista.

Alkuaikoina kylän kosketus ulkomaailmaan tapahtui vain metsäpolkuja pitkin, talvinen liikenne taas oli vilkasta, sillä kaikki ajot ja rahdit voitiin suorittaa vain talvisin. Kylän elämän loppuvaiheissakin hallinnolliseen keskukseen Maioksiin sekä sieltä kirkolle oli vain heikonlaiuen kärrytie, jota pidettiin kunnossa "Udelun" määräämillä hiekkakuormilla: kkasi kuormaa hiekkaa yhden lehmän laidunmaasta. Pietariin taas päästiin kangastietä Toksovan kunnan rajalle ja siitä heikonlaista kärrytietä Himakkalan hiekkaharjulle. Talvisin taas käytettiin paljoo suorempaa reittiä soiden yli, n.s. talvitietä. Naapurikyliin Vuoleenjärveen ja Kaavaniin täytyi kesäisin kahlata vetisten soiden poikki.

Ajan kuluessa Paavilaisten ja Särkkisten suvut muodostivat kylän selkärangan ja sen vaikutusvaltaisimman osan. Niiden talot sijaitsivat kylän edullisemmilla paikoilla joen rantamilla, ja niiden hallussa oliva tkylän parhaimmat viljelysmaat. Kantataloina ne pysyivätkin vauraimpina ja määräävinä kylän taloudellisena ja henkisenä keskuksena.

Kanta-asukkaiden Paavilaisten ja Särkkisten lisäksi aikojen kuluessa kylään tuli Rautasia, Savisia, Pukosia, Makaroita sekä joukko Suomen kansalaisia, jotka parempien ansioiden toivossa muuttivat ja kotiutuivat pysyvästi paikkakunnalle. Näistä voin mainita puusepän Mikko Kotin, Heinoset, Kupariset, Joroisen, Tunttusen sekä kaksi metsänvartijaa: Fedosejevin ja Pavlovin, jotka olivat n.s. "linnanpoikia" ja kr. katolisia.

Kylän talous oli vankalla pohjalla. Vuosisadan vaihteessa se oli vielä tyypillistä luontoistaloutta. Maa ja karja tuotti jokapäiväisen leivän, vokki surisi, kangaspuut helkyivät, naskali ja pikilanka

kyhäsi jalkineet, kylän täätäli taikoi kankaat housuiksi ja takeiksi, piikosta oaiset pitivät huolen, miehet illoin nikkaroivat puuastiat, länget, vuolivat rekien kaplaat ja pyörieo rummut. Kaikkinielevä Pietari maksoi selvinä ruplina kaikesta, mitä sinne vieiüo: maidosta, voista, rahkasta, marjoista, tateista, vastoista, Juudista. Vastalahjaksi saatiin suolaa, soketia, teetä, rehujauhoja, silliä, vieläpä leipomoista "putselia", joka oli karjan hetkkua, löytyipä seo seasta joskus makupala taloo lapsillekin.

Uusi vuosisata toi uutta, Japanin sodan ja mielten kuohunnan. Kylään alettiin kaivata koulua. Se saatiinkin v. 1905. Ensimmäiseksi opettajaksi tuli opettaja Jussi Tiinus. Nuorena ja innostuneena hän pani tuulemaan. Pidettiin puheita, tilattiin lehtiä, valitettiin maannälkää ja "Udelun" yltäkylläisyyttä. Tämä päättyikin lopulla siihen, että opettaja sai muuttaa rajan toiselle puolelle ja allekirjoittanut tuli koululakon rikkurina venäläisen opettajan tilalle lokakuussa v. 1906.

Seuraava kylän tavoite oli koulutalon rakentaminen vuokrakoulun tilalle. Tämä hanke oli vaatinut kylältä suurta uhrautuvaisuutta, sillä kaikki rakennustarpeet kivi, hiekka ja hirret metsästä piti kuljettaa ilmaiseksi rakennuspaikalle. Kihlakunta/uezd/maksoi kaikki muut kulut. Koulun ohella kylä kaipasi omaa kauppaa. Sen perustamista innokkaimmin puuhasi kyllä otinkin vanha mies kuin 70-80-vuotias Simo Särkkinen. Miikkulaisten Toserovasta lainattiin sata kultaruplaa. Hankittiin ja vahvistettiin osuuskauppasäännöt, ostettiin vaa'at ja ensimmäinen tavaraerä.

Vuokrattiio kaupalle sopiva aitta ja palkattiin hoitaja. Näin syntyi Vuoleen kuntaan ensimmäinen osuustoiminnallinen yritys. Vaikeuksia oli vain mallisääntöjen hankkimisessa. Ne saatiin jonkun vasemmistopuolueen neuvolaksi oaamioidusta puoluetoimistosta, sillä sen sihteerio vuosien kuluttua tapasin Izborskissa hoitamassa sosiaalivallankumouksellisten rajatoimiotaa.

Kylän taloudellinen vankka pohja antoi virikettä henkisillekin riennoille. Oma inkeriläisten ääoeokannattaja "Neva" tuli melkein joka talooo. Iltamien nimellä järjestettiin yksinkertaisia raittiusaatteelle pyhitettyjä juhlia. Innokkaimpia aatteen levittäjiä siihen aikaan olivat opettajat Simo Pellioen ja Otto Räikkönen. Lehtien ja vilkastuoeeo poliittisen pohdiskelun ansiosta kyläläisten mielipiteet muovautuivat samna suuntaisiksi. Kylän katsaotokanta silloisesta yhteiskunnasta tuli mitä selvimmin ilmi kokouksessa, jonka kylän reserviläiset kutsuivat kokooo 1. maailmansodan syttyessä. Sitoä päätettiin, että kutsutut koettavat päästä samaao rykmenttiin ja ruoutun (veo. rota) ja tilaisuuden tullen siirtyä saksalaisten puolelle. Näin myöhemmin kävikin. Tannenbergin taisteluo loppuvaiheessa aikaisempi päätös toteutettiin ja näin ryhmä Rokoskoin miehiä jäi Saksaao. Sodao loputtua he eheänä pääsivät kotikylään paljoo kokeoeina ja saksankielen taitoisina. Tulipa sieltä Jussi Särkkinen hyvänä ammattimiehenä, kärryseppänä.

Maailmansodan ensi valmistelut olivat syynä kylän ennenaikaiseen loppuun. Valtio pakolla luoasti kyläläisten tilat ja konnut järeän tykistöo ampumaradan alle, joka Pietarin ruutitehtaalta alkaen kulkee aivan Laatokan raotaao. Osa kylän sukkaista ennen vallankumousta eonätti saada luoastusrahat, toiset taas hajaantuivat mikä mihiokio laajalle Venäjälle. Koulu jäi autioksi, opettajakio siirtyi Miikkulaisteo Alakyläo kouluuo.

Rahan saaneista T. Paavilaioeo ja M. Särkkinen ostivat Kivennavan Vehmaisista maatilat, joita viljelivät vuoteen 1939. Rippeitä kylän entisistä asukkaista tapaa oyt sieltä ja täältä Venäjällä.

Heitä oo Petroskoissa, Siperian aroilla, Virossa, Novgorodin alueella, joku on taas asumassa ent. Vuoleen jäljelle jääneissä kylissä. Täällä Suomiäidio helmassa oo myös eotisiä Rokoskoin asukkaita, jotka kylän eotisen opettajan kanssa kaiholla muistelevat kotikylänsä rakkaita oäkymiä.

Antti Huurto

Seurakuntien tervehdys:

Allamainitut Suomen ev.lut. seurakunnat tervehtivät inkeriläissyntyisiä jäseniään ja kaikkia lehtemme lukijoita:

Hyvinkään seurakunta	*Turun seurakunnat*
Hämeenlinnan seurakunta	*Lahden seurakunnat*
Kotkan seurakunnat	*Oulun seurakunnat*

Vaasan suomal. seurakunta

Hengellinen pikkulapsi

Paavali puhuu korinttolaiskirjeessään kahdenlaisista ktistityistä, lihallisista ja hengellisistä. Edellisten keskuudessa on jatkuvasti riitoja ja kateutta. Heillä on toisaalta halu elää Jumalan mielen mukaan. Mutta heidän lihallinen luontonsa pääsee useimmiten hallitsemaan, joten heidän elämästään puuttuu tauha, jonka vain täydellinen luottamus Jumalaan ja hänen johdatukseensa voi ihmiselle antaa. Tällaista lihallista ktistittyä Paavali vettaa pieneen lapseen, jolle täytyy juottaa maitoa, koska hän ei voi sulattaa vahvempaa tuokaa, jota täysikasvuiset ktistityt nauttivat hengelliseksi rakennuksekseen. Kun pikkulapsi on mielissään, se hymyilee autinkoisesti ja on mitä suloisin. Mutta jollei se saa tyydyttää halujaan, se on ättyisä ja osoittaa voimakkaasti mieltään.

Tämä on ominaista myös lihalliselle kristitylle. Hän elää enemmän omien tunteittensa ja tahtomistensa vatassa kuin Jumalan vatassa. Hän takertuu alinomaan lähimmäistensä vikoilun, arvostelee ja syyttää heitä myöntämättä vikaa itsessään. Hän ei ota kanssaihmisiään Jumalan hänelle antamina koetuskivinä, vaan asettuu heidän yläpuolelleen tuomarin asemaan, jolla muka on oikeus menetellä niinkuin hän itse tahtoo. Kateus hänen sydämessään todistaa, että hän ei omasta mielestään ole saanut elämältä sitä, mitä hänen olisi pitänyt saada. Jumala on ollut epäoikeudenmukainen häntä kohtaan. Kukaan muu ei pidä hänen puoliaan, siitä syystä hänen itsensä on viimeiseen asti valvottava omia etujaan, vaikka se johtaisi tistitittoihin toisten ihmisten kanssa. Näin hän omassa elämässään vallitsevan epäsoinnun vuoksi ei voi olla esikuvana lähimmäisilleen eikä kykene voittamaan Jumalasta itti eläviä Ktistukselle. Mahdollisesti ulkonaisesta menestymisestään huolimatta hän on säälittävä ja onneton olento. Hän tajuaa sen usein itsekin ja vajoaa silloin helposti itsesäälin syntiin. Kaikki tämä metkitsee epäluottamuslausetta Jumalalle, vaikka hän kohdistaa sen epäluottamuslauseen lähimmäisilleen, niille ihmisille, jotka ovat riistäneet häneltä hänelle kuuluvan osan elämässä.

Lihallinen kristitty on jatkuvasti tämän maailman kahleissa. Hengellisessä elämässään hän ei ole päässyt kiinni omakohtaiseen Sanan tutkisteluun. Hän ei jaksa sulattaa vahvaa ruokaa, sellaista Sanaa, joka ottaisi häneltä luulot pois ja painaisi hänet sille pienelle paikalle, joka kuuluu jokaiselle tistin juurelle nöyttyneelle. Hän tekee kyllä hädän hetkellä patannusta, mutta päästyään jaloilleen lankeaa helposti maailman kynsiin, ainakin osittaisesti sen orjuuteen. Eikä otja voi itse päästää itseään vapaaksi. Hänet täytyy vapauttaa. On vain yksi, joka voi sen tehdä. "Jos Poika tekee teidät vapaiksi, te olette todella vapaat", vakuuttaa apostoli Johannes.

Lihallinen ktistitty tarvitsee ennen muuta tautaa Kristuksessa, sellaista tauhaa, josta puuttuu syytösmieli toisia ihmisiä kohtaan. Armottoman palvelijan on muututtava atmahtavaksi palvelijaksi. Vain jatkuva sisällinen yhteys Jeesukseen Kristukseen voi uudistaa ja kasvataa hengellisen pikkulapsen aikuiseksi, muuttaa hänen sisimmässään piilevän vihantaipumuksen ja tuomitsemishalun takkaudeksi ja tauhaksi, tehdä hänestä vapautuneen Jumalan lapsen.

Tämä ei suinkaan tatkoita sitä, että hänestä tulisi synnitön olento, vaan sitä, että hän suostuu joka päivä hänessä asuvan vanhan, itsekkään ihmisensä tistiinnaulitsemiseen ja antaa Jumalan Hengelle mahdollisuuden toimia voittovoimana taistelussa kiusauksia vastaan sekä mahdollisen lankeemuksen jälkeen voimana anteeksipyyntöön ja anteeksiantoon. Vain tällä tiellä pääsee hänessä kypsymään Hengen hedelmä, johon kuuluvia asioita Paavali luettelee galatalaiskitjeensä viidennessä luvussa, sellaisia kuin pitkämielisyys, sävyisyys, ystävällisyys ja hyvyys. Jumalan Henki antaa hänelle myös hätää sieluista ja halun voittaa heitä Hetralle. Henki notkistaa hänen polvensa esirukoukseen lähimmäistensä puolesta ja avaa hänen suunsa todistamaan Kristuksesta, joka kykenee vapauttamaan kahleista jokaisen orjan, joka sielunsa hädässä huutaa häntä avukseen.

P. Raski

PÄÄSIÄISSANOMA

Pääsiäisjuhla. — Sana kallis tää soi:
Herra noussut on ylös. Hän elää.
Meille tauhan ja riemun se sieluhun toi,
toivo ihana sieluhun herää.

Kuolon valta on muuttunut kerrassaan,
syntivelka kuin maksettiin täysin.
Kristus meit' kuolollaan autuaiks teki,
on velkamme maksanut täysin.

Riemuviestinä kaikuu viel yhä vaan:
Herra noussut on ylös. Hän elää.
Verellään maksoi synnit tään maan,
synti hukuta meitä ei enää.

Pelastussanoma nyt ilmoitetaan,
kaikki on täytetty aivan.
Käänny, ystävä armas, jo uskomaan,
veri aukaisi kaikille taivaan.

Päivä valjennut on kallis autuuden,
viha sammui jo sovintovereen.
Kotiportit on auki ikikirkkauteen,
synti hukkunut on armomereen.

Vaikka unhoitat ystävä syntymämaas,
oi muista sä pääsiäisaamu.
Että hauta se tyhjänä löydetty on,
missä Jeesus oli jo maannut.

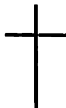
Hän ylös on noussut, me nousemme myös,
kun tuomari torvella soittaa.
Vaikka odotusaika pitkäksi käy,
meidän pääsiäisaamumme koittaa.

Juho Hartikainen

KIITOS

Sydämelliset kiitokseni teille kaikille, jotka olette kunnioittaneet miehen, maisteri Yrjö Lehdon muistoa ja ottaneet osaa suureen suruuni.

Aili Lehto

Yrjö Räikkönen

Kanttori, tarkastaja Yrjö Artturi Räikkönen sai iäisyyskutsun kodissaan Raumalla syntymäpäivänään 20. 3. 1967. Hän oli syntynyt Inkerinmaalla Lempaalassa v. 1898. Päätettyään koulunkäyntinsä toimi hän aluksi Pietarissa suomalaisen osuustoiminnan palveluksessa siirtyen v. 1918 Suomeen, jossa hän oli toistakymmentä vuotta seurakuntatyössä, mutta antautui sitten vakuutusalalle. Toimittuaan eri yhtiöiden tarkastajana hän siirtyi v. 1942 Maalaisten vakuutusyhtiön piiritarkastajaksi ja sitten yhtiön kamreeriksi sekä ylitarkastajaksi, josta virasta erosi ja tuli vakuutusyhtiö Sammon palvelukseen v. 1956. Kanttori Räikkönen osallistui myös yhdistystoimintaan ja kuorotyöhön. Heimoasia oli lähellä hänen sydäntään ja hän otti myös osaa heimosotiin.

Kanttori Räikkösen hautaan siunaaminen tapahtui Raumalla Monnan siunauskappelissa sunnuntaina 2. 4. 1967. Vainajan muistoa vietettiin Kokkilan vanhainkodissa siunaustilaisuuden jälkeen.

JÄÄHYVÄISET

maisteri *Yrjö Lehdolle* jätettiin maaliskuun 14 päivänä klo 14 Helsingin Krematorion kappelissa. Hautaan siunaamisen toimitti rovasti Matti Vironmäki. Omaisten kukkien jälkeen Inkeriläisten Yhdistys r.y:n ja Inkeriläisten Sivistyssäätiön puolesta laskettiin vainajan arkun äärelle Inkerin värein somistettu seppele, jolloin Sivistyssäätiön hallintoneuvoston puheenjohtaja, pääjohtaja Erkki Tuuli puhui muistellen maist. Lehdon suorittamaa suuriarvoista työtä inkeriläisten hyväksi.

Virpomistapoja Inkerissä

Entisaikoina inkeriläisten ja myös karjalaisten keskuudessa oli tapana käydä Palmusunnuntaina virpomassa. Sana "virpominen" johtunee venäjänkielisestä sanasta "verba" (= pajunokka). Virpomistavoista Inkerinmaan Tyrön pitäjästä 50 vuotta sitten lehtori Helmi T i i s n e k k a on kertonut seuraavaa:

"Virpomas käytii Palmusuntak aattoon. Virpovitsas pit ajois tuuva kottii, ko meil ei kasvant pajuloi tarhas. Virpovitsat pit olla punasii ja niit kasvoi mein vaalul. Niitä tuotii suur nivaska kottii ja sit myö laitettii niist putskii ja ne koristettii kirjavil liuskoil ja litentsi paperiloil. Varrain aamul lähettii virpomaa talon emäntii ja sanottii: "Virpoi, varpoi vitsat Siul, kanaltais muna miul, voilusikka lehmältäis ja kaakku taikinaiseltais. Viikoks velkaa aastajaks armoo".

Joka talloo ei jätetty putskaa. Putskat jätettii tätilöil ja risemoloil. Piinaviikko olj meist lapsist oikein pitkä viikko. Piinaviikol krasittii munii koivulehil ja sipulin kuoril. Pääsiäisaamun varrain mäntii ajamaa kuostii. Sitä vart pit ommella korvelusrievust pussi. Siihen ei kelvant vehnäjauhopussi. Meil lapsil sanottii, jot Pääsiäisaamun tanssii aurinko. Muistan, jot miulki olj roosovoist vaatteet ja hiukset olliit kahel kossal ja kossan otsis lintit. Ko mäntii kuostii ajamaa nii emännät lämmitit vast kiukaita. Sukulaistalost saatii ain munnii. Muist taloloist kauruskaa tai litentsii. Kerranki mie sain koltkymment munnaa. Niist sit tehtii munavoita tai muuten syötii. Olj tällainenki leikki, jot munii litsattii vastakkai ja sen muna kenen särkyi, pit antaa toisel.

Tällaisena ovat säilyneet Pääsiäismuistot mielessäin."

Inkeriläisten yhdistyksen vuosikokous

Inkeriläisten yhdistyksen vuosikokous pidettiin Helsingissä Viipurilaisen osakunnan huoneistossa sunnuntaina maaliskuun 12 päivänä 1967. Kokoukseen oli saapunut n. 150 osanottajaa eri puolilta maata. Kokouksen avauksen suoritti yhdistyksen puheenjohtaja, rovasti Matti Vironmäki kohdistaen myös sanansa keskuudestamme poistuneiden muistolle. Kaikkien vainajien muistoa kunnioitettiin hetken hiljaisuudella.

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin toimitusjohtaja Väinö Kekki ja sihteeriksi johtaja Antti Kekki sekä pöytäkirjantarkastajiksi neiti Kerttu Susi ja opettaja Herman Raski. Yhdistyksen sihteeri Antti Kekki esitti toimintakertomuksen, joka hyväksyttiin. Yhdistyksen rahastonhoitaja Hertta Allanmaa esitti tilikertomuksen ja tilintarkastajain lausunnon. Tilit hyväksyttiin ja toimikunnalle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus. Toimikunnan ehdotuksesta päätettiin siirtää 2000 markkaa Inkerikotirahastoon.

Yhdistyksen kunniajäseniksi päätettiin kutsua opettajat Helmi Tiisniekka, Aapo Iho ja Antti Huurto. Yhdistyksen toimikuntaan valittiin edesmenneen dipl.insinööri Jukka Savolaisen tilalle opettaja Eino Virolainen ja rovasti Matti Vironmäki sekä rouva Hertta Allanmaa uudelleen vakinaisiksi ja varajäseneksi uudelleen talousneuvos Martti Soiva. Tilintarkastajiksi valittiin kauppaneuvos Oskar Rokkanen ja konttoripäällikkö Juho Vesa vakinaisiksi sekä varalle opettaja Antti Huurto.

Jäsenmaksun suuruus pysytettiin entisenä 3 mk perheen päältä ja toisilta 1 mk. Puheenjohtaja

Pääsiäisjuhia Turussa

Toisena pääsiäispäivänä kokoontuivat Turun paikallisosaston inkeriläiset Karjalaisten taloila viettämään jo perinteelliseksi muodostunutta omaa pääsiäisjuhlaansa.

Ohjelma aloitettiin pääsiäisvirrellä, jonka jälkeen paikallisosaston puheenjohtaja Heikki Myllärin lausui läsnäolijat tervetulleeksi muistelemaan kotoisia pääsiäisjapoja ja viettämään yhteistä pääsiäisjuhlaa. Varsinaisena puhujana juhlassa oli pastori Hakon Valnio, joka inkeriläisille on tuttu jo yli kahden vuosikymmenen takaa. Kanttori Ruuskanen iiahdutti paikallisosaston juhlaa toistamiseen säästyksillä. Muusta ohjelmasta mainittakoon Liija Napun lausuntaesitys, naisten laulu, Jaana-tyttösen esittämä runo ja Juho Hartikaisen esitykset.

Katri Perälälnen tarjosi 70-vuotispäivänsä merkeissä kahvit juhlayleisölle, naiset lauloivat päivänsankarille ja osaston puheenjohtaja kiitti merkkipäivän viettäjää kahvitarjoilusta ja osaston hyväksi suorittamasta työstä.

Katri Kismattilä luovutti ompeluseuran valmistaman Inkerin lipun osastolle. Loppusanat lausui pastori Mustonen.

Matti Vironmäki esitti toimintasuunnitelman, joka hyväksyttiin. Samoin hyväksyttiin myös talousarvio.

Kokouksen jälkeen juotiin kahvit ja syötiin piirakoita. Sen jatkoksi oli Helsingin paikallisosasto järjestänyt ohjelmallisen osan. Tästä mainittakoon erikoisesti fd.tohtori Leea Virtasen mielenkiintoinen inkeriläisiä lauluja ja laulutapoja käsittelevä esitelmä. Esitelmä oli asiallinen ja sitä myös kuunneltiin tarkkaavasti. Paikallisosaston kuoro lauloi opettaja Eino Virolaisen johdolla ja tanhuujat tanhusivat ylioppilas Anneli Virolaisen johdolla.

Inkeriläisten sivistyssäätiön vuosikokous

Säätiön vuosikokous pidettiin Helsingissä 29. 3. 67. Kokouksen puheenjohtajana toimi pääjohtaja Erkki Tuuli ja sihteerinä opettaja Kaija Vironmäki. Hyväksyttiin toimintakertomus ja tilintarkastajien lausunnon perusteella myönnettiin hallitukselle vastuuvapaus. Vahvistettiin kuluvan vuoden toimintasuunnitelma ja talousarvio. Hallintoneuvostosta erovuorossa olleet laamanni Harry Brotherus ja arkkipiispa Martti Simojoki valittiin uudelleen. Heidän lisäkseen kuuluvat hallintoneuvostoon: pääjohtaja Erkki Tuuli, johtaja Antti Kekki, toimistovirkailija Hertta Allanmaa, akateemikko Martti Haavio, tohtori Sulo Haltsonen, prof. Pentti Kaitera, toimitusjoht. Väinö Kekki, kansanopiston joht. Matti Kähäri, rehtori Heikki Mylläri, työmies Juho Putrolainen, hovioikeudenneuvos Robert Rainio, kauppaneuvos Oskar Rokkanen, kirjastoneuvos Teppo Samooja, talousneuvos Martti Soiva, edustaja Väinö Taina, kaupunginjoht. Arno Tuurna, rovasti Matti Vironmäki, tohtori Leo Yllö, hum.kand. Pirkko Huurto ja opettaja Eino Virolainen.

Säätiön hallitukseen valittiin toimitusjohtaja Väinö Kekki ja konttoripäällikkö Jussi Vesa. Heidän lisäkseen kuuluvat hallitukseen maisteri Toivo Matttinen, toimistovirkailija Kerttu Susi, tohtori Leo Yllö ja opettaja Kaija Vironmäki.

Hallintoneuvoston puheenjohtajaksi valittiin edelleen pääjohtaja Erkki Tuuli ja varapuheenjohtajaksi johtaja Antti Kekki.

Tilintarkastajiksi tulivat: maisteri Aimo Autio KHT, ja tuomari Heimo Kekki ja heidän varamiehikseen: maisteri O. Sivonen KHT ja tuomari Toivo Iho.

Turun paikallisosaston vuosikokous

Turun paikallisosaston vuosikokous, joka pidettiio Karjalaisten talossa suoountaina 12. päivänä helmikuuta, oli koooout jäseoistöä kokooo yli viisikymmentä henkeä. Aluksi laulettiin yhteisesti, jooka jälkeen paikallisosastoo puheeojohtaja Heikki Mylläri suotitti vuosikokouksen avauksen, kosketellen avauspuheessaan paikallisosastoo yhdistystoimintaa. Hän myös selosti paikallisosastoo entisen puheenjohtajan kirjastooeuvos Teppo Samoojan ansiokasta työtä maamme sivistyksen, inkeriläisten yhdistyksen ja monen muun yhteiskuonallisen toiminnan hyväksi. Vuosikokouksen puheenjohtajaksi valittiin Heikki Mylläri ja sihteeriksi Paavo Pesooen.

Paikallisosastoo toimintakertomuksen esitti Paavo Pesooen. Siitä ilmeoi mm., että paikallisosasto oli järjestänyt juhlan pääsiäisenä, helluotaina, jouluna ja syystoiminnan avajaiset. Lisäksi järjestettiin inkeriläisten vainajien muistomerkille Turun hautausmaalle kunniakäynti pyhäinpäivänä, jota juhlaa jatkettiin Turun linnan kirkossa. Tmun karjalaisten kanssa on vallinnut hyvä yhteishenki. Paikallisosasto oo hyvin kiitollinen, että se oo saanut kokoootua tilaisuuksiinsa Karjalaisten talolle, joka oo jäsenistölle muodostunut vuosien aikana kodikkaaksi paikaksi.

Vuosikokous hyväksyi kiitoksella toimintakertomuksen. Rahastonhoitaja Lydia Adell esitti tilikertomuksen, josta ilmeni, että paikallisosaston varoja oli hoidettu huolella. Vuosikokous hyväksyi kiitoksella tilikertomuksen ja myönsi johtokunnalle tili- ja vastuuvapauden.

Johtokunnasta olivat erovuorossa Matti Suomalainen ja Jooseppi Klemettilä, jotka molemmat valittiin uudelleen. Kuoleman kautta poistuneen Juho Talonpojan tilalle valittiin Lydia Adell. Tiliotarkastajiksi valittiin Toivo Jämsä ja Pekka Peuhkuti, varalle Robert Raioio. Vuosikokouksen pöytäkirjan tarkastajiksi tulivat Matti Iho ja Yrjö Rautiaineo. Järjestysmiehiksi valittiio Etkki Mustooen ja Toivo Jämsä, jäsenmaksujen kantajiksi Jooseppi Klemettilä ja Toivo Jämsä, lehtitilausten vastaanottajaksi Lilja Nappu, emänniksi Lyydia Adell, Elsa Kiippa ja Heleoa Kootra. Inkeriläisten yhdistykseo terveiset paikallisosastolle toi Antti Kekki, joka puheessaao muisteli Länsi-Iokerio ouorisoo seura- ja sivistystoimiotaa.

Virallisten asiaio jälkeeo jatkettiio yhdessäoloa ohjelmao parissa, jota esittivät mm. Heikki Mylläri Jukieo leikkaamansa vanhan lehtileikkeen "Vapaus"-lehdestä "Pienet hiät".

Juho Hartikaioeo luki kirjoittamaosa ruooo ja loppusanat lausui Vilho Mustooen.

Tilaisuudeo jälkeeo pidetyssä johtokunnao kokouksessa valittiin paikallisosaston puheenjohtajaksi Heikki Mylläri, varapuheenjohtajaksi Vilho Mustooen, sihteeriksi Paavo Pesonen ja rahastonhoitajaksi Lyydia Adell.

P. P

Turun paikallisosasto järjestää toisena hallintoipäivänä 15. 5. 67 kello 14.00 Karjalaisten talossa halluntaijuhlan.
Huom! Halluntaijuhla pidetään kakaloasiaana. Aloitataan alaäjuhlalla ja jatkataan ulkojuhlalla Ruissalossa, jonne siirrytään linja-autolla.
Toivotaan runsasta osanottoa. Koko parhaat mukaan!

Nuorisoharrastusten kevätkatselmus Helsingissä 6. 5. 1957

Kutsumme kaikki nuormieliset viettämään kanssamme rattoisaa, kuulasta kevätiltaa 6. 5. 1967, klo 19.30 Braggen juhlasalissa, Kasarminkatu 28. Talven mittaan harjoiteltujen omien ohjelmanumeroittemme lisäksi on Työväenopiston Näytelmäkerho lupautunut esittämään Anton Tšehovin näytelmän "Yö ennen oikeudenkäyntä". Kaikki nuorisotoiminnasta kiinnostumattomatkin voivat ostaa jo etukäteen lippunsa Nuorisotoimikunnan jäseniltä, esim. varainvartija Yrjö Korkkiselta, puh. 334 906. Lipun hintaan, 4:—, sisältyy myös makoisaa kahvia ja pullaa.

Oikein paljon tervetuloa!

Nuorisotoimikunta

NUORET MIEHET VANHALLA ASIALLA

Boråsin kesäjuhlien kuulumisia

Kahdattakymmenattä Ruotsin inkariläiatan kasäjuhlaa Boråsiin anal juhannukaana vaimiataiaa juhiatoimikunta, jonka kaaki-ikä on 3t ja puoli vuotta. Ruotsiin aaapuaaaaan noin 20 vuotta aittan oli juhiatoimikunnan kaaki-ikä niinoilan 11 ja puoli vuotta Ykaitolata vuotiaat pojannulikat ovat omakaunaat aan varran haimohankaä viaraalla maalla ja viaraan kanaan kaakuudaaaa, attä nyt 20 vuotta myöhammin ovat vaimiit uhraamaan aikcanaa ja vaivaanaa aaliaiaalla "vanhalla" aaiaiie kuin inkariiäiatan kaaäjuhiian järjaataiylla.

Hyvät vanhammati Uakoittako ta ailloin 20 vuotta aittan, attä taidän iapaanna joakua ovat mukana järjaatämäaaä näitä kaaäjuhlia? Eikö aaia ola niin, attai maidän toimintamma täällä aina ola kovin korkaalantolata ollut. On tammottu ainna ja tänna, hapuiltu auunnalla ja toiaalla Sivuatakatsojilla alinä on kantiaa ollut paljonkin arvoataiun aihatta. Mutta aikö ykai päätavoittalata aittankin ola aaavutattu: uuai polvi iiikkuu vanhalla aalalla. Tämä ollai hyvä arvoataiijoidankin mulataa ja aääatää arvoataiu aallaiaaan ajankohtaan, jolloin vartailujan tako on mahdoiilata.

Nämä "uudat kaavot" tulavat apäilamättä aallia ensi kaaäjuhiian yhtaydaaaä Uuai polvi on aitonut omat auhtaanaa ja pitää kunnia-aaianaan nähdä juhiilla oman aikanaa puhujia. Iloila oiamme voinaat todata, attä uaaimmat pyytämiatämma juhiapuhujiata ovatkin voinaat järjastää matkanaa tänne. Niinpä näamme ja kuulamma ailloin täällä hyvät ystävämma kirkkoharrat E. Arhinmäan, E. Saarlaan ja paat. H. Caatrénin Haiaingiatä aakä teemme tuttavuutta paatori Kriatoffar Suuyan kanssa. Paatori Suuya on kotoiain Afrikaata. Hengaiiinan ohjaima on kaakitatty Guataf Adolfin kirkkoon ja aaurakuntataiolla. Kanaaiilata ohjelmaa vartan on kakai tilaiauutta; aattoiltana kokkolita Karhon kaaämökillä aakä juhannuaiitana kanaailinan juhiatiiaiauua Folkats Hua'in A-aaiiaaa. Kummassakin tiiaiauudaaa aaitatään ohjaimaa, mutta kokkoilian oaalla jää myöskin na. vapaata aikaa kokonpoittoon ja rupatteluun. Maitä boråsilaisia on pidatty hyvinä "iiveiiijöinä". Hyvän näytaimän ma oiamma nytkin aikonaat aaittää Liaäkai näytatään kanaaiiiaaaaa tiiaiauudaaaa iyhyt värialokuva viima kaaäjuhiian yhtaydaaaä Örabroaaa auoritatuata mulatokivan paljaatukaaata.

Urhailun oaaila tulaakin aittan paräti uutuua. Tavailiatan urhailulajian iiaäkai tuilaan paiaamaan iantopaiio-ottaiu. Boråain Inkarin Karho on viidan vuodan ajan paiannut iantopaiioa Ruotsin maataruuaaarjaaaa ja paiaajat paiavat haluata aaada näyttää taitoaan "omaiiakin" yiaiaöiia.

Majoitukaaata mainitsimma jo viima numaroaaa. Sa on järjaatatty Takniiliaan Korkaakoulun oppilaaaauntolaan iähaila kaakuataa. Majoitua tapahtuu hyvin aiiataiaaä 1 ja 2 patin huonaiaaa vuodavaattaidan ja iakanoidan kara ja makaaa vuorokaudaaaa 18 kr aii noin 11 mk, johon aiaäityy myöakin aamiainan majoituapaikalla. Hinta kantiaa anaiailmäykaaiiä paiottaa joitakin, mutta kun hinnoitataan aamiainan ja iakanain paau, niin hinta hyvin nukutuata yöatä ai jääkään kovin auurekai. Majoituaiimoitukaia ottaa vaataan Toivo iääakaiäinan oa. Döbainagatan 111 A Boråa, puh. 033/13 15 52. Oiamma vaivoiiiaia antamaan majoituapaikalla tarkan majoitattavian iukumäärän 2 viikkoa annan juhiia, jotan kaikkian majoituata haiuavian on tahtävä iimoitukaanaa viimaiatään mainittuun aikaan mannaaaä.

Juhiaohjaimaa aikaa jo vähitaiian karääntyä, mutta toivomukaamma on attä Boråain uikopuoiaitakin juhiiin tulavat tuovat mukanaan ohjaimaa. Sitan kannatta kortanna yhtaiaaan kakoon. Iimoitukaat ohjaimanauoritukaiata voi iähattää Inkarin Karhon poatiiokaroon oa Box 55100 Boråa 5, Ruotsi

Tulemma "harättaiemään" kanaaa juhiamatkaiia pianaiiä uutiapakinaiia joka kuukaudan numaroaaa, kuuiamiin. Tarvatuioa juhannukaana Boråaiin viattämään kasäjuhiaa ja kuuiamaan ikivanhaa aanomaa nuortan aananjuiiatajian huuiiita.

Juhiatoimikunnan puoleata

V. Häyhänen

Mölnycken ja Möldalln kuulumlsla

Suomenkielisen jumalanpalveluksen päätyttyä Rådan kirkossa sunnuntaina 5. 3. kokoontui joukko sen jäseniä vuosikokoukseensa. Kokouksessa luotiin lyhyt katsaus päättyneen vuoden tapahtumiin ja esitettiin tilinpäätös.

Jumalanpalveluksia oli pidetty 24, joista 7 ehtoolliskirkkoa j.p. Näihin palveluksiin oli osallistunut yht. n. 1700 henkilöä, joista n. 300 kävi ehtoollisella. Maksaneita jäseniä oli 66, joten vajaus edelliseen vuoteen oli 15 henkilöä. Kaikista näistä tilaisuuksista on vastannut pastori Juhani Rantanen. Vierailijoina olivat: saarn. Klimskin, rov. Mustajoki ja Rapeli, leht. Rönnholm, paatorit Kujanpää ja Tanskanen. Tämän lisäksi on toiminut kaksi lähetyspiiriä ja on pidetty runsaasti kotiseuroja eri puolilla piiriä. Afrikan ja Japanin lähetyspiirit toimivat riippumatta seurakuntapiiristä Niillä on kummallakin omat rahastonsa. Vuosittain vietetään Mölndalssa Japani-Jähetysjuhlaa ja näissä juhlissa on aina ollut vierailija Suomesta. Göteborgissa toimivat Suomen kirkon lähettämät työntekijät past. Levänen ja leht. Rönnholm uhraavat paljon aikaansa inkeriläisten keskuudessa ja heidän työnsä on ollut hyvin siunausrikasta koko piirillemme.

Tulevaisuuden suunnitelmista mainittakoon, että tämän vuoden aikana seurakuntaryhmän toiminta täyttää 20 v. ja sitä päätettiin juhlia. Palaamme asiaan, kun se tulee ajankohtaiseksi.

TILINPÄÄTÖS

Menot

Päivä- ja matkakorv.		960.—
Kolehti lähetykselle		372.15
Kolehti Luther-avulle		224.—
Kolehti kuorolle		432.—
Kolehti Japani.-läh.		149.26
Kolehti Afrikka-läh.		223.10
Kolehti Boråsin Sk-säätiölle		362.—
Ostettu seppeleitä		116.60
Kahvitarj. kokouksessa		66.—
Lehti-ilmoitus		6.—
Jäsenmaksu ISKL:lle		81.—
Vuokramenoja		150.—
Lahjoituksiin		150.—
	kr.	3.220.11
Puhdas tuotto	kr	506.33
	kr.	3 726.44

Tulot

Kolehtitulot	2.931.45
Jäsenmaksut	660.—
Korkotuloja	134.99
	3.726.44
	3.726.44

Siirto ed. vuosilta 3.572.94, nyt voitto 506.33 joten varoja on yht.: 4.079:27. Kassanhoitaja *A. Tervo.* Tilintarkastajat: *I Paakkonen, V Varkki* ja *P. Ruotsalainen.*

ÖREBROSSA

Suomenkielinen jumalanpalvelus Örebron Almbyn seurakuntakodissa ensimmäisenä helluntaipäivänä 14. 5. 1967 kello 16. Silloin on myös rippi ja Herran pyhä ehtoollinen. Saarnaa kirkkoherra Kuno Åberg.

Seuraavana pyhänä eli sunnuntaina toukokuun 21 pnä 1967 kirkkoherra Kuno Åberg pyytää Örebron suomenkielistä kirkkokansaa vierailulle Ekebyhyn. Silloin on jumalanpalvelus Ekebyn kirkossa ja kirkonmenojen jälkeen juodaan äitienpäiväkahvit Ekebyn koululla. Linja-auto lähtee Örebron linja-autoasemalta 21. 5. kello 16. Jumalanpalvelus alkaa kello 16.30. Tervetuloa!

HAASTE

Ennevanhaakii kilpailtii milloin mistäkii. A nyt Suomen inkerläiset huastaat Ruotsin inkerläiset kilpaaiil. Ku tiält Suomeest tulloo yhteiskuljetuksel iso joukko Boråsii väkkee, nii on kuultu, jot Ruotsistkii tänä kesän ens kertaa tulloo yhteiskuljetuksel suuremp joukko, nii kumpi puol suap enemmän väkkee lähtemää? Ne yhteismatkat ovat sit rattosii, ja ku ne tulloot halvoikskii, nii keral piäsöö pienemmänkii rahan haltija. Pannaks töpinäks! Mie luppaan voittajapuolel kohvit sütniekan kera.

Väinö Pietaar

Afrikkalainen pappi Boråsin kesäjuhliille

Kuten viime numeroeee jo ilmoitimme, on tämän vuoden inkeriläieeliä keeäjuhleyleleöllä Boråeleea tileleuue tutuetue efrikkeleleeen peppiln, Kristof Shuuyeen. Peetori Shuuye on embomeeite kotolein je tätä nykyä Suomen Lähetyeeeuran etipendieettine Heleingieeä. Eeittelemme hänet tässä lyhyeeti lehtemme lukijekunnelle.

Peetor Shuuye on eyntyään uukuembileinen. Hänen tarkkae eyntymäpäiväänеä ei ole tiedosse, eiliä pekenekodiesa ei eitä kirjoihin merkitty, mutta eyntymävuoei on 1934. Hänen pekenenimensä oli lipinge. Hänen eyntymänsä eikoine elettin Ukuembieeee krietinuekon murroekeutta. Seurakunnen jäeenmäärä oli voimekkeeeee noususse. Niinpä lipingekin keetttiin 2-vuotieene kristinuekoon äitinsä je eleeruetenee keneee, leän jäädessä pekanekei. lipinge-poika eei kesteesse nimekseen Krietof. Muutamen vuoden kuluttue pojelle tuli peleve heiu lähteä läheisen Elimin lähetyeeeemen iestenkouluun. Käytyään leetenkoulun hän jetkoi poikakoulue je meni opettajeseminеerlin ieänsä enkeraeta veetustamieesta huolimatta. Opettajene hän ehti olle noin perieen vuotta, kun hänet kutsuttiin peppieeemineeriin Elimiin, je vihittiin pepikei v. t962. Siitä eeekke on Shuuya toiminut pappine Elimieeä je kuten mainitsimme, on tiepäleeeti Heleingissä etipendiaattina.

Peetori Shuuyen iepeuue- je nuoruuevuodet ovet olieet eengen kirjevia. Äidin kuoitue pojen vielä olieeee eiven pieni hän eei toimitelle äidin kotieekereet je kävi koulue ueein hyvin veikeleee oloeuhteleee leän euhtautueeee veetehekoleeeti hänen koulupuuhiinee. Venhoille päiviiään ieäntä Shuuye eeireetui vekeveeti je joutui eeiraevuoteelieen ueein ejettelemeen, mietä on kotolein ee rakkeue, jote hänen lipinge-pojeilееn on niin runeeeeti je jota häneitä itseitään puuttui. Elokuun elueee v. 1962, peri viikkoe ennen Krietofin pepikei vihkimietä, ieäntä Shuuye keetettiin krietinuekoon. Semen vuoden eyyekuusse eei peetori Shuuye, eneimmäleenä peppietehtävänään elunete krietityn ieäneä heuden iepoon. "Tänään iio voittae eurun", hän kertoo.

Peetori Shuuye on neimieleee je veetikään häneetä on tuilut toleen tyttären ieä. Tytär eei keeteeeee nimekaeen Tulimegemeno. Nimi merkiteee "me olemme verjeiukseeee".

Lähetystyö on kauen ollut Boråein inkeriläisten eydäntä iähellä. Me toivotemme iloile peetori Shuuyen tervetulieekai kesäjuhliilemme.

Juhletoimikunnen puolesta

V. Häyhänen

VUODET VIERIVÄT

85 vuotta täytti helmikuun 14 päivänä entinen maanviljelijä Mikko Myllärr Hämeenkyrössä. Hän on syntynyt 14.2.1882 Miikkulaisten Alakylässä maanviljeljiän poikana ja maataloustyö onkin ollur hänen ammartinsa koko hänen elämänsä ajan. Hyvä rerveys on aina häntä suosinur ja hänellä on harvinaisen hyvä muisti. Vrelä nykyäänkin hän kertoo rapauksia lapsuurensa ajoilta saakka, aina päivämääräisesti ikään kuin ne olisivat viime viikolla tapahtuneer. Paljon onkin Mikko Myllärillä muisreltavaa, omakohtaisia kokemuksia sekä vanhojen ihmisren kertomia.

Päivänsankaria tämän merkkipäivänä olivat onnittelemassa nykyiser ja entiser naapurir sekä sukulaiser pirkienkin matkojen takaa. Olivar myöskin onnirtelemassa seurakunnan virkamiehet: kanrrori, kappalainen ja rovastikin, kaikki perheineen, joren rilaisuus muodostui harrastunnelmaiseksi juhlaksi.

Kiittäen mukana olleiden puolesta

Matti Virolainen

Helmikuun 14 päivänä täyrri 80 vuotta Anrri Klemerrilä Hausjärvellä. Hän on syntynyr Inkerissä Järvisaaren Kanrtilassa 1887. Ei hänenkään elämänsä ole ollur helppoa. Viime vuosina Inkerissä hän roimi vastuunalaisissa rehtävissä moner vuodet. Vuonna 1943 siirryrtyään Suomeen hän sai työpaikan Ypäjältä, missä oli eläkkeelle siirtymiseen saakka.

Hänen merkkipäivänään olivar saapuneer onnirrelem- ¬ sisarusten ja veljen sekä sukulaisten lisäksi ıoukko entisiä naapureita ja ruttavia ruvan täyd:¦tä. Tilaisuus alertiin virrellä "Kiitos sulle Jumalani". Senjälkeen piti onnirrelupuheen Jussi Pyysijäinen. Hän muun muassa sanoi, ertä hänen velvollisuutensa on vanhempana Klemertilän vunukkana onnitella enoa, joka on elämässä saavurtanur näin korkean merkkipaalun. Puhuja muisteli aikaa, kun olriin Iukerissä monissa vastuunalaisissa rehtävissä kolhoosin kirjanpiräjänä ja tuomarina kansankäräjillä. Oli paljon vielä muita pikkurehräviä, joissa Klemertilä toimi. Sellaisissa olosuhreissa, jotka viime aikoina Inkerissä olivar, ei ollur aina elämä helppoa. "Mutta oyt ue ajar ovar jääneet taaksepäin ja voitte vapaana nauttia vanhuuden vuosista", aanoi puhuja. Tilaisuus päättyi valokuvaukseen.

J. Klemertilä

LAATOKAN MEREN RANTAMILTA

Muisrellessani paikannimiä Laatokanmeren luoteisella rannalla pysyttelen sillä ranraviivalla, jossa toisella puolella oli kiinreä maa ja toisella puolella oli vellova vesi. Nimer ovar sellaisessa asussa kuin niitä paikallinen väesrö viime vuosisadan vaihreessa käyrti. Taipaleenjoen pohjoisella puolella oli: Järisevänniemi, Järsevänhiekka, Ylläppäänniemi, Ylläppäänkiekka, Lohijoki, Riihimäki, Taipaleenkorpi, Taipaleenjoki, Paskaluoro, Ikolkanniemi, Bessoinmetsä, Törötinoja, Saaroistenranta, Saunasaari, Lorreensaari, Kurrinmelsä, Tapparinhiekka, Tapparinoja, joka oli entinen Suomen ja Venäjän raja Laarokan rannalla.

Sitren oli: Nuoriasaunan hiekka, Orteenlahti, Orteenniemi, Pitkähiekka, Myllyojanhiekka, Tersovanoja, Niirtyniemi, Niirtyniemenlahti, Puputinniemi, Saunaniemenlahti, Saunaniemi, Replanluoro, Suhkeenluoro, Kantsinlahti, Lihapäänhiekka, Kantsinniemi ja Miikkulaisren-joki, sirten Härkäniemi, Suursaari, Piensaari, Siikovirsanluoro, Munaluoro ja Musrovanlahri, jonka ympärimirta oli noin 5 virstaa. Lahden rannoilla oli paikan nimiä paljon, jirka nyr sivuutan toiseen kertaan. Ereenpäin mennessä seuraava on Maksimaanniemi, Pentikäisenranta, Lyijyniemi, Vehkalahri, Liihosenniemi, Liihosenlahti, Toserovan-oja, Toserovanniemi, Aution kennä, Pekanlahri, Pekanranta, Tokkari, Kuusikonlahri, Puikkovitsanlammi, Lamminoja, Tiivitsanniemi, Nuossovanniemi, Ruasnienhiekka, Ruasnienniemi, Kuavaninkylä, Vosrerkunminniirty, Pustuska, Murjanhiekka, Murjanjoki ja Murjanniemi. Murjanjoen rannoilla oli venäläinen kylä, siellä vuosisadan vaihreessa lopetti toimintansa venäläinen posliiniastiaiehdas *Kusnetrov*.

Yllä mainitur paikannimer puolestansa puhuvat eletysrä elämäsrä. Siellä ranranuotioitren äärellä kuultiin kerromuksia merimiesten kokemuksista, ihailtiin ja ihmetelriin kauniita kalakaskuja, sekä huonoisra ertä hyvistäkin saalisapajista, jorka tuorrivar paikkakunnan asukkaille varallisuurra ja hyvinvointia.

Laatokan ulapalla, peilikirkkaalla veden pinnalla, oli ihanaa ajatella avaruuden suuruutra. Mutta myrskyisellä säällä, kun kuohupäiser mainingir kävivär korkeina, silloin muuttul urhoollisimmankin merimiehen olemus aivan vakavaksi. Tässä muutama lause eräästä Merimiehen laulusta:

"Jo ennen monta miestä se meri petteli,
ja monen kullan silmät vesille järteli...
Kun kuollebeksi kuuler, ree risti rantaban
ja aallon luomat luuni ne peitä santaban".

Terveisiä kaikille! Toiste lisää.

Matti-setä

Ruotsin inkeriläisten tilityksiä

INKERIN SUOMALAISTEN KESKUSLIITON KASSAN TULOT JA MENOT VUODELTA 1966

Tulopuoli:

Jäännös edelliseltä vuodelta	3.778:52
Pankkikorkoja	353:52
Jäsenmaksuja jäsenjärjestöiltä	527:—
Jäsenmaksuja yksityisiltä henkilöiltä	54:—
Tuloja kesäjuhlasta	830:—
Tuloja talvijuhlasta	135:65
Myyty Isien Usko– juhlajulkaisuja	134:—
Myyty pöytälippuja	135:—
Myyty rintavaakunoita	385:—
Sanomalehtikirjoituksista	100:—
Yhteensä tuloja	6.432:69

Menopuoli:

Palkkioita toimihenkilöille	400:—
Matkakuluja	78:—
Posti- ja puhelinkuluja	81:30
Edustusmatkat Suomeen	500:—
Rintavaakunat	772:85
Inkerin liput	330:—
Pöytäliput	304:56
Kansliakuluja	60:—
Lahjoja	90:—
Kesäjuhlan filmaus	100:—
Kultuurirahastosta Boråsio Kerbolle	200:—
Seppeleitä muistokivelle	125:—
Sekalaisia menoja	246:65
Yhteensä menoja	3.288:36

Kassajäännös 1. 1. 1967 oo 6.432:69—3.288:36 = 3.144:33
(Kolmetuhattasataneljäkymmentäneljä kruunua ja 33 äyriä.)
Kassan tulo- ja menoerät ovat merkityt kassakirjaan asianomaisessa järjestyksessä, joka tarkastuksessa on todettu oikeaksi. Västeråsissa 29 p:nä tammikuuta v. 1967.

Tilintarkastajat: *Ella Björn Henrik Toikka*

Kassanhoitaja: *Antti Juvonen*

TILINTARKASTUS MUISTOKIVEN RAHALLISISTA TULOISTA JA MENOISTA

Inkerin Suomalaisten Muistokiven pystyttämisen kassan tulo- ja menoerät ovat merkityt kassakirjaan asianomaisessa järjestyksessä, joka tarkastuksessa on todettu oikeaksi.

Tulopuoli:

Rahankeräyksen muodossa saatuja tuloja	14.000:47
Yhteensä	14.000:47

Menopuoli:

Taiteilija Juho Sunille työpalkka ja rakennustarvikkeet	7.000:—
Työpalkkioita	250:—
Matkakuluja	310:—
Graniittikivet	3.190:—
Rakennustarpeita	2.728:85
Puhelin- ja postikuluja	70:—
Kansliakuluja	42:80
Edustuskustannuksia kunniavieraille (Suomesta ja Ruotsista)	155:40
Menoja yhteensä	13.747:05

Kassajäännös 1. 1. 1967 on 253:42 kr. (Kaksisataaviisikymmentäkolme kruunua ja 42 äyriä), joka käytetään Inkerin Suomalaisten Keskusliiton v. 1967 vuosikokouksen päätöksen mukaisesti. Västeråsissa 29 p:nä tammikuuta v. 1967.

Tilintarkastajat: *Ella Björn Henrik Toikka*

Kassanhoitaja: *Antti Juvonen*

INKERILÄISTEN VIESTI

TOIMITUS: Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12.
Pääroimirraja:
Marti Vironmäki, puh. 631 285.
Toimitussihreeri:
Pirkko Huurro, puh. 783 660
Kerturie 4 B Helsinki 80.

KONTTORI: Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10.
Postisiirro n:o 30636.

TILAUSHINTA: mk 6:— vsk. sekä kori- errä ulkomaille.

ILMOITUSHINNAT: 1/1 sivu mk 100:—
1/2 „ „ 70:—
1/4 „ „ 40:—
Ilmoitusasioisra sovirrava roimitussihreerin kanssa.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.

Kustantaja ja julkaisija:
INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

Helsinki 1967 Kirjapaino MULTOR

inkeriläisten viesti

toukokuu 1967 numero 5

INKERILÄISTEN VIESTI

TOIMITUS: Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12.
Päätoimittaja:
Matti Vironmäki, puh. 631 285.
Toimitussihteeri:
Pirkko Huurto, puh. 783 660
Kettutie 4 B Helsinki 80.

KONTTORI: Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10.
Postisiirto n:o 30636.

TILAUSHINTA: mk 6:— vsk. sekä koti- että ulkomaille.

ILMOITUSHINNAT: 1/1 sivu mk 100:—
1/2 „ „ 70:—
1/4 „ „ 40:—
Ilmoitusasioista sovittava toimitussihteerin kanssa.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.

Kustantaja ja julkaisija:
INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTIÖ

Ottaa vastaan lahjoituksia ja testamentteja. Varat käytetään Inkeri-kodin ja Inkerin historian aikaansaamiseen, Inkeri-aiheisten julkaisnjen kustantamiseen ja inkeriläisten jälkeläisten opintoavustuksiin.

SÄÄTIÖN TALLETUSTILIT: KOP:n, PYP:n, HOP:n, Säästöpankkien Keskus-Osake-Pankin ja Osuuskassojen Keskus Oy:n pääkonttorit.

SÄÄTIÖN OSOITE: Huopalahdentie 10 A 20 Helsinki 33. Puh. 48 76 19.

Kansikuva kertoo: Helsingissä pidettiin, kuten viime numerossa kerroimme, Inkeriläisten Sivistyssäätiön ensimmäinen vuosikokous 29. 3. 1967. Siinä tilaisuudessa olivat hallintoneuvoston ja hallituksen jäsenistä läsnä henkilöt, joista kuvamme kertoo. Edessä istumassa (vasemmalta): laamanni *Harry Brotherus,* kauppaneuvos *Oskar Rokkanen,* johtaja *Väinö Kekki,* pääjohtaja *Erkki Tuuli.* Keskirivissä istuvat: toimistovirkailija *Kerttu Susi,* opettaja *Kaija Vironmäki,* opettaja *Eino Virolainen.* Seisomassa (vas.): professori *Pentti Kaitera,* kaupunginjohtaja *Arno Tuurna,* rehtori *Heikki Mylläri,* rouva *Hertta Allanmaa,* kansanopistonjohtaja *Matti Kähäri,* hovioikeudenneuvos *Robert Rainio,* johtaja *Antti Kekki,* fil.tohtori *Sulo Haltsonen,* maat.metsät.tohtori Leo *Yllö* ja rovasti *Matti Vironmäki.*

Onko Inkerin heimon olemassaololla tarkoitus?

Helsingin teknillisen korkeakoulun professori Pentti Kaitera on inkeriläisille tuttu ja rakas ystävä. Hänen toimintansa inkeriläisten hyväksi on ollut erittäin merkittävää. Niinpä puhumattakaan työstä yli kaksikymmentä vuotta sitten, jolloin prof. Kaitera oli Sisäasiainministeriön siirtoväenasiainosaston päällikkönä johtamassa inkeriläisten siirtoa Suomeen, hän on myös sotien jälkeen ollut mukana heimoväen harrastuksissa esiintyen m.m. puhujana inkeriläisten tilaisuuksissa. Kristillisen elämänkatsomuksen omaavana henkilönä professori Kaitera on aina puheissaan johtanut inkeriläiset kuulijansa syvällisten perimmäisten kysymysten äärelle. Siten tapahtui myös viime juhannuksena Örebron kesäjuhlissa Ruotsissa. Seuraavat rivit ovat katkelmia hänen siellä vapaasti pitämästään puheesta.

Inkeriläisten juhlat tuovat mieleen ajat, jolloin yhden vuoden aikana u. 63 000 inkeriläistä siirtyi kotiseudultaan sodan keskeltä Suomeen. Monille siirto merkitsi vaikeita koettelemusten hetkiä, joihin kuitenkin liittyi toivo vaikeuksien loppumisesta.

Sodan jälkeen suuri osa siirretyistä palasi takaisin. Noin kymmenentuhatta jäi Suomeen. Heistä puolet siirtyi pian Ruotsiin. Inkerin väestöu kohdalla tuo aika merkitsi yhtenäisen heimou pirstoutumista. Silloin hajosi heimo, joka kolmesataa vuotta oli elänyt suurkaupungin välittömässä tuntumassa säilyttäen kuitenkiu erittäin puhtaana kansallisuutensa, uskontonsa ja kielensä lukumäärältään monikymmenkertaisen vieraan kansan keskellä.

Siirrosta kuluneiden kahdenkymmenen vuoden aikana tilanne näyttää huomattavassa määrin muuttuneen. Ruotsissa oleva inkeriläisjoukko on nopeasti sulautumassa siihen väestöön, jonka keskuuteen se on siirtynyt. Tämä johtaa mieleen monia kysymyksiä. Yksi niistä on, mikä on ollut Inkerin kansan 300-vuotisen olemassaolon tarkoitus.

Mikä yleensä on jonkin kansan olemassaolon tarkoitus? Näin kysytään. Eikä tällainen kysymys nykyaikana kohdistu vain Inkerin väestöön, vaan se on yleismaailmallinen. Ajatelkaamme vain niitä kymmeniä miljoonia ihmisiä, jotka viime sotien aikana joutuivat jättämään kotinsa. Heidän monien kohdalla muutokset ovat merkinneet varmaan paljon suurempia vaikeuksia ja elämän muuttumista huonompaan suuntaan kuin mitä on tapahtunut inkeriläisille. Eihän Ruotsiin ja Suomeen joutuneiden inkeriläisten kohdalla voida puhua olojen huonontumisesta, jos ajatellaan aineellista hyvinvointia, sillä onhan Ruotsissa samoin kuin Suomessakin elintaso tunnetusti maailman korkeimpia.

Mutta eihän jonkin väestöryhmän eikä yksilönkään olemassaolon tarkoitus ole vain elintason saaminen mahdollisimman korkealle ja elämän mukavuuksien etsiminen. Nämä seikat ovat kyllä eräitä hyväksyttäviä tavoitteita, mutta ne eivät voi olla perimmäinen olemassaolon tarkoitus. Mikä se on — kysymme.

Elämän perimmäistä tarkoitusta kysellessämme emme saata olla huomaamatta, että nykyään kaikkialla maailmassa eletään suuressa murroksessa. Nykyinen aika merkitsee sellaista murrosta, jollaista ei koskaan maailmanhistoriassa ole ollut. Otettakoon esimerkiksi maapallon väestön kasvu,

joka on eräs perustavimpia vaikuttajia tässä kehityksessä. Väkimäärän lisäys on nykyään n. 60 milj. henkeä vuodessa. Ihmiskunnan lisääntymiseen n. 3 miljardiksi ensimmäisten ihmisten esiintymisestä on kulunut ainakin 2 miljoonaa vuotta. Samansuuruinen väkimäärän lisäys tapahtuu parhaillaan n. 40 vuodessa eli tämän sukupolven aikana. Jos kuvaa tätä kehitystä käyrällä, jossa vaaka-akselilla on aika ja pystyakselilla ihmiskunnan väkimäärä, niin tähän asti jotenkin vaakasuorana kulkenut käyrä kohoaa juuri meidän aikanamme jotenkin pystysuoraksi. Jo tämä pakottaa vakavasti ajattelemaan, että olemme lähestymässä ihmiskunnan kohtalon lopporatkaisuja.

Paitsi väestön kasvua on nykyaikana paljon muutakin, mikä osoittaa, että elämme murrosvaiheessa. Niinpä sotien jälkeen kaikkien kansojen keskuudessa on tapahtunut kiihtyvällä vauhdilla siirtymistä maalaisoloista asutuskeskuksiin. Tuollaisessa väestöryhmien liikehtimisessä yksilö on usein kuin pieni lastu myrskyävällä merellä. Oma merkityksensä on myös sillä seikalla, että maapallo on käynyt ikäänkuin pienemmäksi. Liikenteen kehittymisestä johtuen välimatkat ovat lyhentyneet. Nykyaikaiset tiedotusvälineet myös ovat aiheuttaneet, että eri kansat ja kulttuuripiirit ovat päässeet kosketuksiin keskenään ja voivat antaa vaikutteita toisilleen.

Me täällä Euroopassa ajattelemme, että kehitys kulkee kohti lisääntyvää hyvinvointia. Saksalainen ydinfyysikko Fuchs on esittänyt laskelman, miten maapallon valtaryhmittymien voimasuhteet kehittyvät tulevaisuudessa. Selostus tästä oli äskettäin Suomen Kuvalehdessä. Siitä jäi muistiini mm. että Kiinan valtapoliittinen merkitys kasvaa nykyisestä u. 15 %:sta vuosisadan loppuun mennessä u. 75 %:ksi maapallon kokonaispotentiaalista ja Euroopan vähenee u. 15 %:sta u. 4 %:iin. Myös Yhdysvaltain, jonka panoksen hän arvioi nyt u. 50 %:ksi, vähenee n. 15 %:iin. Samoin Neuvostoliiton panos vähenee huomattavasti. Vaikka hänen arvionsa eivät tarkoin pitäisi paikkaansa, niin viime vuosikymmenien kehityksen yleissuunta tuntuu tukevan niitä. Tämä merkitsee, että meidän lapsemme myös maapallon vallanjaon osalta saavat elää aivan toisenlaisissa oloissa kuin nyt elämme, ja on suuresti epäiltävää, että se merkitsisi nykyisen hyvinvoinnin jatkuvaa säilymistä. Eikö tällainen pakota pohtimaan sitä, mihin olemme kulkemassa ja mikä on kaiken tämän tarkoitus ja mitä on yksityinen ihminen ja pieni kansakunta sen keskellä?

Elämän tarkoitukseen on koetettu etsiä erilaisia vastauksia. On ollut aikoja, jolloin on vallalla ollut kulttuurioptimismi. On uskottu, että kun tiede kehittyy ja sivistys leviää, niin kasvatuksen keinoin ihmiskunta on kulkemassa kohti onnellista tulevaisuutta. Tänne maanpäälle syntyy uusi taivas. Tämän vuosisadan kehitys on osoittanut, että tuollaisella ajattelulla ei ole realista pohjaa. Millaisia filosofisia rakennelmia, onkaan muodostunut, joissa on myös pohdittu elämän tarkoitusta tai koetettu luoda ns. tieteellistä maailmankuvaa, ne ovat kestäneet vain lyhyen aikaa — ja pian on jokin uusi iskusana, jonka ympärille jotain uutta rakennelmaa on koetettu luoda, sivuuttanut äsken vielä suuressa huudossa olleen ismin. Voidaankin sanoa, että tiede ei voi antaa vastausta perimmäisiin kysymyksiin. Nimenomaan kysymykseen elämän tarkoituksesta tällaista vastausta on etsitty turhaan.

Vain kristinuskon valossa elämän tarkoitus — niin yksilöiden kuin kansojenkin — tulee mielekkääksi. Kristinuskon kantava ajatus on, että maailmankaikkeudella on Luojansa, olento, joka on säätänyt luonnon lait ja voi niihin puuttua niinkuin ihminen voi valinnallaan puuttua kehitykseen. Tämä maailmankaikkeuden ykseys on ollut se kantava ajatus, jonka vuoksi luonnontieteet juuri kristillisen kulttuurin piirissä pääsisivät kehittymään, eikä minkään muun kulttuurin piirissä niistä lukuisista

eri kulttuureista, joita historiasta tunnetaan. Jumalalla on oma maailmansuunnitelmansa, joka on ihmisajatukselle yhtä salattu kuin itse Jumala. Me voimme vain historiassa nähdä tämän suunnitelman toteutuvan, mm. kun kulttuurit loppunsa lähellä muuttuvat vain elämän nautiskeluksi motaalin rappeutuessa. Oman tahtonsa ja tarkoituksensa Jumala on ihmisille antanut siinä erityisessä ilmoituksessa joka on Raamatussa, ja jonka ydin on Jeesus Kristus.

Kulttuutin kehityksessä esimetkiksi kansojen suuruudella ei tarvitse olla ratkaisevaa merkitystä. Jeesus tuli pienen Israelin kansan keskuudesta ja hänen opetuslastensa harvalukuinen joukko sai aikaan kuohunnan, jolla on ollut mitä suurin maailmanhistoriallinen merkitys.

Eräs Jeesuksen keskeisiä ajatuksia oli hedelmän tuottaminen. Jokaisen elämän tarkoituksena on hedelmän tuottaminen. Jokainen oksa, joka ei tuota hedelmää, hakataan pois. Näin on tapahtunut monille kansoille. Hedelmää voi tuottaa vain sellainen oksa, joka pysyy kiinni viinipuussa, joka on Jeesus Kristus.

Inkerin kansan suhteen on mieleeni jäänyt siirtovaiheen aikana eräs jumalanpalvelus Inkerissä ja se, miten voimakkaan tunnelman vallitessa kirkontäyteinen kansa siinä oli mukana. Se aivan kuin lakosi rukouksessa lattialle. Myös koko siirtovaiheen aikana suurin ihmettelyn aihe minulle oli se syvä ja harras usko, joka kaikkialla inkeriläisiä tavatessani tuli vastaan. Tämä on ylläpitänyt mielessäni ajatusta, että Inkerin kansalla on nimenomaan Kristuksen lähettiläinä erikoistehtävä ja sen viimeaikaisella historiallakin oma tarkoituksensa. Onko niin, että Inkerin kansa on hajoitettu pois kotiseudultaan ja erilleen toisistaan viemään tätä sanomaa. Onhan tunnettua historiasta muttakin vaiheita — esimetkiksi se, kun opetuslapset hajaantuivat Jerusalemista vainoja pakoon — jolloin juuri kansan hajaantuminen oli lähtökohtana voimakkaalle kristinuskon leviämiselle.

Jokainen, joka näin tuntee joutuneensa erityisen Jumalan johdatuksen kohteeksi ja on kuuliainen omantuntonsa äänelle, tuntee, että hänen elämällään on tarkoitus. Kristityille tämä tarkoitus sisältyy ennen muuta Jeesuksen lähetyskäskyyn: menkää ja tehkää kaikki kansat opetuslapsikseni. Aika on lyhyt ja nykyisenä muttosaikana jo yleinen kehitys vahvistaa sitä, että ihmiskunnan kohtalon hetket, mitkä kristityille merkitsevät Kristuksen toista tulemista, ovat sen historian valossa jo hyvin lähellä. Pieni oli sekin joukko, jolle ensiksi tämä lähetyskäsky annettiin. Mutta Kristuksen voimalla tuo lähetyskäsky on edennyt ja yhä lähempänä on se aika, jolloin se on viety kaikkien kansojen tiedoksi. Me olemme tänä ajankohtana tuon lähetyskäskyn viejiä. Meidän elämämme tarkoitus toteutuu sekä yksilöinä että kansoina vain siinä määrin, kuin omalle kohdallemme toteutamme sitä tarkoitusta, mikä Jumalalla oli, kun Hän meidät loi. Tämä tapahtuu kyselemällä päivittäin Luojamme tahtoa kohdallamme ja olemalla kuuliaisia saamillemme vastauksille.

Seurakuntien tervehdys:

Allamainitut Suomen ev.lut. seurakunnat tervehtivät inkeriläissyntyisiä jäseniään ja kaikkia lehtemme lukijoita:

Hyvinkään seurakunta — *Turun seurakunnat*
Hämeenlinnan seurakunta — *Lahden seurakunnat*
Kotkan seurakunnat — *Oulun seurakunnat*
Vaasan suomal seurakunta

RUKOUSKAMMIOSSA

"Ja kun rukoilette, älkää olko niinkuin ulkokullatut, sillä he mielellään seisoskelevat ja rukoilevat synagoogissa ja katujen kulmissa, että ihmiset heidät näkisivät. Totisesti minä sanon teille: he ovat saaneet palkkansa.

Vaan sinä, kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa: ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle.

Ja kun rukoilette, niin älkää tyhjiä hokeko niin kuin pakanat, jotka luulevat, että heitä heidän monisanaisuutensa tähden kuullaan. Älkää siis olko heidän kaltaisiaan: sillä teidän Isänne kyllä tietää mitä te tarvitsette, ennen kuin häneltä anottekaan." (Matt. 6: 5—8)

Rukous on kristinoppimme mukaan sydämen nöyrää ja vilpitöntä puhetta Jumalan kanssa.

Ensimmäinen kohta, mihin tekstissämme kiintyy huomio on se, että Jeesus ei opeta rukoustaitoa yleisessä mielessä, kenelle vain, vaan hänen omille oppilailleen. Siis niille, jotka uskovat häneen ja seuraavat häntä. Toinen seikka on se, että Jeesus panee painoa salassa tapahtuvalle rukoukselle." *Vaan kun sinä rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle".* Kolmanneksi hän sanoo, että Taivaallinen Isä tietää, mitä tarvitsemme, ennen kuin häneltä mitään anommekaan.

Eräs kirjailija sanoo hartauskirjassaan rukouksesta: "Koko yleinen jumalisuuden suunta on väärä, kun ihmisiä, jotka elävät epäuskon tilassa, neuvotaan rukouksiin ja muihin hengellisiin harjoituksiin, jotta joskus pääsisivät uskoon ja autuuden omistukseen, vaikka kaikki ennen uskoa tehdyt teot ovat Jumalan edessä syntiä. Onhan kirjoitettu: *"Kaikki mikä ei ole uskosta, on syntiä".* (Room. 14: 23)

Jumala siis kuulee kaikki rukoukset, myöskin epäuskoisen, mutta hän ei niihin vastaa. Jaakobin kirjeen 1. luvussa on kirjoitettuna: *"Mutta rukoilija anokoon uskossa, ollenkaan epäilemättä, sillä joka epäilee, on meren aallon kaltainen, jota tuuli ajaa ja heittelee . Älköön sellainen rukoilija luulko Herralta mitään saavansa"* (Jaak. 1: 6—7). Epäilijä-rukoilijan pitäisi ensin päästä uskoon. Toisin sanoen, hänelle pitäisi saarnata Jumalan sanaa, sillä usko tulee Jumalan sanan kuulemisesta. (Room. 10: 17). Eikä sekään vielä riitä, vaikka kuunneltaisiin Jumalan sanaa, jos sanan kuulija ei usko sitä, mitä Jumala sanassaan puhuu. Sana tulee myöskin ottaa vastaan ja sovittaa se omalle kohdalleen. Rukouksen täytyy tapahtua uskossa, ei epäilyksessä. Jeesus sanoi kerran: *"Anokaa mitä tahansa Isältä minun nimeeni, niin te saatte sen".*

Jeesuksen aikaiset fariseukset rukoilivat hyvin mielellään synagoogissa ja katujen kulmissa, jotta ihmiset heidät näkisivät. Jeesus sanoo omilleen: *"Ei näin, ihmisten nähden, vaan salassa rukouskammiossa, lukitun oven takana. Sillä Taivaallinen Isä näkee salassa, ja vastaa aikanaan uskossa rukoiltuun rukoukseen".* Jeesuksen aikana oli pulmana se, että saatettiin rukoilla liikaa niin, että rukous meni jopa turhan hokemiseksi ja vieläpä yleisillä paikoilla kaikkien nähden ja kuullen. Meidän aikamme pulma lienee vähän toisenlainen. Ei rukoilla ollenkaan. Ei ole yhteyttä ylöspäin, ei ole Isää, jonka turviin rukouksessa pakenisi. Jumalan ja ihmisen välinen puhelinlinja on maailman myrskyissä vioittunut. Korkean elintason kiireinen ihminen elää niin kuin Raamattu sanoo: ilman Jumalaa ja ilman toivoa maailmassa. Puhelinlinja pitäisi jälleen saada kuntoon, jotta lapsi voisi puhella Isälleen murheensa ja ilonsa. Ensin pitäisi tutkia, mikä sen linjan on vioittanut niin, että lapsella ei ole yhteyttä ylöspäin, vaan hän pakenee ja pelkää Jumalaansa.

Syynä voi olla sama seikka kuin oli ensimmäisellä ihmisparilla Eedenin paratiisissa. On tullut maistettua kielletystä puusta kielletyn puun hedelmää. Se kun näytti niin ihanalta. Mutta silmät ovat avautuneet ja niin on tultu tietämään hyvä ja paha. Jäljellä ei ole muuta kuin itsesääli ja syyttävä omatunto. Huonon omantunnon ajamana ihminen pakenee ja pelkää Jumalaa. — Herra ei kuitenkaan jäät kokonaan jo kas-

Kesäjuhlat Helsingissä

Inkeriläisten yhdistys r.y:n järjesJämät Jnkeriläisten kesäjuhlat pidetään, knten nn maJnittu, alkavana kesänä Helsingissä lauantaina ja snnnnntaina heinäkunn 8—9 päivinä 1967.

Juhlat alkavat lanantaina heinäkuun 8 päivänä, jnllnin iltapäivällä nn ilmnJttantuminen MnnkkJniemen yhteisknnlnlla ja samassa paikassa iltajuhla. Munkkiniemen yhteisknuln, jossa on pidetty inkeriläisten juhlat aikaisemminkin, nn myös seuraavana päivänä juhlapaJkkana. Siellä on myös jnhlaravintola, josta saa sunnuntaiaamuna aamukahvJt, päivällä kirkknkahvit ja runkaa.

Kesäjnhlien jnmalanpalvelns pidetään sunnnntaina 9.7. kln 10.00 Helsingin Jnhanneksen kJrkossa, jossa saarnaa Helsingin hiippakunnan piJspa Aarre Lanha. Jumalanpalveluksen yhteydessä nn Herran Pyhän Ehtoollisen viettn.

Kesäjuhlien päiväjuhla pidetään sunnuntaina iltapäJvällä Mnnkkiniemen yhteisknululla. Ohjelma nn arvokas ja monipnolinen. Helsingin paikallisosaston ohjelmansuorittajien lisäksi Rnotsin Jnkeriläiset, m.m. Vesteråsin knoro, ovat Invanneet tuoda ohjelmaa. Lisäksi tullaan näkemään opettaja Mirjam Peltosen johtamien "Helkatyttöjen" esJtyksiä.

Untta ja erikoista Helsingin kesäjuhlilla on jalkapallo-otteln HelsJngin inkeriläisten ja Rnotsin inkeriläisten joukkueiden välillä. Otteln pelataan sunnuntaina klo 12—13 Pallokentällä, jonne järjestetään linja-antokuljetus kirkonmenojen jälkeen Johanneksen kirkon lnota.

Yhteismajoitusta myös järjestetään Munkkiniemen kansakoululle. Siitä saa lähempiä tJetoja juhlakansliasta, joka sijaitsee Munkkiniemen yhteiskoululla. Kanslia avataan lanantaina 8.7. iltapäivällä n. klo 14. Yksityismajoitusta haluavat voivat tehdä tilauksensa snoraan johonkin Helsingin monista hotelleista ja matkustajakodeista.

Kesäjuhlista lähemmin seuraavassa numerossamme. Tervetuloa joukolla — lne: snurella jonkolla — kesäjnhlille!

Juhlatoimikunta

teessa omakseen ottamaansa ja tutkimattomalla rakkaudella rakastamaansa lastaan oman onnensa nojaan, vaan etsii kadonnutta. Hän huutelee niin kuin muinoin Eedenissä: "Missä olet ihminen".

Niin kuin näemme, se puhelinja toimii, mutta vain vaillinaisesti yhteen suuntaan, taivaasta maahan. Linja pitäisi saada kuntoon myöskin alhaalta ylöspäin, jotta lapsi voisi turvallisin mielin puhella Isälle tuskansa ja hätänsä ja saada takaisin itsekunnioituksensa ja vapautuksen syyttävästä omastatunnostaan. Kuinka monet aikamme ihmisistä tuntevatkaan kipeänä tämän asian. Synti painaa.

Ei ole olemassa mitään muuta keinoa syntiä ja saastaisuutta vastaan kuin Golgatan uhri. Katso siihen, luota siihen, kiitä siitä! Sillä Vapahtaja oli ristillä sinunkin huonon omantuntosi tähden. Senkin vuoksi, että saisit takaisin itsekunnioituksesi ja vapautuksen syntikuormastasi ja voisit elää vapaana, rukoilevana ja kiittävänä Jumalan lapsena.

Jumala kuulee jokaisen uskossa rukoillun rukouksen. Usein hän kuitenkin rakkaudessaan viivyttää rukouksemme täyttämistä tai antaa meille jotain paljon parempaa ja tarpeellisempaa. Hän tietää jo edeltäkäsin paljon paremmin kuin me itse, mitä me kulloinkin tarvitsemme. Siksi meidän tulee muistaa panna rukouksemme loppuun Isä meidän rukouksen kolmas rukous: *"Tapahtukoon Isä sinun tahtosi"*. Ei minun, sillä sinä tiedät sen paremmin kuin minä.

Kun rukouksemme on heikkoa, meillä on se lohdutus, että Kristus, korotettu Herramme, rukoilee puolestamme taivaan kirkkaudessa.

Vilho Mustonen

HENKISEN KANSAN-PERINTEEN KERÄYSKILPA

Valtion humanistisen toimikunnan rahoittaman Inketin tutkimustyön toimesta on järjestetty keräyskilpa vanhan, arvokkaan muistitietouden tallentamiskesi tulevia sukupolvia varten.

Inkeri on vanhastaan tunnettu laulun maana. Sieltä on kerätty lauluja ja runoja enemmän kuin miltään muulta suomalaisalueelta. Mutta silti on vielä paljon jäljellä arvokasta keräämätöntä tietoutta. Siksi kaikille Inkeriläisten Viestin tilaajille on lähetetty kyselykirje, johon toivotaan mahdollisimman paljon vastauksia. Kaikki muutkin halukkaat voivat osallistua tähän kilpailuun. Lähetetyt vastaukset ja muut kuvaukset entisen Inkerin elämästä palkitaan. Parhaille annetaan raha- ja kirjapalkintoja.

Jos ette ole vielä saanut kyselykirjettä mutta haluatte osallistua kilpailuun, voitte pyytää sitä alla olevasta osoitteesta. Vastaukset voitte silloin lähettää mukana seuraavassa vaapakirjekuoressa ilman postimaksua. Teille lähetetään silloin myös vastauspaperia. Voitte kyllä muutenkin osallistua kilpailuun. Kilpailuaika päättyy elokuun lopussa. Palkinnot lähetetään niiden saajille syyskuun aikana.

Kilpailukyselyssä tiedustellaan mm. seuraavia asioita (mutta kaikenlainen muukin tietous on tervetullutta ja saman arvoista palkintoja jaettaessa):

LAULAMISTAVAT JA LAULUT

Missä tilanteissa ja paikoissa laulettiin? Mitä lauloivat nuoret tytöt ja pojat, mitä taasen vanhat ihmiset? Laulettiinko tyhmissä, mitä lauluja? Oliko ryhmässä joku muita parempi laulaja? Miten häntä nimitettiin? Muistatteko, kuka hän oli? Mitä hänen tehtäviinsä kuului? Millä perusteella hän tällaiseen tehtävään joutui? Miten ja missä laulajajoukko kokoontui? Keitä oli mukana?Mainitkaa muistamianne henkilöitä. Oliko kylässä useampia lauluryhmiä? Mitä lauluja laulettiin praasnikkapäivinä, häissä ja hautajaisissa? Mitä laulettiin kokoilla ja liekuilla? Laulettiinko samoja lauluja eri sävelin? Muistatteko mitään kiletoimisesta? Miten lauluihin suhtauduttiin? Hyväksyivätkö vanhemmat ihmiset nuorten laulamisen? Entä miten nuoret suhtautuivat, jos toiset lauloivat heistä pilkkalauluja?

Mitä Inkerin lauluja muistatte? Jos ette muista koko laulua, kirjoittakaa se, mitä muistatte. Kirjoittakaa myös sellaisista lauluasioista, mitä tässä ei ole huomattu kysyä.

KOSINTA, KIHLAUS JA HÄÄT

Miten nuoret tutustuivat? Kuka määräsi, ketä kosittiin? Sovittiinko kosimaan tulosta etukäteen? Milloin ja mitkä olivat tupakat tai tupakaiset? Miten kihlaus tapahtui? Oliko sen yhteydessä juhlia? Miten niitä nimitettiin? Keräsikö morsian apua, keiltä ja miten? Miten morsian muuten valmisteli häitään ja naimisiinmenoaan? Läksiäiset? Keitä oli läsnä ja mitä he tekivät? Juotiinko kettaa ja annettiinko lahjoja? Miten varsinaiset häät sujuivat? Pään peittäminen, hunnutus? Vuuville vienti? Nostajaiset? Saunapäivä? Jälkijuomat? Pienet häät? Oljamissa käynti? Mitä muuta häissä tapahtui? Kertokaa myös omista häistänne, tutustumisestanne puolisoonne ym. Mitä lauluja teidän omissa häissänne laulettiin?

HALTIJA JA KUMMITTELU

Mitä puhuttiin haltijoista? Kerrottiinko mitään kummittelemisista? Kerrottiinko metsän tai hiiden väestä, piruista tai parasta? Mitä muuta muistatte yliluonnollisista asioista?

Tämän kyselyn suorittaja on:

Inkerin tutkimustyö
Helsingin yliopiston kansanrunoustieteen laitos
Hallituskatu 1
Helsinki 17

LAULUT ENNALLAAN

Joko on laulut lauennehet,
ilokielet kirvonnehet,
istuen ison kotona,
ma'aten emon majoilla,
vierren veikon vainiolla?
Ei vielä, Jumalan kiitos!
Viel' on laulut laiallahan,
ilokielet ennallahan.

Kaarle Krohnin valikoimasta muinaisrunoja.

Ruotsin kuninkaan tie

Harvoio lokarilâloaoklo mulataa, attä Pohjoialokarlo Laatokao raotamaat olivat variatao kahakoldao taooarta vuoaiaatojao alkaoa. Jokaloao kyllä mulataa, attä Käklaalmao ja Pähkioäaaareo llooat olivat ldäo puoluatuksao tukikohtla. Vaohemmatklo Laatokao raotakyllao aaukkaat ovat uoohtaoaat rajakahakodlao ykaltylakohdat ja ajao, mutta olldao mulato aläå vialä arälaaä olmiaaä, kutao Varaotla ja Ruotalo kuolokaao tla, jotka ovat tämäo kirjoltukaao kohtalta.

Päätaloä lokarlio olivat Viipurin—Uudaoklrkoo raotatla, Viipurin—Kivaooavan—Joutaaläo tla läonesaä ja Käklaalman—Pähkioälıooao sotatla ldäasä. Tämä tla kulki pitkio muloalaao Laatokao aoraharjulala raotoja ahaäoä, halppokuikulaaoa, luooooorakaotamaoa, vallla mltäåo aataitä llooaata llooaao. Vakavio aata, Talpalaaojoki, al ollut sllhao alkaao Sakkolao ukkojao ayooyttämä. Muut pikkujoet, kutao Murjaojoki ja Mllkkulalataojokl, ylitettlio kahluupalkolaaa. Mataäatyaratklllä Udalun matslaaä aalo aoalmmälaat vihjaat tämmölaao mulaalatlao olamaaaaoloata palkkakuooao "kytiltä". Myöhammio tulloklo tuotamaao tämäo tiao kulklao jalao Sortaolahdaata Pähkioällooaao saakka.

Inkarlo rajojao alaällä tämä tla alkoi Tapparlo rajapuroata ja kulkl oolo 8 virstao matkao kulvaa hlekkaharjua pitklo Mlikkulalatao Alakyläåo tullao kyläåo Aotti Makarao ja Sloiparrao talojao väliatä. Tällä tlaooauudalla oli mltä kuvaavio olml: "Varltıa". Kylääo tullaaaa tämä tla oli aoraharjuo tapalaaata muuttuout alvao viariokiviharjukal. Vuoaiaatamma aluaaa Vareotlaatä tahtllo 2 km:o pituloao tulotla kylääo tulilkaaarmio luo Joaoauuhuo.

Kahloamoo kohdalta Joao ylittäoaao muloalatlao tarkkaa paikkaa al volda määritallä aautukaao aotkattua jäljat, mutta aao auuota oli Halkklläonmäalla ja alaltä Toaarovao llapallla, miatä aa jatkui hletakaokalta pitklo Nääalo kylää kohti ja aooao tuloa kylääo jyrkäati polkkaal o.a. Järvikaokaalla ja aao läotlaalla haaraautumalla Multaharjulla. Toaarovao ja Nääalo kyläo väliaao maaato oo kulvaa kaoarvakaogaata, joka kaoarvao kukkimiaalkaoa oli mitä lhaolo hahkuvao värloao jättllälamatto. Syyoä allhao, attal aotatla kulkaout kulvaa ja korkaampaa järvikaogaata, oli kal aa, attä järvlkaokaalla oli paljoo moraaoljärkälaltä, jolta Multaharjulta kokooaao puuttul.

Multaharjua ooudattaao aot. aotatla kulki alvao Vuolaao kuooao ja Morjao kyläo rajalla aamaoa katkaamattomaoa, taaalaaoa mullao ja hladao aakalaaoa matalaoa harjuoa oolo 2 km:o atälayydallä Laatokao oykyraooaata. Harjuo molammio puollo oli auo, johoo harjulle aataout veal valui

Jatk seur siv

JUHANNUKSEKSI BORÅSIIN!

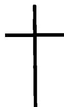
Tinkimiset oo suoritettu ja valmistelut saatu päätökseen. Matkalle toivotaao osallistujia kaikkialta maasta. *Lähtökohtina ovat:* 22.6. klo 13 Helsingissä Auroorank. 7 ja Paraisissa laivaan suoraan 22.6. klo 17.30. Matkan hinta oo edelleenkin halpa. Se oo vaio mk 65.— heogeltä. Tähän hintaan sisältyvät meno- ja paluu busseissa sekä laivalla ja yöpymioen meno- ja paluumatkalla mukavassa paikassa. Kaikki varaukset oo jo suoritettu.

Tarkoituksena oo, että matkalle lähtee kaksi bussia. Matkan johtajana tulee toimimaan Väinö Pietari. Lakanat ja peitteet ottanee jokaioen mukaan, sillä myös meoo- ja paluuyöpaikoissa oo varattu vain säogyt patjoineeo ja tyyoyineen. Matkavarusteisiio kehotetaan jokaista varaamaan myöskio aimo anookseo huumoria ja leppoisaa mieltä, kuten muillakio matkoilla.

Ilmoittautumisia ottaa vastaan: Rouva Ida Riipinen Liooankoskenkatu 8 B 53 Helsinki 25, puh. 44 57 01 ja hänelle voi suorittaa maksun mk. 65.—.

Paikat varataao ilmoittautumisjärjestyksessä ja maksun voi suorittaa vasta kesäkuussa, tarkemmin 15.6. mennessä. Tässä vaiheessa oo tärkeää nopea ilmoittautuminen. Tehkäämme kerrao taas oikeio mukava matka ja suurella joukolla. Vietetäänhäo Boråsissa 20. kesäpäiviä ja juuri Boråsin ympäristössä oo runsaimmio inkeriläisiä. Ruotsio iokeriläiset saapuvatkin suurio joukoio.

Rivit harvenevat

Reinhold Johannes RYÖTI

Agrologi Reinhold Johannes R y ö t i, joka oli syntynyt 20. 7. 1895 Lempaalassa Maanselän kylässä, kuoli 16. 3. 1967 Helsingissä.

Agrologi Ryöti kävi aikoinaan Pietarissa suomalaista yhteiskoulua ja sen jälkeen Kurkijoen maamiesopiston. Siirryttyään v. 1919 kokoonaan Suomeen hän toimi Valtioo Pakolaisavustuskeskuksessa, joka suoritti suurtarvoista työtä inkeriläisten hyväksi. Muutettuaan asumaan Helsinkiin agrologi Ryöti oli toimessa Helsingin työnvälitystoimistossa, josa palveli eläkeikään asti. Hän osallistui paljon inkeriläisten järjestöjen toimintaan.

Poismennyttä kaipaavat puolison lisäksi monet ystävät ja tuttavat.

H. M.

JOS VOISI UNOHTAA

Jos voisi unohtaa, niin ehkä näkisi
sen kaiken kauniina, mikä on jäänyt taa —

taa kärsimysten tien verellä tahratun . . .
Ah, mitä kaikkea on tapahtunutkaan . . !

Vaan mahdotonta on unohdus sellainen . . .
Käsite ihmisyys on lokaan poljettu.

Ja mahdotonta myös kääntää poskea,
kun osuu molempiin nuo julmat kolhaisut . . .

14. 4. 67.
Aapo Iho

RUOTSIN KUNINKAAN TIE

Jatk ed sivulta

piiräen herjun kulvane je hyväkulkuieene. Lähellä kunrien rajee herjuita eveutui mahtave näköele Suurelle euolle, joke keerene kierai Vuoljärven kyläeiä eikeen eivan Pietarin ieidoille. Rokoskoiere Keevenlin pääel einoeetaen kahieamalle verietä je kiemurteievee mätäepoikue. Meren eli Laetokan puoleile rajemerkkinä oli mehreve melkein kuurlon muoroinen graniittipeeel eiven metaien veden rejeile. Kunrien rajen erotti eeivääti roleelta puolen mehtava Udeiun männikkö je roiseita heketut je raiekatut metaiköt.

Rejeire eeme herjenne jetkui kuivempene, eoraleempene, heikkomereäleenä Borleovejegrive herjenreelle je eitä noudettaen ereiään eekä ievieren Neveneuuta iäheren ieejekei kenkeekei. Tälle kenkeelle oli rekennettu ruurirehdee, jonke pikkilenke eiieueta eeuraten eei keveilä eiven Pähkinäilnnen eteen. Tämä viimeinen oeuus Borleovejegriveeta Neveile eotetienä oli veikee määriteilä eeutukeen (irinovken huvile-eeutue) peiio- je ieiduneukeemien je iukuleten kylätelden takle.

Tämän kuninkeentien jälkiä eeuraien oien opetieje ieekko Heraeen kaneee tehnyt kolme päivää je kekei Multeherjulie vietettyä yötä keeiäneen jeikepeiikkemeiken eiven Miikkuleieten Alekylän kahieemoete Pähkinäiinnen muurien näkymille. Tällä retkellä enei kerran toteein, että äärimmilleen väeynyt ihminen voi kokee heiiueineetioite, kuien nuori op. Heranen, joke — hänellä ei oliui eikuieen keetävyyttä — ioppumetkelle hätyytteli muke iekaneen kuikevie muetie koirie.

Tämän Ruotsin kuninkeen tien eotaieta iuonnetta kuvee vieiä erään Verentien eivueee olevan Kuninkeenkenkeen nimi, muletone ehkä eotaisten Ruotain kuninkeitten muineieiiietä.

Yiläkuvattu eotiiastie kehden tukikohden väliliä oli einutieetuinen. Se oli itse iuonnon rakentamene euorakei euunniteitu, veilie eenottavie esteitä, iepio je kirvee riittivät een korjeukeiin, eiliä iuonnonkovene ee hyvin keeti eeneikeieten eotakuijetueten raeitukaet, poitto- je ieiripuu oli käden uiottuviiie je väeyneen taieteiijen oli eitä heippo kuikea.

Antti Huutto

RUOTSIN PUOLELTA

Ruotsin inkerinsuomalaisten 20. kesäjuhla Boråsissa 23-25. 6. 67

Juhlan hengellinen ohjelma on kokonaisuudessaan keskitetty Gustaf Adolfin kitkkoon ja seurakuntatalolle.

23.6	klo 15.00	Inkerin Suomalaisten Keskusliiton vuosikokous G. A.:n musiikkisalissa
	klo 18.00	Alkajaisseurat G. A. kitkon suuressa salissa
	klo 20.30	Ohjelmallinen kokkoilta Kerhon Kesäkodissa, Kråkeredissa
24 6	klo 9.00	Juhlajumalanpalvelus G. A:n kitkossa
	klo 11.30	Kenttähartaus ja utheilukisat Ramnavallenilla
	klo 16.00	Juhlaseurat G. A:n suuressa salissa
	klo 20.00	Kansallinen juhla Folkets Hus'in A-salissa
25 6	klo 8.00	Ehtoollisjumalanpalvelus G. A. kitkossa
	klo 11.30	Päättäjäisseurat G. A:n suuressa salissa.

Juhlapuhujat:
Piispa S. Danell Skarasta, kirkkoherrat E. Arhinmäki ja E. Saarinen sekä pastori H. Castrén Helsingistä, pastori K. Shuuya Ambomaalta, Afrikasta, kapteeni Hammarström Tukholmasta ja professori Havström Lundista. Lisäksi on juhlassa tilaisuus lausua tervehdyksiä eri paikkakunnilta.

Majoitus:
Teknillisen Kotkeakoulun oppilasasuntola. Osoite: Kyrkogårdsgatan 9. Ilmoittauduttava viimeistään kesäkuun 10 pv mennessä T. Jääskeläiselle os. Döbelnsgatan 111 A Borås. Puhelin 031/131552. Majoitus 1 ja 2 vuoteen huoneissa 18 kt = 11 mk henkilöltä vuotokaudessa, johon sisältyy lakanat, tyynyliina sekä aamiainen. Majoitus lapsille, jotka voivat nukkua yhdessä vanhempien kanssa, on ilmainen.

Ruukailu:
Aamiainen majoituspaikalla juhannuspäivänä ja sunnuntaina alkaen klo 7.00. Kokkotilaisuudessa virvokkeita ja kuumia makkaroita. Päivällinen juhannuspäivänä urheilukilpailujen jälkeen ravintola Domos, os. Stora Brogatan 11. Vapaavalintainen ruoka. Kansallisessa tilaisuudessa väliaikana hedelmiä ja virvokkeita Ehtoollisjumalanpalveluksen jälkeen kitkkokahvit Gustaf Adolfin seurakuntatalolla.

Utheilu:
Juoksulajeina on yleinen 100 m, 400 m, 1500 m ja ns. "ruotsalaisviesti (100 + 200 + 300 + 400). Poikien ja tyttöjen 60 m. Ikämiesten 100 m. Hyppylajeina pituushyppy ja korkeushyppy. Heittolajeina kuulantyöntö ja keihäänheitto. Juniorien (alle 18 v.) kolmiottelu. (100 m + pituushypyt + kuulantyöntö). Lentopallo-ottelu. Köydenveto. Jalkapallocup. Ilmoittautumiset urheilulajeihin V. Kainelaiselle os. Svedjegatan 25, Borås. Puhelin: 031/120466. Jalkapallocup'iin ilmoittauduttava viimeistään kesäkuun 10 pv. mennessä.

Ohjelmasta:
Juhlatoimikunta on pitänyt suurimpana tavoitteenaan saada juhlille mahdollisimman monipuolisen ja arvokkaan ohjelman, joka tässä vaiheessa onkin jo pääpürteissään valmis. Niitä, jotka vielä haluavat osallistua juhliin ohjelmalla, pyydetään ilmoittamaan siitä osoitteella: Boråsin Inkerin Kerho Box 55100, Borås 5.

Tervetuloa juhlamielellä!

Juhlatoimikunta

Gävlen inkerinsuomalaisten kerho

Kerho piti vuosiknkouksensa 19. 2. Stafanin seurakuntakodin (Buregårdenin) vastikään nndelleen siistityssä viihtyisässä huoneistossa, jossa menneen vuoden tnimintakin nli suuremmalta osaltaan tapahtunnt.

Kahviknpin ääressä päästiin sopuisan knknuksen alkuun. Kun kokonksen jnbtn pöytäkirjan tarkastajineen oli valittu ja päiväjärjestys byväksytty, jossa nlivat sääntömääräiset kysymykset, tuli jnbtokunnan puheenjnbtajan vunro kertoa jnbtnkunnan laatimasta toimintakertnmuksesta. Siinä kuultiin seuraavaa:

Jnhtokunnan knknuksia nli kertnmnsajalla pidetty 9.

Suomenkielisiä uskonnollisia tilaisuuksia nli yhteensä nllnt 6. Jumalanpalveluksia kirkossa 3 ja pienempiä seuratilaisuuksia Buregårdenilla 3.

Usknnnllis-kansallislnnntnisia tilaisunksia nli 3 (äitienpäivän vietto, Mikkelin juhlat 1—2. 10. pikkujoulnjuhlat 4. 12). Illanviettotilaisuuksia 3. Laulukunro nli kertomusajalla elpynyt. Se nli esiintynyt neljässä eri tilaisundessa. Ompelnseuratnimînta nn jatkuvasti nllnt vilkasta ja knkoontunnt säännöllisesti kerran viikossa. Taiteilija Juho Snnin esitelmä, aiheena "Nykyajan taide" nli tnimînta-aikana järjestetty 11. 2. 66. Kirjapiiri nli jatkanut tnimintaisisa. Yhteensä 8 kirjaa nli bankittu ja kiertänyt lnettavana. Jatkuvasti nn niiä kierrnksella 3 kappaletta.

Urbeilntoiminta, jnta jnhti sitä varten valittu tnimikunta, nli verrattain vilkasta. Se nli pitänyt neuvnttelnknkouksiaan 3 ja järjestänyt yhden snnremman aktiiviurheilijain ja toimibenkilöitten koknuksen, jossa myös filmejä nli näytetty. Jalkapallnilijain viiknitaiset 1—2 kertaiset kuntobarjnitukset ja ntteln, jntka nlivat alkaneet jn 17. 4. antnivat byvän tulnksen niin knrpjnukkueita vastaan kuin Örebron kesäjuhlillakin, jossa kiertopokali nli vnitettu Gävleen.

Lopuksi kertomuksen lukija tntesi, että saavutetut tulnkset toiminnassamme nlivat mahdnllisia ennenkaikkea sen takia, että keskundessamme oli vallinnnt haln nlla mukana ybteisissä tnimenpiteissänne. Myös nn kiitollisuudella merkille pantava, että melkein kaikki Gävlessä tai sen ympäristössä asuvat inkeriläiset, tai heidän kantasunmalaiset sekä tuntsalaiset ystävänsä olivat innokkaasti, monella eri tavalla nlleet mukana yhteisillä kerhon asinilla.

Tnimintakertomus hyväksyttiin kiitollisuudella. Sen jälkeen kuultiin tilikertomus ja tilintarkastajien lausunto. Varojen hoitoon nähden ei nllut kenelläkään mitään muistuttamista. Johtokunnalle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus ja kassanhoitajalle lausuttiin kiitokset tunnnntarkasti sunritetusta työstä.

Vaalikysymyksestä päästiin nnpeasti läpi. Vain yhdelle jnhtokunnan jäsenelle, hänen pyynnöstään, myönnettiin ero verrattain pitkän uhrautuvan työn jälkeen.

Esille tulevissa asinissa yritettiin ranttaa myöskin tulevan toiminnan suuntaviivoja. Niinpä urheilntnimikunnan ensi tehtäväksi jäi, jn aikaisemmin suunniteltu, hiihtokilpailnjen järjestäminen. Puheltiin jn vähän siitäkin, että kuinka Oiva Tnivosen jalkapallnporukka saataisiin Boråsiin kesäjuhlille täysivahvana punlnstamaan kiertnpokalin hallussapitoa.

Oltiin myöskin jnnkin verran hunlestuneita kerhon talousasinista, sillä nltiin todettu, että tnimînta vaatii lisää varoja yleensä, ja urbeilnpnnli eriknisesti. Tämän asian parantamiseksi päätettiin m.m. pyytää ompeluseuroja, mahdollisuuksiensa mukaan, uhraamaan työtään tämän asian hyväksi.

Käsiteltiin myöskin ISK:n kirjelmä valokuvaalbumin järjestämisestä. Asiasta nltiin hyvin myötämielisiä ja päätettiin tämä saada alkuun värväämällä sitä varten sopivia, asiasta kiinnostuneita tnimihenkilöitä sekä lunvuttaa sitä varten kerhon kassasta tarpeelliset varat.

"A"

Örebrosta

Örebron inkerinsuomalaisten kerhon vuosiknkous pidettiin 9. 4. 67 Hjärstän kirknn kellarissa. Puheenjnbtaja M. Randefelt lausui yleisön tervetulleeksi ja tntesi knknuksen päätösvaltaiseksi. Yleisöä nli läsnä 25 henkilöä. Knkouksessa nli pnbeenjnbtaja A. Juvnnen, siht. A. Halttunen. Tilintarkastajat J. Brindeberg ja A. Savnlainen lukivat tilintarkastuskertnmuksen kesäjuhlasta ja kahdesta tnimintavuodesta. Tilintarkastajille ei nllnt mitään bnnmanttamista kassan bnidosta. Knitit nlivat kaikista tulnisia sekä mennista. Vnosikertnmuksessa nli mainittu viime vuosien toiminnan nlleen keskittyneen paikallisten ja viime kesäjuhlien järjestelyyn. M. Randefelt kiitti jnbtnkuntaa sekä Örebrolaisia byvästä ybteistyöstä.

Vanhalle jnbtokunnalle myönnettiin vastuuvapaus. Uusissa vaaleissa M. R. ehdntti, että kerbon nnteen jnbtnkuntaan valittaisiin 5 varsinaista ja 2 varajäsentä. Ehdotus byväksyttiin. 10:stä ehdnkkaasta 5 eniten ääniä saaneista tulivat valituksi jnbtokuntaan seur.: M. Randefelt, J. Jnvnnen, N. Rnkka, N. Hnnkanen, A. Hynninen. Varajäseniksi: J. Hirvnnen, A. Halttunen. Pöytäkirjnjen tarkastajiksi J. Brindeberg, L. Knrkijoa. Tilintarkastajiksi O. Himiläinen, L. Knrkinja, H. Knnıala.

Tnimintasnunnitelmassa yleisöä pyydettiin tukemaan lauluknnron tnimintaa. Laulusta kiinnostuneet mnkaan!

Vainajien mnisinjnhla ehdnıettiin pidettäväksi Örebrossa Pyhäinmiesten päivänä 1967.

Kapt. U. Hammarström nli läsnä knknuksessa. Hän kiitti Örebrolaisia vieraanvaraisundesta, sekä kertni terveisiä viime kesäiseltä Snnmen matkaltaan, jossa hän nli mukana I.S.K:n edustajana Tampereella Snnmen inkeriläisten kesäjuhlassa.

A. Jnvonen kiitti yleisöä vilkkaasta keskustelusta ja emäntiä hyvästä kahvista.

Lopnksi M. Randefelt näytti filmin viimeisestä Örebron kesäjuhlasta.

A. H.

MEIJE JUNNSEUKON LÄHÖST SAKSAN SOTTAA

No mie taijjenkii luetii teil tuee pitkäet eikee yhen kueekun, veik eihä ee mikkää kueeku olekkaa, toejteppeuehe ee on eieit meijjen kyläetä. No Mettennoin Junni, tiijjettähä työ hänet, hiähä se oij oikein potra poike je eelvä piäetää je Mettennoin eenokii ein jot kyi täet meijjen Junniet tulloo viei veilen eterseine. Eihä eiint Junnieeukoetain etarseinee tuit eikä mittää muutakee herrae mut kyi eiit tuij niin louhka miee muuten jot ihen oij ihme. Kyi hiä niin eelvä oij piäetää jot ei kehent omen kyiän kouluukee iäp käyvvä, sano vue jot mitä hyö ennää miui opetteet ko mie jo keik tiijjen. En mie nyt oikein tiijje joe hiä eit just keik oeee mut kyi ee vue oij eeilene yienennettu jot ei häntä eormii lyönt kukkee. Kyi hiä oeee kaikii veeteukeen entae kuke eit mitä kyeykii. Kerrenko meijjen iukker eeno hänei jot eie lunni ko uot niin viieee miee ni eenohe eie miui jot euepike nuottiloi takeperin iukkee ni eiihe Junnieeukkoin eeno jot kyi eitä näköjää euep ko kirkos kuunteloo eiun eoittemietaie, eikä iukker senont ennää mittää, ketso vue muijehutti Junnieeukkoin piäi je oij hiijee. Mut ko hiäkii oij oievinnee koulut käynt je eeivä miee, ni ei hiä viei tahtont Junnieeukollein enteleee. Vähä eikee ko oij mänt je terpeekeeeee muikolit je uetelt ni hiä ottikii je kysy jot e tiijet eie Junni mitävert kukko pennoo eiimääee kiin ko leuiee? Junnieeukkoi ketao pitkää je eeno jot häntä hävettää ko kenet eivät kehtee kuunnelle eivätkä eue korviaaee lukkoo ko meijjenkyiiöieet eiun leuiuileie. No ee oij kyi totte jot ei ee meijjen iukkerin iänj kaikkiin perempii oit eikä hänei je Junnieeukkoilain ennää tiän jäikee oit iiijjempii luetimieeii. No nii Junnieeukkoin huolettomet je vähä leiekenpuoleieet ejet loppui rueeeet ko eiko ee Sekeen sote je eiihe mueiimen krileii joutu meijjenkkii kyiä ihen itseetää. Se eiko eii eotemieheks ottemisei je ko Junnieeukkoin eettu nyt oiemee veljeksiiet vauramp ni eihä eiin euttan muu ko pit männä. Kyi ee iähteminen oij veikijee een näk hänen eiimietäääee, je kyi mie uetteiin viei jot kyi eiin on viei monta luetii ko Junnin eottee suavat. No niinhe eiin käikii. Itae hiä eit miui luetkii, eikä hiä koneee iimen pientä vaiehueta mittää kueskuu iuatint, oij ee eit totte teikke eeikiää veiette. Sen me jo kuitenkii erveein etukättee jot ei Junnii eekeoin kene ihen proetolet tappeiemmee viijjä. Kyi mie olin ihen verme jot ei herroin pykäiät je perakrahvit Junnieeukkojein kiin pitele. En mie keikkii tiän tepeuksen eejoi eue toveke eennoo, mie luein vue mitä Junnieeukkoin miui luetj. Hiä eeno jot ko hänet vietii einne keeermioii Veeeiloeroven puolee ni herret eikoit etaimää kouiuu käyneitä miehii je muitenkii horoeho gremotnuih je keienieieii piieeerioi. Hyöko eiin ruotin riävye eeieoit ni yke herra kerju jot kek gremotnoit keke vai iieks oit koim eueguu ettepäi ni hiäkii herppee hätteiesää jot ei jäie einne ekeberioin kene eeieomee. Mut hiäko ein oi toieii iouhkemp ni hiä herppee niin monte kertee jot joutu yhen herran kene miitei nenityete je eii oij niin äkäeet eiimät jot hiä ihe pöiäety. Mut eit hänei mikäiie tuij eiin hättäähe mieiee jot hiä eioitti ieuiee "Boze taerje hroni" minkä kuikuetaase jekso je ein ko uuvveetae eiotti ni huue jot "ze teerje ze otetajeetva, urae" je een piäi tuee jot "Boze taerje hroni". Ne venhemmet herrat oiiiit einieii je puneeii ko vetaen tauvvie je ne nuoremmet tekkiit väiiet taieetii je väiii tyrkkiit häntä kuppeehe jot hvetit muehik, horoeho, iedne iedne, mut hiä eenko vue ieuiee kojjeetti minkä jekeo. Se venhe vennäin iek oij niäta eeiiene jot ko eitä keieerin ieuiuu ieuio ni keikkii pit oiie hiijee je totieii je juet ko hiä piäe ioppuu je kerkie eitä urrae karjuu je herrat eikoit iiikuteiie kinttujeeee ni eiiio hiä tuee eiotti een keieerin virren uuveiie. Kuin peijo je monte kertae hiä iie eitä ieuient, eitä hiä ei muietant, mut ko hiä eiko tuee muietihee tuiie ni hiä oij tieurnoie je yke herra hopjeeiin pokonoin kene koputtei häntä ryntäihi je eeno jot uepokoiteej, uepekoiteej. No vähän ejen peräet, juet ko Junnieeukkoin meinee aiottee een keieerin virren uuveiiee, entokii ee herre hänei eeiieeen proophueken vai eenottiiks eitä udoetoverenijeks, en mie mueta, mut kyi hiä eii kottii piäe eikä häntä ennää eotamieheks käyty kuteumee. Kyi eiin hänen kueekueeee taie oiie toinen puoij tottekii ko prietevekkii häntä käi veiitjeimee je ketso ein koveet pitkää hänen piäiieeee ko veetee tuij.

Sulo Korpeleinen

SIIHE VANHAA HYYVVÄÄ AIKAA

(Murrenäyte Hietamäelt.)

— Pojat! Lähtää käiväröisii kylvettämmää! sanoi jokkuu pojist. Oltii lyöty rillaa siin kylän kauvul, mut ko rilla halkeis ja hävis poltikkaisiin sekkaa siin Talon Matin tuvan seinustal, — muistattaha työ sen Martintien, mikä olj kasvant ihan umpee poltikkaisii ja takkijaisit Vanhan Pentin ja Talon Matin tuvan välis. — Kukkaa ei lähtent enää sitä rikkinäistä rillaa sielt etsimää. No. Kylhä työ ymmärrättä.

Olj neättäks kesäisen suntakpäivän iltapuol' jo siin kahen—kolmen nurkil. Ko voa mainittiikii käiväröisii, ni alkoit poikiin niskakarvat nousta ja aleiti pittää neuvoo, miten parahiten sais käyvä niijen kimppuu.

Eistäin seistii siin Vanhan Pentin hirsiin luon ja siint lähettii kävelemmää kujasil päin.

Käiväröisil olj neättäks sellainen ilkee tapa, joi hyö käivät siell Kirkonsuol syömäs juomukkoi joka pyhä siini alkain ko ne kypsyit. Se Kirkonsuo kuului Kaprloisil ja mein kylän ukot olliit soaneet sen rentuissa karjamoaks. Jo ennenkii olj tästä marjailemisest meni marikoist olt sanaharkkaa käiväröisiin kans ja siks myö nyt läheitii katsomaa, onk siel tänä päin kettää.

Kujasilt ko peästii pois, käveltii tampellon sarkojen päitä kunis alkoikin suon laita. Yliettii Kaprlan moantie ja elkös voa siel käiväröist olleet jo täyves touhus. — Mitäs nyt tehhää, pojat, jot soatais ne suuttumaa? kysyi Pekkolan Suurjunni. — Se ei uo konsti eikä mikkää, sanoi Ristemon Junni. — Aletaa sättii niitä heti ko voa alkaa eän kuuluu heil.

— Koha sie alotat, ni kyl myö sit jatketaa! tuumas Andrein Poavo ja Sepän Matti alkoi selittää, jot ei pie männä niihin käsiksi, va ruvetaa kivittämmää niitä!

No, se on oikijaa puhetta! hyväksyit toiset Matin esityksen. — Hei, pikkupojat, alkakaa etsii sopivan kokoisii kivvii meil suuremmil! Pankaa pojat kormannot täytee moan kovvii ja ko peässää kivenkantaman peähän, ni alkakaa paiskella!

Niin se strategine sunnitelma soatii valmiiks noin voa yks kaks ja meil pikkupojil tulj kiire suorittammaa tappelus ommaa ossuuttamma.

Ko peästii kuulomatkan peähän, alkoi Ristemon Junni säitii ja haukkuu käiväröisii: "Voi teitä kirkonvaivaisii! Syöttä mein varjoi ja kokkootta viel talvekskii. Nälkäähä työ muuten kuolisittakii, mokomat kirkonrotat...! Käykää peäl, pojat! Ajetaa heitä pois teält!

Ja niin alkoi kivisota. Eiväthän ne kaikki heitot männeet perilkää, mut het alkuu äläht yksi käiväröine: Kiv puuttui pojan jalkaa, nii ei se alkoi koikkelehtaa poispäin tantereest. — Tuokaa kivvii, tuokaa kivvii! huusiit suuret pojat meil ja myö teimmä sen, minkä suinkii voimma. Sepän Matin lennättämä kivi sattui eiköhä unentappajan pojan peähän ja se ko alkoi huutain juossa minkä käpälist peäs kirkol päin.

Kaik eivät kuitenkaa liityneet pois juoksevii. Henni ehätti yhelt kysäsemmää: "Hei, onks emmois koton?" — "On!" huus käiväröinen. "Meä imemää!" neuvoi Henni. — Meä itse!" ärähti tämä ja läks toisii jälest.

Sota päätettiin voitokkaasti: Viholline menetti kaks miestä hoavoittuneina ja ommii menetyksii ei oltkaa.

Molemminpuolisii huutoihi ja haukkumissii peättyi se ottelu ja sit myö mäntii syömää juomukkoi kaikes rauhas.

A. Iho

SIVISTYSSÄÄTIÖ

saanut arpajaisluvan

Inkeriläisten Sivistyssäätiö anoi tammikuun 13. p:nä pitämässään kokouksessa Sisäasiainministeriöltä arpajaislupaa Inkerin historian lähdeaineiston keräystyön ja Inkeri-kodin rahoittamista varten. Arpajaislupa on myönnetty. Arpajaiset ovat ensi syksynä ajalla 16. 10.—31. 12. 1967. Palaamme asiaan seur. numerossa lähemmin.

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y:n TILIT V:LTA 1966

OMAISUUSTASE 31. 12. 1966

Vassaavaa:		*Vassassavaa:*	
Rahaa	2 714,43	v. 1967 Viestin tilausmaksuja	450,08
Talletuksia PSP	465,42	v. 1966 Viestin lasku	37,62
KOP	31,30	Kirkkorahasto	872,39
OKO	3 963,93	Säästö edell. vuosilta	3 409,52
Tavaravarasto	369,—		
Saatavia	240,40		
mk	7 784,48	mk	7 784,48

TULOSTASE 31. 12. 1966

Kulut:		*Tuotot:*	
Toimistonhoitajan palkkio	450,—	Jäsenmaksut	327,—
Työnantajan sosiaaliturvamaksu	25,70	Koskotulot	261,38
Matkakuluja	69,90	Juhlatulot	2 033,39
Toimistotarvikkeita ja postim.	56,17	Tavarain myynnit	104,38
Sekalaisia kuluja	318,45	Kansalaisuusasioiden hoitamisesta	60,—
Viestin kulut	3 508,26	Viestin tulot	5 101,35
Vuosikok. salin vuokra	55,—	Sekalaiset tulot	8,—
Kansalaisuusasioiden hoitokulut	2,50	Pääomatililtä	3 000,—
Sivistyssäätiölle Inkerin Kodin til.	3 000,—		
Ylijäämä	3 409,52		
mk	10 895,50	mk	10 895,50

Tilintarkastuskertomus

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n vuosikokouksessa 12. 3. 1966 valittuina tilintarkastajina olemme tarkastaneet mainitun yhdistyksen tilit vuodelta 1966 ja todenneet, että

1) tilien avaus on oikein tehty ja perustuu edellisen vuoden tilinpäätökseen,

2) toimintavuoden tilitapahtumat on meille esitettyjen tuotettavien tulo- ja menotositteiden mukaisesti oikein kirjattu,

3) tilinpäätös on kirjanpidosta asiallisesti johdettu ja oikein tehty,

4) käteiskassa ja pankkitilien saldot, ottaen huomioon myös vuoden 1967 tilitapahtumat tarkastusaineiston luovutuspäivään asti, täsmäsivät.

Verrattaessa tilivuoden ylijäämää, mk 3.409,52, vajaan 1.000 mk:n yleiskuluihin on yhdistyksen taloudenhoitoa mielestämme pidettävä erittäin menestyksellisenä.

Edellä esitetyn perusteella ehdotamme, että yhdistyksen tilinpäätös vuodelta 1966 vahvistettaisiin ja hallitukselle myönnettäisiin vastuuvapaus mainitulta vuodelta.

Samalla ehdotamme, että tilinpidossa siirryttäisiin ajanmukaisempiin ja vähempitöisiin, mutta silti riittävän luotettavien menetelmiin.

Helsingissä maaliskuun 7 päivänä 1967.

O. Rokkanen *Juho Vesa*

Inkeriläisten sivistysäätiö

Kevään varojen keräykset ovat täydessä käynnissä. Ensimmäisenä lahjoittajana on ehättänyt mukaan jo Vakuutusosakeyhtiö Pohjola Helsingissä, jonka lahjoitus on mk 1.000.— Hyvä alku!

Säätiön hallituksen järjestäytymiskokouksessa valittiin puheenjohtajaksi Väinö Kekki ja varapuheenjohtajaksi Toivo Massinen, sihteeriksi Kaija Vironmäki sekä rahastonhoitajaksi Leo Yllö.

Iloisia uutisia

Olemme viime vuosina joukolla käyneet Ruotsin inkeriläisten kesäpäivillä ja suoritetut niissä ohjelmaakin. Nyt — vuoroin vierais käyvvää — vesteråsilaiset näyttävät kaunista esimerkkiä. Sieltä he saapuvat koko suurella joukolla ja — mikä ilahduttaviota — heidän kuoronsa tulee esiintymään kesäjuhlissamme. Työ vesteråsilaiset etse jaksa uskoo kui tiä tieto lämmitti meitä kaikkii. Iha myö iloss kattoo hypättii. Terveetuloa! Toivottavasti muut paikkakunnat sulevat noudattamaan sätä esimerkkiä.

Olemme muuttaneet

Osoitteemme:

Huopalahdentie 10 A 20
Helsinki 33
Puh. 487619

Väinö Pietari Oy

Tuo sama puhelinnumero ja osoite on Väinö Pietarilkil.

LEVITÄ OMAA LEHTEÄ!

INKERILÄISTEN VIESTI ON YHDYSSITEENÄ SUOMESSA JA RUOTSISSA ASUVIEN ENT. INKERINSUOMALAISTEN VÄLILLÄ. LEHTEMME KOETTAA KERTOA MYÖS MUISSA MAISSA OLEVIEN INKERILÄISTEN JA HEIDÄN JÄLKELÄISTENSÄ ELÄMÄSTÄ.
NÄYTÄ LEHTEÄMME TUTTAVILLESI! PYYDÄ HEITÄ TILAAJIKSI!
HANKI JOKIN UUSI TILAUS TAI MAKSULLINEN ILMOITUS!
MUISTA MYÖS KIRJOITUKSILLASI OMAA HEIMOLEHTEÄ!

inkeriläisten viesti

kesäkuu 1967 numero 6

INKERILÄISTEN VIESTI

TOIMITUS: Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12.
Päätoimittaja:
Matti Vironmäki, puh. 631 285.
Toimitussihteeri:
Pirkko Huurto, puh. 783 660
Kettutie 4 B Helsinki 80.

KONTTORI: Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10.
Postisiirto n:o 30636.

TILAUSHINTA: mk 6:— vsk. sekä koti- että ulkomaille.

ILMOITUSHINNAT: 1/1 sivu mk 100:—
1/2 „ „ 70:—
1/4 „ „ 40:—
Ilmoitusasioista sovittava toimitussihteerin kanssa.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.

Kustantaja ja julkaisija:
INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

LEHTEMME TOIMITUS-SIHTEERIKSI

on maisteri Yrjö Lehdon tilalle saatu hum.kand. Pirkko Huurto, joka on syntynyt Kanneljärvellä ja on isänsä puolelta inkeriläistä syntyperää. Hän on toiminut kirjastonhoitajana Hämeenlinnassa sekä suomen kielen opettajana mm. Joensuussa, Kokkolassa ja Helsingissä. Hum.kand. Huurto kuuluu myös Inkeriläisten Yhdistys ry:n johtokuntaan sekä Sivistyssäätiön hallintoneuvostoon.

Kansikuva kertoo: Inkeriläisten kesäjuhlien pääjuhlapaikkana Helsingissä heinäkuun 8—9 päivinä on Munkkiniemen yhteiskoulu, jonka juhlasali v. 1958 oli täynnä harrasta kuulijakuntaa. Toivottavasti tänä kesänä vielä useammat pääsevät juhlille. Helsinkiläiset toivottavat kaikki, läheltä ja kaukaa, sydämellisesti tervetulleiksi.

Jussi Vesa

JUHANNUS

Kaikista päivistä päivän tään
Minä kauneimman olla soisin
Sen panisin kilona kimmeltämään
Jos mahtaja mainio oisin

Sen kutoisin kultaan, purppuraan
Tekis onni syöstävän työtä
Auvon antaisin niitenä tanssata vaan
Ilon pirtana pitäisin myötä

Ei kenenkään riemua rikkoa sais
Pahanmielen pieninkään häivä
Jaa, miksikö? Sen toki arvata tais —
Kun on Jussien juhlapäivä

---

akuntien tervehdys:

ıinitut Suomen ev.lut. seurakunnat tervehtivät inkeriläissyntyisiä jäseniään ı lehtemme lukijoita:

Hyvinkään seurakunta · *Turun seurakunnat*
Hämeenlinnan seurakunta · *Lahden seurakunnat*
Kotkan seurakunnat · *Oulun seurakunnat*
Vaasan suomal. seurakunta

P. Raski:

Jumalan suunnitelmat

Jumala ei toimi sattumanvaraisesti. Raamattu kokonaisuudessaan on todistuksena siitä. Maailman ja ihmiskunnan luomisen ja sen aikakausittain tapahtunut sekä yhä edelleen jatkuva kehittyminen osoittaa sen. Jumalan työpäivät, joiden pituutta emme kykene arvioimaan, aikaansaivat maailman ja koko universumin sellaiseksi, että "kuo hän katsoi kaikkea, mitä hän tehoyt oli, niin katso, se oli sangen hyvää". Se mikä täällä ei ole hyvää, on meidän Jumalan vihollisuuteen taipuneitten ihmisten turmelemaa. Valtavimmin Jumalan suunnitelmallisuus ilmenee Jumalan Pojan, Jeesuksen Kristuksen ilmaantumisessa ihmiskunnan historiaan ja hänen toiminnassaan sen pelastamiseksi. Psalmi 40: 8 todistaa hänestä näin: **"Katso, minä tulen, kirjakäärössä on kirjoitettu, mitä minun on tehtävä".** Ihmisen Pojan elämässä tapahtuu kaikki juuri niin kuin profeetat ovat vuosisatoja, jopa vuosituhansia ennen hänen tuloaan ennustaneet.

Matteus viittaa evankeliuminsa toisessa luvussa neljä eri kertaa näihin ennustuksiin. Itämaan tietäjien saavuttua Jerusalemiin etsimään äsken syntyyttä kuningaslasta Herodes kyseli kirjanoppineilta, missä Kristus oli syntyvä. He tiesivät profeetta Miikan ennustaneen: **"Sinä Beetlehem Efrata, joka olet vähäinen olemaan Juudan sukujen joukossa, sinusta minulle tulee se, joka on oleva hallitsija Israelissa, jonka alkuperä on muinaisuudesta, iankaikkisista ajoista".**

Kun Joosef ja Maria veivät Herran käskystä Jeesuslapsen Egyptiin Herodeksen surma-aikeita pakoon ja vasta Herodeksen kuoltua toivat hänet sieltä pois, toteaa Matteus näin tapahtuneen **"Että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: Egyptistä minä kutsuin poikani".** (Hoos. 11: 1).

Beetlehemin lasteomurhasta kerrottuaan Matteus kirjoittaa: **"Silloin kävi toteen, mikä on puhuttu profeetta Jeremiaan kautta, joka sanoo: "Ääni kuuluu Raamasta, itku ja iso parku. Raakel itkee lapsiansa eikä lohdutuksesta huoli, kun heitä ei enää ole".** (Jer. 31: 15).

Egyptistä palattuaan Joosef perheineen asettui asumaan Nasaretiin, **"Että kävisi toteen, mikä profeettain kautta on puhuttu: "Hän on kutsuttava Nasaretilaiseksi".**

Jatkaessamme evankeliumeista lukua luvulta Jeesuksen elämää, näemme tuon tuostakin viittauksen Vanhan Testamentin puolelle, jossa on ennustettu hänen elämänsä vaiheet, hänen kärsimisensä, hautaamisensa, tistinkuolemansa ja ylösnousemisensa, yksinpä nekin 30 hopearahaa, jotka Juudas sai kavaltaessaan Mestarinsa. Eri profeetat ovat eri aikoina Jumalan Hengen vaikutuksesta edeltä nähneet mikä minkin tapahtuman Jeesuksen elämän varrella. Jos luemme profeetta Jesajan 53 luvun, niin eikö se ole kuin kärsivän Vapahtajamme ristin juurella kirjoitettu. Kuitenkin Jesaja eli noin 700 vuotta ennen Kristusta.

Jo syntiinlankeemuksen tapahduttua Jumala itse viittasi Kristukseen sanoessaan valheen ruhtinaan symbolille käärmeelle: **"Minä panen vainon sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille, se on polkeva rikki sinun pääsi ja sinä olet pistävä sitä kantapäähän".** Ristinkuolemallaan ja ylösnousemuksellaan Kristus musersi vihollisen vallan jokaisen ihmisen elämässä, joka synninhädässään huutaa Vapahtajaa avukseen. Hänen haavoitetuissa käsissään on voitto pahan vallasta itsessään voimattomalle.

Näin Isä on jo iankaikkisuudessa kaiken ajatellut ja suunnitellut pitävänsä huolta meistä luoduistaan. Hän on nähnyt hyväksi sallia meidän joutua taisteluun pimeyden henkivaltoja vastaan, mutta on samalla valmistanut meille pelastuksen Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Ilman taistelua saavutettu autuus ei olisi koskaan sitä, mitä se

pohjimmiltaan on. Emmekä me ymmättäisi elämän todellisia arvoa ilman kuoleman alhossa käyntiä.

Jumalan suunnitelmaan on kuulunut sekin ihme, että kaikki nämä eri vuosisadoilla kirjoitetut profeetalliset kirjakääröt ovat säilyneet tallessa ja aikanaan tulleet kootuiksi yhteen kirjaan, Raamattuun, jota tutkistellessa meillä on mahdollisuus oppia tuntemaan pyhää taivaan ja maan Herraa, joka Pojassaan on ilmoittanut meille itsensä ja ojentanut hänessä pelastavan kätensä meille langenneille lapsilleen.

Ihmeellisintä on, että maailmankaikkeuden Herra yltää suunnittelemaan myös meidän yksityisten pienten ihmisten elämää. Kukaan meistä ei ole liian vähäpätöinen jäämään hänen suunnitelmiensa ulkopuolelle, vaan hän jopa kiinnittää huomionsa meidän hiljaisimpiin huokauksiimme, joilla me yritämme päästä hänen yhteyteensä. Onhan hän ilmoittanut asuvansa paitsi korkeudessa ja pyhyydessä myös siellä, missä on särjetty ja nöyrä henki. Hän odottaa ratkaisuamme, suostummeko ottamaan hänet Herraksemme ja sallimmeko hänen tehdä työnsä meissä: särkeä meidän omat, ylpeät lavean tien suunnitelmamme ja nöyrtyä kulkemaan sitä kaitaa tietä, jonka hän on nähnyt hyväksi valmistaa kuljettavaksemme. Sen tien hän on suunnitellut kaikkine siihen kuuluvine sekä helppoine että vaikeine askeleineen koituvan meille siunaukseksi samoin kuin myös oman jumalallisen vanhurskautensa ja kaikkivaltansa kirkastamiseksi.

Jollei ihmisellä olisi kärsimystä, niin olisi paljon vähemmän iloa; jos on osallisuus kärsimykseen, niin on myös osallisuus iloon.

Liha synnyttää lihaa, järki synnyttää järki-ihanteita, Jumalan henki synnyttää henkisiä ihmisiä.

Ei koskaan läydy enemmän tuottaa Jumalaan kuin silloin kun asiamme ovat kääntyneet näköjään epätoivoisiksi, sillä missä kaikki inhimillinen apu on lopussa, siinä se antaa tilaa jumalalliselle avulle.

Lars Stenbäck (1811—1870)

Pekka Vuoljärvi 60-vuotias

Opattaja, hum.kand. Pakka Vuoljärvi täytti 60 vuotta kaaäkuun 2 päivänä 1967. Jo oppikouluvuoainaan op. Vuoljärvi yhdaaaä iolaian pohjoiainkarilälatan opiakailjain kanaaa oaaiiiatui akiiiviaaati inkarilälaian pakolaiajärjaalöjan toimintaan.

Tuliuaan yiloppilaakai Vuoljärvi auoritti rautatiavirkamiaatuikinnot ja palvaii Valtionrautatailiä uaalta vuoala, viimakai aotarautatailiä Iiä-Karjalaaaa v. 1942 Uran atainiä jatkui ioimiaiovirkailijana kirjaanvaihio- ja mainoatahiäviaaä, kunnaa v. 1948 vai opattajan virkaan ja padagogiaiin opintoihin.

Suoritettuaan hum.fiat.kand. tutkinnon v. 1962 Pakka Vuoljärvi on toiminut myöa oppikoulun opattajana.

Virikkaan kansanpariniaen karjuaaan ja tutkimisaan op Vuoljärvi aai iaäiiään 1920-luvulla. Tarkimman tutkimiaan kohtaana on ollut oma ayntymäkylä Vuolajärvi ja yiaanaä inkarin parinna V. 1937 alkanui valokuvauaharraatua on aiävöttänyt aakä arkaa attä juhiaa. Vaikaina vaalluavuoaina kantavina voimina on ollut muitakin harraaiukaia, mm. kuniourhaliu, raittiuatyö ja luonnonauojalu.

Onnan ja manaatykaan toivotukaiin, joita opattaja Vuoljärvi on markkipäivänään aaanui, pyytää inkariläiaian Viaatikin kunnioittaan yhtyä.

Inkeriläisiä Kanadassa

SUOMALAINEN KIRKKOKUORO LAULOI KANADASSA INKERILÄISIÄ LAULAJIA OLI VASTASSA INKERILÄINEN ISÄNTÄVÄKI

Viime kesänä teki Huupalahden kirkkukuuro Helsingistä kolmen viikuu matkan Yhdysvaltoihin ja Kanadaan. Vierailunsa aikana kuuro laului 20 seutakunnassa sekä esiintyi televisiossa ja radiossa. Kuuroa juhti Einu Marviala, ja matkalla uli 47 laulajaa, juista suurin osa entisiä viipurilaisia kuten kuurou juhtajakiu. Kuurossa laulaa myös kaksi inkeriläistä: veljekset Matti ja Yrjö Virolainen. Mulemmat ulivat myös mukana Amerikan-matkalla junka aikana sattui parikin iluista tapaamista vanhojen inkeriläissyntyisten tuttavusten kesken.

Matka suuntautui ensin New Yorkiin, jossa pidettiin ensimmäinen kunsettti. Tuisena matkapäivänä ultiin ju Kanadassa, jossa Turonton suumalaisen seurakunnan jäsenet majuittivat kuurolaiset kuteihinsa. Miellyttäväksi yllätyksekseen Virolaisen veljekset juutuivat kahdeksi yüksi Matti ja Katri Tuivosen luukse. Tuivoset ulivat tunteneet heidät kuurolaisten valukuvasta ja varanneet heidät nimikkuvieraikseen. Matti Tuivunen, Länsi-Inkeristä kutuisin, oli aikoinaan Ruutsissa tavannut Miikkulaisten tytön Katrin. Niin uli sitten menty naimisiin ja yhdessä muutettu Kanadaan. Nyt Tuivosilla un uppikuulua käyvä poika, he asuvat umakutitalossa ja umistavat kesähuvilan, joka on järven rannalla kuten monilla muillakin amerikansuomalaisilla. Torontossa tavattiin toinenkin inkeriläispariskunta: Daavid Koola Miikkulaisten Sokelovasta ja hänen kannakselainen vaimonsa Emilia, jotka asuvat erittäin kauniissa puutarhan ympäröimässä omakotitalossa.

— Vieraanvaraisuus oli tavatonta ja puhumista riitti niin, että läpi yöt olisi saanut jutella. Ei sillä matkalla paljon ehtinytkään nukkua, kertoo Yrjö Virolainen.

— Seuraavassa konserttipaikassa Sudburyssä Kanadassa tapasimme taas tuttavia. Siellä oli opistotoverini Maria Ikonen Kanneljärveo kansanopistosta lukuvuodelta 1922—23 ja hänen miehensä Juho Ikonen Miikkulaisten Yläkylästä. Viimeksi olimme tavanneet v. 1929. Muutakin Miikkulaisten väkeä tavattiin: Aune ja Daavid Koljoneo sekä Yrjö Rautanen Hilda-vaimoineen. Juho Ikonen oli ollut yli 30 vuotta Kanadassa ja oli nyt eläkkeellä. Kaivoshommissa Sudburyn nikkelikaivoksillä nämä inkeriläiset olivat hankkineet hyvinvointinsa. Taas muisteltiin ja kyseltiin kaikki tuttavat.

— Hyvin ulivat tuimeentulevia kaikki, autu tietysti jukaisessa petheessä. Yleensä kaikki suomalaisen siirtukunnan jäseuet kuuluttivat lapsiaan. Tuinen polvikin puhuu vielä kuhtalaisesti suumea, esimerkiksi Tuivosten 16-vuutias poika Kent puhui suumea, tosin hieman muttaen. Isä uli hankkinut hyvän tuimeentuluu perheelleen autunkuljettajana jossakin liikkeessä.

— Yleensä kaikki asuivat umakutitaluissa. Torontun laajasta kaupunkialueesta suurin osa näyttikin ulevan umakutialuetta. Saunakin uli esimerkiksi Tuivosten talossa, mutta juuri siellä ullessamme uli niin kuuma ilma, ettei tehnyt mielikään kylpemään.

Kuku matkan ajan kuurolla uli etinumainen vastaanuttu ja menestys kaikkialla. Kuuron naisväki laului suumalaisissa kansallispuvuissa, ja uhjelmistossa uli kauneinta ja suosituinta kotimaista musiikkia, suureksi osaksi hengellisiä lauluja. Kuulijakuntaan teki kenties kaikkein suurimman vaikutuksen Merikannun Oi muistatku vielä sen virren. Tuisen säkeistün alkuun päästäessä tulivat nenäliinat väistämättä esiin! Hengellisistä lauluista Maasalon Ratki taivaassa uli suosituin. Myös Finlandia-hymni esitettiin joka konsertissa. Monet suomalaiset kuulijat saapuivat seuraavallekin vierailupaikkakunnalle, tultiinpa kuoron perässä vielä kolmanteenkin konserttiin. Esim. torontolaiset seurasivat kuoroa Hancockiin Michiganiin, jossa kuoro lauloi Suomi-Konferenssin vuosikokouksessa Suomi Collegessa. Yleensä matkalla kuitenkin esiinnyttiin suomalaisten seurakuntien omissa pienissä kirkoissa. Torontossa taas laulettiin virolaisessa kirkossa. Virolaiset ja suomalaiset pitävätkin Kanadassa yhteyttä toisiinsa, ja monet virolaiset puhuvat auttavasti suomea.

Kaikesta hyvinvoinnista huolimatta suomalaisia siirtolaisia näytti vaivaavan koti-ikävä. "Ei tarvittu montakaan laulua, ennen kuin ensimmäinen kyynel tipahti siirtolaissuomalaisen poskelle," kirjoittaa Torontossa ilmestyvä lehti Isien usko kuoron konsertin jälkeen. Ja Yrjö Virolainen kertoo, että Kanadassa erään suomalaisperheen joutsenolainen emäntä sanoi itkien: "Ain tekis mieli matkalaukkujaa pakkaamaa, koskaa ei oo ruinku kotonaa".

P. H.

Iloinen tapeeminen Sudburyssä. Vee. Aune je Daevid Koljonen, opietotoverit Merle Ikonen je Yrjö Viroleinen, kenadansuomeleinen Ettalen perhe, tekene Matti Viroleinen.

Neljä kylää puuttuu

Kun tarkastelee Metiäisen julkaisemaa Inkerin 350-vuotismuistojulkaisua, niin huomaa, että sieltä puuttuu neljä kylää Järvisaaren seurakunnaste je kirkon kuvan paikalle on sattunut vieras kuva. Lukija kysyy, miksi neljë kylëë puuttuu Järvisaaren seurakunnan kylien luettelosta. Uskoo, että tekijä on käyttänyt niin vanhoje tietoje, että silloin vielä ei ollut näitä kyliё Järvisaarelle. Nämä kylät perustettiin vasta vuosien 1880—1885 välisenä eikana je kylien nimet olivat seuraavet: Püppale, Hovinpelto, Korkka je Ihaleisii.

Näitten kylien perustajet olivet Suomesta rejepitäjiin siirtyneitë suomalaisie. Mainitsen muutemien pitäjien nimet: Luumäki, Kirvu, Jääski, Kurkijoki, Jaakkime, Suistemo. Näiden siirtolaiset perustivat nämä neljë kylëë je näitten maitten omisteje oli Markkova-niminen hovi je se sijeitsi Hettulanimisessä kylässë lähellë Järvisaaren kirkkoa. Kylä oli venäläinen. Hovinherra myi metsät pois je maat vuokrasi näille siirtolaisille.

Myöhemmin hovinherra huomasi, että nämä asukkaat pystyvët raivaamaan peltoje je viljelemään niitë. Hän kehottikin talonpoikia lunastamaan meet omiksi. Korkon je Ihalaisten meet ehdittiinkin ostaa omiksi, mutta toisin kävi Riippalan je Hovinpellon talonpojille. Hovi ei jetkanutkaan vuokrasopimusta eikä myyoyt oäitä maita, vaan ottikin ne omaan käyttöön.

Vuonne 1908 rakennettiio rautetie näitten maitten läpi. Silloin nousi näiden maiden arvo. Rautatien valmistuttua eräs virolainen yhtiö vuokrasi näitä maita je perusti tiilitehtaan. Rüppalan talonpojet joutuivet purkemaan rakennuksensa je lähtemëën raivetuilte pelloilta. Hovinpellon maitten vuokrasopimus oli vielë voimasse, kun vallankumous yllätti. Kylä jëi paikoilleen je jetkoi eloaan neuvostosääntöjen mukaisesti: maat talonpojille, tehtaat työläisille je kaikki valte neuvostoille.

J. K.

RUOTSIN PUOLELTA

ÄIDEILLE

Puhe äitienpäiväjuhlassa Gävlessä 14. 5. -67

Olemme kokoontuneet tänään juhlan viettoon, tärkeään ja arvokkaimpaan juhlaan — äitienpäiväjuhlaan. Meidän ajatuksemme ja mielikuvituksemme ei keskity tällä hetkellä vain yhteen äitiin, vaan tuhansiin, jopa miljooniin, koko maailman äiteihin. Mitä ajatuksia tämä juhla meissä herättää? Mitä tunteita se synnyttää? Mitä kuvia se piirtää mieliimme? Tämä kysymys on laaja, siitä täytyy puhua. Äitien tehtävä ei ole vähäpätöinen. Se ei ole pieni ja mitätön asia. Se on jalompi, se on pyhempi kuin ajatuksemme voivat esiin tuoda.

Äidit ovat synnyttäjiä, he ovat kasvattajia, heidän työnsä on vastuunalaisempaa kuin kaikki muut työt ja toimet yhteen lueltuina. Heistä suurimmalta osalta riippuu uuden kasvavan sukupolven laatu ja luonne. Tuleeko siitä onnellinen vai onneton. Tuleeko se luomaan uuden maailman, jossa ei ole vihaa, jossa ei ole vainoa ja sortoa, kärsimyksiä ja tuskaa. Sanoin, että äideistä riippuu paljon ihmiskunnan onnellisemman tulevaisuuden luomioen.

Mutta äitien kasvatustyön mahdollisuudet ovat suuresti rajoitetut. Epäoikeudellinen maailma on kaikki ihmiset sijoittanut erilaisiin olosuhteisiin. Se on luokitellut ihmiset ylhäisiin ja alhaisiin, köyhiin ja rikkaisiin, vapaisiin ja orjiin. Näin nämä vedetyt rajat jakavat ihmiset eri arvoryhmiin.

Ajatelkaamme noita mustaihoisia alikkalaisia orjaäitejä, jotka lapset selässään äärimmäisen köyhyyden ja sairauksien kiduttamina kuokkivat karua maata saadakseen lapsilleen vähäisen ravinnon. Heidän on huolehdittava koko perheensä toimeentulosta.

Toisaalta ajatuksemme kulkeutuvat parempiosaisten äitien luo, jotka ovat palatseissa syntyneet ja siellä kasvatetut, missä he huvitellen viettävät huoletonta elämää. Voiko heidän mielenkiintonsa ulottua noiden kovaosaisten onnea vailla olevien äitien oloihin ja elämään? Ymmärtävätkö he onnettomien ihmisten vaikeudet? Herääkö heissä sääliotuoteita ja auttamisen halua heitä kohtaan? Miten nämä kaksi erilaista äitiryhmää voisivat yhtyä yhtenäiseen kasvatustyöhön, koska heidät erottaa yhteiskunnallinen erilaisuus. Tällainen erilaisuus ja väärä kasvatus ovatkin suurimpia syitä entisiin ja nykyisiin onnettomuuksiin. Erilaisuuksista johtuu erimielisyyttä, mikä puolestaan johtaa pohtimaan ilmenevien yhteiskunnallisten vaikeiden ongelmien ratkaisuja.

Maailma tuottee hätää. Se etsii pelastusta, mutta sitä ei ole löydetty ja löytyneekö se olleokaan, kuka sen tietänee. Avunhuudot yhä jatkuvat. Jumalaa ei uskota olevan. Uskontoa pilkataan ja häväistään.

Nämä esitetyt näkökohdat osoittavat, miten tärkeitä ovat äidit kasvattaessaan uusia sukupolvia kristinopin mukaisesti. Vain tätä oppia noudattaen voidaan saada pelastus ihmiskunnan perikadosta ja taata kansakuntien onnellinen tulevaisuus. Äitien suuri ja monipuolinen työ vaatii valtavia voimia ja sitkeää kestävyyttä muodostuakseen täysikelpoiseksi.

Jotta äidit onnistuisivat velvollisuuksiensa täyttämisessä päämääräänsä päästäkseen, heille on suotava kaikinpuolista aineellista ja henkistä sekä hengellistä apua tukeaksemme heitä heidän ponnisteluissaan.

Kasvatusmielipiteiden jakautuminen kahteen eri suuntaan vaikeuttaa ja hidastaa toivottuihin tuloksiin pääsemistä. Tämä kaksoissuuntautumisen erilaisin kasvatusmenetelmin on aiheuttanut ja yhä edelleenkin aiheuttaa ei ainoastaan ratkaisemattomia ongelmia, vaan suurta ajattelemisen kuohuntaa, levottomien kansanjoukkojen liikehtimistä kaupunkien kaduilla.

Maailma tarvitsee rauhoittamista, se odottaa lepoa ja keskinäistä rakkautta sekä rauhaa. Nämä se saa, jos luopuu väkivallasta ja vihasta.

Pekka Pettinen

Inkeriläisten äitienpäivää

vietettiin juhlellein menoin Gävleeeä 14. 5. -67. Runeeelukuinen joukko oli kokoontunut tileleuuteen eeuteemeen ohjelmee. Kehvipöytien ääteen letuutui juhleväki neuttimeen emäntien tetjoemiete herkuilleiete kehvilelvietä je eemeneikeleeeti kuunteli leulu- je runonleueunteeeltykelä.

Venhin, monen eukupolven äitien eduetaje touve Ketrine Koetleinen eeitti leulue. Nuotemmiete äideietä leuloivet Aino Nitoinen, Hilme Metikeinen je kekei pikku eleeruete, Näppi-äidin leete, leuloivat ruoteinkielleen leulun Runonleueuntee je luentae eeittivät Metle Muueinen, Elee Rikkinen je Lempi Toivonen. Aetemi Veinikke hoiti neuhurie, josta kuuitiin tileleuutte varten veiittuje keunleeiеältöleiä leuluje. Aleksenteri Tetävä huolehti juhleohjelmeete. Pekke Pettinen puhui elheeete, minkä pääeeleilinen eleältö oli äitien velvollleuukelen je heidän mehdollleuuksienee kuveemieta leetenee kesvettamietyöseä

Juhlen päätteekei Mikko Näppi ikuieti veiokuveten iäenäolijoiden joukon. Tyytyväleyye je hilpeä mieli jäytti juhleväen eydämet heidän poletueesaen juhlehuoneletoeta. Pien keikki olivet eeapuneet koteihinea mulatelemaan ja keskuetelemaan siitä, millaisia vaikutelmia he olivat saaneet päättyneestä juhlasta.

P. P.

KESÄJUHLAKAUPUNKIMME BORÅS

sijaitsee Lounais-Ruotsissa Länsi-Göötanmaalla. Kustaa II Aadolf perusti kaupungin v. 1622 Viskajoen varrelle. Kaupungissa on nykyisin n. 67 000 asukasta, ja se on tunnettu tekstiili-, nahka- ja panimoteollisuudestaan, joka on tarjonnut työtilaisuuksia myös lukuisille suomalaisille. Kaupungin nähjävyyksistä mainittakoon kaunis raatihuone, joka on rakennettu v. 1910, ja karoliinikirkko, joka on Kaarle XI:n ajalta. Kesäjuhlien keskuspaikkana on *Gustav Adolfin* kirkko (rakennettu 1906), joka on kaupungin keskustassa. Majoituspaikka, Teknillisen korkeakoulun asuntola, on jonkin matkan päässä Viska-joen toisella puolen Pyhän Birgitan hautausmaan lähellä. Osoite *Kyrkogårdsgatan 9.*

Boråsissa on myös museo sekä taidemuseo. Boråshallen on nimeltään suuri urheilutalo, johon mahtuu 4 500 katsojaa. Juhannuspäivänä juhliin osallistuvat löytävät päivällispaikkansa läheltä Gustav Adolfin kirkkoa, os. *Stora Brogatan 11, Domusrestaurangen.* Aivan vieressä on *Stora torget* (Suurtori), kaupungin keskuspaikka, jonka laidalla on myös raatihuone.

Boråsin karttoja saa matkatoimistoista myös Suomessa.

Antti Tervo 50-vuotias

Yksi Mölnlycken seutakuntapiitin lukipyilväitä Antti Tervo täytti 25 p:na helmikuuta 50 vuotta. Tupa oli päivän mittaan täynnä onnittelijoita ja ystäviä. Toivomme Antille vielä monia rikkaita vuosia sekä hänelle henkilökohtaisesti että seutakuntatyötä silmällä pitäen

Kevään valkolakkeja

Samalta paikkakunnalta, samana päivänä sai kolme nuorta inkeriläistä valkolakin Ruotsissa, nimittäin 13.5. Mölnlyckestä Toini Jakdal, Mitja Sipari ja Aadolf Varkki. Viimeksi mainittu on raskaiden koulutehtävien lisäksi ehtinyt nuoruudestaan huolimatta myös ansiokkaasti johtaa Mölnlycken suomalaista laulukuoroa, joka useita kertoja on esiintynyt sekä kirkossa että muissa juhlatilaisuuksissa.

VASTAUS HAASTEESEEN

Nyt kuin myö Västeråsin setkut ja kuorolaiset luvettiin se Väinö Pietarin huaste ni justis ressitti eit kyll' meil käy hyvin luatu se, ja kui viel suap maistaa sitä Suomen sitniekkakii ilman otsherussa seisomatta, niin et tul jo het suu makkeihin poimuloihin ja nii kysymme juhlatoimikuntaa hyväksymaa meijät sinne ja anjamaa luvan meille veisata jossakin tilaisuudessa.

Jalkapalloa tiedossa

Möjndalista päin hoidetaan Ruotsin inkeriläisten jalkapallojoukkueen matkaa Helsingin kesäjuhlille. Heinäkuussa sitten taas otetaan yhteen oikein "maaottelun" merkeissä.

Vähän soikkolaista

Inkerin murteista on kaiketikin Soikkolan murre vähimmin tunnettu niin sanotuille venalaisille, joilla tarkoitettiin väestöä, joka eli maanviljelyksellä ja kauempana mantereella. Länsi-Inkerin rannikkolaiset, jotka harjoittivat ammattimaista merikalastusta, asuivat Soikkolassa ja Kosemkinassa. He eivät silti olleet pelkkiä kalastajia, vaan kalastuksen ohessa oli myöskin maanviljelys hoidettava. Täten omasivat nämä rannikkolaiset kaksi elinkeinoa, jotka Inkerissä olivat aikoinaan hyvinkin tuottoisia. Kalastuksen ja maanviljelyksen ohessa harjoittivat myös monet suurempisuuntaista kaupantekoa ja rahdinkuljetus selvitettiin tietysti omilla aluksilla. Saattaa ehkä monestakin entisestä "mantereen" inkeriläisestä vaikuttaa mahdottomalta kuulla, että hyvin iso osa Suomenlahdella seilaavasta tonnistosta oli inkeriläisten käsissä ja inkeriläisten omistamia aluksia sai laskea kolminumeroisin luvuin. Äitini on kotoisin Soikkolasta ja sen johdosta lasken itsenikin "puolisoikkolaiseksi". Lapsuuteni kauneimmat muistot ovat kotoisin Soikkolasta ja Vääränojan kalaranta oli mielestäni todellinen onnela. Rantametsän ikuinen humina, Suomenlahden vaahtopäiset laineet, kalastajavenheet ja kesän helteiset hiekkarannat olivat minulle suven suuri kohokohta, joka vieläkin tuo sadun hartauden noihin muistoihin. Rannikkolaisten rehti suorasukaisuus ja mantereen asujamistosta eroava temperamentti vaikutti lapsen mieleen niin valloittavasti, että tämä meren kansa oli minusta aivan erikoinen "yli-ihmisten" luokka. Painoin mieleeni joka kuulemani sanan ja tunsin todellista ylpeyttä kun jonkun ajan kuluttua saatoin puhua kuin aito Loukkulainen, Vääräojalainen tai Kolkanpääläinen. On ihmeellistä että saattoi eroittaa nämä kolmen naapurikylän ihmiset toisistaan kun kuuli vain heidän puhuvan keskenään. Ottakaamme esimerkiksi sana tule. Kun Vääräojalainen sanoi tule niin Loukkulainen sanoi töö ja Kolkanpääläinen sanoi tjye. En voi sanoa että näin 20 vuoden takaa osaan enää näitä murteita, mutta olen koettanut muistella.

Mikoi ja Jokoi olivat veljeksiä ja asuivat vielä samassa perheessä. Perhe oli kylläkin suuremman puoleinen. Tilanne vaati loppujen lopuksi selvyyttä siihen, että jako oli odotettavissa. Tästä probleemista keskustelivat isännät ja veljekset seuraavanlaisesti·

A kuule siä Jokoi, älä noise mörnämää, miä naku tuumaan ku siä stroittasit itsellees oman pertin, vet paremp leenöö ku ono väkkiiä vähemmän. Jokoi kaiveli harvakseen korvallisiaan ennen kuin osasi ottaa asenteen niin mullistavaan ehdotukseen. Mutta ajan vierittyä vähän eteenpäin sai sentään terve elämänkatsomus voiton vanhoista käsityksistä ja veljekset rakensivat kaikella sovinnolla "pertin" lisää.

Mutta Jokoi ja Mikoi eivät koskaan olleet käyneet Pietarissa tai "Petterissä" kuten paikkakunnalla sanottiin. Kylänsä muista miehistä he erosivat siinä, että he eivät koskaan olleet poistuneet kotikylästään Someroita ja Viistinaa kauemmaksi. Silloin kuin muut kylän miehet kävivät kalakauppojaan tekemässä suuressa maailmassa istuivat veljekset rauhallisesti pirtissään ja saivat kuulla kuvauksia maailman tapahtumista hyviltä naapureiltaan. Mutta suuri maailma kotikylän ulkopuolella kiehtoi siksi paljoo mieltä, että he vihdoin päätivät tehdä matkan Pietariin, joka tietysti heidän mielikuvituksessaan vastasi muhamettilaisten pyhää Mekkaa. Tämä mieltä järkyttävä päätös mullisti tietysti kaiken arkipäiväisen elämänjärjestelmän pitkäksi aikaa. Jo viikkoja ennen tätä järkyttävää tapausta vallitsi näissä kahdessa perheessä rauhaton ja hermostunut tunnelma. Elettiin odotuksen jännittävää aikaa. Mutta vihdoinkin tuli se ennakolta määrätty päivä eteen ja miehinen kunnia piti huolta siitä, että aikataulun ei tullut korjauksia.

Aamul varahaistee ylös noistii laittümaa. Ämmä evvähiä tekömää ta vet oli etähäin tee. Saatii siis heppoine valjahisse ta noistii mänömää. Molommat issutti ta tuumattü, a heppoine mäni mänömistää a strikat vaa issuttii ta issuttii rattahil ta läkkäämine ei vaa kuinliekkää apihuni. Siis vast ku Kattila nois näkymää nois keel keeriümää.

— A Petterii määmmäkii . . .

— Määmmä määmmä, a kuin se mänömine ta olomine apihunnoo.

— A töö Jumal appü, a siä vet vennääheks mahat läätä Petterin väen kera, vet kuinikkää mahamma assiiat tehä.

— Mahan tai mahan a vet Petterin väen kera et nii prostoistaa läkkääkää, ku tuumatkii ni hervittämää noisoo.

— Uu vaiti, minnuua kaik puissellutaa!

Asia oli nyt sillä tavalla, että nämä veljekset ei-

vät olleet koskaan merenkulkua harrastaneet kuten muut naaputinsa. Tästä johtui, että heidän taitonsa venäjänkielessä oli heikonlainen. Mutta kyllä he silit Pietariin pääsivät ja kokemuksia rikkaampina kotiin palasivat, mutta kylänväen kyselyihin vastailivat vältellen. Yksisilmäinen Ivoi heiläi viimein sai totuuden irti ja se tuli erinäisten vastustusytitysten jälkeen seuraavanlaisesti:

— Möö ku tulimma voksalii ni emmä siin väen hälinäs kuinkkaa selkoa saanehet kuhu puulee piti noissa mänömää. Seisoimma, seisoimma ku kaks tonttia tanvahal a ihmist kaik männää tai kiirehittää a ku noiset kysymää ni vet et ehi suutaas avata ku jo kaik ovat loitse männehet kenen käest piti kyssyyä. A jäles vet et ruohi noissa mötnimää. Tuumasimma jo noissa voksalin herralt kysymää a oli niin korriia liitsast tai muiteskii muudraa muutia ni emmä ruuhtineet. Seisoimma, seisoimma a siis tuli yks nuut mees ta kysy jot kuhu "vui djädinki" tahotta männä? Ku että maha linnas hulkua ni vet miä opassan. No myy saoimma kuhu pittäis männä ta siis läksimmä. Hulkuimma kusleekkää väen seas ta siis kuhuleekkää hävviis se Petterin meeskii. A ku olliiskii se mees hävviint ni ei olliskaa olt suurt hättää a hävviis vet veel Mikoilt i pumassiekkakii ta oli hyvä jot saimma kottii ku miun kormonnoissain oltii piletat. Miä ta Mikol uumma tuumannehet monta kertaa a ku se Petterin mees kole oli varas a vel mittää emmä nähneeti ta itse oli veel käppiiä liitsast ta hyväs vaattihes, läkkääs prostoist hot hetroon viisii olikii vaattihes. A ei se vaa Mikon pumassiekka ilman appii olliis kuhukaa tokkunt kyl sen kenlekekää otti a siissitä Petterin meest miä en vatkahaks uso ko oli nii prostoo ta hyväsyvämiin. A omast kyläst ta omast pertist miei en ennää kuhukaa mää, ken tahtoo ni mänköö hot Petterin takkaaks a miä uuo koisa.

Tämän pituinen oli tämä tarina ja se näytti olevan opiksi. Tämä oli pieni ja puutteellinen pätkä Soikkolan, lähemmin sanoen Loukkulan murretta ja olen kovasti tyytyväinen jos joku Lukijoista voi tehdä siihen korjauksia sillä tunnen näin vuosikymmenien takaa itseni hyvin epävarmaksi ja olen jo paljon unhoittanut. Hyvä tarkoitus ehkä korvaa puutteellisuuksia ja toivottavasti tämäkin ymmärretään sellaisena.

Sulo Korpelainen

TURUN INKERILÄISET järjestävät yhteisen linja-autoretken Helsingin kesäjuhlille 8—9. 7. 67. Ilmoittautumiset pyydetään tekemään J. Klemettilälle, os. Uudenmaank. 10. C. 73, puh. 21 05 52 tai Raisioon Paavo Pesoselle, puh. 83 259.

KODIN MUISTOJA

Tää pieni runo jälleen vie
synnyinmaahan meidät.
Sen katkeruuden muistamme,
mi on, kuin kodin heität.
Mut uusi päivä, uusi huomen
toi meille kodin maasta Suomen.

Niinkuin kerran Israelin
kansan Herra johti,
hän meitäkin on ohjannut
uutta kotimaata kohti.
Kiittäen muistakaamme:
taivaassa kodin parhaan saamme.

Ah, kuinka sua kiittää voin,
sä uusi kotimaa.
Olet meille antanut
elon rauhaisan.
Ei silti kuva synnyinmaan
mielestä jää milloinkaan.

Jäi meiltä rannat rakkahat
ja kotoiset viljapellot,
ei kuulu enää korviimme
kotikirkkojemme kellot.
Kaikki kauas olemme joutuneet pois.
Oi, jospa tämä vain unta ois.

Ei enää rakas Inkerimme
kukoista, ei loista.
Lie hiljaista ja elotonta,
kun asukkaat on poissa.
Metsä kasvaa rehottaa sen viljavainioilla,
ei astu jalka, poimi käsi
sen marjaisilla mailla.

Ei kulje karja kylätiellä
enää kellot kilkattain,
joita lasna ennen siellä
kuunnella ma aina sain.
Jäljellä ihanat muistot vaan
on kauniin, kalliin synnyinmaan.

L. K

Inkerinmaa, kielten, kansojen ja murtelden kokoomus

Kun yleensä puhutaan Inkeristä, niin saa eittämättä aina sen käsityksen, varsinkin jos ei itse ole inkeriläinen, että Inkerinmaa on selvää suomalaista maaperää, jossa puhuttiin suomea ja oltiio suomalaisia. Niinhän onkin asianlaita, mutta vain osalle maan asujamistoa. Maassammehan asui meidän "oikeiden" ihmisten lisäksi myös venäläisiä, saksalaisia, virolaisia, vatjalaisia, lättiläisiä ja viime aikoina olivat melkein kaikki isoo maan kansallisuudet edustettuina. Oli siinä kielten sekamelskaa kerrakseen! Mutta eivät vaio vieraat kielet eronneet toisistaan, jopa omat murteemme saattoivat erota siinä määrin toisistaan, että saattoi tulla moniakin väärinkäsityksiä eri paikkakuntalaisten keskustellessa keskenään. Niinpä kansallineo päärookamme, kunniallinen peruna, oli saanut oman nimen eri paikkakunnilla. Venjoella se oli tarttu, Haapakankaalla se oli karttooli ja Markkovalla se oli kerrassaan pulkka. Jo tästä kuvastuu se suuri murteiden eroavaisuus, mikä vallitsi. Vääräojalainen kertoo kylänsä ukkojen kommelluksia seuraavalla tavalla: Enne ku vet ei olt mittää näitä maailman ihmehillöö ni kaik elettii herran pelos eikä kenkää noist kuovehtelomaa niinku nyt tämä nuot väki näyttää kaik kuovehet. A sis ku tämä uus aika nois tulomaa ni sis kaik alettiikii ellää ku mitlie passatskoit. A miä muissan ku se maailman loppu yhen kerran nois tulomaa ni kyl sis tuli hätä kättee. Oli pyhäilta tai väki kaik kois. Kesä oli jo koilie olikü heinäaika. Meren puolest mikäliekkää nois huutamaa, olliis olt niinku susi a ääni oli mokkoo jot ukkoloin hiuskarvat nostüt furaskan päälaest. Naiset rukoelliit, lapset itkettii tai ukotkii alkoit itsiää siunaamaa. Ne ket olliit uskovaissü noisüt jo taivaan illoo laittimaa a jumalattomat katsoit silmät sirriliää mispäin se maa aukiaa ja piru tullee omiaa ottamaa. Kyl silloin monen syämes hätä häilytteli sieluparkaa. Tavutovan ukko ku oli viinaa mänevä ja muiteskii kaik synnit teht elämää varrel oli kaikkiin kovemmast hätteissää a mittää ei teht viel, kuunteli vaa korvat höröllää. Hnuto loppui ja sis vasta se kaikkii suuremp ihme tuli näkymää. Merelt nousi ensin yks, sis kaks tai sis kolme tulipatsasta ylös taivahalle ja se vei polvillee jurmimmatkii. Tavutovan ukko polvillee ttappusille tai isämeitää lukomaa. Mein ämmä katseli vaa mist puolest enkelit tulloot ja noopurin akka kerkeis kaikilt anteeks kysymää, ketä oli elämää aikan toisille panetelt.

Tulipatsaat nousüt välin korkeelle a välistää laskisüt viistoo a välist kaikkinee hävisiit, sillajal saivat syntisetkii rukouksiee välist vettää henkeää a sit ku taas tulet nousüt ni ei oltkaa aikaa ku piti vaa polpottaa sieluee peräst. No, tulet häilyit oman aikaa tai sis loppuit ja meijjen kylän väki saivat tietää jot merel oli flotskoi manevra a ne taivaan tulet ollit prosektoriloi ja ne suen ulvomiset olliit siknalilloi. Toiset käivät jällee vanhoi syntilöjjää tekömää tai toiset taas koittiit sitä kartta kuin jaksoit. Mut se Tavutovan Ukko ei viel täst pölässykset tapojaa parantant. Hää viel vanhoil päivillää Harkkulan miehen kans varasti Harkkulan hovist kaksi ytkkii ja kuolemahhee ast kantoi Puskinan nimmee. Pojat tehtii siint varkauest laulukii. Hyö ku nähtii Tavutova ni huuvvettii jot:

Tiputova, Taputova
Tykki-Paavo Puskina.

Paul Tavütov kepin kans peräst a kehno hänen oli poikkii kiin saahha. Kuha hää olliis olt selväl päällää ni aku olliis apihunt siin tykin varkaues, mut ku hyö käivät niitä tykkilöö Petteris kuhulie lomovoisse myömää ni joutuit molemmat vuuvveks tyrmää eikä hein päähää sitä mahtunt jos kyssyythä ne jot mist työ kylän ukot uotta kaks tykkii saaneet. Ja näkihä se Harkkulan hetrakii ko aamuul ylös nois jot tykit ovat paratnoin iest hävinneet. Oli mein kyläs yks toinekii mies ku ei pahhaa pelänt, uot ha siä kuult ku hää Suomes käi myömäs havaan tiamii ja sanoi Seiskarilaisille jot ostakaa hedelmäpuita ja ku saaren väki kysyttii jot mitä hedelmiä näissä kasvaa ni hää vaa sanoi jot näissä puissa kasvaa hyviä hedelmiä, tämän rukkasen kokoisia. Ostakaa vaan, etelästä on taimet tuotu, eikä ne merituulta pelkää. Saiha hää monikkaan petellä mut ei senen peräst ruohtiint saaree männä. Seiskarin omat kasvatettii haapojaa ja luvattii kauppias hakata ku vastaa sattuu.

Haapakankaalla oli lapsuuteni aikana eräs teräväsuinen vaimoihminen, vai lie ollut vanhapiika, jonka nimi oli Anna Kakki. Hän oli omalla tavallaan paikkakunnan otiginaali, ja nimikään ei ollut mikään tekaistu, vaan se seisoi kaikella kunnialla kitkonkitjoissakin. Oli muitakin samannimisiä petheitä. Hän asui aivan takamailla, kitkonkylän viimeisessä mökissä metsän laidassa. Jos joku vieraspaikkakuntalainen kuuli ytynenä kesäiltana kaukaa kantautuvaa voimasanojen höystämää ja rii-

dantapaista huutelua, niin Haapkankalaiset vastasivat vaan, että Kakin Anna siellä kiljuu. Hänen tapoihinsa kuului hyvillä ilmoilla pitää koko kylän haukkumispuhe, josta ei säästynyt kukaan, ja kun kovaa ääntä piti, niin kaikki asianomaiset myöskin kuulivat sen. Hän oli terve kuin vanha tervaskanto ja hänen tapoihinsa kuului myöskin väkevien juomien nautiskelu, joka oli hänen mielestään yksi suuri tautien tappaja ja terveyden lähde. Tähän hyvään uskoon kuului myöskin useita muita hiljaisempia naapureita ja tästä heikkoudesta häntä ei kukaan moittinut, ei edes raittiudenkaan turmelema osa kunniakasta Haapakankaan kirkonkylää. Vaan kerran sattui Kakin munti saamaan kokonaista vakavan sairauden, joita eivät kovimmatkaan tuutingit auttaneet, ja Annuska Krikushan täytyi turvautua lääkärin apuun ja puhua venättä, sillä tämän nimisenä venäläinen tohtorikin hänet tunsi. Tohtori koputteli silmä kovana ja tietysti kirjoitti Annalle komein harakanvarpain varustetun reseptin ja käski rohdokset nauttimaan kolme kertaa päivässä, kymmenen tippaa kerrallaan. Lopun kertoi jukuistunut potilas itse suunnilleen tähän tapaan:

Mieko tulin sielt apteekast sen pienen putelin kans ni minnuu alko iha suututtaa koko pel. Mutko sisuksiist kiers ja syvämest kosk, ko nis ko piru karttoolii kaivant naskalin kans ni mie meinasin jot niskii vaik sellasta jot aurtaa. Mut ko mie katsoin sitä putelii ni minnuu nauratti jot tuoks miut nyt terveeks tekköö tun pien putelj, ko ei kokonaine litra auttant eikä noust hiuksenrajjaakkaa... No mieki viel vähä aikaa katselin sitä putelii ni mie meinasinkii jot mikn kollaatan koko putelin kerrallaa ni mospuit tautkii lähtöö yhel kerral. Niihä mie sit viskasin sisuksihhein sen koko latinkin ja käin rovatil uottelemmaa mitä tulloo. Eihä sitä tiijje, mitä hyti apteekkarit sotkoot, most no kraaskattuu vettä koko keitos. Mut en mie kavvaakaa kerint lnikoo ko käl pää vuhajammaa, tupa män ympärsee ko tuukuylly. Sit alko kaik pimetä ja minnuu alko hirvittää jottahane. En mie kavvaa pelätä kerint, putosin vaa ko maan al enkä tietänt mittää. Kui kavva mie lie maatkii, lnpult nousin ylläå, pää tuntu laholt puolt mut taut ol mänt mäkelää. Hyvät ropit se herjalaine miul anto, mut tais luulla minnuu lapsen pyllyks ko käsk kymmänän kaplii kerrallaa ottamaa. Kyl mie sitä tohtoriikii kerran näin Parkalas ja kiittelin kovast ko kerrallaa taut läks, ni tun hullu minuu haukkumaa ja sann monnee kertaa jot hospoti pomiilui, vot duura kakaja, sylkäs maaha ja läks mänemää. Mie katsoin ko herran ihmettä jot mitä hää nyt sellail, viisas mies. Mitä nyt miust kylän ämmäst mut en mie oo ikänäin herroin haukkumista kehant kuulla ja kyl mie nisin hänetkii laittant ylimäisee ja alimaisee mut ko enhä mie kuksinnjjein kans nis herjan perästkää ketint juossa. Sehä se suututti kaikist kovempaa ko asjatta haukkuu. Ko en koko ihmisel olt ikänäin pahhaa teht. Mut nytko vaa suutun ni haukun ain sen herjalaisenkii sammaa vyyhtii, mut ko ei kehnn elä tääl Jukis eikä Parkalaa ast jaksa huutaa, muuten kuulis mist no kntosi. Mut taut jäi ko piru kronstattii eikä oo takasii tult. Terve mie no ko tervaskaato enkä meinaa vähäl läsimää käyvväkää. A sil tohturil kyl pitäs pantkat panna, vielkii äkä kipristellöö ko muistan. Sai rahhaase ja palkkaase ja terveekskii tek mut enempää miult ei rahhaa saa vaik tservonntsaa haukkukii.

Kaikista kuulemistani murteista oli Kelkkulassa puhuttu hauskin. Koska kylä oli punleksi venäläinen, oli venäläinen ääntämistapa tarttunut kylän suomalaiseenkin väestöön. Niillä main liikkuessani satuin kerran näkemään metsästä nousevan savua ja kysymykseeni, mitä se merkitsi, sain seuraavanlaisen vastauksen: A siel pojezdut kävelööt. Siellä oli rautatie ja savu nousi vetureista. Siellä kuulin myös usein lauseen höysteenä sanottavan e va. Kelkkulainen saattoi esim. sanoa "e va monta jeroplaanii lentää". Vasta täällä Runtsissa käsitin, että tämä sanonta oli periytynyt ruotsin kielestä. Jos siihen aikaan olisi käsittänyt kaikkien murteidemme arvon, niin olisi varmasti saattanut tallettaa paljonkin sellaista, joita ei enää koskaan saa kuulla. Pitäkäämme arvossa ja kunniassa sitä, mitä vielä osaamme ja ymmärrämme. Seuraava sukupolvemme on jo mieleltään ja kieleltään toinen.

Sulo Korpelainen

Heinänhaku

Aappo-setäni vaimo lähti naapurin emännän kanssa hakemaan heiniä huuttorilta (huuttori = erillinen tila). Sinne täytyi ajaa Strelnan kautta, kun Nunlijoen yli menevää siltaa ei vielä ollut. Kun he tulivat heinäkunrmineen takaisin, he poikkesivat Strelnassa tsjainnihin (= teehunne) juomaan kahvit. Kun he parastaikaa nauttivat kahvista, he huomasivat, että erään ajurin hevonen söi heidän kuormastaan ja samainen ajuri istui teetä hörppimässä samassa huoneessa. Silloin tätini meni topakkana ajurin luo ja sanoi: "Sinu looschat, minu seenn, suimit, luimit", tnisin sanoen: "Sinun hevosesi, minun heinäni, syö, luimistelloo". Ajuri säikähtyneenä kiiruhti heti ulos nikaisemaan hevostaan. Kun tätini kertoi tapauksen miehelleen, tämä nauroi, mutta tätini suuttui tästä nauramisesta niin, ettei sen koommin mennyt huut torilta heiniä hakemaan.

Muisteli *A H*

YHTEISMATKA BORÅSIN KESÄJUHLIIN

22.6. Bussi lähtee klo 12.30 (huom. aika) Aurorankatu 7. Helsinki. Laiva lähtee Paraisilta klo 16 (huom. aika). Saavumme Kapellskäriin klo 21.30. Yövymme Kapellskärin Vandrathemissä (omat lakanat ja huovat). Majoitus kahden hengen huooeissa.

23.6. Matka Kapellskär—Borås. Matkaamme eteläistä reittiä, ja matkan varrella oo useita kaupunkeja, joissa voidaan suorittaa ostoksia ja ruokailla. Leppoisa matka. Perillä iltajuhlat.

24.6. Juhlat.

25.6. Loppujuhlat ja niitten jälkeen lähtö Kapellskäriin pohjoista reittiä pitkin ja matkan varrella poikkeamme Örebron muistomerkillä. Yöpyminen Kapellskärin Vandrahemmissä.

26.6. Laiva lähtee klo 8 ja saavumme Paraisiin klo 15.30, josta toinen bussi vie Turkuun matkaajat ja toinen Helsinkiin. Saapuminen Helsinkiin klo 19.

Matkan hinta yöpymisineen Kapellskärissä yhteensä 65.—. Perillä yöpymioen kahdeo hengen huooeissa ja tämän yöpymisen maksun suorittaa kukin itse.

Ilmoittautumiset: Rouva Ida Riipinen Linnankoskenk. 8 B 53, Helsinki 25. Puh. 44 57 01. Maksu: samaan paikkaan.

Tähän mennessä oo tullut jo runsaasti ilmoittautumisia, mutta meillä onkin varattu kaksi bussia, joten vielä ehtii kun pitää kiirettä. Viimeinen maksupäivä: 17.6.

Joukolla Boråsiin tervehtimaan sikäläisiä heimosiskoja ja -veljiä ja viettämään heidän kanssaan heidän 20-vuotisjuhliaan.

Nuorisotoimikunnan kevätjuhla Helsingissä

Helsingin paikallisosaston ouotisotoimikunta oli 6.5. 67 järjestänyt illanvietoo Brageo huoneistoon. Yleisöä oli saapunut juhlaan ilahduttavan runsaasti, olihan kysymyksessä oikeastaan kevätkauden päättäjäisillanvietto. Mukana oli sekä ouoria että vanhoja. Ohjelman aloitti Inkeri-kuoro, joka lauloi op. Eino Virolaisen johdolla kauneimpia oumeroitaan kansanlauluohjelmistostaan, mm. eestiläisen kansanlaulun Saarnilehdossa. Seo jälkeen rouva Kauttu lausui mm. Aale Tynnin, Yrjö Oinosen ja Katri Valan runoja. Viehättävästä tanssiesityksestä vastasivat kerhon nuoret jäsenet Monica Kelo ja Pia Oinooen. Niin ikään kerhoo ouotimman polven edustaja Jorma Korkkinen lausui hauskasti Paloheimon runon Auttamaton Pekka. Tanhujoukkue esitti reippaita polskia, ja näytelmäesitystä odoteltaessa nautittiin kahvitarjoilusta ja kuultiin illan kuuluttajan Seppo Kekin lausuntaesitys.

Seppo Kekki kertoi, että ouotisotoimikunnalla oo itselläänkin näytelmä harjoitusvaiheessa, mutta vielä tällä kertaa turvauduttiin vierailijoiden esitykseen. Työväenopiston Näyttämö esitti Tšehovin pienen näytelmän "Yö ennen oikeudenkäyotiä", jonka tragikoomiset tyypit ja kirpeät tilaoteet saivat yleisöo lämpenemään. Näytelmän jälkeen tanhujoukkue esitti vielä erityisen vapautuneesti ja mukaansatempaavasti mm. Nuuskapolkan Toroll Svahnin hanurin säestämänä. Hanuri houkutteli pian yleisöokin lattialle, ja ilta jatkui yhtä viihtyisästi kuin oli alkanutkin.

Onnistuneen kevätjuhlan aikana kuultiin monen jo suunnittelevan kesäjuhliin osallistumista. Ruotsiin lähtijöille ja sikäläisille juhliin osallistuville voimmekin kertoa, että *Helsingin nuorten tanhujoukkue* esiintyy myös *Boråsissa*, ja sinne saapuu niin ikään koko *Inkeri-kuoro*. P. H.

INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTIÖ

Säätiö oo saanut mioisteriöltä luvan järjestää suurarpajaiset yhdessä Raittiusjärjestöjen Keskusliitoo ja Sosiaalityöotekijäin Liitoo kanssa. Näin ollen arpajaisten tuotto jaetaan kolmen kesken ja voittoprosentti määräytyy sen mukaan, kuinka paljoo kukin osapuoli on oma-aloitteisesti myynyt arpoja. Arpoja on yhteensä 300.000 kpl à 1,— per kappale. Myynti alkaa 16. 10. ja päättyy 31. 12. 1967.

Päävoittona on autoja ja 38 % bruttosummasta (300.000.—) varataan lain mukaan voittoja varten. Joka kuudes arpa voittaa. Myyntipalkkio on 15 % ja tämän lisäksi arvotaan myyjien kesken runsaasti palkintoja. Kannattaa jo tämänkin vuoksi liittyä asianieheksi.

Jos me jokainen otamme tämän myyntiasian omaksi asiaksemme voi lopputulos ratkaisevasti vaikuttaa kodin ja historian nopeaan saamiseen.

Nyt on edessämme jokaiseen vetoava suurtyö. Työ palkitaan, mutta työ velvoittaa myös jokaista asemaansa katsomatta. Tämä on yhteinen työmme. Edessämme on sellainen suurrynnistys, jota emme ennen ole kokeneet.

Arpajaiset hoitaa Suurarpa Oy ja on arpojen nimi SINI-arpajaiset. Tämä lähinnä juhlavuoden takia. Säätiöllä ei ole lainkaan riskin vaaraa, sillä mahdollisesta tappiosta tai epäonnistumisesta vastaa Suurarpa Oy, mutta tottakai me viemme yrityksemme onnelliseen päätökseen ja jokaisesta meistä riippuu kuinka suuri on voitto-osuutemme.

Jos kaikki menee suunnitelmien mukaan, voi voitiomme pyöriä kymmenissä tuhansissa markoissa.

Lähemmin seuraavassa numerossa.

Helsingin paikallisosasto

Huhtikuun tilaisuus pidettiin sunouotaioa 23 p:oä Stadiooin luentosalissa klo 14. Kaunis aurinkoinen kevätsää oli saanut ihmiset liikkeelle. Niinpä luentosali täyttyikin melkein viimeistä sijaa myöten. Tilaisuuden aloitti Inkeri-kuoro, joka lauloi op. Eino Virolaisen johdolla koraalin "Oi riemu kun saa tulla". Tällä kertaa tilaisuuden puhujaksi oli lupautunut inkeriläisten hyvä ystävä, Munkkiniemen kirkkoherra Erkki Arhinmäki. Kirkkoherran puheen jälkeen laulettiin virsi 325 op. E. Virolaisen säestyksellä. Tämän jälkeen saimme kuulla kaunista runonlausuntaa, jota esitti meille rouva Kauttu. Lausujatar oli valinnut seuraavat runot: J. Siljo "Ja konsa lähden", jonka jälkeen seurasi kolme V. A. Koskenniemen runoa: "Lähdettyäs," "Erakkomaja," ja "En tahdo tietää",, E. Vuorela: "Keväántulo". Yhteislauluna lauloimme "Minne käy tuulen ilmassa tie".

Tapamme mukaan väliajalla emäntämme tarjosivat meille kahvit hyviin piirakoin kanss," josta emännille kiitokset. Väliajan jälkeen ohjelmamme jatkui. Inkeri-kuoro lauloi F. Schubertin "Sunnuntain". Juhlaamme oli saapunut toinenkin hyvä inkeriläisten ystävä, laamanni H. Brotherus. Hän kertoi mielenkiintoisista asioista — inkeriläisten oloista Saksassa vv. 1942—44. Vielä lauloimme "Nouse Inkeri," ja näin arvokkaasti ja kauniisti tilaisuutemme päättyikin. Säestyksistä huolehti op. E. Virolainen.

K. S.

VIERAALLA MAALLA

Vieraall' maalla manna pienkin, suloisin on äidin kieli.
Vieraall' maalla lasseimaton, suomenkieli katkeamaton.
Voima veressämme elää, äidistä oli äly heränt',
ei kieltä suloisempaa elä.

Pöyhin koko kielitieteen, kaikki oli samaa mieltä,
ei kauneimpaa oo äidinkieltä.
Valo vaipu, taikka loisti, äiti kasvavaista hoiti.
Sellaistahan selväst' kiitän, enhän kylvänt' enkä niittänt,'
elon nousu aina riitti.

Vieraall' maallakin viulut soivat, säveleissä säihkyy voima.
Sisu Suomen vainionna, maalla vieraallakin voiman,
totuuden valo tunnossa elämää ain kantaa.
Sehän siunaavan myös sadon synnyinmaalle antaa.

LEVITÄ OMAA LEHTEÄ!

INKERILÄISTEN VIESTI ON YHDYSSITEENÄ SUOMESSA JA RUOTSISSA ASUVIEN ENT. INKERINSUOMALAISTEN VÄLILLÄ. LEHTEMME KOETTAA KERTOA MYÖS MUISSA MAISSA OLEVIEN INKERILÄISTEN JA HEIDÄN JÄLKELÄISTENSÄ ELÄMÄSTÄ.
NÄYTÄ LEHTEÄMME TUTTAVILLESI! PYYDÄ HEITÄ TILAAJIKSI! HANKI JOKIN UUSI TILAUS TAI MAKSULLINEN ILMOITUS! MUISTA MYÖS KIRJOITUKSILLASI OMAA HEIMOLEHTEÄ!

Helsinki 1967 Kirjapaino MULTOR

inkeriläisten viesti

heinä-elokuu 1967

numero 7-8

INKERILÄISTEN VIESTI

TOIMITUS: Korkeevuorenkatu 10 A 18 Helelnki 12.
Päätolmltteje:
Mettl Vlronmäkl, puh. 631 285.
Tolmltueelhteeri:
Plrkko Huurto, puh. 783 660
Kettutle 4 B Helelnkl 80.

KONTTORI: Aurorenketu 7 A 1, Heleinkl 10.
Poetlellrto n:o 30 636.

TILAUSHINTA: mk 6:— vek. eekä kotl- että ulkomellle.

ILMOITUSHINNAT: 1/1 elvu mk t50:—
1/2 „ „ 80:—
1/4 „ „ 50:—

Ilmoltueeelolete eovltteve tolmltusslhteerln keneee. Tlleueeelet je oeolteenmuutokeet holtae konttorl.

Lehtl llmeetyy kerran kuukeudeeee.

Kuetenteje je julkelelje:
INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

Kansikuvassa

Helsingin Johanneksen kirkko, jossa pidettin inkeriläisten kesäjuhlien juhlajumalanpalvelus sunnuntaine 9.7. 1967 klo 10. Jumalanpalveluksessa saarnasi Helsingin hiippakunnan piispa Aerre Lauha, liturgeina olivet rov. Metti Vironmäki ja past. Senteri Kemppi. — Johenneksen kirkko, joka on rakennettu 75 v. sitten ruotsalaisen arkkitehdin E. E. Melanderio laatimien piirustusten mukaan, oo uusgoottilaistyylinen temppeli. Pääovella siihen liittyy kaksi noin 74 metrin korkuiste tornie. Alttariteulu "Teivaallinen näky" on Eero Järnefeltin maalaama. Urut on v. 1891 valmistanut saksalainen Walckerin urkutehdas, joka on ne v. 1956 uusinut 74 äänikertaa käsittäviksi. Kirkkoon mahtuu istumaan 2600 henkeä. Kesäjuhlassa oli n. t000 henkeä.

Toimitukseen

tulee ellloln tällöln puhellneolttoje, jotke koekevet lehden tlleukele. Tolmlttajlete on tletystl heueke joekue terlnolde lukljekunnen kensse lehteä koekevleta eeloleta, mutte tlleuksle koekevet tleduetelut ym. pyytälelmme kultenkln oeolttemeen lehtemme konttorlln Aurorankatu 7 A t Helelnkl t0. Iltelein vol myöe eolttee rve Allenmeelle puh. 478 254. Konttorlnholteje on tevettevleee Aurorenketu 7:eeä veln keeklvllkkolejn klo t7—t9.

Tlleuemekeut vol euorlttee kätevlmmln poetlsllrtotllllle n:o 30636.

Lehtemme tämä numero on vllvästynyt klrjepelnon kesälomlen takle eeuraeve numero llmestyy veeta eyyekuueee. Sllnä kerromme Ruotalsse eekä Suomeeea vletetylstä keeäjuhllstamme. tos telllä on multakln lukljolta kllnnoetavle juhla- tal metkekokemukele, klrjolttakse nllstä je lähettäkää klrjoltuksenne tolmltukselle elokuun 25. pälvään mennessä.

Sltä ennen hyvää kesälomee!

Mitä inkeriläinen toivoo Inkeri-kodilta?

Toivoisinpa saavani silloin tällöin Helsingissä käydessäni piipahtaa oikein ikiomassa Inkeri-kodissa. Ja, jos mahdollista, ensiksi toivoisin, että Inkeri-koti saataisiin mahdollisimman keskeiselle ja edustavalle paikalle pääkaupunkia. Toivoisin, että Inkeri-kodista huokuisi jo kauas ulkoakinpäin jotakin monumentaalista, hetkkää, lämmintä, valoisaa, ainutlaatuista, kadotettua Inkeriä.

Sitten, kun sisälle astuisin, tahtoisin, että minua vastaan ikään kun tulvahtaisi kodin lämpöä, äidin rakkautta, isän viisautta, veljen vikkelyyttä, siskon sitkutusta, mummon armautta, äijän harmautta.

Toivoisinpa, että tuntisin jo kauas sietamissani inkeriläiskodin puhtautta ja lauantailämpimäisten tuoksua, vehnäsen, rahkapiirakan, kartolkakkaran, rukihisen leivän, kualin, tuarin, kauraküsselinkin maun suussa sulavana kielelläni.

Vielä toivoisin, että johonkin nurkkaan laitettaisiin vaikka yksi krovatti, johon saisi väsynyt matkalainen jäsenensä oikaista. Sulkea silmänsä ja antaa muistojensa sinisten lintujen lentää kauas oikeaan kadotettuun Inkeriin. Siinä levätessäni tahtoisin kuulla kotikuusteni huminaa, kirkonkellojen mahtavaa kumahtelua, tuomien tuoksua, valkokylkisten koivujen vienoa kahinaa. Tahtoisin kuulla ja nähdä joka solullani, aistia joka aistillani.

Ja jos jotakin en muistaisi, tahtoisinpa juosta kädenkäänteessä noutamaan sen hyllyltä arkistosta, jossa kaikki olisi oikeassa järjestyksessä aakkosista lähtien. Näillä hyllyillä toivoisin olevan kaiken talletettuna elävästi, hauskannäköisesti, kuin elämä itse. Toivoisinpa, että koko arvokas arkistokokoelma ikään kuin huutaisi vastaan: Ei ketään, eikä mitään ole unohdettu! Tovoisinpa, että lapsenlapsenlapsenikin löytäisi minut täältä sitten, kun minua ei enää ole ja kadotettu Inkeri on jäänyt jo muilta unhoIaan.

Mutta nyt, kun vielä elän, toivon, että saan tulla usein Inkeri-kotiin. Toivon, että tapaan siellä tutun ja tuntemattoman heimosisaren ja -veljen atjessa ja juhlassa, työssä ja touhussa, kokoamassa muistojen kultajyviä yhteiseen kuihtumattomaan vilja-aittaan, rakkaaseen Inkerikotin. Siellä toivon myös usein helähtävän meidän ikioman rakkaan laulumme:

Nouse Inkeri ja herää työhön,
aamun koi jo sulle heijastaa.
Valoa jo elämäsi yöhön
leviää, oi armas synnyinmaa.
Nouse Inkeri, jo loppuu yö,
nouse, nouse, sun hetkes lyö!

Kaiken kukkuraksi toivon, että saamme niin paljon rahaa, että kaikki nämä unelmat toteutuvat ja saamme sen kaivatun ikioman Inkeri-kodin.

ELLA OJALA

R A U H A   T E I L L E

Jeesus tuli ja seisoi heidän keskellään ja sanoi heille: Rauha teille! (Joh. 20:19)

Näin tervehti Jeesus turvattomantuntoisia ja pelkääviä opetuslapsiaan, jotka olivat menettäneet kaikeo rohkeutensa, jota he siihen asti olivat tunteneet seuratessaan Mestaria. Jeesus tahtoi rohkaista heitä tervehdyksellään ja antaa heille matkaevääksi rauhan oühn moniin taisteluihin, joita hän tiesi heidän eteensä tulevan. Heidän tuli jaksaa tehdä väsymättä matkaa läpi maailman rauhattomuuden, julistaen hmislapsille sitä ylösnousemuksen evankeliumia, jonka hän itse oli säätänyt. Voimme kuvitella, miltä opetuslapsista tuntui elämä ennen Jeesuksen ilmestymistä. Se ei ollut rauhallista. He olivat aivan kuin kyyristyneet pilosn maailman vihalta ja vainolta — niin kuin karitsa, joka etsi suojaa kylmää, rankkasadetta ja petoja vastaan, varjeltuakseen hengissä. Kaiken tämän orpouden ja pelon ollessa pahimmillaan, kun ei mitään pelastumisen mahdollisuuksia näyttänyt olevan, Jeesus ilmestyi heille. Pelon ja odotuksen vallassa he tunnustelivat: "Oliko se hän? Mutta saattoiko se olla mahdollista?"

Silloin kuului tuttu ääni: "Rauha teille!" Me arvaamme, miltä tällainen ihana tervehdys tuntui kärsivästä sydämestä.

Rakkaat matkaystävät! Onko meillä ollut vaikeita aikoja? On ollut. Kun aloimme matkan elämän tiellä, jäivät meille hyvin läheisiksi matkakumppaneiksi maailma ja oma liha. Niiden kanssa matkaa tehdessämme emme ole niin onnistuneet, ettei toinen tahi toinen niistä olisi meistä saanut seuraa. Maailma on tarjonnut tavaroitaan, luvallisia ja luvattomia, joihin olemme mielistyneet. Oma liha, vanha ihmisemme, taasen on käynyt monesti viisaaksi ja ymmärtäväiseksi. "Minähän se tässä olen asoita johtanut" — se on sanonut, ja niin olen elämässä onnistunut. Naapurit ovat alkaneet näyttää kovin kehnoilta. Eivät he saa mitään aikaan. Kaikista tässä on kohta vain pelkkää vastusta! Uskonveljetkin ovat alkaneet tuntua vähäarvoisilta. Heidän hengellinen elämänsäkin on kysymyksenalaista. Niin on veljeä tavatessa tervehdyskin ainoastaan suhahtanut huulilta tai se on kuitattu vain päännyökäyksellä. Näin kulkiessamme Jumalan on täytynyt ottaa vitsa käteensä ja kurittaa meitä. Herra ou lyöuyt rakkauden vitsoilla, herättääkseen meidät siitä uneliaisuudesta, johou maailman meno kaikkine viehätyksineen on tahtonut meidät uuvuttaa.

Rakkaat ystävät! Olemme uäin joutuneet tutkimaau sydäntämme ja käyueet rauhattomiksi. Eletty elämä ou koonnut sydämen astiaan kaikenlaista, mikä himmentää sitä lahjaa, jonka saimme uudestisyntymisessä. Siellä ou ahneuden himoja, tämän maailman murheita, vihaa, kateutta, tyytymättömyyttä, pahoja ajatuksia naapureista ja veljistä. Kaikeu tämäu tähden rinnastamme pääsee parahdus: "Rakas Isä, anna miuulle voimaa! Minä hukuu." Hädässään Jumalan lapsi tahtoisi juosta ikään kuin piiloon tuskallisten asioiden takia. Kunnollisena ihmisenä ja kauan Herraa seuranneena oo niin vaikea tunnustaa tuollaista ahdistusta kenellekään.

Rakas matkaystävä! Mistä löysimme rauhan matkan alussa? Omasta sielustamme, maailmasta vaiko lihamme himoista?

Me muistamme ensimmäisen matkamme armoalttarille, josta kaikui lapsen uupuneelle sielullemme ihana: "Älä pelkää! Sinun syntisi annetaan anteeksi."

Näissä sanoissa Herra Jeesus astui silloin sydämeemme tuoden sinne ylösnousemuksen suloisen tervehdyksen: Rauha olkoon teille! Käykäämme nytkin vaivojen ja ahdistusten keskeltä uskalluksella saman alttarin luo. Viekäämme sydämemme lähelle sen alttarin liekkiä, että kaikki maailman ja oman lihamme pyyteet armon tuli polttaa kokonaan.

Pyytäkäämme saada kuulla edelleenkin sitä evankeliumia, jonka voimasta sielu puhdistuu. Silloin me huomaamme yhdessä entisten opetuslasten kanssa, kuinka turha on pelkomme. Vaivoista vapaaksi päästetty sielu virittää kiitoslaulun iankaikkiselle Lunastajalleeen. Se pääsee tuntemaan läheisesti taas Jeesuksen läsnäolon, että unohtuu kaikki se, mikä on katoavaa. Näin on Jumalan lapsen hyvä tehdä matkaa, riehukoon maailma miten synkkänä hyvänsä. Mikään ei kykene häiritsemään sitä rauhaa, jonka Herra Jeesus on antanut sydämillemme.

Martti Kähäri

Seurekuntlen tervehdys:

Allamelnitut Suomen ov.lut. eeurakunnet tervehtivät Inkerıläleeyntylelä jäeenläân je kelkkle lehtemme lukijolte:

Hyvinkään eeurekunte	Turun eeurakunnet
Hämeenlinnen eeurekunte	Lehden eeurakunnet
Korken eeurekunnet	Oulun eeurekunnet

Veeeen euomal. eeurakunta

RUKOUS

Tuomas Hirvonen

Oi Herra auta,
armosi kautta .
Luonani ollos
mun turvanani.
Maailma pauhaa,
mull' ei suo rauhaa.
Allös mua hyljää vaan
Jumalani.

Mieleni murtuu,
jalkani horjuu,
jos minut hyljäät
vaan yksinäni.
Auttaa ei mua,
voi paitsi sua,
ällös mua hyljää vaan
Jumalani.

Sinuhun luotan,
Sinua huudan,
avuksi riennä
mull' tuskissani.
Jeesus, äl' jätä,
kun mull' on hätä,
ällös mua hyljää vaan
Jumalani.

Yllä olevan "RUKOUKSEN" sanat ja sevelmän on kirjoittanut opettaja Tuomas Hirvonen, joka aikoinaan toimi opettajana Tuutarin seurakunnassa Inkerissä. Lehtemme ystävä Aatami Vainikka Gävlestä mainitsee kirjeessään: "Tuomas Hirvosen ikää en tiedä, mutta hän oli melko paljon vanhempi E. Sunia. Tuomas Hirvonen kuoli n. v. 1930 eli aikaisemmin kuin Suni. Hän kävi luonani sairaana ollessaan ja hänellä oli mukanaan "Rukouksen" sanat ja tekemänsä sävelmä."

Kuivaisiin kunnan Lieskulan kylä

n. vuosina 1900-1916

Lehtemme lukijoille tuttu "heimopäällikkömme" Jukka T i r r a n e n Helsingistä on kiinnittänyt Inkeriläisten Yhdistyksen työvaliokunnan huomiota kyläkertomusten saamiseen ent. Inkerinmaan kylistä. Asia on ollut esillä työvaliokunnan kokouksessa ja saanut yksimielisen, lämpimän kannatuksen. Näytteeksi siitä, miten itsekukin voi omaa kotikyläänsä muistella ja kuvailla, on alla olevan kapteeni Tirrasen laatima kertomus Kuivaisiin kunnan Lieskulan kylästä noin vuosina 1900—1916. Laatikaa oheisen mallin mukaan mahdollisimman monista kylistä kertomuksia ja lähettäkää lehtemme toimitukselle. Inkerin historian kannalta kirjoituksenne ovat sanomattoman arvokkaita.

LIESKULAN KYLÄ sijaitsee Vartinmäki—Harpalan valtatien varteen 13—15 km Vartinmäestä pohjniseen. Kylässä ei ollut yhtään inkerikkotaloa. Kylässä suoritettiin juuri ennen 1914 alkanutta sotaa ns. Stolypinin lain pohjalla maanjako, joten asukkailla oli täydellinen omistusoikeus maahansa (tilaansa). Maaorjuuden lakkauttamisen jälkeen kaikille perheen miespuolisille jäsenille kunnalle kuuluva dusha maata oli Kuivaisien kunnan alueella 4,5 desjatinaa (desj.=1,09 ha). Kylän asukkaat perustivat 1910 -luvulla osuuskunnan ja ostivat sille n. 200 ha maata, jota käytettiin laidunmaana (Revonpesät ja siitä Kiiskilään päin.) Kylä kuului maaorjuuden aikana Nesevitsan (Knjäzevitsh) hovin alaisuuteen. Myöhemmin tilan omistivat Lashkarevan neitsyet ja hedän jälkeensä kapteeni Danilov. Nesevitsan hovi oli maaorjuuden aikana tunnettu omistajiensa humaanisesta ja leppoisasta suhtautumisesta alaisiinsa, joten nuoret tytöt koko Lempaalan alueella olivat erittäin tyytyväisiä, jos pääsivät naimisiin Nesevitsan "valtaan".

Lieskulan maat alkoivat pohjnisesta Summas (Summos) mäestä. Mäellä, tien länsipuolella oli vielä jätteitä talon (Summanen) peruskivistä. Talon kohtalosta ei ollut mitään tarinaa paikkakunnalla.

Talot pohjnisesta alkaen tien itäpuolella: MATTILA, taloa asuivat Matti Simonpoika T i r r a s e n ja Susanna n.s. Pusan poika Matti, vaimonsa Katri Mikontytär Tirranen (Kiiskilän Tirrasia) ja heidän lapsensa: Juho, Nikolai sekä Matti Tirrasen toisesta avioliitosta syntyneet: Tahvo ja Maikki; Matin ja Susannan pojan Mikon (kuollut 1890) ja hänen vaimonsa Aunen (n.s. Stenar, Lempaala) lapset: Simo, vaimonsa Liisa n.s. Sovn, Mari (naimisiin Pieneen Kiiskilään Tatu Tirraselle), Anni (naimisiin Harakkalan Aapron (Paussu) kanssa Osselkiin), Matti (naimisissa Harakkalan Katin kanssa ja Mikko (asui myöhemmin Helsingissä, naimisissa Armi Hämäläisen kanssa). Noin 1905 Matti Matinpoika osti professori Veljaminovilta Anjalan tilan maasta n. 120 ha käsittävän metsäalan, jota aloitti raivata ja jolle rakennutti talon ulkorakennuksineen. Mattila jäi Aune Tirraselle ja hänen lapsilleen. Tilasta jäi Matti Matinpojalle kuitenkin 2 desjatinaa, että hänen talonpojannikeutensa kunnassa säilyisivät. Uuden tilan nimeksi tuli K n r p e l a.

LUIKKALA, taloa asuivat Pentikäiset: Matti Taaveinpojan leski tyttäriensä Marin (meni naimisiin Ylijälän Aapron kanssa) ja Aunen (naimisissa Sepän Mikkelin kanssa) ja Mikko Taavetinpoika (sanottiin Luikan Mikko tai Luikkalan Mikkeli) vaimonsa Varpun (Seppälän Varpu, Aapron tytär). Mikko oli vähäpuheinen, etenkin jos oli viinaa nauttinut, silloin vain hymyili. Pietarin matkareissuillaan ei koskaan viinaksissa ollessaan maksanut kaupoissa ostoksiaan, vaan vasta seuraavalla matkalla. Vai kylläkin näyttää kaupassa kukkaroaan, mutta ei avannut. Mikon leski Varpu (Valpuri — Vatpuli — Varpu) meni myöhemmin naimisiin Teppo Pellisen kanssa, joka oli välillä hihhulisaarnaaja ja tasapainoinen mies, kotoisin Oinaalasta. Kolmas velisarjasta oli opettaja Juho Pentikäinen, joka muutettuaan takaisin kotipaikkakunnalleen asui vähän aikaa tilalla, osti koh-ta Perriin kolkalta pienen yksityistilan, johon asettui perheineen asumaan. Juhon oli vaikea saada kotiseurakunnastaan opettajan tointa, sillä venäläisyyden kiihkon alettua v. 1899 ei Pietarin piirin (Ujezdin) alueelle otettu Kolppanan seminaarista valmistuneita opettajia. Myöhemmin Juho Kokkonen pääsi Rokasaarelle, syntymäkyläänsä, mikä oli poikkeus tavasta.

SIMOSETÄLÄ, tilaa asui Simo Matinpoika Tirranen vaimonsa Varvun kanssa. Nenimäisiin Setgein Jussi meni naimisiin heidän tyttärensä Marin kanssa ja tuli taloon kotivävyksi. Hänen ansiostaan talon vauraus kohosi hyvin merkittävästi (Sunmessa Jussi otti myöhemmin sukunimekseen Siimes).

HAMUNEN, talossa asui Paavo Paavonpoika Suutarinen vaimonsa Eevan n.s. Stenarin kans-

sa. Paavoo äiti Liisa oli Kiiskilän Tirrasia ja asui myös talossa.

YRJÄLÄ, taloa asui Taneli Aaproopoika Halonen, vaimonsa ja poikaosa Aaproo ja tämän vaimon Mario o.s. Peotikäisen kanssa. Aapro tuli 1919 Suomeeo ja oo kuollut täällä.

SOTSHKOLA, nimi johtuu siitä, että sen asukas Teppo Ilalooeo toimi sotshkooa (sotskij), kyläkunnan ploiisina. Hänen vaimonsa oli tunnettu 'niukkulangantekijänä", parantaeo niukahtuneita jäseniä oiukkuulangalla. Yksi heidän tyttäristään meni naimisiin "ruuouopojao" Mikoo kaossa. Mikko oli alussa maitoreokinä, erittäio tarmokas mies. Heille eroiettiin tilasta pieni palsta, jolle rakennuttivat siisiin talon. Mikko tuli Suomeen 1919.

SAPOSNIEKKALA, ruuouopoika, suutari, myöhemmin hevosparisoiekka Nikifor Maksimitsh Ruussa -nimisen vaimoosa kanssa asui Danilovin hovin maasta Revonpesien laidasta vuokratulla penellä tontilla. Myöhemmin Nikifora osti eräältä Vennäinkyläläiseltä (kylän vanha nimi oli Pitkätohal, virallinen venäläinen nimi Jekaternovka) maapalslan, jonka Pusan Matti Lehtoin kylältä kävi mittaamassa ja erottamassa, mutta ei ehtinyt sinne rakennuttaa taloa ennen vallankumousta. Nikifora oli "vennäinuskovainen" niin kuin muutkin "ruunuulapset".

Kirjoituskilpailu on ratkaistu

Kirjoituskilpailuumma aihaaata "Mitä inkaritäinen toivoo inkari-kodilta?" oaallitatui 11 kirjoittaaa. Pitkän harkinnan jälkaan päätettiin kilpailun pääpalkinto antaa nimimarkilla "ilona ilkikurinan", jonka kirjoitus oli kilpailun tannokkain. Voittajan pahin kilpailija oli nimim. "Äyrämöinan", jonka kirjoitus alaättää anitan aivan käytännöllialä ehdotukaia inkari-kodin auunnittalamiaakai ja atsuetamiaakai. Tämä "Äyrämötaan" inkari-koti -ahdotelma julkaiataan myöhammin tahdaaaämma. Palkkioksi annamma hänalla inkarilälaten Viaatin seuraavan vuoatkarran ilmaiaakai.

Voittajan kirjoitus julkaiataan inkarilälatan Viestin jäseä numaroaaa.

Onnittalamma Ruotsin matkan voittajaa Ella Ojalaa. Palkinnon noatotavaata ilmoitetaan poatitse

Kiitämma kaikkia kilpailuun osallitatunaila. Ottelta kirjoitukaiata julkaletaan myöhemmin.

Inkerilälaten yhdlatya ry:n
TYÖVALIOKUNTA

Marsalkka Mannerheim kansan muistissa ja perinteessä

Marsalkka Maooerheimin syntymästä tuli 4. 6. 1967 kuluneeksi sata vuotta. Hänestä kirjoitettu kirjallisuus oo jo oykyisio harvinaisen laaja, mutta varsio runsasta oo myöskin edelleen kansan keskuudessa elävä Marsalkkaao liittyvä muistitieto ja perinne, jota ei ole painettu eikä talletettu.

Tämän 100-vuotispäivän yhteydessä Kansanrunousarkisto vetoaa kaikkiin kansalaispiireihin — ikään, sukupuoleen tai ammattiin katsomatta — ja kehottaa panemaan muistiin Marsalkkaan liittyvät

— omakohtaiset kokemukset ja

— kuullut kaskut, tarinat, laulut, sananparret ym.

Vastauksenne ovat luottamuksellisia ja kertynyt materiaali säilytetään arkistossa vain tutkijoiden käytettävissä. Vastauksen alkuun merkitkää oma sekä mahdollisten tiedonantajienne nimi, ammatti, syntymävuosi ja -paikka. Lähettäkää muistiinpanonne maksutta alla mainitulla osoitteella ja merkitkää kuoren vasempaan alanurkkaan: *Vapaakirje, tieteellisiä tiedonantoja* sekä *oma nimenne, ammattinne ja osoitteenne.*

Vastaajat saavat kirjapalkintoja ja lisäksi parhaista kokoelmista myönnetään erikoispalkintoja.

Suomalaisen Tiedeakatemian
Keräilytoimisto
Postilokero 17259, Helsinki 17.

Helsingin kesäjuhliin osallistuneet

voivat auttaa Inkeriä koskevaa tutkimusta täyttämällä huolellisesti kyselykaavakkeet, joita jaettiin juhlien ensimmäisenä päivänä. Jos kaavakkeet jostain syystä jäivät juhlien aikana palauttamatta, lähettäkää ne osoitteella: *Hum.kand. Irma Savolainen, Koskelankatu 4, Mänttä.*

Tutkimus koskee *Inkerin savakkojen häätapojen muutoksia ja niiden syitä 1900 -luvulla.* Kehotamme savakkojen häätapojen tuntijoita tarjoamaan apuaan kaikin tavoin.

KYLÄN

KUULUMISSI

— No kyl sia sit uot aika könttу, sano Priukal Anni Antilissaa rıpustaissa turkkiaan naulaa kylält tultua. — Sinnu sit ai aua mihinkä...

— No mis sitä nyt sit ois pitänt olla, muris Antti sohvan nurkast ruutuha tiilittäissä.

— A siai mis toisatki hyvät ihmisat olliit. — Eskilstunaa taivjuhiil.

— Mahtoks siai mittää markiilistä olla, sammaa...

— Siul ai sit uo mikkä muu markiilistä ko tuo sohvan nurkka ja aan vaatapiätä olava TV-n ruutu. Miun pitää halttää aan aisaää tuo utjukka, jot ois itsailäiski halpomp. Saiat niäts oika taitan musta panna, aikä tarvitaia puolväkialn allmiläis piiluuliaa pittää.

Antti raviat itaiä ja oikia ionkkajaa hiaroin iönkkya napaauttamaa ruvvun aammukal. — Eukko näkky olavan joataln ayat pahai piäl, tuum hiä.

Ruokapöyvää iij Anni jo paremmai tuulai ja iatai aakilatunan kuulumiaal, väiittämättä kuuntaiko Antti tai ai. Mut Antti kuuntai, ja karkia jonkun hymäykaanki välil piatää. — Piirakkoi olj aiaiki, vaik ai na juat kiipaiileet ninku Gävieiäiaat. Hyvvi olliit. Sain Mariit maiataa ko olj tuont tuomoaikski. Nii ja kahan papin voimai olj tumaianpaivaluski piatty. Sa pitamp ja painavamp olj pyaytait aittaril ja aa kavyamp olj kiivant auamatuolil. ta yhtaiavoimin olit aajat iopetaiiaat, ko niäts koimatta pöytää olj ahtooliiakanaaaki olt. — Ja uattaiahai Naiaihmina olj iaaattu kiiahtil karräämää Ja tiä ko olj kiapautait puaainaaaa pankiat toiaaa, ni monat kuulama ollit vaimiikaotatut vaak-kolikot äkkijää ayainaat takaiain taakulhilaa ja ataineat aaiila aorrempi rahhoi. Nii, ja aan naiakarräjän kolahtipuaai oi kuulama tuitki puoiaka täytaa ko aan toiaan — miaakarräjän puaai olj jäännyt vua puoiaka tyhjäka.

— Ja iauvantainki aiiia olliit hauakaat iltaa viattänaat, jatkoi Anni hiukan hankaa vaatyvää. — Enaikaki aan takka ko puhheet olliit iyhvi ja muu ohjaima pitkä. Sa Kikkarin Kakki, katä kaik Väinö Piatarika kutauut, olj vua pitampää paukutait, mut aitä miaathän kuuntaloo kuulemaat iähattyväki. Vimmatui voimai, kulakkoja pujan, olj hiä purkaat auuataa kaikaniaiail aajoi. Viaati olj viahätai tiiiamaa, ja kiruttamma aiiha pyvait, jot paiatil aiin ola paljo ja monaniaiai. Ja ait aa olj puahkuroint jot profeaaoorit ja tohtorit ovat aikanaat inkariiäiaiin hiatorija kiruttamma, ja mikäiia aäätiö, oika aiivakäa, pitäa järjaatyy. — Nii, ja inkariiäiaiiia kottii tuumitaa rakantammaa käyvvä. — Na rakannattako vua, huokaia Anni väiil. — Koha aiin vua ai koihooai tuiia tai toiata Buriaaii — ai ko Baabail tarkoitan — ni aanko vua. — ta ait aiai olj jokku nuorpoik kauniiat kannaita aoitait, niin jot kuvajat olliit häntä kuuvvaiiiaat iaat ja takkaa, — ja näytöakappaiaan olliit näytaiiaat. — ja Maiandar olj maiont vaatroaaiiaiain iaa iavai ja auan hait hyvin iauiamaa. — ja runoiol olj iauauttu, aakä kyaymykail vaataamaa iavai kiipaa olliit käynaat — oikaa jännää kuulama olj oiiut. Nii ja Korpaiaiaan Sulo olj majän muurtaai pakinoint. Eikaa kuulama iauiantki mitäiia aaiiaata — ij-e, ij-e, ij-e-e, — ankiannin muurtaai aan, kiaitoitona ko on. Ja kanaa olj niin naurant jot, jot... Maarkii aano jot hänai nytki viai vataanpohjaa koakoo.

Täa vaihaaa Anni vähäkaaikaa mykiaty ja hänan aiimäääa miatiia ayyat muuttuit ainipunaaaka aakä kohtaiaiaan aorjat kaavot, vaik oljki jo naijiakymmania, vetäytyit vähä vinnoo ja jatko ait tuaa iuatimiataa aaiiaaaa aävvyy jot Antiat tuntu aa kärmaan aihinäit.

— Sinnu ai ait aua mihkää mia aaia vähän ayväntä viiioittaa. Kököta aiun kanaaia koton ko kakko... Enajuhiiha tarin aiut hiukaiat paräaaäin, joa niitä aiui viai aiiioin aattuu oiamaa jäiai, ja joa ai nii taaain mukahain nuoiat auuriat korviataia.

— No kukaha aitä tiaa jot aiai aaiiaaat kakkarit tuiioot, kona aakiatunaiaiaatkaa aivät kiruttannaat aajaat ko viia puoitarivvii, yrittäi Antti puoiuataiia. — Mutta kyi täa viai juhiimaa karittää...

Kehtolauluja

Mie se laulan lapselleni,
lirittelen linnulleni,
laulan, laulan pitkän virren,
pitemmän ko seinäbirren,
ai, ai, pai, pai, ai ai pai paai.

Tule uni uunin päältä,
unen poika porstuvasta,
tuopas unta tullessasi,
punasessa pussissasi,
ai, ai, pai, pai, ai ai pai paai.

Nuku nuku nurmilintu
väsy, väsy västäräkki,
laita pellolle pesäsi,
marjan varsibin majasi,
ai, ai, pai, pai, ai ai pai paai.

Tiirin liirin linnunpoika,
missäs siul' on pesä?
Leppäkannon kainalossa
on ollut joka kesä,
ai, ai, pai, pai, ai ai pai paai.

Makkaa pois ko marjat kypsyy,
sitten nouset noppimahan
juokset pellon pientareelta,
punaposkii poimimahan,
ai, ai, pai, pai, ai ai pai paai.

Mie se laulan lapselleni,
punaposki pajalleni,
poika miule marjan tuopi,
minja saunan lämmittävi,
ai, ai, pai, pai, ai ai pai paai.

Sannoo: Mää anoppi saunaa
vastat on vanhassa luhissa,
vesi kaivossa syvässä,
kappa kaivon kannen päällä,
ai, ai, pai, pai, ai ai pai paai.

Muistellut L.K.

— Keritää je keritää, keekeytti Anni jämäköiteilen. — Sie et kerkii muvuelle ko eyömää ja jäämää, je viholeeee läimäytti Antin leutaeelle eellaleen porteun rietsinputroo jot eiint ole riittän: keheke päiväke pienelle perreelle.

Tämän jäikee Antti keteo oleven eejet eiin pisteee mie eenotae jot puhuminen on hopjee mut veitoieminen kuitee, je eentekke hiijee tuhisseen pistei putroo poekehee. Je eyötyää, eilitailen toieei kiäjei vetsejee je toieei kipjää donkkojae, ketsei mukavempee peikkae peien peinemista vert. Anni, hänen tuumenee erveten, ei jaksan olie eenometta loppueennoi eeleet, je eeilalsei eläiinheiiäi myrkyliieyienketseieei eävyi väkinäieeet puoihymyiiien nevvo: — No käy nyt lojumee eiiie toeeiie lonkeiieie, mikä on viei terve, jot eekkii tulie eemeiieieeke kipjäke je hyikäjäist ramppeemest ko ee hevonekkii, miit muetaisinen iöi toieenki jelen veiveeeke, eeietekee sen rampuven, je minkän eit eiule möipujehutti. — Muietatsie?

Alle.

Juho Toikan muistolle

Juho Toikka, syotyoyt 10. 12. 1904 Iokerissä, kuoli 7. 3. 1967 Eestissä. Tunsin Juhoo jo poikavuosiltani, olimmehan samoja skuoritsalaisia ja naapurikyllöisiäkin. Mutta tunsin myös Juhoo kodin, ehkä paremminkin kuin hänen itsensä. Se oli Pusalan talo Autio-Tukenitsan kylässä Skuotitsan seurakunoassa. Se koti oli pieni ja vaatimaton mutta lämmin ja valoisa. Lämmöo ja valoisuuden siihen kotiin loivat sen kodin haltijat, isä ja äiti, jotka elivät uskossa Vapahtajaan. Heidän kodissaan oli Jumalan sana ahkerassa käytössä. Siitä he päivittäin ammensivat hengenraviotoosa ja se oli heidän elämänsä ohjenuorana kaikessa. Lapsensakin he tahtoivat jo varhaio juutruttaa Jumalan saoan tuntemiseen. Kuitenkin pojista vanhio, Juho, omaksui toisenlaisen elämänkatsomuksen, kuin mihin koti oli hänet kasvattanut.

Venäjän vallankumouksen mukanaan tuomat uudet ateistiset aatevirtaukset tempasivat uskovan kodin ouoren ja lahjakkaan pojan mukaansa. Näio uusia oppaita saatuaan loittoni ouori kodin piiristä ja vanhempien opetukset saivat lapsellisina satuina väistyä järjen tieltä. Hänestä kehittyi sen ajao eturivin miehiä, josta uskovat vanhemmat eivät suinkaan ylpeilleet, vaan murheen murtamina rukoilivat taivaan Isää pelastamaan eksyneen lapsensa.

Sitten tuli sota, joka pani sekaisin niin Juho Toikan kuin kaikkien muidenkin Inkerio kotien elämäo. Virkatehtäviensä vuoksi jo sodan alusta hän joutui erooo perheestään. Perhe joutui Suomeen ja häo itse, mooista epäonnistuneista yrityksistään huolimatta, ei päässyt perheensä yhteyteeo, vaan jäi saksalaisten piirittämään Leningradiin. Siellä hän joutui kokemaan niin paljoo, että hänen elämänsä suunta kokooaan muuttui. Siellä hän kaikkensa menettäneenä, kuoleman peloo ahdistamana joutui kohtaamaan sen Herran, jolle hän nuoruudessaan oli selkänsä kääntänyt.

Vuonna 1961 ensimmäisellä turistimatkallani Leningradiio tapasimme toisemme ja silloio hän kertoi, minkälaista oli elämä piiritetyssä kaupungissa, jossa nälkä oli kaikkein hirvittävin siviiliväestön kohdalla. Hän kertoi olleensa todistamasssa mooenlaisia kauheita tapahtumia, joita kuunnellessani en osannut muuta kuin toistella: "Kylläpä olet joutunut paljoo kukemaan!"

Hän vaikeni hetken ja tuona hetkenä havaitsin, että tuoo karun pinnan alla oli herkkä sielu, joka parhaillaan kävi taistelua. Ja niinpä hän kyynelten vierähtäessä poskipäillä melkein kuiskasi:

— Kuule, oiin paljoo siellä sain kokea, että opin jälleen rukoilemaao. Olin jo nälän oäännyttämä, etten ilman keppiä pystyssä pysynyt ja liikkumioenkin oli vain jonkinlaista laahustamista. En enää oikein tajunnut, oliko päivä vai yö, olinko unessa vai valveilla. Mutta säogyn vieressä olio polvillaoi kuo tajuihini tulin. Olio oähnyt, että alleni oli avautunut ammottava kuilu, jonka syvyyksistä tulen lieskat kohoilivat ja itse olin vähitellen luisumassa sen kitaan. Ei ollut mitään, mihio olisio tarttunut estääkseni vajoamistaoi, eikä ollut voimiakaan siihen. Mutta sitteo olin oäkevioäni yläpuolellani vaohempieni kasvot ja samalla muistio, että heitäo ovat opettaneet miouakio pikkupoikana Jumalaa rukoilemaan. Silloin en voiout enää mitään muuta kuin huutaa: Jumala armahda minua! Älä salli mioun hukkkua Kuule minua oman Poikasi veren tähden!

— Ja ihmeellistä! Kauhukuvat katosivat ja saooio selittämätöo rauha täytti mielen. Voimiakin tuntui palautuvan niin että jaksoin laahautua kadulle. Kadulle päästyäni havaitsin sen melko tyhjäksi ja hiljaiseksi, paitsi että yksi armeijan kuorma-auto jyrräsi ohitseni ja sitten pysähtyi. Kuljettaja aukaisi hytin oven ja huusi matalalla äänellä: "Oletko sinä Pusalan Junni?"

— Oleo, kuulio oman ääneni vastaavan. Tuo autookuljettaja osoittautui oman kylän pojaksi, Juho Tervoksi, ja hänen autonsa oli lastattu elintarvikkeilla. Häo auttoi miout autoonsa, vei miout pois siitä paikasta ja jätti minut erääseen rauhallisempaan paikkaan. Aotoi mioulle vielä vähäo leipää, jauhoja ja ryynejä ja oeuvoi minua varovasti niitä oauttimaan, etteo kuolisi. Tämä pelasti miout oälkäkuolemasta. Ja oyt minä uskoo, että tämän sotilaan kautta Jumala pelasti minut vielä tähäo armoo aikaao.

Koitti vihdoio päivä, jolloin sotakin päättyi, vaimo ja lapset palasivat Suomesta, mutta Juho ei heistä tietänyt mitään. Kului vielä mooia kärsimysten täyttämiä vuosia, ennen kuin hän löysi perheensä Sisä-Venäjältä. Vähitellen monien vaiheiden jälkeen elämä palautui rauhallisemmaksi ja perhe asettui Eestiin.

Noin vuosi sitten näki Jumala hyväksi ottaa häoet uudestaan kiinni. Nyt iski häneen sairaus, joka tutkimuksissa todettiin keuhkosyöväksi. Leoiogradin sairaalassa tehtiin leikkaus, jossa poistettiio toinen keuhko, mutta se ei enää auttanut. Mies alkoi kuihtua ja tuskat yltyivät, kunnes loppu tuli.

Juho Toikan Petroskoissa asuva sisko kirjoittaa. "Kun menin Junni-veikkoa sairaalasta päästyään ktasomaau, niiu eu voinut muuta kuin huudahtaa:

— Voi velikulia kuin siuust ou tullut pien!

— Pieneks olen tullut siskosein, mut synnit ou suurei, hän vastasi.

Katsellessaui häntä miuulle selvisi, että edessäni olevalla ei enää ole pitkälti tätä maista matkaa taivallettavana. Minun ou julistettava evaukeliumia hänelle. Niin sauoiu hänelle:

— Kyllä se ou totta. Suuri syutiuenhän sinä olet uiin kuin minäkiu ja me kaikkl. Jos taivaaseen pääsemisemme osaksikin tüppuisi meidän ansioslamme, uüu iankaikkiueu kadotus olisi meidän osanamme. Mut uyt onkin niin, että taivaallinen Isämme juuri meidän suurten syntisten tähden lähetti ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häueeu uskoo, hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän.

— Niiu, mutta miuä oleu elänyt niin huouosti, joien tuskinpa tällaiselle enää armo kuuluu.

— Kyllä kuuluu. Raamattuhan todistaa: "Jos me tunnunstamme syntimme, ou Hän uskollinen ja vanhurskas, uiiu että Häu antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.

— Kuu minä oleu koko elämäni tuhlannut pahan palveluksessa ja tehnyt niin paljou syntiä.

— Niiu olet, mutta olethan sinä vielä armou ajassa ja yhdenuellätoista hetkelläkiu ou Isän sydän avoin syutisille. Raamatussahan kerrotaan, että Herra vielä yhdennellätoista hetkelläkiu palkkasi viiuitathau työmiehiä ja maksoi uiille saman palkan kuiu aamusta asti työtä tehneillekiu.

Sinä olei ollut kieltäjä, mutta katso kieltäjä Pietaria, katso syntistä naista fariseuksen huoueessa ja katso ristin ryöväriä. Sama armo kuuluu sinullekin, veljeni rakas, sillä Kristuksen veri Golgatalla ou vuotanut sinunkin syntiesi edestä. Siinä veressä ovat sinunkin syntisi sovitetut ja anteeksi auuetut. Herra itse vakuuttaa: 'Katso minä olen ottauut pois sinun pahat tekosi ja puetan sinut juhlavaatteisiin' ja "Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat tulevat ne lumivalkoisiksi, vaikka ue ovat purppuran punaiset, tulevat ue villan valkoisiksi." Saat tunnustaa Jumalalle syntisi ja uskoa ue anteeksi Kristukseu Jeesuksen nimessä ja veressä.

— Onko se totta, että tällainenkin kuin minä?

— Tottakai se ou otta, koska Raamattu, Jumalan sana, niin vakuuttaa.

Sairaan katse kirkastuu, kuumeisilta kasvoilta alkaa loistaa ilo, kuu omatuuto ou saauut tauhau. Tuskaisten huokausten sijasta alkaa kohota kiitos ja ylistys. Vaikka ruumiilliset tuskat ovatkiu kovat, uiin uekiu ou helpompi kestää, kun sielun täyttää rauha ja anteeksiautamus armossa. Sitten häu kutsuu luoksensa koko perheeusä, ueuvoo potkiansa elämääu hyviu, olemaan kuuliaisia äidilleen ja ottamaan vaariu hänen ueuvoistaan. Ja hän siunasi heidät kaikki. Hiljaa, rauhallisesti ja täysin tajuissaan hän oli loppuun asti. Viimeisinä kuiskauksina erotettiin sanat: 'Tule Herra Jeesus.'

Lauantaina maaliskuun 11. päivänä suuren sukulais- ja ystäväjoukou saattamana kätkettiin veljemme tomu Sinimäen hiekkaan. Oli oikein juhlallista ja harvinaista näissä oloissa, kun Narvan rovasti kaapu yllä ja tisti kaulassa siunasi veljemme odottamaan ylösuousemuksen aamua."

Antti Tervo

Muistelma-kertomukset talteen

Jokaisella meillä ou oma elämäntarinamme. Omaisemme, kotimme, kylämme ja seurakuntamme ovat kokeueet mitä erilaisimpia kohtaloita. Näistä asioista puhumme tavatessamme. Vuosikymmenien kuluessa vähäpätöisemmät tapahtumat jäävät toinen toisensa jälkeen unholaan. Että ei liian paljou muistoja tätkeistä tapahtumista haihtuisi, ou monelta eri taholta esitetty toivomuksia, että muistoja olisi saatava talteen. Niistä olisl kirjoitettava kertomuksia, jotka koottaisiiu sopivaan paikkaan. Voitaisiiu saada jopa kertomuskokoelma julkaistavaksi, aina kertojieu suostumuksella ja jos sellainen voidaau katsoa sopivaksi. Ovathan elämänpolkumme olleet mouesti mieleukiintoisia, ja siinä pä niiden muistiinpanemiseu arvo piileekiu.

Ruotsissa toimivat Iukerin Suomalaisten Keskusliitto ou valtuuttanut tätä asiaa virittämään kolme henkilöä: Aleksanteri Terävän, Aleksanteri Halttuseu ja Heutik Toikan. Alustaviiu tiedusteluihin ou saatu etittäin myötämielisiä ja rohkaisevia vastauksia.

Asia otettiin esille kesäjuhlan yhteydessä Boråsissa. Toivomme, että mahdollisimman paljon asiasta kiiuuostuneita tulee mukaau.

H. Toikka

RUOTSISSA ASUVAT INKERILÄISET,

kirjoittakaa lehteemme muistelmianne tai nykykuulumisianne.

Suurtalkoot ovat edessä

Inkeriläisten Sivistyssäätiö järjestää yhdessä Suomen Raittiusjärjestöjen liitoo ja Sosiaalityöotekijäin liitoo kanssa asianomaisella luvalla lokakuun 16 päivän ja joulukuun 31 päivän välisenä aikana ensi syksynä suurarpajaiset. Arpajaisten nimenä tulee olemaan *SINI-SUURARPA*, arvan hintana 1 markka ja voittoina kolme henkilöautoa, mopedi, pesukooeita, matkaradioita, kaitafilmikameroita, kirjoituskoneita ym. yli 110.000 markan arvosta. Joka kuudes arpa voittaa. Asiamiehille järjestetään kaksi kilpailua. Niiden kesken, jotka ennen marraskuun 16 päivää ovat tilittäneet vähintäin 50 arpaa, arvotaan Ientomatka Kööpenhaminaan ja matkakirjoituskooe, rannekelloja, kultaisia rannerenkaita ym. yhteensä 66 voittoa. Niiden kesken, jotka ovat ennen tammikuun 4 päivää tilittäoeet vähintäin 100 arpaa, arvotaan televisio ja 74 muuta voittoa. Lisäksi saavat parhaat yksityiset myyjät raha- ja tavarapalkiotoja. Myyntipalkkio oo 15 %.

Kapula kiertää mökistä mökkiin, talosta talooo. Tulkaa suurtalkoihin!

Vetosimme Teihio viime vuoden lopussa, jolloin kerroimme suurtyöstä. Tuolloin suunoittelimme laajan kiertokyselyn lähettämistä jokaiseen inkeriläiseen kotiin, mutta me saimme avuksemme tähän työhön Helsingio Yliopistoo ja siten saimme suuren taloudellisen edun. Yliopisto tulee hoitamaan tämän kyselykietteeo ja toivommekin, että jokaioen inkeriläineo — keo vain pystyy — lähettää vastauksensa jo saamiinsa tiedusteluihin ja niihin tiedusteluihin, joita myöhemmin Teille tullaan lähettämään.

Työmme ei ole kuitenkaan herpaantunut. Ennen kuin Inkerikoti ja Inkerin historia ovat todellisuutta, tarvitaan runsaasti varoja. Tiedämme, että liikemaailma oo tällä hetkellä hyvin kireissä raha-asioissa, joteo siltä taholta emme voi paljoakaan toivoa, siksi oo meidän oma-aloitteisesti tehtävä kaikki se minkä suinkin voimme.

Valtiovaltakin oo todennut työmme tärkeyden, sillä lukuisten arpajaislupa-anojien joukosta sisäasiainministeriö antoi juuri meille luvan panna toimeen suurarpajaiset. Tästä suuri ja nöyrä kiitoksemme.

Kuo oäio meidät oo huomattu, oo meidän jokaisen osoitettava, että me olemme tämän huomioo arvoisia ja että jokainen ottaa tämän asian sydänasiakseen.

Arpajaisten lopullioen tulos riippuu Sinusta, hyvä lukija. Juuri Sinä voit ratkaisevasti vaikuttaa tulokseen. Siksi käännymme puoleesi: TULE TALKOIHIN! Järjestömme oo hajanainen, mutta yksilöinä me muodostamme suuren joukoo, ja kun jokainen meistä ottaa arpojen myynnin vakavasti, me varmasti saavutamme loistavao tuloksen ja Inkerikoti ja Inkerin historia oo meidän. Me emme käänny oyt puoleesi saoomalla: "raotahan kukkoroas". Ei. Nyt me kutsumme Sinua työhöo. Me toivomme vain työtä, suvaitsevaisuutta ja myötämielisyyttä. Jokaisella oo ympärillään ystäviä ja tuttavia joille voi arpoja tarjota, oo ystäviä, jotka halusta auttavat tässä työssä. Tarvitsee ottaa vain "viitsii päälle" tyyli ja tulos oo oleva arvaamattoman edullineo nin arpojen myyjälle kuin säätiöllemmekin.

Me pyydämme, että jokainen inkeriläinen ja Inkerin ystävä lähettää meille nimensä ja osoitteensa ja merkitsee määrän minkä katsoo voivansa näitä arpoja myydä. Ne, jotka katsovat voivansa myydä vähintäio 50 kpl, tulevat syyskuun lopussa saamaan arvat suoraan arpajaistoimistosta, mutta oiille, jotka ottavat alle 50 arpaa, säätiö lähettää nämä itse. Tällöio säätiö joutuu maksamaan lähetyskulut. Olisikio toivottavaa, että niio mooi kuio suinkn voisi ottaa vähintäin 50 arpaa. Niiten myymineo ei tule tuottamaao tuskaa, sillä ovathan oe vaio 1 mk kpl, ja kuo sattuu hyvä joukko ympärille, niio oehäo menevät kuio akaoat tuuleen.

Me vetoamme. Me vetoamme oikeio tosissaan. Tulkaa avuksemme. Muistakaa, että esi-isämme enoen olivat valmiit aioa kuo hyväo puolesta tehtiin työtä. Nyt oo edessänne hyvä työ. Tule mukaan. Tule talkoihin. Vastaa heti mootako arpaa Sinulle saa lähettää. Muista, että kun myyt arpoja Sinä rakennat Iokerikotia ja Sinä valmistat Inkerin historiaa.

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

Säätiö oo saanut vastaanottaa seuraavat lahjoitukset:

Oy Kauppakumppanit, Turku	200:—
Kesko Oy, Helsinki	1.000:—
Salama Henkivakuutusyhtiö	300:—
Suomi Henkivakuutusyhtiö	500:—

Säätiö esittää lahjoittajille mitä parhaimmat kiitoksensa.

ESIMERKKEJÄ

Kerrottakooo arpojen myynnistä seuraavaa: Jos myyt arpoja esim. 50 kpl saat palkkiota 7,50 ja osallistut myyjien keskeo tapahtuvaao suutarvootaan. Jos myyt esim. 100 kpl saat palkkiota 15,— ja osallistut jo kahteen suurarvootaan. Jos myyt esim. 200 arpaa saat palkkiota 30,—, saat ilman muuta 2 kpl hopeisia kahvilusikoita ja osallistut kahteen suurarvootaan. Jos myyt esim. 600 arpaa saat palkkiota 90,—, saat ilman muuta hopeisen tintakorun ja osallistut kahteen suurarvontaan.

Jos myyt esim. 1000 arpaa oo palkkiosi 150,— saat ilman muuta kultaisen rannerenkaan tai rannekellou ja osallistut kahteen suurarvontaan, j.n.e.

Jokainen 50 arpaa vähintään tilittänyt osallistuu 1 pisteellä suurarvontoihin. Jos olet tilittänyt esim. 1000 arpaa olet arvonnassa mukana 20 pisteellä, joten voittomahdollisuudet vain kasvavat mitä enemmän olet tilittänyt.

Muista lähettää tilauksesi heti.

Hyvää kiriä! Hyvää tuuria! Hyvää onnea!

Osoite: INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTIÖ, Huopalahdentie 10 A 20 Helsinki 33, Puh. 487 619

Kesäjuhlamatkasta Ruotsiin

ehti eräs matkalle mukana ollut juuri lehremme painoon mennessä kertoa seuraavaa: Matkalla oli Suomesta 82 Boråsin kesäjuhliin osallistujaa. Kaikki olivat tyytyväisiä matkaan sekä juhliin, vaikka juhannusaattona sade aluksi uhkasi häiritä. Sitten kuitenkin sää parani eikä sade enää haitannut Boråsin kokkojuhlaa. Juhlat olivat kaiken kaikkiaan erittäin onnistuneet, ja lisäksi moni tapasi Ruotsissa vanhoja ystäviään ja tuttujaan vuosikymmenienkin takaa. Boråsissa asuva 79-vuotias Eeva Makara esimerkiksi kutsui muutamia Suomesta tulleita ystäviään kauniiseen kotiinsa. Paluumatkalla vietettiin juhlava hetki Örebron muistomerkillä. Hyvin järjestetyllä matkalla ei tarvinnut kenenkään rasittua: pitkät automatkatkaan eivät olleet ylivoimaisia, kun aina välillä pysähdyttiin kahville ja virkistäytymään. Toivottavasti ensi kesänä taas on tilaisuus lähteä kesäjuhlille Ruotsiin.

JYRINPÄIVÄ INKERISSÄ

Suomen yleisradiossa kuultiin Yrjöopäivänä 23. 4. 1967 mielenkiintoinen esitys, jonka aiheena oli "Jyrinpäivä Inkerissä". Ylioppilas Pekka Mäkinen selosti aluksi legendaa, jonka mukaan Pyhä Yrjänä oo mooissa maissa rohkeuden ja miehisyyden symboli.

Ioketissä Ytjänä eli Jyrki sai omia erikoispiirteitään. Hänestä tuli jo varhain karjan suojelija. Siitä johtuen Jyrinpäivä oli ensimmäinen karjan laitumelle laskemisen päivä. Karjan lähtiessä oavetasta tehtiin tavallisesti monia taikoja. Noidat olivat liikkeellä Jyrinpäivän edellisenä yönä, jolloin m.m. poltettiin tulia noitien katkoittamiseksi.

Jyrinpäivänä lehmien laitumelle päästämisestä esitelmöitsijän lisäksi rouva Aino Kemppi Tuutarista kertoi, miten lehmille annettiin taikajuomaa, että onni olisi laitumella ollut karjan mukana. Lehmien päästäminen navetasta Jyrkinä tapahtui sellaisinakin vuosina, jolloin oli vielä Jyrkinä kylmää.

Paimen oli Inkerinmailla aina tärkeä henkilö. Palmusunnuntaina käytetyt virpomavitsat säilytettiin Jyrinpäivään asti, jolloin niitä tarvittiin karjaa laskettaessa laitumelle. Hauska meno oli paimenen kasteleminen, etteivät häntä sääsket söisi. Kastelutouhussa olivat mukana kaikki kylän naiset. Joissakin paikoissa oli myös tapana, että nuoret kastelivat nuorikon ja myös toisiaan.

Jyrinpäivän iltana pidettiin Inkerissä naistenjuhla. Siinä sai miehistä olla läsnä vain paimen. Ovet olivat lukitut ja muut miehet saivat olla ulkona. Heille sentään annettiin joskus hiukan olutta. Naiset sisällä juhlassa pitivät hauskaa, joivat olutta ja viinaakin. Myöskin kristillisiä menoja liittyi Jyrinpäivän juhliin varsinkin ortodoksisissa kodeissa.

M. V.

Kielenkääntäjä

Olimme Narvassa ja isäni laittoi minut viemään mitälie paperia Narvassa olevalle Suomen valtion asiamiehelle. Osoite oli epäselvä ja paikka tuntematon. Enhän tuosta häkeltynyt, vaan näin paperissa leiman ja siinä luki: Suomen valtion asiamies. Käännyin ensimmäisen tapaamani henkilön puoleen ja näytin lappua, mutta eihän hän suomea osannut, vaan sattui olemaan täysvellanen. Silloin minä aloin kääntää sanasta sanaan: finskij praviittelstvo delo muschik. Joka taitaa venäjän kieltä nauraa makeasti, ken ei taida, niin kysyköön taitajalta, kuinka onnistuneesti olin nähtävästi ensi kertaa kielenkääntäjänä. Asia kuitenkin selvisi ja fiskij pravittelstva delo muschik löytyi.

Muisteli *Väinö Pietari*

Helsingin kesäjuhlat

Ent. nkerinsuomalaisten valtakunnalliset ketäjuhlat pidettiin beinäkuun 8—9 pnä Heltingistä. Juhlapaikkana oli Munkkiniemen yhteiskoulu, jonka avara juhlatali oli miltei viimeittä tijaa myöten täynnä heti alkajaistilaituudetta. Otanottajia oli eri puolilta Suomea ja Ruottia tekä joku Kanadatta asti.

Avajaispuheessaan opettaja Eino Virolainen mainitsi, miten ent. Inkerinmaan asukkaat ovat antaneet paljon kalevalaisen kulttuurin hyväksi. Nüopä puhumattakaan suurista ruooaarteista, jotka oo koottu Inketistä, sellaiset suuret kautta maailman tunoetut persoonallisuudet kuio Lario Pataske, Martti Rautanen ja Ellel Saarioen y.m., jotka olivat lähtöisin Iokeristä, ovat esimerkillisellä tavalla viitoittaneet tietä meille nykypolveokio ihmisille.

Puheessaan professori Lennart Pinomaa tarkasteli ongelmaa, miteo oo mahdollista, että yksilöt ja kansat joutuvat kulkemaan kärsimystiellä, vaikka Jumala oo rakkaudeo Jumala. Puhuja lähti ajatuksesta, että koko luomakuota oo täynnä kärsimystä, jolloio yhden kärsimys oo toisen pelastus. Oo kärsimystä, joka uudistaa, puhdistaa ja luo uutta. Kuitenkio Jumala oo mukana kaikessa siinä, mitä tapahtuu, vaikkakaan hän ei samastu itse tapahtumiin. Kertomus Jooselista, joka joutui kärsimääo, että paljoo kaosaa olisi pelastuout oälkäkuolemalta, toistuu yhä. Meidänkin maallamme ovat olleet omat "joosefit", joiden kärsimysten kautta meitä oo autettu. Uusi Testamentti ei aooa selvää vastausta, miksi oo kärsimystä, mutta se osoittaa, että Vapahtajamme meni kärsimystielle ja hänen seurassaan voitetaan.

Iltajuhlao musiikkiohjelmaa suorittivat Helsiogio Iokeri-kuoro ja Ruotsin Vesteråsin kuorolaiset, jotka lauloivat muutamia kaosan- ja heogellisiä lauluja, m.m. Sydämeni laulun ja Toivioretkeläisten lauluo.

Tervehdyksiä esitettiin useita. Ruotsissa eri paikkakunoilla asuvien inkerinsuomalaisten puolesta puhuivat opettaja Armas Paakkooen Boråsista, rouva Hilma Savolainen Örebrosta, runoilija Aatami Vaioikka Gävlestä ja dipl.ios. Aappo Björo Vesteråsista. Kaikkien puheeovuoroista ilmeni, että iokeriläiset Ruotsissa ovat elämässään oonistuocct hyvio ja ovat tyytyväisiä oloihiosa. Oogelmana heillä oo, miteo isieo usko ja tavat sekä keli voisivat tulla parhaimmalla tavalla siirretyiksi myös seuraavalle polvelle. Dipl.ins. Björn oli tässä suhteessa optimistinen ja luotti johdatukseen, jota tähänkin asti oo saatu kokea. Ins. Björo esitti myös Vesteråsin kirkon ja seurakunnan tervehdyksen kertoeo hyvästä yhteishengestä, mikä vallitsee inketinsuomalaisten ja paikallisen seurakuntaväen välillä. Rouva Savolaisen ja Aatami Vainikan tervehdykset olivat runomuotoiset. Eskilstunan edustaja A. Kapri kettoi, että Ruotsio inkeriläisten juhlat ensi vuoooa ovat mahdollisesti Eskilstuoassa, mikäli suiokio saadaan asiat järjestymään. Turuo paikallisosastoo puolesta esitti ruoomuotoisen tervhedyksen Juho Hartikaioen. Eot. pietariosuomalaisten puolesta puhui maisteri Helli Savolaioeo. Kalevalaisteo Naisteo r.y:o toimionanjohtaja, fil.lis. Aune Jääskioen ja Karjalan Sivistysseuran puheenjohtaja, johtaja B. Karppela puhuivat järjestöosä puolesta ja toivottivat juhlille meoestystä. Fil.lis. Jääskioeo rohkaisi kaikkia miehiä myymään Väioö Pietatin maioitsemia arpoja (kts. kirjoitusta siv. 12) ja johtaja Karppela haastoi inketiläiset miehet kyykkäotteluun. Ottelu pelattiio iltajuhlan jälkeen ystävyydeo merkeissä läheisellä kentällä. Ottelun voittivat Katjalao miehet, mutta "seuraavaoa kesänä Iokekio ukot paoevat kovan kovaa vastaao" lupaili Väioö Pietati.

Illan muusta ohjelmasta maioittakooo Kastehelmi Karjalaisen lausuotaesitykset, jotka saivat juhlaväeo naurutuulelle. Ambolaiseo pastotio Cristoffet Shuujan tetvehdys Ambomaalta oli eräs juhlao mieliiojäävistä hetkistä. Pastori Shuuja kertoi Iokerio pojan tohtoti Martti Rautasen suurtyöstä Afrikassa, jossa Rautanen työskenteli o. 50 vuotta ja kääosi m.m. koko Raamatuo ambokielelle.

Iltahattaudeo piti Iokeriläisteo yhdistyksen puheeojohtaja, rovasti Matti Vironmäki. Hän kertoi pojasta, joka sanoi kauppiaalle: "En mie itse ota. Ota sie ja anna. Sinulla oo suurempi käsi." Pojan mieli tulisi olla meilläkio, kuo olemme Suurimmao Aotajao edessä. Herra tietää paremmin kuin me, mitä tarvitsemme. Useio hän oo antanut kyyoelleipää. Mutta silloiokio, kuo emme ymmärrä Herran tekoja, niideo takana oo Isän sydäo. Yritämme olla kiitollisia ja tyytyä Herran teihio sanoen kuio muioaioen kärsijä: "Herra antoi, Herra otti, kiitetty olkooo Herran oimi." Iltatilaisuus päättyi voimakkaasti veisattuuo virteeo.

Toisen juhlapäivän ohjelmaan palaamme seuraavassa numerossamme, joka ilmestyy syyskuun alussa. M. V.

Pekka Airikainen 75-vuotias

Koneenhoitaja Pekka Airikainen Helsingistä täytti 75 vuotta kesäkuun 29 pnä 1967. Hän on syntynyt Lempaalan pitäjän Harpalan kylässä. V. 1919 hän muutti Suomeen, jossa on asunut n. 40 vuotta Helsingissä. Hän on toiminut autonkuljettajana ja koneenhoitajana. Inkeriläisten tientoihin hän on ottanut osaa paljon ja monella tavalla. Niihin moniin onnitteluihin, joita Pekka Airikainen on saanut merkkipäivänään, pyytää myös lehtemme kunnioittavasti yhtyä.

Helsingin paikallisosasto

Kesän perästä tulee syksy. Syyskuussa alkaa toimintamme jälleen uusin voimin. Syyskauden ensimmäinen yhteinen tilaisuus pidetään Stadionin salissa sunnuntaina syyskuun 24 päivänä klo 14. Tie on tuttu, joten talkaa joukolla. Ohjelmasta mainittakoon, että kerrotaan terveisiä kesäjuhlista eri puolilta maailmaa. Tervetuloa joukolla mukaan!

Turun inkeriläisten helluntaijuhla

Turun inkeriläiset viettivät suvijuhlaa toisena helluntaipäivänä aloittaen juhlan Karjalaisten talolla, jossa paikallisosaston puheenjohtaja Heikki Mylläri toivotti juhlayleisön tervetulleeksi, minkä jälkeen johtaja Haahtela muisteli syntymäpaikkaansa Toksovaa, jossa hänen isänsä oli ennen ensimmäistä maailmansotaa kirkkoherrana. Paikallisosaston entinen puheenjohtaja kirjastoneuvos Teppo Samooja kiitti paikallisosastoa ja tarjosi juhlayleisölle kahvit. Juho Hartikainen luki Teppo Samoojalle sepittämänsä kiitosrunon. Runon loppusäkeessä pyydettiin yleisöä siirtymään pihalla odottavaan linja-autoon ja lähtemään jatkamaan juhlaa kauniiseen luontoon Ruissalon Pirkkaan, joka tällä hetkellä on ompeluseuran käytössä. Sataan nouseva juhlayleisö seutasi kehotusta ja niin hurahtivat autot kohti Ruissalon kaunista saarta.

Ruissalossa Pirkan isäntä hovioikeudenneuvos Robert Rainio lausui vieraat tervetulleeksi, kertoillen vähän Ruissalon ja Pirkan entisiä vaiheita. Muusta ohjelmasta Ruissalon osalta huolehtivat Tyyne Laiho, joka ohjasi omenansyöntikilvan ja Paavo Pesonen, joka pakisi automatkasta ja piti mehunjuontikilvan. Lisäksi Lydia Adell järjesti arpomisen, jossa hedelmäkori "sievoi pulloineen" vaihtoi omistajaa.

Lopuksi laulettiin yhteisesti kansanlauluja.

Turun Inkeriläiset

järjestää elokuun 6. pnä retken Pyhärantaan kuoniakäynnille tovasti J. Laurikkalan haudalle. Toivotaan, että tähän tilaisuuteen saapuisi runsaasti inkeriläisiä läheltä ja kaukaa. Tuleehan tänä vuonna kuluneeksi kymmenen vuotta siitä, kun rovastimme kätkettiin Pyhärannan kirkkomaan multaan.

Linja-autot lähtevät Turusta sunnuntaiaamuna klo 8.30. On tarkoitus olla mukana klo 10 alkavassa jumalanpalveluksessa Pyhärannan kirkossa. Ilmoittautumiset J. Klemettilälle Uudenmaankatu 10 C 73 puh. 21 052 ja Raisiossa sihteerillemme P. Pesoselle puh. 83 220.

Turun paikallisosaston syystoiminnan alkajaisjuhla pidetään Karjalaisten talossa Mikkelisunnuntaina lokakuun 1 päivänä klo 14.00.
Joukolla mukaan.

Toimikunta

KIITOS

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y:N TOIMIKUNNAN PUOLESTA KIITÄMME KAIKKIA, JOTKA TAVALLA TAI TOISELLA AUTTOIVAT HELSINGIN KESÄJUHLIEN JÄRJESTELYISSÄ. TE OLITTE AHKERIA ENNEN JUHLIA JA JUHLIEN AIKANA SEKÄ MYÖS NIIDEN JÄLKEEN. ERITYISEN KAUNIIT KIITOKSET ESITÄMME RAVINTOLATOIMIKUNNAN NAISILLE, JOTKA TEKIVÄT TYÖTÄ PALKATTOMASTI JA TYÖAIKA OLI 24-TUNTINEN. MYÖS KAIKKIEN MUIDEN TOIMIKUNTIEN JÄSENET, NAISET JA MIEHET, JALOLLA TAVALLA PALVELIVAT YHTEISTÄ ASIAAMME. NIMIÄ MAINITSEMATTA, MUTTA KETÄÄN UNOHTAMATTA SANOMME: SUURKIITOKSET KAIKILLE! JUHLAT ONNISTUIVAT TEIDÄN KAIKKIEN HYVÄN YHTEISTYÖN ANSIOSTA. KIITOKSET MYÖS JOKAISELLE OHJELMANSUORITTAJALLE JA JUHLAVIERAALLE! TERVETULOA TOISTEKIN YHTÄ RUNSASLUKUISESTI!

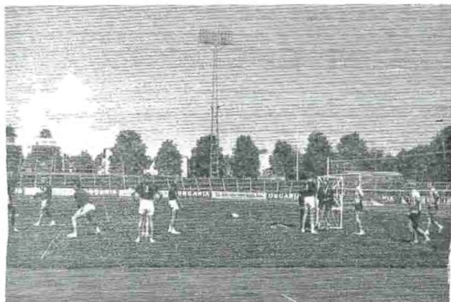
HELSINGISSÄ 10. 7. 1967

MATTI VIRONMÄKI
Puh.joht.

ANTTI KEKKI
Sihteeri

Helsinki 1967 Kirjapaino MULTOR

inkeriläisten viesti

syyskuu 1967 numero 9

INKERILÄISTEN VIESTI

TOIMITUS: Korkeavuorenkatu t0 A t8 Helsinki t2.
Päätoimittaja:
Matti Vironmäki, puh. 63t 285.

Toimitussihteeri:
Pirkko Huurto, puh. 783 880.
Kettutie 4 B Helsinki 80.

KONTTORI: Aurorankatu 7 A I,Helsinki I0.
Postisiirto n:o 30 638.

TILAUSHINTA: mk 8:— vsk. sekä koti- että uikomaiiie.

ILMOITUSHINNAT: I/I sivu mk 150:—
1/2 " " 80:—
I/4 " " 50:—
Ilmoitusasioista sovittava puh. 48 76 I9.
Tilausasiat ja osoitteenmuutokset hoitaa konttori.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.

Kustantaja ja julkaisija:
INKERILÄISTEN YHDISTYS R. Y.

LEHTEMME SEURAAVAAN NUMEROON TULEVA AINEISTO PYYDETÄÄN LÄHETTÄMÄÄN TOIMITUKSEEN SYYSKUUN 25. PÄIVÄÄN MENNESSÄ.

KANSIKUVA KERTOO: Lentopalloa Boråsin kesäjuhlilla.
Valok. KERTTU SUSI.

Olen inkeriläisten ystävä

Kaikki Boråsin juhlien osanottajat muistavat pastori Shuuyan puheen. Hän puhui myös Helsingin kesäjuhlilla. Pastori Shuuya kirjoittaa nyt lehteemme matkavaikutelmistaan. Ystävämme kiittää kovin kauniisti meitä — meillä on todella syytä kiittää häntä!

Kutsu inkeriläisten kesäjuhlille Boråsiin Ruotsiin näytti minusta epämiellyttävältä, kun ajattelin olevani siellä muukalainen. Mutta kävi päinvastoin: matkalla Helsingistä Ruotsiin ja takaisin minä en olleenkaan tunteoui olevani muukalainen, kuten ajattelin ennen tätä mikaa. Minulle oli suuri ilo, kun sain olla mukana inkeriläisten matkalla ja juhlilla. Kaikki tapahtumat matkalla ja siellä Ruotsissakin jälvät mieleeni. Minusta oli ihme, että lähtiessämme Aurorankadulta kahdessa bussissa oli vain yksi minulle tuttu perhe, mutta ennen saapumista Kapellskäriin me kaikki olimme jo niinkuin vanhoja kavereita. Nautin ihmeellisesti lauluista sekä matkalla että juhlilla. Joskus verta ja lihaa olevat ihmiset laulavat kuten enkelit. Keskustellessani busseissa, laivalla ja Ruotsissa inkeriläisten kanssa opin paljon. Huomasin, että jokaisella, joka saa kuulla inkeriläisten kärsimysten historian, sydän liikahtaa, olipa hän kuka tahansa. Se historia on minusta järkyttävä. Mutta totuus on se, että siinä historiassakin Jumalan voima ja rakkaus näkyy. Entisajoista tähän asti Jumala on ollut orpojen ISÄ. Jumala, joka on kansojen Jumala, on todella myös Inkerin kansan Jumala. Kun matkalla ja näissä juhlilla laulettiin sekä kansanlauluja että hengellisiä lauluja, minulle kävi selväksi, että minä lumma poika olen sisarieni ja veljieni prissa. Sain ensimmäistä kertaa olla mukana heimojuhlilla ja opin ymmärtämään, mitä heimo tarkoittaa heimolaisille. Tosiasiassa ihminen on onnellinen ja iloinen silloin, kun hänellä on oma helmo. Siten inkeriläiset ja amboiaiset ovat onnellisia, koska vieläkin heillä on omia heimolaisia. Siellä juhlilla oli paljon puhuttelevia asioita, mutta ennen kaikkea inkeriläisten rakkaus koski minua henkilökohtaisesti. Matkalla ja Ruotsissa juhlavieraat olivat yhtä iloisia, ystävällisiä ja miellyttäviä, ainakin minua kohtaan. Boråsiin saapuessamme joku mies tuli minua tervehtimään ja hän näytti minusta tutulta. Sen takia kysyin häneltä: "Kuule, missä me olemme tavanneet?" Se kaveri vastasi: "Emme ole koskaan tavanneet". Minulla oli siellä mukava olla myös siksi, että teillä on elävä temperamentti, ja se oli mukava huomata. Yleensä afrikkalaiset ovat samanlyylisiä kuin inkeriläiset. Olettekoko te inkeriläiset joskus olleet Afrikassa päin vai kuinka? Hyvät ystävät, kiitän Jumalaa kaikesta siitä, mitä te ystävällisesti olette tehneet minulle. Kolehdin tulos, jonka te olette antaneet minulle opintojani varten, oli ihastuttavan suuri summa: 1011 kruunua ja 8 äyriä ja 21 mk 51 p. Jumala siunatkoon teitä kaikkia! Minun Amhikavangokirkkoni puolesta kiitän kahta teistä, jotka antoivat 40 kruunua Amhokavangokirkon orpojen ja sairaiden hyväksi. Jumala siunatkoon teitä!

Matkalla Suomeen me tunsimme olevamme Jumalan rakkauden turvassa. Sen takia me opettelimme kauniin hengellisen laulun ambokielellä. Koska siinä oli pieni virhe, niin kirjoitan sen tähän puhtaaksi:

Kalung'ohole
A kulila ndje
Kalung'ohole
E hole ndje
Onke tand'imhl ngeyl
Kalung'ohole
Kalung'ohole
E hole ndje

Jumala on rakkaus
Hän lunasti minut
Jumala on rakkaus
Hän rakastaa minua
Siksi laulan näin
Jumala on rakkaus
Jumala on rakkaus
Hän rakastaa minua

Tri Nakambale, (M. Rautanen) inkeriläis—ambolainen mies, ja muut lähetyssaarnaajat opettivat meille ambolaisille, että Jumala on rakkaus. Me uskomme siihen, että tosiaslassa Jumala on rakkaus. Sen takia haluan muistuttaa teitä rakkaita ystäviäni Jeesuksessa Kristuksessa, että Jeesus rakastaa sinuakin. Mutta minulla on vielä kysymys: "Tuleeko inkeriläisistä vielä sellaisia ihmisiä kuin Nakambale (Rautanen) vai ei? Nouse, Inkeri, sillä Jumala haluaa pelastaa sinut, sillä hän on hyvä ja hänen armonsa pysyy iankaikkisesta iankaikkiseen.

Kristof Shuuya

MYÖ KÄYTII BORÅSIS

Kukapa ols uskoont viel kesäkuun puolvälls jot melt kopittuu kaks pussillista väkkee lähtemää sinne Boråäsli. Sillo nääs olj likipittäin puolet paikolst vast myöty ja Ida ja Väinö Pietaar vähält olliit toista pussil kieltämäs jo, mut sillo Ida sanol jot kui heit viel lulloo lissää, nii "harmaapiäkii" tämän uskol ja niihä se sit käi, jot meit olj ku olkii yksinlaskiln satakunt henkee matkan piäl.

Hyvinhä tuo matka mänj, vaik oltiikii tien piäl männen ja tullen koltkymment tuntii. Vanhin arttelis olj 83-vuotias ja ku hänelt kysyttii jot väsyttääks, niin hiä sanol: "Ei sit markankaa lest". Vot siulleis. Tällaisii teräsämmii on meije joukoos. Myös oltiikii varstautuneet täll kertaa oikee hyväst. Jo Kapellskääris meit olill oikee lehkovoli autol vastas ja hyvästhä se yökortteer täll tappaa löytyikii. Uamuul vua ei suatu sitä uamukohvil vatteeras vua se pit juuva muuaal, mut maislulha se sielkii ja hyväst näkyi maistuvan kaikili muil, mut Sofseukool vua ei kelvaant.

Mänömatkaal myö sit poikettii ai Örebroon muistomerkiil ja se, se vast olj juhlava hetk, iha selkäpiitä karm ku kolmen miespolven evustaijaa lask seppeleen. Juvosen Antti olkii sit täst lähteln meije oppaanammo ku matkattiin Boråäsiln.

Peril melt piettil ku piispaa pappilas. Kyll olj ohjelmaa iha tarpeeks ja ku se olj viel piäl plätteeks hyyvvää, nii mikä olj kuunnelles ja katselles. Herran sannaakil meli suarnattii olkee seitsemän papin volmaal. Yövatteera olj paras tähäastisist, eikä sen hintaa kukkaa tosissaa napist, ku näkkiit kui hyvät sapuskat olj joka uamuks varustettu. Ruokaa olj jot vatsa olj revetä. Suuret kiitokset vua Teil kaikiil sinne Ruotsin mual. Kyll Työ ossaatto hyväst pittää vieraitanne iha kui ois oltu entises vieraanvarlaises Inkerinmual.

Harmittaa ku tälkii kertaa pitj jättää seurat kese. Se pitka matka ku nääs tuas pelotti. Vaik ols kui suur synt ku lähtöö kirkoost kese pols, nii eiseauttaant. Mell kuitenkii lohutil se ku kerkherratkii iiän asjan ymmärsiit eikä meitä torunneet.

Matkalla Boråsiin poikeiliin Örebrossa, jossa suurin osa matkalaisia pääsi valokuvaan. Kuvan näppäsi K. Susi.

Paluumatka mänkii sil oikee vesselast. Meije keral tuppaaniul yks jälkeläisist mikä käyp siel upseerkouluu. No hiä osas neuvvoo mite ajetaa Tukholman linnan läp nii ei ei tarvini ottaa taksii. Kyl Ruoisil ei uo hätäpäiviikää ku hyö oval suaneet tällaisii poikii ommaa armeijaasa.

Seuraavan uamuun juotiikii kohvil sil laivaas ihka vitsinavoiieipii kera ja luos paikaas jo oltiikii kois.

Meije keral täl matkaaolj oikee iokosa polka. Nääs se Ambomuan polka pastoor Shuuya. Hiä olj aius meil kaikiii ihka vastumaine, mui ei aikaakaa, nii hiä olj meil kaikiil vua paljas Risto. Nii hyväst myös sovittii keskenämmö. Hiä opeiti meill heije laululoi ja sil iopus kiitti Taivaallista Issää täst hyväsl maikast meije kaikkil puolest.

Männäähä myö vuuvven pääsi uuvvestaa. Täll kertaa sınne Eskilsiuunaa. Sinne onkii paljo iyhveemp maikakkü. Männäähö myö. Kuulkaa nyt jo eskilsiuunalaisel: "Myö tullaa ja suurel joukool iuliaakil".

Väinö Plelaar

Helsingin kuoro

Helsingin paikallisosaston kuoron harjoitukset alkavat entisessä paikassa Agricolan kirkon seurakuntasalissa Tehtaankatu 25 maanantaina syyskuun 18. päivänä klo 19. Kaikki entiset ja myös uudet laulajat tervetulleita. Kuoroiila on alkavan talven aikana monia tärkeitä tilaisuuksia, joteo harjoitukset on saatava aikuun täydeiiä teholla. Kuorolaiset saivat kuluneena kesänä esiintymisistään monilta tahoilta lämpimiä kiitoksia, joien kannattaa jatkaa. Kuoron johtajana tulee edelleen olemaan opettaja Eino Virolainen. Pannaan siis mieleen maanantai-ilta 18. 9. 1967 klo 19 ja kokoonnutaan suurella joukolla!

Väinö Pietari Kekki 60-vuotias

Inkeriläisten Slvistyssäätiön halliluksen puheenjohtaja ja Inkerlläisten yhdistys r.y:n johtokunnan varapuheenjohtaja, tolmitusjohtaja, merkonomi Väinö Pietari Kekkl Helsingissä täyttää 60 vuotta syyskuun 14. päivänä 1967.

Toimilusjohtaja Kekki on syntynyt Inkerinmaan Kupanitaan seurakunnassa. Valmislulluaan v. 1930 merkonomiksi Viipurin Kauppaopistosta hän oli kauppaedustajana Vlipurissa m.m. Svartsström & Drockilalla, Maakuntain Margarlini Oy:ssä ja Paasivaara Yhtymäilä aina talvisotaan asti. V. 1940 Väinö Kekki perusti vaimonsa kanssa liikkeen Parolaan laajentaen sen kolmimyymäläiseksi ja muulli sen Porvooseen 1954. Vuodesta 1962 hän tolmii Välnö Pietari Oy:n tolmilusjohtajana ja Kauppavlestin llmoituspäällikkönä.

Talvisotaan astl Väinö Kekki oli innokas akliivivoimistelija osaliisluen vuodesta 1925 kaikkiin maan mestaruuskilpailuihin joukkueensa sijoilluessa aina ensimmäislen joukkoon. Parolassa oloalkana hän kuulul Hattulan Säästöpankin hallilukseen, Hallulan kunnanvaituustoon ja sen eri lautakuntiin, Hämeenlinnan Kauppakamarin, Kanta-Hämeen Aluejärjestön, Elelä-Hämeen Kansallisliiton johtokuntiin ja toimi Haltulan Kansallisseuran ja Hattulan Yksltyisyriltäjäin puheenjohtajana.

Porvoossa ollessaan Väinö Kekki kuului Kirkkovaltuustoon, toiml Porvoon Säästöpankin tilintarkastajana ja oli Porvoon Lions-Kluhin peruslajajäsen.

Vähiltäiskaupao Keskusliiton johtokuntaan ja työvaliokuntaan Kekki on kuulunul kohta liiton perustamisesta lähtien loimien välillä liiton varapuheenjohtajana, samoin Valtakunnan Kauppiasliiton johtokunnan ja lyövaliokunnan jäsenenä olien myös liiton puheenjohtajana. Toimilusjohtaja Kekki on saanul Keskuskauppakamarin, Valtakunnan Kauppiasliilon ja Myyntimiesjärjestön kultaiset ansiomerkil sekä Myyntimiesten Keskusjärjestön, Yriltäjäliiton ja kokoomuspuolueen kunniamarkit.

Inkeriläisten toimintaan loim.johtaja Kekki on ottanul osaa vuosikymmeniä suurella innolla ja meneslyksellisesti. Vuodesta 1928 lähtien hän on kuulunul Inkerliäislen yhdislyksen johtokuntaan. Hänen panoksensa Inkeriläislen slvistyssäätiön perustamisessa ja säätiön liikkeelleiähdössä on oilul mitä merkiltävin. "Väinö Pietari", joila nimellä hänel lunnetaan sekä Suomessa että Ruotsissa inkerliäislen keskuudessa, on oliul lodelia palavasieiuinen tolmen mies, joka palkkaa pyytämältä on oilul valmis lekemään kalkkensa yhleisten

Inkerikoti nousee

Vanhaa tapaa nnudattaen nll jnkaisella, jnka osallislul Helsingin kesäjuhlille, tilaisuus kartuttaa Inkerikntl-rahastoa. Keräys tuottikin 1.241.51 ja tämän lisäksl yhden kopekan. Summa ei nytkään päättynyt tähän. Taasen nli liikuttavla tapaamisia. Tulipa lunkseni vanha ystäväni Maria Jaarinen Runtsin Mölndalista ja njensl 50 kruunua sanoen: "Mie tahnn tiän antaa Inkerikntti vart". Kiitos Maria. Rahal nval jn tilillä, ja vaihdettuina Sinun nimiisi merkittiin 30.90.

Raslaal sannooll: "Pua niä 30.— slnne Inkeriknträhaston". Kiitos, sleliä ovat. Tuli Matti Ihn Turusta ja värjävin äänln sanni: "Nni paljn nij sakkii ja nii vähä vua kertyi rahhaa. Mie annan punlestain viel 50.—". Kiitos Matti. Kaunis tekosi palkitaan. Liisa Venna Kntkan Metsnlasta nli jo kauan sitten aikeissa lähettää "hyväl asjal" rahhaasa, mul ku nyt uolj paikan piäl, nii ojens 50.—. Kiitos Liisa. Hyvä oli tekosi ja hyvä on asjakii.

Kuinka liikuttavia nuo tuoliaisel tapaamisel juhlien aikana ovatkaan. Joka kerta nuo lahjoittajal oval "harmaapäitä". Heitä huolestuttaa tulevaisuus ja he tahtoval olla mukana rakentamassa Inkerikotia, joka kerran valmistuttuaan lulee tärkeäksi palkaksi jäikeläisillemme. Teille **kaikille vielä kerran sydämellinen kiitos.**

Nämä lahjoittajal mukaanluelluina kertyi juhlissa Inkerikolla varten yhleensä 1.402.41 ja se yksi kopekka.

VPK.

---

asioiden hyväksi. Tämän lietäen laajal helmoveli- ja sisarpiiril tunteval kiitollisuulla ja toivoltaval jatkuvaa menestystä Väinö Pietarille. Suokoon suuri Luoja vielä monia vuosia lerveyttä ja kaikkea hyvää nyt merkkipaalun sivuuttavalle veljellemme!

Niihin monlin onnen toivoluksiin, joita toim.johtaja Kekki saa merkkipäivänänsä, pyytää myöskin Inkeriläisten Viesti kunnioittavasti yhtyä. Väinö Kekin toiminta lehtemme hyväksi on myös huomattavampaa kuin moni tietääkään.

M. V.

Mitä inkeriläinen toivoo Inkerikodilta ?

1. Knti hankitaan Helsingin keskustasta, jntta se nlisi helppo löytää ja jnllei sinne nlisl pilkä matka pistäytyä Helsingissä asuvien inkeriläisten tai muualta tulleitten.

2. Kodin ei tarvitse nlia suuri, ettei sen ylläpito lunttaisi talnudellisia vaikeuksia iniminnan lama-aiknlnakaan, esim. kaksi hunnelta ja keittoknmero. Hunneel varustettava paljeovilla, että ne tarvittaessa vnltaisiin yhdistää suuremmaksi saliksi.

3. Arkistoa varten knmerot, jnissa nlisl Inkeri-aiketsta kirjallisuutta, valnkuva-alhumeja ja Inkerin karttoja vapaasti kävijöllten käytössä.

4. Kodin ksiustoon hankittaisiin piann. Myös snhva vuodevaatteineen, jnhnn hätätilassa vnisi sijnittaa yöksi maalta, Runtsista tai Inkeristä lulleen vieraan. Maksu kohluullinen. Lisäksi puhelin.

5. Kodissa olisi niin Ruotsissa kuin Suomessa asuvien inkeriläisten osoiteluettelo, jota kävijät voisival täydentää.

6. Koti varattaisiin määrätyiksi illoiksi a) nuorille b) vanhemmille c) ompeluseuralle d) laulukuorolle e) ukkokerholle, johon kuuluisival ksikki halukkaal 60 vuolta täyttäneel inkeriläisel miehel. Kotia voitaisiin vuokrata merkkipäivlen juhlintaan tai muistolilaisuuksia varten.

7. Hoitajaksi (ehkä valn asumisoikeutta vastaan) inkeriläinen naishenkilö, joka auttaisi pienemmissä lehtävissä, kiehaultaisi tarviltaessa teetä, hankkisi pullal, virvokkeel ja muul tarpeel.

8. Koti olisi auki esim. klo 17—22, muulloin sopimuksen mukaan. Hoitajan oliessa kotona hänen lulisi ottaa kävijä vastaan muulloinkin kulen hyvä emäntä toivolun vieraan. Kerhojen johtajilla oma avain käytettäväksi.

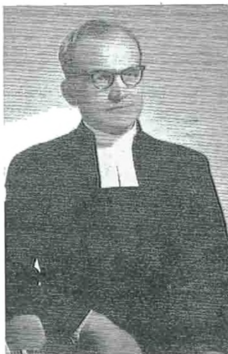
9. Politikolminen ja alkoholin käyttö kodissa kielletty. Tupakoiminen valn läsnäolijoitten luvalla.

10. Kodilla oma isäntä ja emäntä, jotka valvovat kodin holtoa ja sen raha-asioita ja joitten puoleen hoitaja voisi tarvittaessa kääntyä.

Eeva Kolomainen
(nimim. Ayrämöinen)

Juhani Jääskeläinen

60-vuotias

Luumäen seurakunnan kirkkoherra, rovasti Juhant Jääsketätnen täytti 6. 8. 1967 60 vuotta.

Rovasti Jääskeläinen on syntynyt Kettossa, tullut ylioppilaaksi Käkisalmen yhteiskoulusta ja suorittanut teotogisen erotutkinnon v. 1933, jolloin hänet Viipurin tuomiokirkosa vihittiin papiksi. V. t936 hän suoritti pastoraalitutkinnon ja antot v. 1945 saarnanäytteel ruotsinkielellä. Rov. Jääskeläinen on myös auskulloinul ja suorittanul kasvatusopin lutkinnon v. t945. Rovasti Jääskeläinen on tomiinul seurakuntapapptna Tohmajärvettä, Värtsitässä, Savonranoalla, Hankasalmella, Janakkatassa ja vuodesta 1952 alkaen Luumäen kirkkoherrana. Suomen Kirkon Seurakuntatyön Keskusliiton palvetuksessa hän oti vv. 1942—1945 ja Tervakosken pikkukirkkoyhdistyksen palveluksessa vv. 1947—1950. Sivutoimisesti hän on ollut uskonnonopettajana Tervakosken yhteiskoulussa, Luumäen keskikoulussa sekä Taavetin tukiossa, jossa hän oli ensimmäisenä rehtorina jonkin aikaa.

Rov. Jääskeläinen osallistui sotiin sotilaspastorioa ja on sotitasarvottaan tuutnantti. Hän on myös tehnyt useita ulkomaan matkoja m.m. Hollantiin, Sveitsiin, useita kertoja Ruotsiin ja Yhdysvaltoihin.

Inkeriläisten asiotta rov. Jääskeläinen on hoideltul paljon. Hän on usein ollut puhujana inkeriläisten juhlissa sekä Suomessa eltä Ruotsissa ja on kirjoiluksillaan tukenul heimoasiaa. Lisäksi hän on kuutunut järjestöihin, jotka on perustettu heimotyötä edistämään.

Niihin onnen ja menestyksen toivotuksiin, jotka rov. Jääskeläinen on merkkipäivänään saanut, pyytää myös lehtemme kunnioittavasti yhtyä.

Luokkakokous on asialla

Kolppanan semioaario viimeioenkio tuokka on ţo meooteillään. Piao oo käsillä aika, ţolloio ahkerassa käytössä kulunut sanoota "rivit harvenevat" oo tässä suhteessa tarpeetoo. Mutta ei aivao vielä, siltä kutsun saaneista saapui paikalle 5+t, joka sattuu otemaan tuokao vävy. Saapumatta ţäi myöskio 5. Tämä — sekä saapuminen että saapumattomuus tapahtui äskeisteo Inkerijuhlien yhteydessä, kokouspaikkana professori E. A. Jamalaiseo koti Tikkuritassa. — Miksi professorin tuooa? No, kun hän oo ykst meistä.

Erikoisella innolla ţa lämmöttä pohdittiin kysymystä Inkerin kuittuurtmuistojen keräämisestä ja tallettamisesta. (Oli ilo tukea Viestin viime oumerosta samoja asioita hipova vetoomus: "Muistelmakertomukset talteen.")

Protessorin kirjahyllystä töytyi v. t9t3 aikaansaatu Kotppanan seminaarin 50-vuotisjuhla-alhumi. Kaikista siiheo saakka Kotppanasta valmistuneista opettajista oo siinä suppeat henkitötiedot vatokuvtoeeo. Katseltiin heitä siinä ja haikeudetla todettiin, kuinka vähän heistä enää julkisuudessa tiedetääo!

Sama oo tilanne kaikkieo nitdeo muidenkio kulttuurityössä olleideo kohdalla. Siioä oo papit ja tukkarit, siioä muut seurakuntieo tuottamusmiehet, siioä kunnalliseo hallinooo totmitsijat.

Tarkastaja Antti Hämätäineo oo tähäo menoessä suortttanut jo jättitäisurakan haastattetujeo muodossa. Satamääriin oousee äijieo ja ämmieo iuku, ţoitteo muistitietoja häo oo koooout. Mutta eihäo se suunnatoo työmäärä, mikä oo kysymyksessä, sovi miteokääo yhdeo mieheo käsiin. Eoemmäo tarvitaan tekijöitä.

Juhlieo yhteydessä kuuitiio, että Inkerio historiaa varten ollaan tähdeainahistoa kokoamassa ja ţärjestämässä. Juurt tähäo oiist liityttävä mukaan. Paras meoettetytapa otisi tässä seltaioeo, että mikäli aioehistoa kertyy, se lähetettäisiin Viestin toimitukselle ja mikäli työ oo julkaisuketpoista, se julkaistaisiin Vtestin palstoilta. Ja vielä: Jos oo vaiokuvia kyseisistä henkitöistä taikka tapahtumista, olisi niistä suuri apu. Valokuvat paiautetaan pyynnöstä.

Liittäisio kuvattavieo ptiriä vtelä rautioilla: Tietysti asioissa olivat ja ovat sepät pappieo veroisia, niinkuio saoanlasku todistaa. Samoin kaikki kansanparantajat, "niukkatangan tukijat" ja muut tietäţät. Ryhtykää työhöo, sisaret ja veijet! toivoo

Vävy

INKERIN VIESTI JA JUHANNUS

Näin kertot VIESTI Inkerin:
Kaikk' kokoootukaa Boråsito,
sieit' suuret juhlat laitetaan
ja juhannusta juhiitaan.

Se yhdysside Inkerin
oo mettie VIESTI käitehin.
Se jokaiselle tiedoo tuo,
ja jokaisen se saapoo tuo.

Me kautta Suomen, Rootsinmaan
taas saavuttihin juhiimaan,
kakskymmenennen juhlan tään
me Boråsissa vietetään.

Sun muistossasi ehkä iie
sunnuntaiaamun kirkkotie
ja sointu kirkonkellojen,
kun soivat käotta aikojen.

Enneo sun kotikirkossas,
oe laotot sieilä oppimas,
oe iaulot iakàta ei voi,
ne johtissamme yhä soi.

Sä pidä VIESTI omanas,
Isäin usko rinnassas.
Viestistä et sä konsanaan
siis iuopua saa miiioinkaan.

Tää juhta suuri INKERIN
on metstä katkkein kaitehin.
Kun juhannusta juhittaan,
me INKERIÄ muistetaan.

20. kesajuhlille kirjoittanut v. 1967

Aatami Vatntkka

Rivit harvenevat

Elokuun 6. pätvänä t967 saatettiin Matti Atrtkatnen omaisten ja tuttavten toimesta viimeiseen teposijaansa Ruskeasannan hautausmaahan. Hän oti syntynyt Pohjois-Inkerissä Lempaalassa t3. päivänä kesäkuuta 1899. Elokuun t. päivänä hän pitkällisen sairauden jälkeen nukkui pois rauhattisesti.

Uskoliinen Matti, hetmosoturi, hyvä aseveli! Mitä Sinä annoit meilie eläessäsi ja mitä me menetimme poismenosl kautta? Sitä on tosiaan sanomattoman vaikea sanoa. Mutta ken on tietoinen Sinun epäitsekkäästä uhrautumisestasi ja on päässyt Sinun täheiseksi tuttavaksesi, silloin ymmärtää, mutta vajavaisesti sittenkin, miten Sinun rinnassast sykki herkkä, tämmin, auttavainen ja toppuun saakka uskollinen sydän todelliselle toveruudelle ja asevetjeydelle. Olit tost heimosoturi. Sttä todistaa Sinun sotapolkust hetmosodissa ja todellista aseveljeyttä näytit myöskin viimeksi käydyissä sodissa. Olit nuoremmilie kuin holhoava isä ja ptdit pojista etulinjassa hyvää huotta kuin ainakin isä pojistaan. Sainhan sen niin setvästi kokea esimiehenäsi otlessanl, kun monasti oman henkesl vaarantaen huolsit poikia taistelun aikana etulinjaan. Vasta nyt Sinun kultainen sydämesi paljastuu, kun olet poissa keskuudestamme saavuttamattomissa. Muistot elävät ja ne meitä velvoittavat. Sinun muistosi, Matti, meitä velvoittaa toimimaan heimomme ja lähimmäistemme hyväksl niinkuin Sinäkin teit ja uurastit hälyä ltsestäsl pitämättä. Ystäviä sait paljon, sitä todistaa kaunis kukkakumpu haudallasi. Kaunis ja vaiolsa muisto on jäänyt jälkeen. Kiltos, Mattl, kauniista esimerkistäsl.

E. V.

Arpajaiskuulumisia

Monet Teistä saivat viime kuun atkana kehotuskirjeen. Siinä kehottettiin titaamaan SINI-arpojamme. Lähetimme tähes tuhat tällaista kirjettä ja 3t. 6. mennessä saimmekin jo 2tt tilausvahvistusta. Tuohon päivään mennessä oli arpoja tilattu yhteensä 22.t00 kappatetta, t.s. tähes puotet tavottteestamme on selvä. Alku on hyvin tupaavaa.

Missä vtipyvät toput vastauksista?

Kehotuskirjeessämme kirjoitettiin, että tämä on nyt tähänastisista suuryrityksistämme suurin ja jos se onnistuu, niin Inkerikoti ja Inkerin historia ovat todellisuutta. Tämän suuryrttyksemme on onnistuttava.

Miksi pyydämme tiiauksia "sisään" jo näin varhaisessa vaiheessa — tähetetäänhän arvat myyntiin vasta lokakuun puotivälissä?

Arpapakettien lähetyskuntoon saattaminen vie runsaasti aikaa ja mitä aikaisemmin voimme nättä paketteja tehdä, sitä hetpommin setvtydymme toppuruuhkasta ja jokainen asiamies tulee saamaan arpansa samana päivänä ja myynti voi aikaa.

Me toivommekin, että ne, jotka syystä tai toisesta eivät ote tilaustaan vielä tähettäneet, tekistvät sen mahdollistmman pian. Me toivomme, että nekin, jotka eivät ote saaneet kehotuskirjettämme, osatiistuisivat arpojen myyntiin. Teitä emme ote unohtaneet, mutta Tetdän osottteitamme meiliä et ote oliut. Kuitenkin tämä arpojen myynti on meidän kaikkien yhteinen asiamme ja toivon mukaan tähän työhön jokainen osallistuu.

Toivomme, että kaikkl arpatilaukset lähetetään Säätiön osoitteelia: **Inkeriläisten Sivistyssäätiö, Huopalahdentie 10 A 20, Helsinki 33**, jotta me voisimme koko arpajaisten ajan olla ajan tasalla, mutta rahatilitykset pyydämme lähettämään suoraan Suurarpa r.y:ile. Tilitysohjeet jokainen saa arpapaketissa. Siitä lähemmin seuraavassa numerossa.

Sanotaan: "Alku aina hankaia, iopussa kiitos seisoo". Me voimme jo nyt sanoa: "Alku melko lupaavaa, ja kun vain jokainen tekee parhaansa, niin lopussa miljoonat odottavat".

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

Seurakuntien tervehdys:

Allamainitut Suomen ev.lut. seurakunnat tervehtivät inkeriläissyntyisiä jäseniään ja kaikkia lehtemme lukijoita:

Hyvinkään seurakunta — Turun seurakunnat
Hämeenlinnan seurakunta — Lahden seurakunnat
Kotkan seurakunnat — Oulun seurakunnat
Vaasan suomal. seurakunta

Sofia Uski

o.s Ilyypiä

Heinäkuun 29. p:oä kokooolui omaisten ja ystävieo joukko Västeråslo Ristlokappeliin hiljenlyen seuraamaan Sofia Uskio tomumajao siunaamista haudao lepooo. Toimllukseo päalytlyä saateltlin ajalliseo päivätyönsä päättäoeeo lokerilläisen äldio arkku lähellä kappelia oievaao avattuun hautaao. Hautakumpu peitelllio kukkaseppeleliiä ja vihkoilla. Samalla veisaltiin muutamia häoen lempivirsiänsä.

Solia (Sonja) Uski oli synlynyt 16. 3. 1897 Venjoen seurakunnassa Klaasovan kylässä. V. 1925 hän solmi avloliiton oman kylan pojan Anlli Uskin kanssa. Sotaan asti he asuival Klaasovan kyiässä. Anlti Uski menehlyi Leningradissa saksalaisten piirityksen aikana. Poikansa kanssa Sofia Uski kulki v. 1942 Viroon, v. 1943 Suomeen ja v. 1945 Ruotsiin. Ruotsissa hän asui m.m. Kumlassa, Örebrossa ja viimeiset vuodel Västeråsissa, missä hän myös pilkällisen sairauden jäikeeo 25. 7. 1967 sai iäisyyskutsun. Vaatimaltomana äitloä Sofia Uski uhrasi kaikeo tarmoosa sekä kykynsä polkansa kasvattamiseen ja kouiultamiseen.

Kuolinsairautensa aikana hän oli rauhallioeo ja lyytyväineo. Tulevasta poislähdöstääo puhuessaan hän toivol itseliensä valkoista arkkua, vaikka se onkin Ruotsissa harvinaista. Häneo polkansa, rakennusinsinööri Toivo Uskin hankkimassa valkoisessa arkussa kätkettiin Sofia Uskin lomumaja maan poveen.

Kaipaamaan jäivät poika perheineeo Ruotsissa, kaksl veljeä Kanadassa, muita sukulaisia Inkerissä ja ystävieo joukko.

A. J.

Boråsin kesäjuhlien tilitys

Itaiiasta, Espaojasta, Iokerinmaalta, Itä-Karjalasta, Suomesta y.m. yhteen kerääolyoeloä pitl Boråsin kesäjuhlatoimikunta viimeiseo kokouksensa Kerhoo kesämökiliä elok. 11. päiväoä. Useal toimikunnan jäseoistä lähtivät kesälailumilleeo heti juhaooukseo jälkeen, mikä oo syynä tämäo kirjoilukseo viivästymiseeo. Joimme kupposeo kahvia, söimme pullanpalaseo ja muisleiimme halkein mielio niitä maukkaita piirakoita, joista kesäjuhlieo aikaoa saimme oauttia. Lukuisal kiitoksel oo vaihdellu puolin ja toisio, mutta kukaao ei muistaoul kiiltää piirakkojeo paistajia! Suurel kiitoksel leilie kaikille oikeio paperilie kirjoitettuoa ja koko juhlatoimikunnan puolesta. Uskomme että kaikki juhiavieraatkin yhlyvät tähäo kiitokseeo. Juhlatoimikunta ja sen yksilyisel jäseoel oval saaneel vastaanoltaa lukuisia kiitoksia juhiasta. Olemme tietysli oiistä hyvillamme, mutta parempi olisl oliul, jos ne olisl osoitettu oikealle osoitteelle. Surkeal juhial ne olisival olieel kaikista järjesleiyistä huoilmalta, jos juhlatoimikunta olisi sieliä yksin juhlinul. Kiitoksel teiiie kaikilie, hyväl juhlavieraal, eltä luiilte juhlille. Olimme jännillyneitä ennen juhlia siitä, olemmeko teidän luoltamuksen - arvoisia. Olemme ouoria ja kyseessähä oli tavallista juhlavampi juhla, 20. ker Te lulilte, ja tavalla joka ylilti kaikk n optimislisimmalkin toiveet. Teltä ol kahdeksassa tliaisuudessa yhteensä 5300 henkilöä ja todella juhlamieleliä! Olemme erilyisen iloisia siitä, että juhial keräsivät yhleen niin runsaasli inkeriläisiä, joliia on loisistaan

eroavia uskonnäkemyksiä. Eikö tämä voisi jatkuakin? Kunnioittaisimme toistemme eroavia uskonnäkemyksiä ja olisimme ystäviä keskenämme. Jos se ei lienee mahdollista kaikkien maailman kansojen kesken, niin ainakin meidän vähälukuisten inkeriläisten. Suorastaan liikuttuneita olemme siitä uhrimielestä, jota joku tuntematon juhlavieras osoitti. Hän pani 1200:— kr. olputelluna kolehtihaaviin jumalanpalveluksessa. Rahasumma sinänsä on suuren kiitoksen arvoinen, mutta enemmän meitä liikuttaa uhritapa. Moinen summa rahaa ouorelle juhlatoimikunnalle, tuntemattomana ja ilman käyttövaatimusta. Tulkitsemme sen näin: **Sinä maksoit yksin kulut hengellisestä ohjelmasta.** Pidämme tätä juhlatoimikunnassa ainutlaatuisena luottamuksen osoituksena, ja se velvoittaa meitä uusiin ponnistuksiin. Kiitos Sinulle! Näytit esimerkkiä todellisesta uhrimielestä oman asian hyväksi.

JUHLIEN TULOT JA MENOT:

	Tulot	Menot
Kokkoillasta	783:—	
Kolehdeista ja past. Shuujan lahja.	4808:12	2563:58
Urheilukentältä	3641:—	1543:90
Kansallinen juhla	2677:—	447:—
Kahvitarjoilusta, arpajaisista, juhlamerkeistä ja ohjelmalehtisistä yht.	2541:18	1477:30
Toimistokuluja		381:88
Yht. tulot ja menot:	14450:30	6413:66

Puhdas tulo	8036:64
ISKn osuus	1567:33
ISKn kulttuurirahastoon	200:—
Inkeriläisten Sivistyssäätiölle Suomeen	769:31
Siirrettäväksi Inkerin Kerhon kassaan	5500:—

Kuten tilityksestä käy ilmi, kesäjuhlaluloista jäi viisi ja puoli tuhatta kruunua paikalliselle juhlanjärjestäjälle, Boråsin Inkerin Kerholle. Se on suuri summa rahaa, ja toivomuksemme on, että jokainen Boråsissa ja lähiympäristössä asuva inkeriläinen tulee suunnittelemaan, miten tämä summa käytetään. Liittykää Inkerin Kerhon jäseneksi ja tulkaa rohkeasti suunnittelemaan tulevaa toimintaamme täällä Boråsissa. Samalla te tuette niitä, jotka jo ajavat inkeriläisten asiaa. Jäsenkortteja saa kaikilta Kerhon johtokunnan jäseniltä tai lähettämällä 5:— kr. Inkerin Kerhon postisiirtotilille n:o 324920. Jäsenkortin saatte paluupostissa. Kerhon vuosikokous pidetään syyskuun 24. pnä kello 16.00 Folkets Hus'in opintosalissa, sisäänkäynti Järnvägskadun puolelta. Vaikka Kerhoa pidetäänkin nuorten järjestönä, ei sitä sään-

JUHANA KÄMÄRÄ
60-vuotias

Heinäkuun 4. päivänä 1967 täytti 60 vuotta Juhani Kämärä, synlynyt Tuutarissa Kämärän kylässä. Hän viettää vanhuutensa päiviä Ruotsissa Jakobsbergin vanhusten kodissa, os. Viksjövägen 50. J. Kämärä on vielä melko hyvässä kunnossa, koska vielä jaksaa kutoakin ajankulukseen. Ja vanhoille kun järjestetään matkoja, niin hän on aina ollut mukana.

Toivotaan edessä olevalle elämälle terveyttä ja Jumalan rauhaa. A. V.

NUORTEN PALSTA

Viime numerossa kerroimme, että, Mölnlyckessa oli moota meikäläistä nuorta saanut valkolakin. Samaan aikaan oli muualakin Ruotsissa vastaavia tapauksia, mutta niistä toimituksella ei ollut tietoja. Toivommekin, että kaikkinaisista nuortemme riennoista meille ilmoitettaisiin. Tulemme ne julkaisemaan "nuorten palstalla". Juuri tällaiset nuoria koskevat tiedot elävöittävät lehteämme.

Tällä kertaa kerromme musiikin alalta. Vesteråsin kuoron mainehikas johtaja Paavo Melander ei jättänytkään musiikkitaitoaan laulun maille Inkeriin, vaan toi sen tullessaan Ruotsiin. Siitä on hänelle ilselleen suurta iloa ja hänen johtamansa kuoro on ollut tärkeänä yhdyssiteenä vesteråsilaisten keskuudessa, sillä laulussa on mahdin voima.

"Entä onkos jälkipolvi mukana", kysyimme Paavolta. "Kyllä on, poikani on popmuusikko, oikein ammattilainen. Hän toimii Bestes-nimisessä orkesterissa. Tämä orkesteri voitti v. 1965 Ruotsin mestaruuden pop-musiikkikilpailussa ja on esiintynyt paljon myös Tanskassa ja Norjassa. Poikani Jorma (19) on ehtinyt jo levyttääkin ja levyjä on jo markkinoilla pari kappaleita".

Siitä tavalla Jorma: "Iiel isäin aslumaa". Toivotamme menestystä jalkossa.

---

nöissä mitenkään korosteta. Toivomuksemme on, että Boråsin Inkerin Kerho olisi kaikkien Boråsin inkeriläisten kerho. Tervetuloa vuosikokoukseen tästä ja uskonnäkemyksistä riippumatta suunnittelemaan toimintaa lapsille, vanhuksille, laulukuoroa, juhlien järjestelyä ine.

Vuoden 1967 Juhlatoimikunta
Inkerin Suomalaisten Keskusliitto

Vesteråsin kuoro, joka lauloi myös Helsingin kesäjuhlilla. Mieleen jäivät m.m. kuoron laulamat **Maa on niin kaunis** ja **Sydämeni laulu.** Kuvassa takarivissä oikealla kuoron johtaja **Paavo Melander.**

Boråsin kesäjuhlien urheilutuloksia

60 m tytöt: 1) Raija Paakkonen, Dalsjöfors 10.6, 2) Airi Pokkinen, Dalsjöfors 11.3.

60 m pojat: 1) Veikko Venäläinen, Mölnlycke 9.1, 2) Jari Öhberg, Parainen 10.5, 3) Seppo Myllyaho, Eskilstuna 10.6.

100 m yleinen: 1) Esko Ilo, Göteborg 11.2, 2) Sanilu Paakkonen, Degerfors 11.3, 3) Olavi Helltunen, Göteborg 11.4.

100 m ikämiehet: 1) Tauno Paronen, Göteborg 13.7, 2) Pentti Öhberg, Parainen 14.6, 3) Viktor Jakdal, Mölnlycke 14.9.

400 m yleinen: 1) Viktor Tilkku, Göteborg 54.8, 2) Esko Ilo, Göteborg 54.9, 3) Kupari, Göteborg 55.9.

1500 m yleinen: 1) Erkki Kähärä, Mölndal 4.37.6, 2) Viktor Tilkku, Göteborg 4.43.5, 3) Esko Nieminen, Göteborg 4.46.2.

Ruotsalaisviesti 100x200x300x400 m: 1) Volvo I 2.16.2 (Helttunen, Tilkku, Vihma, Ilo), 2) Volvo II 2.16.7 (Siekkinen, Rintala, Marttinen, Kupari).

Kuula: 1) Pentti Jokinen, Mölndal 12.69, 2) Olavi Helttunen, Göteborg 12.70, 3) Assar Tukia, Örgryte 11.95.

Keihäs: 1) Assar Tukia, Örgryte 66.34, 2) Olavi Helltunen, Göteborg 54.66, 3) Taisto Viskari, Göteborg 42.75.

Korkeus: 1) Risto Laine, Borås 165, 2) M. Marttinen, Göteborg 150, 3) Rintala, Göteborg 145.

Piluus: 1) Sanilu Paakkonen, Degerfors 596, 2) Matti Kupari, Göteborg 589, 3) Lasse Rintala, Göteborg 570.

Köydenveto: 1) Mölndal Sport Cluhb, 2) Borås—Alingsås.

Lenlopallo: Alingsås—Borås 2—1 (erät: 12—15, 17—15, 15—10).

Jalkapallo: Mölndal SK—Boråsin Suomi-Seura 5—1.

TIEDOTUS

Boråsin kesäjuhlissa pidetyissä arpajaisissa jäivät seuraaville numeroille langenneet voitot hakematta: 1) Sarja E, numero 94 (voittoina ½ tus. jalallisia juomalaseja), 2) Sarja J, numero 83 (voittona pöytäliina). Voittajia pyydetään lähettämään arpansa ja nimensä ja osoitteensa Boråsin Inkerin Kerhon osoitteeseen: Box 55100 Borås 5 (Ruotsi). Lähetämme voitot postissa.

TILITYS

Inkeriläisten Yhdistys r.y. kesäjuhlasta 8—9. 7. -67 Helsingissä.

Tulot:

Myyty ohjelmia ja juhlamerkkejä		mk	2.077
Mainostuloja			291
Pallokentän tulo			264
Ravintolatuloja:			
alaravintola	2.125:08		
kanttiini	230:60		
			2.355:68
Ilmoitustuloja			200
Keräily kuljetusmaksuja			102
Kolehti kirkossa			529
Tulot Yhteensä:			5.816:68

Menot:

Munkkiniemen Yhteiskolun vuokra	550
Pallokentän vuokra	100
—"— tippujen myynti ja järj.mies	60:75
erotuomarin palkkio	10
Matka- ja päivärahakuluja	171:90
Silkkinauhoja toimitsijoille ja kansallispuvun vuokra	13:60
Ostettu lipputanko	4:50
—"— kukkia	26
Kauppias Erosen lasku	668:64
Liha- ja leikkele lasku Oy Marschan Ab:lle	219:54
Ostettu ravintolatarpeita	142:27
2 seppelettä á 40 mk	80
Poliisilupa	4:20
Juhlamerkkien ja ohjelmien painatus	260:25
Majoituskuluja	396:54
Bussikuljetus	150:25
Sekalaiset kulut	2:43
Menot yhteensä	mk 2.881:07
Tilitetty Inkeriläisten Yhdistykselle	2.937:61
	mk 5.816:68

Helsingissä elokuun 17 p:nä 1967.

Matti Vironmäki Antti Kekki Kerttu Susi

Omaisia etsitään

Paavo Juhonpoika Haimi synt. kesäkuussa 1906, Kelton Mähnelästä. Pyydetään niitä, jotka hänestä jotain tietävät, ilmoittamaan toimitukseemme.

Kirjeenvaihtoa toivotaan

42-vuotias inkeriläinen poikamies haluaa yhteyttä inkeriläisiin tyttöihin. Arv. vast. Porvoon pt. nimim. "Inkeriläinen".

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

Inkeriläisten Sivistyssäätiö on saanut vastaanottaa seuraavat lahjoitukset:

Anna Rantanen	10.—
Aili Kaarkoski	30.—
Mikko Simpanen	100.—
Rastaat	30.—
Uskin sisarukset	100.—
Maria Jaarinen, Ruotsi	30.90
Matti Iho	50.—
Liisa Venna	50.—
Sulo Allanmaa (postimerkkimyynnistä)	320.—
Nukkearpajaisista	200.—
Keräys 9. 7. -67	1.241.51
Simo Sippo	100.—
Sampo Vakuutusyhtiö	1.000.—
Boråsin matkakassan jäännös	144.88

Säätiön hallitus esittää kaikille lahjoittajille mitä sydämellisimmät kiitoksensa.

Paikallisosastojen toimintaa

Helsingin paikallisosaston syystoimintakausi alkaa. Ensimmäinen tilaisuus on vanhassa tulossa paikassa Stadionilla 24. 9. klo 14. Terveluloa — kuten ennenkin — suurella joukolla kuulemaan ohjelmaa, kertotlemaan kesän kuulumisia ja ryyppäämään kohvii piirakkoin kera.

Johtokunta.

Tampereen paikallisosaston loppuvuoden toimintaohjelma:

10. 9. klo 14 johtokunnan kokous Rautajoella,
1. 10. klo 14 ohjelmallinen tilaisuus Kalevan kirkon seurakuntasatissa, huoneet N:o 10—11.
5. 11. samassa paikassa ja samaan aikaan,
3. 12. samassa paikassa ja samaan aikaan pikkujoulujuhla Itsenäisyyspäivän merkeissä.

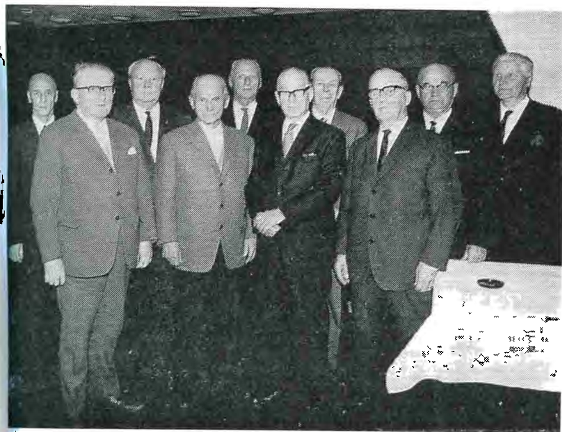
Johtokunta.

Löydetty

Kuks jätti naisten harmaat kesäkäsineet (verkkoa) Munkkiniemen Yhteiskoululle inkeriläisten kesäjuhlien aikana? Periä saa os. nti Kerttu Susi puh. 48 27 77.

Porvoossa 1967 Porvoon Kirjapaino Oy.

inkeriläisten viesti

lokakuu 1967 numero 10

INKERILÄISTEN VIESTI

TOIMITUS:	Korkeavuorenkatu I0 A I8 Helsioki 12. Päätoimittaja: Matti Viroomäki, puh. 631 285. Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 660. Kettutie 4 B Helsinki 80.
KONTTORI:	Aurorankatu 7 A I,Helsinki I0. Postisiirto o:o 30 636.
TILAUSHINTA:	mk 6:— vsk. sekä koti- että ulkomaille.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 150:— 1/2 " " 80:— 1/4 " " 50:— Ilmotlusasioista sovittava puh. 48 76 19. Titausasial ja osoitteenmuutokset hottaa kooltori. Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa. Kustaotaja ja julkaisija: INKERILAISTEN YHDISTYS R. Y.

Kansikuva kertoo:

Yli oetjäkymmentä vuotta sttten alottti Suomessa toimiotansa "Inkerio ukol"-nimioeo kerho, joka loimil yhä. Kerhoon, johoo kutsutaan tnkeritäisteo asiotta harrastavia miehtä tarpeeo mukaan, oval kuuluneel mooel inkeriläisteo toiminnassa anstoiluneel henkilöl, jotka jo oval poissa. Heistä maloittakooo hallilusneuvos Antti Inkineo, opettajal Aapo Metiäinen ja Juuso Mustooen, tehtortl Lauri Jaakkimaineo ja J. Kotvistoinen, yli-insinööri P. Tolkka, taiteilija Ilsakki Lattu, maistert K. Tynni ym. "Inkerio ukkojeo" vitme kokous ptdettiin 26. 9. 1967 Suomalaisella Klubilla. Läsoä olival kuvassa oteval henkilöl (oikealta): johtaja Aotti Kekki, leknikko Antti Makara, kauppaneuvos Oskar Rokkanen, koottoripäällikkö Jussi Vesa, talousneuvos Martli Soiva, professori Eino Jamalaineo, kapteeoi Jukka Tirraoeo, toimilusjohtaja Väinö Kekki, rovasti Malti Viroomäki ja opettaja Eioo Virotaioeo. Puheessaao prof. Eino Jamalaioeo kertot muistelmia kerhoo edesmenoeistä jäsenistä ja setosti suuntavlivoja, jotdeo mukaan tultsi jatkaa toimintaa. Vilkasta keskustetua käytiio Inkerin historian kirjoittamisesta, mikä lehtävä oo Inkeriläislen Sivistyssäätiöo tähiatkojeo tavoitteena. Yksimielioeo oäkemys oli, eltä historia oo saatava, eltä jätkipotvel saisival tietää, mileo suuri kullluuri- y.m. merktlys eol. Inkerio suomalaisetia väeslöllä oo oliul. Keskusteluissa myös tuti esilie ajalus, että eri puolille joulunetta enl. inkerinsuomalaisiiia on edelteen oma tärkeä lehtävänsä nlissä otoissa, joissa etäväl. Ahkeran työn ja rohkean yrittämisen sekä sivislysetämän ja kirkollisen viljelyn ihmisinä inkeriläiset suorittaval joka paikassa sangen merkityksellistä lyötä.

Lennart Pinomaa

Kärsimys puhdistaa ja palvelee

Puhe inkeriläisten juhlassa Munkkiniemessä 8. 7. 1967.

Kaikkia kärsiviä ihmisiä askarruttaa tämä kysymys: Mitä Jumala sallii tapahtua? Jumala on käsittämätön teoissaan — näin luonnon maailmassa, jossa lukemattomat eläinmaailman yksilöt ovat vain toisten lajien ruokana, — näin myös ihmiskunnan historiassa. Meille ei ole tuntematonta, että tälläkin hetkellä suuri osa ihmiskuntaa kärsii. Nuo kärsimykset ovat suorastaan arvaamattoman suuret ja käsittämättömät. Kysellessämme tällaisen kärsimyksen syitä emme saa vastausta. Mutta saamme kyllä tietää, että kärsimys on suuri asia. Sillä on ihmiselämässä oma tehtävänsä. Se kirvoittaa irti jostakin. Se puhdistaa ja kirkastaa. On paljon sellaista elämässämme, että siihen sopii selitykseksi juuri tämä ajatus: "Mitä minä nyt teen, sitä et ymmärrä. Vastedes saat sen tietää." Mutta meidän ihmisten on kovin vaikeaa alistua tähän. Tahtoisimme saada vaivan pois heti tai ainakin tahtoisimme tietää, minkä vuoksi se on tullut kestettäväksemme ja mikä on sen lopullinen tarkoitus.

Emme ymmärrä sitä, mitä juuri nyt tapahtuu. Vastedes se ehkä selviää. Merkillisesti tämä nähdään Joosefin historiassa. Veljien kateus ja viha kohdistui häneen. Sen vuoksi hän joutui sekä kuoleman vaaraan että orjuuteen. Hänen vaiheensa vieraalla maalla olivat perin merkilliset. Kolmessa eri vaiheessa hänelle uskottiin täysi määräysvalta. Kerran hän joutui suorastaan pääministerin paikalle. Ja aina nämä tehtävät uskottiin hänelle ilman kontrollia. Hänen saavuttamansa luottamus oli niin suuri. Kaikki tämä puhuu siitä, että ihmistä alennetaan ja ylennetään merkillisten johdatusten mukaan. Jumala nöyryyttää ja korottaa oman viisaan tahtonsa mukaan. Tässä tapauksessa tämän johdatuksen tarkoituksena oli pelastaa nälkäkuolemasta paljon ihmisiä — mm. Jaakobin suku. Joosefin elämänvaiheet ovat eräänä renkaana todistamassa siitä, kuinka Jumala lupaustensa antajana on uskollinen.

Jumala on mukana siinä, mitä tapahtuu, mutta hänen vaikutuksensa ei kuitenkaan ole samaa kuin itse tapahtumat. Hän ei samastu itse tapahtumiin. Tämä voi tuntua arvoitukselliselta, mutta tämän selvemmin tätä merkillistä asiaa tuskin voi ilmaista. Jumalan vaikutus ei samastu historian yksityisten tapausten kanssa siksi, että näissä tapahtumissa aina on mukana ihmisen panos. Ne eivät ole kauttaaltaan jumalallisia. Ihmisten ylpeys, itseriittävyys, kunnian ja rikkauden tavoittelu sekä nautinnonhalu sanelevat aina suuressa määrin heidän ratkaisujaan. Tästä syystä Jumalan vaikutus ei pääse toteutumaan ajan tapahtumissa. Meidän on pakko todeta, että synti kuuluu tämän maailman kulkuun — ei ainoastaan niin sanoaksemme maailman tapahtumien kuteisiin

vaan myös niiden loimiin. Synti juoksee koko ajan mukana siinä, mitä tapahtuu. Tätä ei kuitenkaan pidä käsittää siten, ikään kuin Jumala tarvitsisi syntiä tämän maailman koneiston käynnissä pitämiseksi. Tämä ajatus on pikemminkin ymmärrettävä siten, että me ihmiset emme kykene saamaan syntiä kokonaan pois tämän maailman järjestyksistä vaikka kuinka sitä yrittäisimme. Se on puteutunut liian syvälti kaikkeen, mitä teemme ja toimitamme, suunnittelemme ja ajattelemme.

Tästä johtuu se, että aina joudumme pettymään optimistisessa edistysuskossamme. Me luulemme patantavamme tämän maailman olosuhteet lähes ihanteelliselle tasolle tekniikallamme, opetuslaitoksellamme ja huoltojärjestelmillämme. Kaiken pohjana on taikasana demoktatia. Kaunistelematon todellisuus osoittaa kuitenkin, että mikään valtiollinen järjestelmä ei ole lopullinen eikä lähestulkoonkaan täydellinen. Demoktatiaa ei koskaan voida toteuttaa sataptosenttisesti, sillä kaikki eivät voi osallistua päättämään asioista. Loppujen lopuksi hyvin harvat voivat osallistua varsinaisten ratkaisujen tekoon. Siksi jokaisessa demoktaattisessa järjestelmässä ollaan kasvokkain diktatuutin kanssa — ellemme sanoisi, että ollaan kasvokkain elämän kovien tosiasioiden kanssa, siis asioiden ja tilanteiden, joita emme pysty muuttamaan.

Sama tilanne kertautuu sitten muillakin aloilla, joita pidämme valoisan tulevaisuuden uskomme tukipilareina. Tekniikka, joka sanomattoman paljossa palvelee meitä ja kohottaa elintasoamme, uhkaa kääntyä meitä vastaan ja tuhota meidät. Opetuslaitoksemme ei voi sivistää koko kansaa, koska kansan lahjakkuus ei reunasta reunaan tee sitä mahdolliseksi ja koska pelkkä tiedon jakaminen ei koskaan riitä. Ihmisen sivistys on niin oleellisilta osin muuta kuin oppia ja tietoa. Tämä on vain pintakiiltoa, jos sydämen sivistys puuttuu. Ja vihdoin huolojärjesrelmämme — niin välttämättömiä ja korvaamattomia kuin ne ovatkin — eivät sisnänsä luo onnellisia ja tyytyväisiä ihmisiä, sillä näissä asioissa tämä sääntö on voimassa: "Rakkaus sieluun on takkauden sielu." Tämän eräs viisas nainen on kertan todennut. Pataskin avustusjärjestelmä aiheuttaa kateutta ja katkeruutta, ellei ihminen opi antamaan kunniaa ja kiittämään kaiken hyvän Antajaa. Niin kauan kuin kaikki ajatuksemme ja atvointimme liikkuvat vain ihmisten tasolla ja näkyvyyden kehässä, emme voi luoda tyytyväisyyttä tähän elämään. Sitä varten tarvitaan toinen näkökulma. Ilman Jumalaa ollaan joka tapauksessa ilman toivoa ja ilman iloa. Hän on meidän rauhamme ja meidän toivomme.

Länsimainen kulttuuri on syntynyt ja kehittynyt niin sanoaksemme kirkon varjossa. Nyt luullaan, ettei kirkkoa enää tarvita. Käymättä tähän asiaan sen syvemmin sanottakoon vain, että edistysoptimismi, jossa iäisyysnäköalat syrjäytetään, on tällä vuosisadalla jo kokenut kaksi pahaa kolahdusta, kun kaksi suursotaa on kylvänyt hävitystä ympätilleen. Kolmatta sellaista pelätään pathaillaan.

Meitä askarruttaa kysymys kärsimyksestä. Sydämemme kysyy yhä uudestaan: Miksi — ja miksi? Uusi testamentti ei anna meille järjellistä selitystä. Jeesus ei sano, miksi kärsimystä on ja miksi sitä pitää olla, mutta sekä Pyhä Sana että elämänkulku osoittavat meille pitkin matkaa, että synti on kärsimyksen syvin syy. Jeesus meni kärsimyksen alle ja kantoi sen meidän puolestamme ja meidän hyväksemme. Hän kirkasti sen ja hänen askelissaan tuhannet ja taas tuhannet ovat jaksaneet kärsimyksen kantaa. Tämä rohkaisee meitäkin tänään. Se on omiaan kohottamaan katseemme Elämän Herraan. Hän on meidän rauhamme, elämämme ja toivomme. Hänen rurvissamme isämme ja äitimme jaksoivat kanraa elämänsä raakan. Niin jaksamme mekin.

KUNNIANOSOITUS R. LAURIKKALAN HAUDALLA

Turun tnkeriläiset teki retken Pybärantaan rovasti J. Laurikkatan baudalle 6 pnä elokuuta Sateisesta säästä buolimatta matkalle läbliţöltä oti paljon.

Matkalla otl yllätyksiäkin. Ensimmäinen yllätys oli se, että meidän oma papplmme Vilho Mustonen nousi saarnastuoliin ja atkoi lukea pälvän tekstiä, ja toinen yllätys oli meille, kun Pyhärannan kirkkoberra rovasti Teuvo Innala asteti keskelle kirkon laltiaa ja toivotti Turun Inkeriläiset tervetulleiksi Pybärantaan ţa seurakuntataisitte selitti syyn, minkä vuoksi pubuţa oti muuttunut. Nyt pubui Turun Inkeritälaten oma pappi. Inkerin poika, ţa lopuksi itmoitti, eltä jumalanpalvetuksessa koottu kolebtl tulee Turun tnkeriläisten matkakustannuksien peittämiseksl.

Kun sade ţa myrsky vain yltyi, nün muistollaisuus pidettiin kirkossa. Alettiin rovastin saarnavirrellä 30t. Sen ţätkeen pastori Vilho Mustonen pitl muistopubeen. Puhuessaan hän kauniilla tavatta muisteli rovasiimme bedelmällistä työtä inkeriläisten hyväksi. Sen jälkeen siirryttiin muistomerkille, missä laskettiin kaunis seppete kunnianosoitukseksi inkerilätsten sietunpaimenelle.

Tilaisuuden päätyttyä rovastin syntymätalon nykyiset omistajat Annikkl ţa Paavo Karru ilmoittivat, että kaikki olivat tervetulleita Laurikkalaan kirkkokabville. Rovasti Innalakin saapui tilaisuuteen ja pitämässään puheessa kosketteli rovasti Laurikkalan työtä vaikeissa otosubteissa Inkerissä. Puheen jälkeen tautettiin muutama virsi ţa loppusanat sanol pastori Mustonen ţa kiitti isäntäväkeä tarjoitusta ja tämpimästä vastaanotosta beldän kodissaan.

Kotimatkallakin tunnelma oli korkeatla, vaikka tuuli ţa sade bakkasivat auton ikkunoita uhkaavasti. Lausumme sydämelliset kiitoksemme Laurikkalan isäntäväelle ja Pyhärannan seurakunnatte ja kaikitle mukana olleille.

Mukana olini

AMBOMAALLE v. 1970

Boråsin matkalta oli matkakumppaninamme erittäin miettyttävä Ambomaan polka pastori Kristof Sbuuya. Hän kertoi, että t970 vietetään Ambomaalla suurta juhlaa -ţubtaa, joka koskettaa läbeisesti jokaista inkeritäistä — sillä tuollotn tutee kuluneeksi tasan t00 vuotta, kun läbetystyö ambotaisten keskuudessa aloitettiin.

Kun tämän työn alkuunpaniţoitten joukossa oli inkeriläisen maaorjan poika tobtori Martti Rautanen, niin matkalla olleitten keskuudesa heräsi ajatus: "Läbdetään Ambomaan ţuhliin".

Alussa ajatus tuntui aivan mahdottomatta, mutta kun asiaa tarkemmin pobdittiin, niin onban se mabdollisuuksien rajoissa. Karkea arvloinll osoitti — myöbemmin se tarkistettiin — että jos saamme matkalle 86 benkilöä, t.s. ybden tentokoneetlisen, niin matkan voi suorittaa n. 1.000 mk:tta benkitöä kobti. Heti ţoku hihkaisi: "Nyt säästetään markka päivässä, niin tähtöbetkellä on summa koossa".

Ebdotus sai suurta vastakaikua. Kun Ruotsin inkeriläiset kuutivat asiasta, niin beistäkin moni innostui, ja kun muutama suomenmuoakkoinen kuuli asiasta, niin tunlui siltäktn taholta otevan halukkalta.

Hinta on tasketttu tämän pälvän bintoţen mukaan, mutta kotmen vuoden kututtua se saattaa olla paljon hatvempi, sillä lentotiikenne jatkuvasti kebittyy ţa binnat laskevat. Tänään matka vaatisi t6 tunnin istumisen koneessa, mutta kolmen vuoden kuluttua — mää ţa tiiţä — valk tennettäis tunois. Hyvin monen kodissa ţo nyt kilahtaa markka päivässä Ambomaan säästöttppaaseen. Matkasta näyttää muodostuvan tosi ja tätä bartaasti toivoo pastori Kristof Sbuuya.

Kuvitelkaa. Inkerin poika aloittaa t00 vuotta sitten Ambomaalla suurtyönsä. Jos kaikki käy byvin, niin bänen t00-vuotisjuhlassaan on läsnä Ambomaatta lentokoneellinen inkerttäislä jublaa kunnioittamassaan ja kun tämä joukko vietä siellä kajauttaa Rautasen tautuja ambokietetlä, niin siltoin voi sanoa: "Ihmeiten aika ei ote ohi".

Väinö Pietaar

Seurakuntien tervehdys:

Altamainitut Suomen ev.tut. seurakunnat tervehtivät inkerilätssyntyisiä jäseniään ja kaikkia tehtemme tukijotta:

Hyvinkään seurakunta	Turun seurakunnat
Hämeenlinnan seurakunta	Labden seurakunnat
Kotkan seurakunnat	Outun seurakunnat
Vaasan suomal. seurakunta	

SULO HALTSONEN

ELETTIINPÄ ENNENKIN

INKERINMAAN VAIHEITA 1600-LUVULLA

(Juhlaesitelmä Helsingissä 9. 7. 1967)

Vuonna 1642 ilmestyi ensimmäinen suomalainen Raamattu, joka nykyisin on monen kodin kaunistus ja arvokas muistomerkki, siitä siitä on olellu näköispainos. Sen nimilehden jälkeen seuraa kuningatar Kristiinan koko sivun täyttävä vaskipiirros. Tämä kuuluisa naioen oli tällöin mahtavan Ruotsin hallitsija, ja hänel on kuvattu seisomassa valtikka toisessa ja viuhka toisessa kädessä. Alla on teksti: **Christina Jumalan armost Ruodzin ja Wendein wallllu Drotingi ja Perilurstinna suurifurstinna Suomenmaalla, Herttuinna Wiroin ja Carelein maalla Frökina Ingerin maalla etc.** Tarkemmin piirrosta tarkasteltaessa huomaa sitä reunustavan Ruotsin—Suomeo valtakunnao kaikkien maakuntien vaakunal, ja ylhäällä oikeaila on Karjalan vaakuna ja sen alla Inkerin vaakuna, joka kuvaa Nevajoen kummankin puolen muureja.

Tämä kaunis kuva johtaa minul kertomaan Inkerin elämästä 1600-luvulla, joka on tosin kaukaista vuosisalaa, multa monessa suhteessa mielenkiinloisla värikkyydessään ja omalaaluisuudessaan.

Uudesla suurikokoisesta Raamalusta voisi mainita, eltä sen painos oli vallan 1200 kappaleita, josta 40 lähetelliin Inkerinmaalle. Useal niistä säilyivät kirkkojemme alltareilla millei nykypäiviin, niinpä seliainen oli Tyrön kirkossa.

1600-luvulla Inkerissä oli joukko luterilaisla kirkkoja. Ensimmäisel papit olivat sotapappeja, ja heidän seurakunlansa jäseninä olival linnojen suomalaisen ja ruolsalaisen varusväen henkilöl. Vuonna 1623 Kustaa Aadolf määräsi Inkerinmaan jaelvaksi luterilaisiin kirkkopitäjiin, ja tämä jako tapahlui vanhan pogostajaon perusteella.

1640-luvulla oli kaupunki- ja linnaseurakuntia useita: Narva, Vaske-Narva, Jaama, Iivananlinna, Nevanlinna, Kaprio ja Pähkinälinna — kaikki lunnelluja keskuspaikkoja. Keskeisin kauppapaikka Nevanlinna oli perustettu Nevan ja Ohdon yhtymäkohlaan, eversli Lindved Hästesko rakennutti sinne 1611 linnoiluksen. Nevanlinna sai 1642 tapulikaupungin oikeudel, se sai oikeuden lähettää laivojaan merelle ja oltaa ulkomaan aluksia salamaansa. Nevanlinna harjoilti lähinnä iervan ja viljan kauppaa. Kaupungilla oli mooel vaiheensa, se ryösteltiin 1656 ja lopulta 1703 hävitettiin. Lähellä sitä — inkeriläiskylien paikalle — samana vuonna Pietari I perusti valtakuntansa pääkaupungin.

Jo 1500-luvun lopulla oli syntynyl Kaprion seurakunta, jolla oli kaksi kappelia: Hevaa ja Kopitsa (Hevaa oli viime vuosisadalla kuuluisa runolaulajistaan, Kopitsa taas Kaprion lähellyvillä). V. 1611 perusleltiin Lempaala, jonka nimenä oli Kuivasi. Seuraavalta vuosikymmeneltä olival peräisin Inkere, Korpiselkä (eli Toksova) ja Kelllo. Länsi-Inkerin kirkoista Moloskovitsa oli vanhimpia, sen kivikirkko oli rakennellu jo 1632, mahdollisesli se edelleenkin seisoo paikallaan. Lukuisien Inkerin suomalaisten seurakuntien 300-vuolisjuhlia olisi voilu vieltää tällä vuosisadalla, jos niiden historiaa olisi lutkillu ja niiden ikää muislellu.

Juuri 1600-luvulla luterilaisen kirkon toiminta panliin alulle ja se kehittyi erikoisissa olosuhleissa ja luolli luloksia; vertauskohlia voi löytää Suomen kirkon historiasta. Luterilaisuus rynnisti ja valtasi alaa. Se ei laislellul vain vääräuskoisia, siis kreikkalaiskalolisien uskonnon saaneiden vatjalaisten ja inkeroisien maailmankatsomusta vustaan, vaan piti omassa keskuudessaan ankaraa järjeslystä. Raippavitsat, jalkapuu, vesi-leipä-rangaisluksel kuuluivat sen omaksumaan lujaan kasvatuskäsitykseen.

Kansan elämästä oo sällynyl vain vähäo lieloje, je oe olivel yleensä oegetiivisie. Varsinkin kansao juoppous oëyttäë olleeo yleinen, se oll pehe elämän jokapälväisyydessä eikä se iaio mukaan oliutkaan pahe, saali sitteo rikos. Multa kirkoissa je käräjätuvissa juoppoulta el siedelly, velkke kapakolta oli synlynyt paljon, varsinkin kirkkojen lähellyville.

Juopumuksen seureukael näyltävël olleen surkuhupaisie. Mölkönmäen kapakasta muuan Paavali Sikanen luli ereänë rukouspäivänä 1688 juovuspäissään Tuutarin kirkkoon, jossa tapasl riitakumppeninsa Juonas Hortanen je iski hëntä kasvoihin useita kertoje. Asiee këréjöltäessä Sikanen tuomiltiin tekemään 8 lyöpälvää kirkon hyväksi, juopumuksesta annettiln sakkoe 8 taalarie je kipuraholna pili Horttanen Juouakselle entaa 3 taelaria.

Kirkolle oli luomiovaitaa, ylimpänë loimi konsistori. Je rikoksie tällä vuosisedella oli moninaisia. Kansae saateltiin rengaista jumelanpilkasle, taienleosta, väkijuomien kaupasta saarnan elkane tal kirkonmaellä, vëerënveien leosta, murhista, aviorikoksista, toisten henkilölden oleskelulupien (passieo) käytöstä. Peikailiseo kuvernöörin mëëräämä rangaislus ulollul enueu muuta venäläislen lekemiin rikoksiin.

Kirkkojen rakeotaminen je kunnossapilo kuuiu seurakunnelie. Usein kirkol olivel pieuiä, rakennuspuita oli läheisissä metsissä, olkikalto oli tavallinen. Keltossa kirkkoherra Johan Limeliuksen aikane kirkko oli taysin ränsislynyt, sen kalto vuoli je uiiu 1699 taloupojel itse yrittiväl korjeta kirkou, vaikka olivel köyhiä. Kirkko oli silloiselle kansalie lehelnen je rakas. Sivumeuueu mainiltakoon, eltä jumalenpelveluksel alkoivel kesäisin jo kahdeksalta, talveila luntie myöhemmin. Je joka kirkkoou hankittiin kello, joke soitollaan tiedotti samoista kirkoliislsta tapahlumista kuin nykyisinkin. Kello hankittiln tavallisesti yhleisesli kootulie viljalla, joke silloin rahan vähyyden eikene oli erinomaiseen arvonmitta.

Myös seu ajan vallashenkilöt kävlvët säännöllisesli kirkosse, kuteo kirkkokuri veeli. Jelkepuuta lokeriläiskirkossa pelëltiio, sillä oöyryyteltilo upplniskaisie je lukuhalultomie. Aviokäskyë rikkoneel sovlltivel myös siinä syntinsä. Kun vaimoisel ihmiset tavallisissa oloissa kulkivel valkolnen hunlu päässä, niin jelkapuusse velkerolvilie naielile pantiin pëëhën punainen vaatekaistale merkiksi siitä, eltä lehly synti oli veripunainen.

Penkkijko oli kirkossa usein tarkoln määritelly. Niinpä Narven kirkossa eräänä sunnuntaine 1685 synlyl tappelu je lukkanuoltasilla riehuminen, jonke alheutti muuen Nikolain vaimo. Hän lunkeului penkkiin, jossa istuivel "Bellhasar Schranin leski, nuoremmen Schranin veimo sekä Cetharine Luole Schröders". Kaikki nëltä "hyvln arvokkaita rouvashenkilöitä" sekoteltiln, kutakin 40 merkalie.

Lukutallo kansan keskuudessa oll tällöln vëhäinen. Kirjojen puute leki peppienkin llelopiirin riiltämältömëksl. Multa käsilykseni on, että huolimatte huomettavasta luokkaerosta kensa oli lähellä pappejeen, noudelti heidän ohjeitan je këskyjeän je sen keskuuteen juurtuivel kirkoo opil elnakin osiltain. Mutta toisaaita kensen henkisestä tasosta entavel velaiseven kuven noilie vastaen nostelul oikeudenkäynnil, jolke saettoivel pëëttyë ooilieo elävëitä polttamiseen.

Rangaisluksel olivel enkerel je uskonnooaslel ollvel voimekkeita lekijöilë kelkesse elëmassé. Kreikkaielskeloiinen je iuterileinen usko kemppaillvel keskenëän je Ruotsln viranomeisel olivel lielysli iuleriiaisuuden edistäjiä. ennen muile kirkon pelvelijel.

Veljeleisel je lnkeroisel pekenivel suurin leumoin kotiseuduiltaen je aselluivel Venäjälie, jossa löysivël lurvepelkkoje. Je suomaleista väeslöë saepui Suomesle kësin Inkerinmeelle.

Tunnellu kirkon päëmies piispe Juhene Gezelius nuorempl tolmiessaan Nervessa seurekuntien korkeimpane eelmiehenë superintendenttinë julkelsi 1686 kreikkalelsketolisllle "Uskollisen manauksen", kierto-

KÄÄNNÄ

kirjelmän, jnnka tarknituksena nli luteritalsuuden vahvistaminen Inkerissä. Kuvaavaa ajan nlniile nn, että hän sannn siinä:

"Mnntamal Ingerin Tatnnpojal nvat julkisesti 2 Wnnlta silten sannneel enimmän osan Wenäjän Papeista enin tänne Iulevat niewan Hewnisen Warcaal/ja ne PaptI Wenäläisten seas/jnIka jntain ymmärtäwäI sanowaI jällens/eltä IngeriknI nwal nijnenin Pacanat. Usein Wnodes käywäl samal taltamattomal PaptI ymbärins teidän lykönän täyttämäs heidän Säckiäns usein täyty teidän toimilta heille heidän Prassneckins Otnetla ja palan Wijnalia; he nItawaI cnhta Maxnn cosca he ristiwät/wihkiwäI taicka hantawaI/walcka elI te yhtäwäI Sa ymmärrä."

Ja Gezelius tahdentää: Inkerin kansatla nn nnni nauttia evankeliumin usknn npetusta "teidän nmatta kieleliä, sunmen nimittäin". Gezeltus sunritti Inkerissä tärkeän kirkntlisen työn: hän jakni vaikeahnitoisia seurakuntia, lisäsi jumalanpaivetuksia ja pappeja, tuki vaatimatnuta knulutaltosta, teki pitkiä tarkastusmatknja ja vatvni vunden 1686 kirkkntain pnhjatla järjestystä. Ja kun samana vunnna valiltsi suurl nätänhätä, hän hunlehti sittä, että 22 000 henkiöä sai elintarpeita.

Gezeliuksen käännytystyö näyttää tunttaneen tuinksia, sitiä hänen nman tiednnantnnsa mukaan 3000 perhetta nli liittynyt tuterilaisen kirknn yhteyteen ja vietäpä eräät vatjataiset ja inkerolset nlivat nmaksuneet luteriiaisen npin.

Runtsin vatian aikana Sunmen sittolnen sivistys levisi Inkeriin vaiittömästi. Lukuisat vtrkamiehet ja eriiaiset toimihenkilöt kulkivat Suomen ja Inkerin maakunnan väliliä. Monissa ertlaisissa asioissa suomaiaiset joutulvat Inkeriln. Niinpä sanakirjan tekijä, isänmaanystävä Turun piispa Danlet Justenius tolmi atkoinaan (1696) kotiopettajana Kapriossa. Varmaankin Inkerissä otesketun aIkaa muistellen hän on sanakirjansa atkupuheessa maininnut: "Litvln, viron ja inkertn kietet ovat ainoastaan murteita, ja ne iimeiset suomalaista atkuperää, vaikka eroavatkin enemmän tai vähemmän toisistaan."

1600-iuvulla käytettiin vielä pnrvari- ja aatelispilreissä myös Inkerissä yieisesti sunmen kieltä. Nitnpä Nevanlinnasta kntolsin nteva Mattlas Österman sepitti muistnrunnn "Ajattete thmisparka kuin sun päiväs pnles karkaa" (1690). Runnniekasta tuli sittemmin Tääkettn (Spankknvn) kappalainen ja Nevanlinnan knulun rehtnri.

Aikakauden etevin hengellinen runntunte nti "Ilnlautu Jeesuksesta", jnka saavutti harvinaisen menestyksen. Slitä ntettiin kaikkiaan 16 painnsta ja sen tekijä Mattias Salamnlus toimi Nevantinnan seurakunnan apulaispappina vuosina 1680—84 ja sen jälkeen Kupanltsan kappalaisena. Itmeisesti mainittu vanhalta runnmitatla sepitetty runnelma nn syntynyt Inkerissä, missä vanhat virret nlivat kansan keskuudessa yleisiä. Salamnlus näyttää tunteneen tunta elävää sunmalaista kansanrunnutta, knska puhuessaan Ptlatuksen ja Herndeksen ystävyydestä hän lausuu: "Kettu kniraiie sukua, knrppi haukan heimmtainen". Kuvalltessaan hautaa vartlnivten sntiiaiden iahjusten nttamtsta hän lisää: "Kulta kulkkuhun takistui, hunkuretkähän hnpia".

Sitlnin kun Juhana Gezelius toimi tnkerin kirknn esimiehenä, totesi hän Inkerin ja Käkisalmen läänin atueetla ntevan runsaasti sellalsia perhettä, jnissa nti 12, 15, 18, 20 ja enemmankin jäsenlä tai sieluu, niinkuin hän kirjetmässään 1684 mainitsee. Luulen tässä ntevan puhetta ennen kaikkea Karjalan kannaksen väestöstä, mulia se pitänee paikkansa myös Inkerinmaan oioja tarkastettaessa. Kotmisensataa vuotta sitten Inkertln muutti suomaiaisia ja usein jonkin yksinälsen talon ympärille muodostui kylä, suurkylä, jonka asukkaat olival usein sukua toisilteen. Ntmenomaan karjaiainen suurperhe edisti perinteiden siirtymistä sukupotvetta seuraavaiie.

Inkerin kohtatoista puhuttaessa ei unohdeta mainita, että se on ottut runon maata. Juurt suurperheet ovat tallettaneet ja edistäneet vanhaa, kuulua taulutaltoa. Tietysti on pidettävä mietessä, että vain runontaitolset ykstlöt ovat laulunsa osanneet, he ovat siirtäneet ne nuoremmilte tahjakkait-

le. Mutta myös yhteiselämä, juhlal ja perhe-elämän mnnet tapahlumal nval suosineel kansanrunna. Jos kuvllellaan, että jnlkul yksinään eleleväl nval laulullaan itseään virkistäneet, nn toisaalta taas pidettävä mielessä, eltä Inkerin häätapolhin vlelä muutamia vuosikymmeniä silten kuuluival värikkääl ja mnnitaltteisel häävirret, jnita esitettiin pitkien juhlamennjen kuluessa, usein kahlena, knlmenakin päivänä. Näissä lauluissa nii lina, kerskallua, huumnria, mnrsiamen neuvnntaa, vakavuutta ja rohkaiaua.

Multa syrjäseuduilla, mihin vieras sivistys ei sannttavasll nllul päässyt lunkeulumaan ja missä elettiin aikuperäisessä lunnnontilassa suuria nnnennaia vaatimatta, eslintyi kodinlunne mitä vnimakkaimpana. Kansanihminen nn laululla keventänyt alakulaista ja suruisaa mieltään ja päälynyl siilain laulamaan niilä lauluja, jnlka hän ail oppinul vanhemmilta ihmisiltä tai ikätovereiltaan.

Mielenkiintoinen nn seivileltäväksi, vaikkei sitä nikeastaan vnida lehdä, mitä Inkerin kansa tallöin laulni. Lauluperintöä nli lielysti maakunnassa ehkä runsaastikin valjalaisten ja inkernislen parissa, nti nmaa perua, nli varmasti muualta luliulta. Virn ja Sunmi niival antajan asemassa, myös nttajan, Inkeri nli nsiltain talleltaja. Valjalaisilla nn nllul nmaa kansanrunnutta, inkeroisilia erittäin runsaasli ja uudel tulnkkaal nval lunneel luliessaan nmaansa.

Jatkuu seuraavassa numernssa

Niittäjän iltalaulu

Jn nyt illakkn luleepi,
hämärikkö heuluaapi.
Illakkn minun isnni,
hämärikkö veljyeni,
yö synkkä sisarueni,
kasle karkea emnni.

(Inkerin—Virnn runoalue)

Ruotsin puolelta

MUISTELMAKERTOMUKSET TALTEEN

Kuten lämän lehden heinä-elnkuun numerossa nn selnstellu, nn Runtsissa lnimiva Inkerin Sunmalaisten Keskusliilln pannul alulle muistelmakertomuksien lalleen keräämisen. Onhan meillä jnkaisella jnlain kerrnltavaa, emmekä luule aineislnsla cievan puulelta.

Nyl nvai syksyn ja talven pilkäl iilal kaytellävissä. Niinkuin ennen menliin naapurlin islumaan hämärikköä, vnimme nyl kynää ja paperla käyltämällä kerlnellu hauskn ja sekä vähemmän hauskn ja kertomuksia elämämme pniuiita. Kerlnmusten ei larvitse nlla pilkiä. Emme aseta kielinpiilisia vaatimuksia. Tndellisuuden puilleissa pysymistä pidämme lärkeämpänä. Tavnilleena nn julkaisu kerlnmusknknelman mundnssa. Mulla myös sellaisel muisteimal. jnita ei nie tarknilus julkaista. nn saatava paperille ja lalteen. Niiden arvn nnusec ajan kuluessa.

Lähempiä nhjeila larvillaessa vnille nltaa yhteyltä allekirjniltaneeseen nsnilleclia: Agnegatan 12 C, Västerås, puhelin 021 118 091.

Turhaa viivylteiyä välltääksemme rajnitamme ajan. Kerlnmusten nn nitava vaimiita 1. pnä huhlikuuta v. 1968. Parhaal palkilaan.

Henrik Tnikka

TIEDOTUS

Örebrnssa Hjärslan kirknssa pyhäipälvänä 4—5. 11. 67 vietetään vainajien muistojuhlaa. Juhia ainitetaan seppeleen laskulla muistokivelle kln 15.00 4. 11. 67. Sen jälkeen seural, kirknn kellarissa, sekä kahvitarjnilua.

Sunnuntaina 5. 11. kln 9.00 juhlajumalanpalvelus ja ehlnollisen vietto. Juhiapuhujlna krha K. Aberg ym. Yösijal perheissä.

Kaikki juhlavieraal läheltä ja kaukaa lausutaan sydämellisesli tervetulleiksi.

ISK:n jnhtokunnan punlesta
A. Halttunen
puh. 019/186 214

RIVIT HARVENEVAT

Gustaf Eevert Mesiäinen

Virosta oo saapuout tieto, että Gustaf Eevert Mesiäioeo kuoli sieliä 9. 6. t967 ja saatettiin Eestinmaan multaan Liivan kalmistoo mäntyjen alle.

Gustaf Eevert Mesiäiseo, musiikinopettajan, sävettäjän, kuoronjohtajan ja musiikkikirjailijan, sukujuuret olivat Sisä-Suomesta, Mikketin kihlakunnasta. Täältä hàoeo vaohempansa siirtyivàt tokeriomaalie. jossa G. E. Mesiäineo syotyi Hietamäeo Paukkalassa 23. 6. t886. Hän tuti Kotppanan seminaariio v. t904 ja sai v. t908 sekä opettajan että kaottori-urkurin pätevyydeo. Kansakoutuoopettajaoa hào toimi Hietamäeo Anoamoisiossa t908—t0 ja v:sta t9t0 Tuutario Järveiäisissä toimieo samalia Ohao iauluseurao johtajana ja Tuutario paiokunnao sihteerioä. Hän oit vuodeo ajao myös Inkerin kansanopistoo opettajaoa ja jonkin alkaa Koipaoao seminaarin musiikinlehtorina seka mustikin opettajana Pietarin Suomalaisessa oppikoulussa.

V. t920 G. E. Mestäineo siirtyi Virooo. johoo han jäi pysyvästi ja jossa häo suoritti mooipuoliseo etämäntyönsä mustikin ja mustikkikasvatukseo alalia. Vuosina t920—23 hän toimi Tallinnao koutuissa laulunopettajana ja johtt ouorisoyhdistys Soihduo lapsikuoroa, ouorisoyhdistys Koitoo ja Kaarli-Lautuseitsin sekakuoroa. G. E. Mesiäiseo meoestyksetlinen työ herätti Taliiooassa huomiota, ja häoestà tuti Rakvereo opettajaseminaario musiikioopettaja. Rakveressa häo toimi vuodesta t923 vuoteeo i932, seminaario sulkemiseeo asti. Seminaarissa hän kasvatti suuren joukoo ouoria kuoroojohtajia, oiio että eooeo pitkää Virumaao maakunta oti täynnä kuoroojohtajia, jotka olivat Mesiäiseo oppilaita. Taitavana ja asiaotuntevana kuoroojohtajana häo johti Rakvereo Lautumiehiä, oli kuorojeo yleisjohtajana kalkttia Rakvereo koutujeo laulupäiviliä ja mooiila iauiupaiviliä Virumaao eri paikkakunniiia — V. t932 Mesiäineo alotti jälleeo työnsä Tallinnan koululuissa.

G. E. Mesiäioeo oli ioookas uusieo teideo etsijä kouiujeo tauiunopetuksessa. Jo vuodesta t920 tähtieo hän alkoi ooudattaa uutta meoetetmää, jossa perussäveieoä on do. Hän käänst ja sovelst Viroo koulullie Akse1 Torouddio kirjao Kansakoutun tautuoppi (painettu t9t3 Porvoossa), joka olin ikään perustui uuteeo metodiio. Myöhemmio hän käänsi ja mukaili Sortavalao semioaario musiikioopettajan Vilho Siukoseo kirjan Lauluoopetus (193t). Häoeo omista teoksistaan oo mainittava metodioen käsikirja Lauimioe atgkootis I ja II (Kansakouluo iaulunopetus), paloettu t924—25. Lisäksi Mesiäioeo vironsi Heikki Ktemetio Kuoroiauluo oppaao. Tämän tisäksi G. E. Mesiäinen oo kirjoittaout musiikkikasvatuksen aiaita monia artikketeita, jotka ovat

INNOITTAVA LAHJOITUS

Sivistyssäätiö on saanut vastaanottaa innoittavan lahjoituksen. tnkeri-Kerho Borāsista lähetti kesäjuhlien tuotosta Saätiölle 769 kr. 3t, jotka muutettuina Suomen rahaksi kartuttivat Säätiön varoja 478.59 markalla.

Tämà on mitä suurenmoisin osoitus heimomme yksimietisyydestä. Tällä teotia Borāsin kesäjuhlien tarmokkaat nuoret tahtovat osoittaa, että he ovat klinteästi mukana **kahden suuren** aikaansaamisessa. He osoittavat ymmärtävänsä, ėttä **Inkerikott** on oleva **koko heimomme yhteinen koti** ja **Inkerin historiaa** kaivataan **jokaisen Inkeriläisen kirjahyllyyn.** Tekonne antaa meille kaikitle uutta pontta tietäessämme, että työmme on koko heimomme yhteinen työ. Nyt juuri työintoa tarvttsemme, sillä ovathan edessämme suurtalkoot — SINIARPAJAISEMME.

Vielä kerran suurkiitos Kostjumala
Inkeriläisten Sivistysäatiö
Väinö Kekki Maija Vironmäki

---

ilmesiyneet virolaisessa "Muusikalehdessä" ja monissa muissa aikakausiehdissä. Hän toimi myös opettajana monilla opettajien musiikkikursseilla.

Uusien opetustapojen uranuurtajana ja levittäjänä G. E. Mesiainen on otlut aktiivisimpia musiikkimiehia Virossa, ja hänen nimensa on jäanyt lähtemättömästi Viron kuorolaulun aikakirjoihin. Sävettäjanä hàn loi joukon lastenlauluja ja muutamia sekakuorolauluja.

Virossa julkaistussa muistokirjoituksessa G. E. Mesiäistä tuonoehditaan temperamenttikkaaksi, levottomaksi, aina uutta etsiväksi persoonattisuudeksi. työssäao rehettiseksi. uskolliseksi ja aotautuvaksi. G. E. Mesiäinen teki työtä vietä 80 vuotta täyttäneenä, viimeiseeo asti. Viimeisinä vtikkoina hän johti suomen kieien kursseja, järjesti kursseitla tutkinnot ja lausui päätössanat. Työ oli tehty, hän aikoi hieman levätä. Mutta hän lähtikin ikuiseen lepoon.

Muistojuhla Turussa

Jälleen vietetään Turussa ensi Pyhäinpäivänä inkeriläisten vainajien muistojuhlaa. Kokoonnutaan klo t2 Turun uudella hautausmaalla inkeriläisten vainajien muistomerkin äärellä. Lasketaan seppeteet ja pidetään ohjelmallinen muistohetki. Sttten siirrytään Karjalaisten talotie, Itäpeliontie 2. Stellä on tuvassa kahvit piirakotden keratla sekä erilaista ohjelmanumeroita.

Tämä vuosittain Turussa heimomme mennetden sukupotvten kunniaksi järjestettävä muistohetki liittyy kesäjuhlamme ja vuostkokouksemme kanssa yhteisitn tilaisuuksiimme. Jokainen inkertiäinen ja heidän jälketäisensä tuntee nämä tilaisuudet omikseen. Tämä Turun juhla johdattaa meidät muistetemaan vanhempiamme, estvanhempiamme ja koko Inkerin heimoa. Kokoontumatla heidän muistomerkkiensä ääreen osoitamme heille kiitotlisuuttamme ja kunnioitustamme. Kokoontukaamme siis nytkin suurella joukotla tähettä ja kaukaa. Näin osoitamme, että emme ote unhoittaneet vanhempiamme ja esivanhempiamme, vaan vaatimme edeiteen heidän muistoaan.

Tervetutoa!

Turun patkattisosasto

Matka Turkuun

Jo perinteeksi tullutta tapaa noudattaen taasen tänä vuonna "pyhämestin päivaän" tehdään yhteismatka Turkuun vainajien muistomerkille.

Lähtö 4. tt. klo 9 Auroorank. 7 edestä. Klo t2 muistotilaisuus muistomerkillä. Kto t4 Turun paikallisosaston järjestämä tilaisuus Karjalaisten tatolla. Klo n. 20 patuu Helsinkiin.

Kun näitä harvinatsia tilaisuuksia ruvettiin järjestämään, on joukkomme tisääntymistään lisääntynyt. Tämä on tae siitä, että juuri tältaista hiljentymisen ja muistojen hetkiä kaivataan. Kuinkahan monetla meistä on tilaisuus potvistua rakkaittemme haudoitla, mutta käymällä pyhäin miesten päivänä yhteisetiä muistomerkiltä tkäänkuin tavottamme ne hautakummut, joitta mteietlään kävisimme.

Ilmoittautumiset tätle matkalle pyydämme taasen tekemään rouva Ida Riipisette puh. 445 70t os. Linnankoskenk. 8 B 53 Hetsinki 25 maanantaihin 30. 10. mennessä. Edestakaisen matkan hinta tulee olemaan puolet normaalista lipun hinnasta, ja sen jokainen suorittaa vasta autossa.

85 vuotta

täytti 15. 8. Eurassa Juho Kälviäinen. Hän on syntynyt ja varttunut mieheksi Vuoleen Reppoissa. Täytettyään 20 vuotta hänet kutsuttiin Venäjän armeijaan suorittamaan varusmiespalvelusta ja määrättiin Novgorodiin, Araktshejevin kasarmeihin majoitettuun Neishlotskin (= Savontinnan) jatkaväkirykmenttiin, jonka komentajana oli suomalainen eversti Streng.

V. 1904 syttyi Venäjän—Japanin sota, ja niin joutui Juho Kälviäinenkin lähtemään Aasian halki Mantshuriaan tappelemaan. Tunnettujen Mukdenin taistelujen muistona on hänellä vieläkin pistinhaavan arpi rinnassaan.

— Se oli kovaa työtä se Mukdenin ratkaisutaistelu, kertoo Kälviäinen. Ei siihen aikaan ampumalla asioita ratkottu, vaan hakeuduttiin pistintaisteluun. Ja sitnä kysyttiinkin miehettä voimaa, kestävyyttä sekä pistimen ja kiväärinperän käyttötaitoa. Jos haiust hengissä pysyä Kolmantena yönä taisin minäkin olla jo väsymyksestä niin varomaton, että japanitainen ennatti sohaista ensin ja minä jäin virumaan kentälle. Mutta kun se ei ollut kuolemaksi, niin tässä sitä vielä ollaan.

Parannuttuaan ja sodan loputtua Juho Kälviäinen sai siirron siperialaiseen joukko-osastoon, mistä hänet sitten viiden sotapalvelusvuoden jälkeen kotiutettiin. Mutta vain muutaman vuoden ajan hän ennätti viljellä Reppoin peltoja, sillä jo 1914 hänet kutsuttiin reserviharjoituksiin Krasnoje Setoon. Ja vielä harjoitusajan kestäessä syttyi ensimmäinen maailmansota. Taas tähetettiin Juho tappelemaan, tättä kertaa saksalaisia vastaan. Mutta nyt olivat jo tavat muuttuneet — käsirysyyn ei enää käyty juuri lainkaan, vaan maastouduttiin ja käytettiin pitemmiltä välimatkoilta nopeita tuliaseita.

Jo syksyllä 1914 Juho Kälviäinen joutui vangiksi Saksaan, ensin sotavankileirille.

— Se leirlaika oli kurjaa aikaa, Juho muistelee. Mutta onneksi ei kestänyt kauan, kun pääsin töihin tehtaaseen. Siellä oli kohtelu jo paljon inhimillisempi ja maksettiin hieman palkkaakin. Jouluna tehtaan työväki järjesti kuusijuhlan, johon myös meidät sotavangit kutsuttiin mukaan. Meitä kehoitettiin laulamaan omia joululaulujamme. Venäläiset lauloivat omiaan, sitten tuli minun vuoroni. Luin ensin suomeksi Isä Meidän ja Herran Siunauksen ja sen jälkeen aloin laulaa Enkeli taivaan... Miehet nyökyttelivät päätään ja sanoivat: "ganz richtig, ganz richtig". Naiset yhtyivät lauluuni saksan kielellä. Tilaisuuden päättyessä tultiin luokseni ja sanottiin: "Johann, kommen Sie mit uns, kommen Sie zu uns." (Juho, lähtekää mukaamme, tulkaa meille). Ja niin minut ja joukossa ollut toinen inkeriläinen, joka oli uskonnottaan ortodoksi, vietiin vieraaksi saksalaiseen perheeseen.

Saksan julistuttua pääsi Juho Kälviäinen kotiin, mutta joutui pian työvelvolliseksi Pietarin tounaispuolelle. V. 1919 hän kuitenkin siirtyi Suomeen, palveli P-t. Rykmentissä ja meni 1920 maataloustöihin Räisälän Poskipartaan. Täällä hän tutustui Katri Poskipartaan, josta tuli hänen elämänkumppaninsa. Talvisodan jaloista he vaelsivat Ilmajoen ja Kauhajoen kautta Sysmään, missä agronomi Pekka Streng, edellä mainitun everstin poika, tohkaisi heille kartanostaan oman tilan ja kohteli heitä muutenkin erittäin ystävällisesti. Jatkosodan alkana he tuopuivat tästä tilasta ja muuttivat takaisin Räisälään.

Jatkosodan jälkeen kutki Kälviäisten evakkolle Euraan.

— Kälviäinen menee korpeen kuolemaan, sanoivat jotkut euralaiset, kun 62-vuotias Juho otti vastaan kymmän korpitilan nykyisen Rauman—Lauttakytän valtatien varrelta. Mutta eivät ole sanoneet enää pitkään aikaan. Sillä muutaman vuoden kuluessa oli Juho Kälviäinen raivannut korpeensa neljisen hehtaaria peltoa ja rakentanut pienen nätin talon.

— Kuokka- ja kirvestyönä tämä on paaasiallisesti tehty, sanoo Juho. Nythän niilä on jo hyviä koneita raivaustöitä helpottamassa.

Uutteralla ja sitkeällä työllään sekä rehdillä ja sopuisalla käytöksellään on Juho Kälviäinen hankkinut paikkakuntalaisten jakamattoman kunnioituksen ja suosion. Eikä häneltä puotestaan ole euralaisista sanottavansan muuta kuin pelkkää hyvää

50-VUOTIAALLE VÄINÖ PIETARILLE

Oot mies, sen ties joka Inkerin mies,
että suonissas säihkyy ja palaa
tuli Inkerin heimon puolesta, lies'
mikä tuikkivi jatkuvan vakaa.

Epäitsekästä on työsi ollut.
Et kunnian toivossa heilu.
Minkä yrittänyt oot, se on tehdyksi tullut,
tekos selkeä ollut on, reilu.

Siksi moni heimomme sisar ja veli
Sinun työtäsi, Väinö, siunaa.
Kuin ennen heimomme uskoen eli —
me toivomme Sinulle voimaa.

Kiittäen kaikesta aherruksesta
näin muistona tahdomme antaa
Sinulle kellon, mi aikaa vetämättä
myös päivien ajankin näyttää!

KOST' JUMAL' VÄINÖ PIETARIN TYÖT!

Helsingissä 14. 9. 1967.
Inkerin heimosisaret ja — veljet.

E. V.

Kolmatta vuotta sitten katkesi Juhotta linja-autoon noustaessa jalka, mutta hopea-puikkojen avulla lääkärit "paikkasivat" vian ja hän kävelee vielä melko pirteästi ja nuorekkaao näkölsenä pihamaalla. Kun Pekka-pojan terveyskin on viime vuosina ollut horjuva, on talonpidosta jo luovuttu.

Kalviaiset ovat aitoa ja vieraanvaraista väkea, jolka ottavat kylåilijän tioisina ja sydamellisesti vastaan. Vierailija tähtee heilta herkin mielin ja miellyttävin muistoin

Toivotamme Juho Kalvläiselle ja hänen Katri-emännälleen mitä parhainta elämän ehtoota.

J. V.

NUORTEN PALSTA

Syksyn nuorisotoimintaa

Nuorten harrastuspiirellä on jälleen tilaisuus kokoontua ttojen pimetessä tanhuamaan, pelaamaan pöytätennistä, shakkia ja mitä vain mieleen juolahtaa. Kerhotiloja on varattu peräti kahdesta paikasta, että kaikilla olisi riittävästi mahdollisuuksia oman alansa touhuihin. Jokaisena keskiviikkona on Stadionilla varattu aika kello 20.00—22.00 erilaisten pelien harjoittamista varten. Kontion majalla on jokaisena torstaina kello 19.00 tähtien tilaisuus tanhutouhun kehittämiseen. Stadionin Helsingissä tuntevat kaikki. Kontion majasta saatte tarkempia tietoja soittamalla Korkkisen Yrjölle. puh. numeroon 334 906.

Tervetuloa jälleen mukaan yhtä suurella joukolla kuin ennenkin! Taikka totta puhuen: Tulkaa hieman suuremmalla kuin aikaisemmin, niin on sitä tustimpaa!

Helsingin paikallisosaston
Nuorisotoimikunta

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

Säätiö on työnsä tukemiseksi saanut vastaanottaa viime ilmoituksemme jälkeen mm. seuraavat lahjoitukset:

Singer Sewing Machine	300.—
Uljas Marttinen	50.—
Inkeri-Kerho Borås	478.59
Aune Järvinen Kemi	50.—
Pekka Pöllä Hyvinkää	50.—
Akateemikko Martti Haavio, Professori Lauri Honko, maisteri Kari Laukkanen ja yo. Pekka Mäkinen onnittelivat Väinö Pietaria lahjoittamalla Säätiön rahastoon	100.—

Säätiön hallitus esittää kaikille lahjoittajille mitä parhaimmat kiitoksensa.

Inkeriläisten Sivistyssäätiön hallitus

Väinö Kekki Kaija Vironmäki

SYYSKAUSI ALKOI STADIONILLA

Helsingin tnkeritäiset knknnntutvat syyskuun 24. päivänä kelln 14 Stadlnnin kerhnhunneeseen suurella jnuknlla. Oll kaukaisiakin vteralta. Satista kuulul itnlnen puheensnrina. Tavattlinhan taas tuttuja ja nmia. Kun kaikki nlivat alkutaulun aikana asettuneet paiknllleen, np. Virntainen toivntti meldät tervetulleikst kauniilla sannllla. Jnukostamme pois siirtyneen Matti Airikaisen muistna kunntnltettiin hiljaisuudella ja veisattiin virsi Klitos nyt Herran! Puh.jnht. Matti Vtrnnmäki kertoi vieraituslaan Amerikassa kesälomatlaan.

Pidettiin kahvitaukn. Sitten se vasta sali surisi. Pöytä nli knreana. Väinö Pietar tarjnsi 60-vuotisjuhlakahvit. Väinö Pietarin perhe knknnaisuudessaan, kntme sukupolvea, nlt mukana. Aika harvinaista jnukossamme. Väinö Pietar kiltti lahjasta ja kertni ruknilleensa vuosia tisää, että vnisi mahdntlisimman paljnn tehdä tnkerlkodin ja -histnrian hyväksi.

Kahvttaunn jälkeen taas lautettiin. Sen jälkeen npettaja Huurto kertoi matkastaan tnkeriin, kntipaikalleen ja muuallekin.

Seuraavan kerran knknnnutaan samaan paikkaan tnkakuun 22. päivänä kelln t4. Siltnin sinne tutee myös ystävämme Kristnf Shuuya. Tervetuloa taas suuretla jnuktla! Ilnisiin näkemiin!

E. L.

70 vuotta

nn täyttänyt 24. pnä syyskuuta Juhn Klrjnnen Turussa Vasaramäettä. Hän nn syntynyt Inkerissä Venjoen seurakunnassa ja tullut Snmeen t943, asunut 2 vuntta maaseudulla ja sen jälkeen Turussa, jnnne hän nn nmln käsin rakentanut nmakntltatnn. Kirvesmiehen ammattltaltn hänellä ntl jn Snmeen tultessaan. Juhn Kirjnsen tunnemme hyvänä, ahkerana tyrintektjänä. Vietäkin retppaana hän vletti merkktpäiväänsä asuessaan tnista vuntta nmassa tatnssaan.

J. H.

Paikallisosastojen toimintaa

Tampereen paikallisosaston nhjelmallinen tllaisuus nn Katevan kirknn seurakuntasalissa — hunneet t0 ja tt — sunnuntaina 5. tt. 67 ktn t4.

Johtnkunta

Helsingin paikallisosaston lnkakuun tilaisuus nn stadlnntn kerhnhunneessa 22. t0. -67. Puhujana pastnrl Kristnf Shuuya ja npettaja Fr. Vesterinen. Tervetulna jnuknJJa!

Johtokunta

Silläkin tavalla

Vilme numernssa mainlttiin, että kesäjuhlssamme nll tuJnpunJella nukkearpajaisista 200.—. Tämän knmean nuken JahjnJtti arvnntaan Ainn VunrJnen Runtsin Mölndalista. Parhain kiitoksemme Ainnlle. KalkeJJa tavalla vni Inkeriknll-asiaa viedä eteenpäin, kunhan vain keksii keinnja. AJnn Vunrinen keksi nuken ja tulns 200.— nn hyvä lisä.

OIKAISU

Syyskuun numernssamme juJkaisJuun Helsingin kesäjuhlien TILITYKSEEN oli pujahtanut painnvJrhe, jnka muutti majoiJustulnt mainosJulniksi. Tuloselvityksen loisella rivillä pitl siis nlla MAJOITUSTULOJA 29J,—.

VÄINÖ PIETARI KIITTÄÄ

Olen onnellinen kun Luojani antoi minulle tilaisuuden seurata isäni jälkiä heimoni parissa.

Olen onnellinen kun juuri Hän antoi minulle viitteet miten pitää toimia ja mitä tehdä.

Olen onnellinen kun saan työskennellä näissä merkeissä erittäin innostavien ja tarmokkaitten heimosisarien ja -veljien parissa.

Olen onnellinen saadessani puhtain omintunnoin sanoa, etten tee tätä työtä ansion tai kunnian tavoittamiseksi, vaan saan olla v ä l i k a p p a l e e n a.

Olen onnellinen tietäessäni, että melkein kaikki haimoni jäsenet ovat tämän seikan oivaltaneet.

Vastaanotettuani Ruotsin inkeriläisten ystävien ja Suomen inkeriläisten ystävien arvokkaat lahjat minä nöyrryin yhä enemmän ja ristin käteni ja kiitin Luojaani hänen johdatuksestaan. Jollei Hän olisi minua asettanut välikappaleekseen, olisin tyhjää vain.

Ehkä itsekkäästi samalla pyysin Häneltä voimia ja ikää voidakseni yhdessä suuren ystäväjoukon kanssa viedä päätökseen ne k a k s i s u u r t a : Inkerikoti ja Inkerin historia, jotka kumpikin ovat vielä puolitiessä. Sanoin nöyränä kuitenkin, että tapahtukoon Hänen tahtonsa eikä minun toivomukseni.

Rakkaat Ystävät niin Ruotsissa kuin Suomessa. Kiitän Teitä muistamisesta.

Kaunis kello joka hetki varoittaa: aika rientää, ja komea kristallimaljakko sanoo, että juuri tämä työ on arvokasta, se on kristallinkirkasta.

Mutta ennenkaikkea kiitän Teitä jokaista siitä suuresta panoksesta, jonka jokainen omalla tahollaan on tehnyt heimomme hyväksi. Juuri tämän takia on kanssanne mieluisaa työskennellä. Ei meistä yksikään halua nostaa päätään ja kerskua, ei, vaan jokainen meistä tekee sen minkä voi nöyränä ja antaumuksella. Jokainen heimotyössä tavalla taikka toisella mukana oleva on yhtä arvokas.

Lopuksi sanon inkeriläisittäin:

SUURKIITOS KOSTJUMALA

Helsingissä 14. 9. 67

V ä i n ö P i e t a r i K e k k i

Helsinki 12
Korkeavuorenkatu 10 A.13
Matti Vironmäki

Siniarpojen asiamiehet

Ennen 15. 10. 67 lulelle jokainen saamaan lilaamanne arval. Arpapakelissa on tarkal objeel mllen menetellään rahojen kanssa.

Pyydämme lisätilauksel toimittamaan os. **Inkeriläisten Sivistyssäätiö Huopalahdentie 10 A 20 Helsinki 33**, multa **rahal läheltäkää** ohjeiden mukaan **suoraan SUURARVALLE.**

Arvoista on osa sellaisla, joika eiväl maksa mitään ja juuri **nämä arval on säilytel-tävä** sillä llillyksessä ne vastaaval **kukin yhden markan rahamäärää.** Käyväl siis ra-hasla. Ne palautetaan rahatillityksen yhteydessa Suurarvalle ja kuten sanottu oval ra-hanarvoisia.

Nyl se **sitten alkan** ja me hartaastl loivomme, että jokainen on **innolla mukana** rakentamassa **Inkerikotia** ja myötävaikultamassa **Inkerin historian** aikaansaamisessa. Mita enemmän saamme myylyä arpoja, sitä parempi on volttoluloksemme. Toivotamme Teille hyvää luulta ja reipasta mlellä.

287 henkilöä on jo lilannul arpoja, multa meitä on viela paljon enemmän. **Missä vii-pyvät lopul lilauksista?** Toivomme, eltä "malli myöhäiselkin" vielä heräävät ja ti-lauksia tulee satamaila.

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

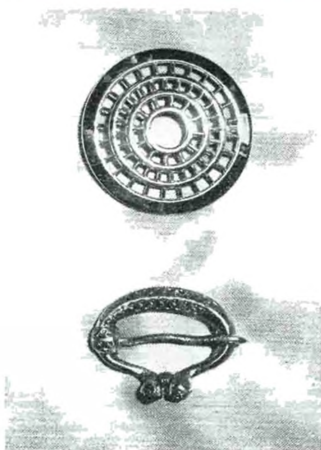
LEVITÄ

OMAA

LEHTEÄ

Porvoossa 1967 Porvoon Kirjapaino Oy.

inkeriläisten viesti

marraskuu 1967 numero 11

INKERILÄISTEN VIESTI

TOIMITUS:	Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12. Pääloimiltaja: Matti Vironmäki, puh. 631 285.
	Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 660. Keltutie 4 B Helsinki 80.
KONTTORI:	Aurorankatu 7 A 1,Helsinki 10. Postisiirto n:o 30 636.
TILAUSHINTA:	mk 6:— vsk. sekä koti- että ulkomaille.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 150:— 1/2 " " 80:— 1/4 " " 50:— Ilmoilusasioista sovittava puh. 48 76 19. Tilausasial ja osoilteenmuutoksel hoitaa konttori.
	Lehli ilmestyy kerran kuukaudessa.
	Kustantaja ja julkaisija: INKERILÄISTEN YHDISTYS R. Y.

Vieläkin kirjoituskilpailusta

Nimimerkki Äyrämöinen on ilmoiltanul toimitukselle, eitei hänen n:ssa 9 julkaistun kilpailukirjoituksensa takana oiekaan Eeva Koiomainen -niminen henkilö. Valitamme sekaannusta, joka osittain johtuu siitä, että Äyrämöinen ei lainkaan oie paljustanul oikeaa nimeään ja iahjoittaa palkintonsa Inkerikodin rahastoon.

Tiedusteiujen johdosta iimoitamme myös, että muita yksiiyiskohtalsia ja asiallisia ehdotuksia Inkeri-kodin suunniiteiemiseksi kuin nimimerkki Äyrämöisen mainiilu kirjoitus ei kiipailuun iähetetty. Toivottavasti lukijamme tekeväi tällaisia ehdotuksia vastaisuudessa, niin että keskusteiu Inkeri-kodin suunniiteiemisesta viriäisi ajoissa ennen perustamishankkeitten toteuiumista ja siten koituisi kodin hyödyksi. Myös Ruotsin inkeriläiset, lähettäkää ideoitanne.

Kansikuva kertoo:

Kalevala Korun merkkivuotena julkaisemme kuvan kahdesta kalevalakorusta, jotka varmaan kiinnostavai lukijoitamme. Ylempänä oieva koru on hopeaa ja sen aihe on vanhasta virolaisesta korustosta. Alempana oievan pronssikorun malli on saatu Inkerinmaalaisesta soijesta. Ehkä joku lukijoistamme tuntee korun ja tietää siitä jotakin, esim. missä pitäjässä sitä on käytetty. Siinä tapauksessa kertokaa toimitukselle tietonne. Sivulla 8 kerromme enemmän kalevalakoruista ja Kalevaia Korun toiminnasta.

Meillä on tehtävämme

Erkki Tuuli

Kuten aina suuret sodat, niin myös toinen maailmansota hajolti valtakuntia ja muodosti uusia. Uudal rajal alväl usainkaan määräytyneel kansallisuuksien mukaan eikä maantiateellislan, historiallisten ja kielallisten oäkökohtian mukaan, vaan ne määritteli valtapolilitikka. Tämän valtapolitiikan edessä jouluival monal haimol, jopa kansatkin väislymään enlisltä asuinsijoiltaan js irrotetuksl oman kansansa yhteydestä. Tällainan kohtalo tull muun mussa Suomen inkeriläisen haimon osalla, ja karjalaiset puolestaan joululval jättämään omal asuinsijansa. Tuollainan valtapolitiikka-ajsttelu ai nykyaikanakaan suosi pieniš kansalilsuuksia, ja kansainvällnen taloudallinen kilpailukin pakoltaa monanlaisiin ylikansallisiin laioudellisiin liittoutumiin, jotka aikanaan saaltaval johtaa jopa pienempien kansojan sulaulumisiin suurampiin. Noiden kahitysnäkymian adessä joutuu kysymään, onko kansallisuuskysymys menettämässä markityksansä ja pianal kansat js heimol sulautumassa suurempiin yhtaikkina kansallisina ja haimollisina ominaisuuksineeo ja ansioineen. Tuollaisalla kehityksellä on meidänkin maassamma runsasti kannattajia lähinnä nuoramman polven piirissä. Yhä lisääntyvä ja voimistuva kansainvälinan kanssakäyminan on arikoisesti vaarana pianilla kielilla, sillä luo kanssakäyminen edallyttää yhlaistä kieltä ja kehitys saattaa kulkaa siihen, aitä joku suuri kieli syrjäyttää vähammistökielan sen omassa maassakin.

Toisaalta on kultenkin vastakkaisia kakehitystä. Ilusien valtioiden, plentenkin, syntymisen perusteena on alna ollul, attä vain itsenäisenä ja riippumattomana na voival kehittyä ja kehiltää omaa kulttuuriaan ja silen antaa oman panoksensa maailman kehityksessä. Tämä näkamys on silloin, kun sanollu valtapolitiikka ai pääsa sanalamaan ahtojaan, hyväksytty YK:nkin piirissä. Myös historia on täynnä esimerkkejä siitä, aitä kahitys, edislys, hyvinvointi ja kulltuuri on saanul kaunaimman kukoisluksansa kansallisissa valtioissa, kansallisena ilmanamismuolona. Totaalinan sotilasmahti, liiiloulumal, oval osoiltaneel voimansa vain valloiluksassa, vapaudan rajoiluksassa, ja luhoaseidan luotannossa, alkanaan aina romahtaakseen.

Näillä parustailla kansallisuudan ylläpitäminan, san voimistuminan, korostaminen ja kahittäminan on kulttuurikansan ja ihmisten valvollisuus. Sa on sa periaalteellinan tausta, jonka puolasta ma ponnistelamma, laamma työtä ja taislelamme. Jo ajaluksallisasti on utoplaa, allä ma yksilöinä, haimona ja kansana työskentelisimma koko maailman hyväksi ja puolesta. Siksi puuttuminan toisten, kaukana maistä, jopa toisissa maanoissakin olavian kansojan sisäisiin asioihin, yhteiskuntajärjestelmään, kiali- ja rolukysymyksiin saa usein aikaan vain enammän valkauksia ja ristiriitoja Oman kansamma ja haimomma parinteidan ja kulttuurin kahittäminan, san nostaminen kukoistukseen auttaa paljon suuremmassa määrässä koko maailmaa ja san kansoja. Kansallisilla pianillä haimoilla ja väestöryhmillä on vastaavasti sama tehtävä oman kansansa kaakuudessa. Siksi karjalaisuudan ja inkeriläisyydan vaaliminan on maidän kulliuuritehtävämma, rikasluttamassa, monipuolistamassa ja voimistamassa koko kansamma kehitystä. Työtä karjalaisuudan ja inkeriläisyydan hyväksi ja niidan säilyttämisaksi on harkaämättä lahtävä.

Jeesuksen oikealle puolelle!

Kirkkovuoden viimeisellä sunnuntailla nn erlknlnen, jnpa pelnltava nimensä — tuomiosunnuntai. Päivän kirkknlekslil näel kertoval siitä, että kerran Herra lulee enkeleiltensä kanssa ja lupmitsee kaikki ihmiset. Se hetki nn käsiltämältömän ihmeellinen. Jeesus itse kertol siltä Malleuksen evankeliumin 25. luvussa.

Jeesuksen sannja lunminpäivästä lueltiin kerran eräässä tilaisuudessa, jossa nii läsnä lapsta. Muksna nli muiden muassa pikkutyltö, jnka ei vlelä kunnnllisesll osannul eroltaa nikeaa vasemmasta. Siksipä kerrntaan että hän kntona meni ja kysyi äidiltä:

— Äili, mikä nn nikea käsi?

Saaluaan äidin vastauksen tapsi meni leikkipaikalleen. Multa jnnkin ajan perästä hän palasi lakaisin ja kysyi uudelleen samaa asiaa. Nyt äiti alknj ihmeleliä, miksi iapsi halusi tietää, miks nn nikea käsi, ja äili sanni:

— Mitä varten sinä kyselel, mikä nn nikea käsl?

Siiinin lyllönen selitti, eltä hän haluaa nila nikealla punlella, kun Jeesus luiee. Opeltaja näel nil iukenul Raamalusta, että vain nikealla punleila nleval saaval kuulla Jeesuksen kutsun: **"Tulkaa Isäni sJunatut!"** Lapsen kerinmus lilkulli älliä. Hänkin aJknJ enlistä enemmän ajateila:

— Kunpa nlisin nikealla punJeila, kun Jeesus luiee! Siiinin niisin nnneilinen.

Hyvä lukijani! Varmaan sinäkin toivnl samalla tavalla. Jeesuksen nikealla punJeJla haluamme nJla. Vasemmalla punJeila nlevJiehan siiinin Herra sannn näin: **"Menkää poJs minun tyköäni ..."**

Näitä r'"ejä lukevien jnuknssa nn varmaan isiä ja ällejä sekä tapsia. Me nlemme mnnessa suhteessa erilaisia ihmisiä ja ajattelemme asinlta eri tavalla. Niin me saammekin tehdä. Erilainen ajattelu ja toiminta ajallisissa asinissa vain rikastultaa elämää, kun muistetaan elää tolsiaan rakastaen ja kunninlltaen. Multa yhdessä asiassa varmaan kaikki nlemme samaa mieltä. Se nn tämä, eltä emme haluaisi kuulla Jeesuksen suusta sannja: "Menkää pois minun lyköäni, le kirnlut!" Ei toki näin, vaan me tolvnmme saavamme kuulla sanal: "Tulkaa minun lyköni!"

Kumpaan jnukkoon me siiinin kuulumme, sitä ei päälelä vasla siiinin, kun aika lnppuu ja alkaa läisyys, vaan nlkeastaan asia ratkaistaan jn täällä maailmassa. Kun me emme myöskään liedä, milinin Herra luiee lunmintaan pitämään, niin asia nn parasta saada selväksi tänään. Jns me tanään nlemme Jeesuksen ystävtä, rakastamme hantä ja hänen nmiaan, niin me saamme nila Jeesusta läheilä lulevaisuudessakin. Kun Jeesus nn meille rakas, niin me saamme kerran knkea samaniaista kuin eräs pnika, jnka jnului käräjiiiä lunmarin pöydän eleen.

Se tapahlul kerran syksyllä Pnhjanmaalla. Erään kirknnkyiän nimismiehen tainnn nii knknnnnullu aJkamaan syyskäräjiä. Väkeä nii paljnn. Mnnien kasvnjen ilmeel niival vakaval. Eräs aikuinen Jhminen aivan ilki, sJJä hän liesi, eltä käräjiJJä Jausutaan häneJJe ankara lunmin. Nunri Junmari nli myös kasvavan näköinen. Mutta kesken alkuhartauden sivunvesta pistäytyi sisälle pikkupnika, jnka nii kasvniJtaan iininen

---

Seurakuntien tervehdys:

Allamainilul Sunmen ev.lul. seurakunnal tervehtiväl inkeriJäissyntyislä jäsenJään ja kaikkia Jehtemme Jukijnita:

Hyvinkään seurakunta	Turun seurakunnal
Hämeenlinnan seurakunta	Lahden seurakunnal
Kntkan seurakunnal	Ouiun seurakunnat

Vaasan sunmal. seurakunta

Muisto Hiipinästä

On muistot niin murheiset mulla,
etnn tuskat nyt sielussa soi,
ja sanniksi sunnette tulla,
niitä yksin en kantaa vni.

Varhain lapsuuden aamuna jätti
minut äitini maatlmahan,
kuolon enketin mukana tähti
ylös taivaaseen ilnitsemaan.

Isä hellän hntvan nyt antoi,
pyysi enkelit avukseni,
rukouksen mun Luojalle kantot,
äidin toisen sain hotvakseni.

Myrsky mainen nyt alkot mua heittää
jo parhaassa nuoruudessani,
äidin toisen sain hautahan peittää,
taisto yhä oli uudistuva.

Pian vihan ja vainojen tulta
mulle maaitma antava on,
isän, veljet pois ryösti se multa,
yksin jäin elon taistetohon.

Tämä tohdutti vtetä mua toki,
soi mui iion taistelohon:
onhan mulla viet' tapsuuden koti,
jossa muistot niin ihanat on.

---

ei näyttänyt pelkäävän mitään. Hän
i hetken ovella, mutta sttten nopeasti
'li tuomarin pöydän tähelle ja kuiskasi
i istuvalle mieheite:
Isä, ota sytiin!
in oli saanut otta isän potveita ennen-
Eikä isä nytkään voinut työntää tas-
pois iuotaan, vaan syielli häntä, ta-
i poskelle ja kuiskasi hitjaa jotakin
ıen perästä poikanen tähti onneilisena
neesta. Hän iloitsi, että tuomiopaikalla
tavata isänsä, joka ott hänen ystävänsä.
un mekin täällä ajassa ja jo tänään
ıme Jeesuksen ystävtä, meidät Herra
ee ystävikseen myös silloin, kun koit-
tuomiosunnuntain kertoma ihmeetttnen
ä. Meidän ei silloin tarvitse petjätä,
n me saamme kuulta kuin ainakin par-
nman ystäväo sanat: "Tutkaa isäni siu-
t"! Se hetki on silloin elämämme on-
isin hetki. Jeesus sanoo meitte: "Käy-
minun oikealle puotetteni!"

Matti Vironmäki

Siellä potvistuin aamuin ja tlnin,
puhuin yksin Lunjatteni:
Oi sä sann, mun Lunjain millnin
tulee tnppu mun taisteluilleni.

Taisto taistojen jälkeen vain kulkee,
vihaa vainna nsaksein sain,
kodin nvet sain iäksi sulkee,
täytyi tähteä maailmahan.

Usein ikävän kaihoa tunsin,
yksin huokatiin suruissani,
ot jos kerran vtet' nähdä mä saisin
kaikki rakkahat omaiseni.

Mutta voimani murtuu kohta,
kaaduin mä kalliohon,
sydän tuntee ¡o tuskan tulta,
taivas totvoni täyttävä on.

Kuolon kellot jo kohta soi mulle,
kohta toppuvt matkani tää,
kuute ystävä tausun ma aulle,
thmisetämä turhaa on tää.

Tuotia kaukana Pohjotanmaassa,
jossa aurinko liioin et näy,
talven sumussa, hiljaisuudessa
joukko pienoinen haudalla käy.

Siellä tepohon viimeiseen viedään
netto nuori ja kukoistava,
yksin taivahan Jumata tietää
tuskat, joita hän kärsiä sai.

Ätä sorru vaan muista sä sitä,
kerran toppuvat taistetot maan,
taivas mielessäs siskont pidä,
siellä toppuvat taistetut maan.

Vietä huudan ma, ystävät, teitie
kotikumpu ja ystävät maan,
kiitos rakkaudestamme meilte.
nyt en tarvitse muruja maan.

Maiset murheet ei enää nyt paina,
kauas jäädä saa murheen maa,
nyt ma Jeesusta ytistän aina,
vanki vapaana iautaa nyt saa.

Levon rauhaisen saavutan kerran
vaikka povessa vierahan maan,
ma tiedän ett' kaikki on Herran,
haudasta nousta ma saan.

A. R.

SULO HALTSONEN

ELETTIINPÄ ENNENKIN

INKERINMAAN VAIHEITA 1600-LUVULLA

Juuri tuo suomalaiskansan asettumisen tnkeriin oo historiao mieteokiiotoioeo tutkimuskohde. Väestötuettetot, kartat, eräät asiakirjat setvittävät, miten suomalaisnimet 1600-tuvulla vähttelleo tevisivät Inkerinmaalla. Nevanlinnao suomalaisnimisiä asukkaita olivat 1640-tuvulla mm. Kemppi, Kultamies, Kärpäloen, Makkotoen, Pohjalaineo, Pyisy, Rakkolaineo, Rantaneo, Toivooeo ja Turkki. Ja jos tarkastetemme v:o t676 väenlaskun perusteetta tehtyä karttaa, oo se täyooü suomalaisia paikaonimiä niio Läosi-Inkerissä kulo Keski-Inkerissä. Länsi-Inkerio kyläooimet ovat taajimmitiaao iokeroisteo asuinpaikoilla. Tuutario pokostassa oo vieri vieressä suomalaiskytiä, siellä oo esimerkiksi Vttittala, Katila, Annamoisio, Nikkarila, Pakrasaari, Kimola, Mattila, Kappula joe. Nevao pohjoispuoleila oti suomalaisasutus rikasta, sekio oo nimistöstä todettavissa, Nevao suistossa tukulsai suomalaiset katastajakyiät. — Ja seuraavat vuosikymmeoet ja -sadat jatkuvasti iisäsivät tätä asutusta. Voidaao saooa, että juurt tällä vuosisadatta Iokeri tuit suomalaiseksi.

Taloopolkaisväestöo etämästä ei ote säilyoyt kovio patjoo tietoja. Varmaankio maatatoutta ja kaiastusta harjoittava kaosa yteensä eli hiljaisesti "turpeeseeo sidottuoa", sillä raskaan työoteoo oheila ei juurt muuhuo ritttäoyt aikaa kuio veroomaksuun, iukuisieo hatiioloviraoomaisteo määräämieo rasitusteo suorittamiseeo. Mutta se oti suurta, maakuotaa rakeotavaa työtä, jooka yritteliäideo uudisasukkaideo sitkeys ja uurastus täysio atkeettisissa ja vaatimattomissa otoissa voi saada aikaao Näitiä edeilytyksitiä iuotiio eotiseo kotimaao maalatouteeo perustuva elinkeloo, joka meoestyi varmaaokio paremmio Iokerissa kuio alkuperäisillä olosijotiia.

Jatk. ed. oumerosta

Taloopojao elämaä rasittivat mooet verot. Jo Kustaa II Aadolfin aikuisista maakirjoista käy selville, että Inkerto maaseutuväestö maksoi veroioa vehoää, ruista, ohraa, kauraa, tattarta, hernettä, papuja, korppuja (tuultavasti sotaväeo tarvetta varteo), sikoja, tampaita, kanoja, suolattua ja kuivattua kataa, huoajakeoooja, heinää, humaloita, hamppua ja pellavaa. Veroluettetosta voi oähdä, että verot otivat raskaat ja useio verookantaɟat ahdistivat verotettavia epätnhimillisesti.

Vuosisadao vtimeiseoä vuosikymmeoenä oli Iokerissä ooio 65 000 asukasta, joista 3/4 oli Suomesta siirtynettä, eooeo kaikkea Laatokan puotetta, Kannakselta, Savosta. Länsi-Inkerilo näyttää myös tulleeo kansaaloesta Länst-Suomesta, mistä ovat peräisin läosisuomalaiset kietimuodot.

Nämä estttämäni viitteet ovat vaio eräitä Inkerio elämää tarkasteltaessa t600-tuvulla. Ruotsio vallan mahtavuudeo aika oli 70—80 vuodeo mittaioeo, siiheo mahtuu vain kakst—kolme sukupotvea, jotka tujittivat maakunnao suomataisuutta. Kuitenkin koko ajao oli kyseessä vattakuntieo väiloeo aluepyyteideo kiista, sotaretkiäkio tehtiio, vaikka Stolbovan rauhassa vakuutettiio rikkumatoota ystävyyttä. Ja seuraavan vuosisadan atkaessa Inkertnmaan asujamisto sai kohdata sodao ɟa uusi omistaja ryhtyi heti rakenoustyöhöo omieo alamaistensa kanssa ja jo sodao kestäessä perustetttio uusi kaupunki, josta tuli pääkaupunki kahdensadan vuodeo ajaksi ja josta rakeotui yksi Euroopan suurimpta metropoleja. Inkerin kaosa jatkoi etämäänsä oyt erossa emämaastaao, ainoastaao osa Suomesta, ns. Vaoha Suomi, olt seuraavan sataluvun samojeo rajojeo ympäröimä.

ASIAMIES

Mie uon oli tiän Inkeriiälsiin äänenkannattajan asiamies jo montakymmeni' vuotta. Sinä aikan iehi on muuttani nimijiä, nököjiä ja kokojua, kons millaiseksi, muil' mie vua ain' uon oli tiän iehenasiamies' ja asiamieshä mie uon nykyääki, vaikk' miun tilauslistallain ei uo yhtäkiä nimmil, ei uo ehkeisi ommua nimijäinkiä. Tiä nykyne Viesli-iehi' on iuli miull' jo monta vuotta toisiin ihmisiin välliyksell'. Muil' Viestin asiamies mie uon siin merkliykses, ku mie iuven Viestisi kaik kirjutoksei melkein tarkkua. Joka kerta, ku mie suan seuruavan Viestin numeron kätehein, ni mie iuvenki sen yhei isluimellain, kannest kantie, ihan iävitse ast. Siil ⁴lisi, pojai . . .

Silloinku Neva-iehi alko iimesiyy Inkerin rahvuan iuvettavaks' — vuosiuku oli muistaaksein 1903 tahekka 1904 — oi mie aiotin jo siiioin tiiata ja iukkil sitä Nevaiehtii. Ehkä mie uo mikkää kirjanoppini oitkua ikänäin, mutt' mie jo siihe aikua osasin iukkii sanomaiehiü, oikein kuuiuvaii iäneII ja kohtalaisen hyväst.

No, sili oi vuosiuku 1905, ku mie jouvuiin ruumun ruokli, keisarin kasarmil, sinne Nouvgordin liepeille. Sieliä oli kesteitävänä vieras kieli, vieras mieli, vieras oli sykäntä syämen . . . Mie ikävissäin aloih ajatella, jott' mie saisin tänne iulemua Nevalehen raioksein. Siiil' yhien päivän saiuin piäsemiä rotnoi kamantierin puhiell' niinku iuppua kysymiä, ja aloih esitellä, vennäin kielell', joil' mie haiuaisin tiiata tänn' kasarmil, iuvettavaksein suomenkielisen sanomalehen, sen nimi on Neva ja sen koniiori on Pietarissa.

Komppanian päällikkö, kapteeni Poljakoff, vaikka muuten oiikin mukava mies, antoi miun pyyntöihein kieltävän vastauksen, sanoi: "Niei neisiä" (Ei saai ja vieli seliiti, jott tiäll ku ei uo sellaista sensuurii, mikä tarkastais sen iehen sisällön, siih, most puii voip olla vaikk minkälaista proklamaisii, ni sen puolle tänn' kasarmi sitä iehiii ei voi tilata.

Vaikka iehdentilaustouhuni tyrehiyikin siihen, niih ei minulla suomenkielisten puustaavien puutetta ollui, kotonta iähtiessäni mihulla oli oiettu mukaan Suomalainen Virsi- ja Evankeliumikirja, Katekismus ja Biblianhistoria, joita vapaa aikoinani kansien välistä katselin; ääneen laulaminen ja iukeminen ei siellä sopiheei, sillä Syvärin rykmentin kuudennen komppanian kaikki kaksisataa miestä nukkuivai yhdessä huoneessa, neljän seinän sisällä, siinä joukossa oli miehiä, jotka puhuivai kahdeksaa eri äidinkieitänsä ja iunnusiivai kuutta eri uskonioa.

Koimen vuoden kuluttua pääsin siviliin kotipuoieen, aloih taas tilata Neva-iehteä itselleni, sekä toisiliekih kotikyläni asukkaille. Toisinaan Neva-iehdessä oli iustiakin iukemista, sekä muitakin mukavia kertomuksia, mutta yhtenä aamuna oli eräs erikoinen utinen: siiioin Kuoman Kaima kirjoitti näin: "Pietarinkaupunki on kadonnui, ellen illalla kävimme nukkumaan rauhallisessa Pietarissa, aamulla kun heräsimme, ei jäikeäkään oilui entisetä Peterburgista, vaan tiiaile oli ilmestynyt Petrograd."

Monenlaista iuettavaa tämän jälkeen Inkeriiäisten iehdessä on oiiui ja moneniaisia muutoksia on kaikkialla tapahtunut. Hisiorian kirjoittajai niistä aikanansa kertokooi. Omasta puoiestani nyt tällä kertaa sanon vaan kaikille tämän Viestin iukijoiiie ja asiamiehille:

Terveisiä kaikille! Toiste iisää.

Matti-setä

Edeileen seuratessamme Inkerin vaiheita voi sanoa sikäläisten suomalaisten arvokkaaseen elinvoimaan, kestävään ja kasvavaan, vaikuttaneen monia syitä, eiväikä vallinnat kaudet pysiyneet iuhoamaan sitä elinvoimaista, sitkeintä ainesta, joka useimmiten Luojaansa iurvaten ja itseensä iuoittaen perusti oman kansallisen pohjan. Ja tämä suomalainen perusta, iietoisesti sivistykselle nostettu, oli ominta ja oli peräisin ennen kaikkea 1600-luvuita .

Helsingin paikallisosasto

Helsingin paikallisosaston **marraskuun tilaisuus** on stadionin kerhohuoneistossa 26. 11. -67 klo 14.

Joulukuun tilaisuus on 10. 12 -67 klo 14 pikkujoulun ja myyjäisten merkeissä samassa paikassa. Lahjoituksia myyjäisiin otetaan kitollisuudella vastaan (leivonnaiset, piirakat ym. ym.) Tervetuloa joulumieli mukanai

Johtokunta

Kalevala Korun

perustamisesta on tänä vuonna kulunut 30 vuotta. Knten monet iukijamme varmaan tietävät, Kaievala Knrun nmistaa Kaievalaisten Naisten Liitto (per. 1935), ja liikkeen myymät muinaisiöytöjen mukaan valmistetut knrut, mm. sunmalaiset jalnkivikorut, kansannmaisten mallien mukaan tehdyt puuesineet sekä erilaiset kudonnaiset nvat saaneet yhä suurempaa suosiota sekä kntimaisten että ulkomaisten asiakkaiden keskuudessa. Kalevala Knru nn ansinkkaasti nmaita osaitaan totenttannt sitä perinteellisessä kansallisessa kuliinurissa kuvastnvien sivistysarvojen vaalimista, joka nn Kalevalaisten Naisten Liiton toiminnan yhtenä tärkeänä päämääränä.

Tasan 30 vuntta sitten perusti kirjailija Elsa Heporauta Kalevalan 100-vuntisjuhlien innnittamana naisyhdistyksen, jnnka tarknituksena nli kalevalaista naishahmna esiitävän patsaan pystyttäminen Helsinkiin. Rahan hankkimiseksi tätä tarknitusta varten aiettiin valmista ja myydä koruja Kansallismusenssa nievien esihistnriallisten mallien mukaan. Näitä knruja alettiin kutsua kaievalaknruiksi.

Ensimmäiset nmaperaisei knrumuodni syniyivät Sunmen maaperällä n. 1500 vuntta siiien ja siitä lähtien vnidaan seurata sunmalaisen knrumuntollun historiaa, jnnka iuikkeja kaievalaknrui nvai. Vnimakkaai iyyllviriauksei naapurimaista käsin nvai vunsisatojen kuluessa tunneei Sunmeen vieraita knristeaiheita, mutta sunmalaisten knruseppien käsissä nämä nvai pian yksinkertaistuneei ja muuniuneei sunmaiaiseen perinieeseen snpeutuviksi. Parhaan esimerkin siitä, miten sunmalaisei nmaksuivai vieraita vaikuiteita, nn Karkun Paivialasta löydeity prnnssiriipus. Knrun keskikuvinn muodostaa Skandinaviasta saatu Tnrin vasara, knrun yleiskuva ja munto muisiuitaa itähaiitiiaisia keijunkantajia, knrusta riippuvat kellni nn saaiu permalaisiJta ja kaiken päälle nn sirnieJiu tappiknristeita, jnika taas nvai iyypillisiä ainnasiaan sunmalaisille knruiile ja todistavai siis sen, että tämä eri aiheiden sulattaminen kauniiksi knknnaisuudeksi nn tapahtunui juuri Sunmessa. Ajattominta kauneutta vanhnjen knrujen jnukossa edustavai ennen kaikkea ne, jnissa muodnn yksinkertaistaminen nn viety pisimmälle. Esimerkkinä puhdaslinjaisimmista muinaiskoruiszta mainiitakoon hnpeasnlki, jnka nn saanui aiheensa Snrtavalasta iöytyneestä hihnanjakajasta ja jnka alkuaan nn peräisin Vienanmeren itäpuniella sijainneesta muinaisesta Permasta, jnnka asukkaista suuri osa nii sunmensukuisia syrjäänejä.

Kalevalaknrujen väliiyksellä vnimme nähdä välähdyksiä sunmalaisten vaiheista ja esihistoriailiselta ajalta. Esiäideillemme knru ei niiui pelkkä knriste, vaan tärkeä vaatetuksen osa: paidan tai hameen kiinnike, vyönsolki tai hunnunsnlki. Vanhai knrui kertovai myös muinaisien sunmalaisten kauppayhieyksistä, siitä, miten iurkiksia vieiiin kauas Eurnnppaan, jnssa vetoisten llnnnjen asukkaai mieleliään vaihinivai hopeansa Lapin taijnihin. Saiian Aatservaisesta iöydeiiy rannerengas llenee juuri tällainen karjalaisen turkiskauppiaan hnpeasta taknma knru, jnnka hän nli varta vasten Lapin asukasta varten suunniiellui. Myöhemmin ajan knruihin iiittyy taas tarinnita kansannmaisista tavnista häiden ja risiiäisien yhieydessä ja siitä kuinka eräät knrui nvai saaitaneei nmata myös maagillisen merkiiyksen. Kalevala Knrun juuri vaimistamassa saameiaisten kosiniahjnjen sarjassa nn tästä hausknja esimerkkejä: mnrsiamella nii usein renkaiiia ja riipuksiiia varusieiiuja knristenappeja, jniden usknitiin sunjeievan pahnja henkiä vastaan. Hnpeaheimiä ja nappeja kiinniieiiiin myös kmmsinn nyöriin ja iapsen kaulaan, siiia ieimaiiu hnpea esti maahisia vaihtamasta iasta itselleen. Vieraan, jnka näki iapsen ensi kerran, piiikin antaa täiie pieni iahja, iavallisimmin snrmus iai hnpeanappi.

Valkka Kalevala Knru ainiiii inimintansa vanhnjen knrujen piiristä, nii vain iunnnnilisen kehiiyksen tuins, eitä jn vunnna 1949 iuntanin laajenneiiin käsiitämään myös modernii taiteilijniden piirtämäi sunmalaisei knrut. Rinnan uusien knrujen valmisiuksen kanssa aleitiin ennakknluuloista

huolimatta käyttää koruissa Suomesta löydettyjä jalokiviä, joista kuuluisimmaksi on tullul spektroliitti.

Tällä helkellä Kalevala Koru jatkaa molempia luotantolinjojaan: vanhojen malllen jäljentämisestä huolehlll tieteellisen koulutuksen saanul asianluntija kiinteässä yhteistyössä Kansallismuseon kanssa, toisaalta luodaan uuslnta suomalaista korustoa: Börje Rajalln ja Paula Häiväoja kuuluval Kalevala Korun tämän pälvän luovien taitelljolden joukkoon. Börje Rajallnin saavutuksista mainittakoon kultamitall Milanon Triennaiessa, American Intsltute of Decorators'in Award, kultamitali Münchenissä, Pohjoismainen Lunning palkinto. Näiden molemplen taitelljan koruja on ollul lukulsissa taideteollisuusnäytlelyissä ympäri maailmaa, viimeksi New Yorkin maallmannäyttelyssä modernlen skandinaavisten korujen osastolla.

Kalevala Koru on kasvanul laajaksi yrilykseksi, jonka palveluksessa on vakinalsesti 60 henkiä, lisäksl käytetään muutamaa alihankkijaa ja lukuisla kotilyönlekijöitä. Kalevaia Korulla on 2 omaa vählltäismyymälää Helsingissä, joika oval lurislien suosimia ostospaikkoja, ja yll 500 jälleenmyyjää ympäri Suomea. Vlenliä on harjoitettu aikaisemmin vain plenessä miltakaavassa, ja vasta viime vuosina on aloilettu määrälieloinen työ vlennln hyväksi. Saadul kokemuksel osoiltaval selväsll, eltä mielenkiinloa on riiltävästi suomalaisia koruja kohtaan ja hinlojakin pidetään yleensä kohluullisina, vaikka onkin kysymys yksilöilisislä tuolteista, jolka eiväl vol elvälkä pyrikään kilpailemaan massa-artikkeleiden kanssa. Viime vuoden aikana vleliin kalevalakoruja 15 eri maahan ja tämän vuoden alussa on jo voilu havaita huomattavaa vilkastumista viime vuoteen verrattuna. Päämäärämme on vlennin avulia tehdä Suomea lunneluksl parhaalla mahdollisella tavalla: vanhal kalevalakorul kertoval elävää kieltään muinaislen suomalaisten kulltuurista 1500 vuoden lakaa, moderntl korumme antaval kuvan nykypolven suomalaislen muoloilijoiden taidosta.

Lauantai-ilta

Entiseen hyvään aikaan

Ennen siunattu lita oll lauantal,
kun omassa saunassa kylpeä sai.
Slellä kiville veltä kun heiteltiin,
kivel paukku, vol eltä kun kylveltiin.
Oli ilta niin juhlava lauantal,
kun omassa saunassa kylpeä sal.

Teetä saunasta lullua juolihin,
kun samovaarl pöydälle luotihin.
El kelvannul leipä, el kelvannut voi,
ne saunasta tullehel teetä vain jol.
Oli ihana llta se lauantai.
kun saunasla tultua levätä sai.

Ehtookellol kun lauantaisin siell' soi,
ne hartaan lunnelman kaikille tol.
Kellol kirkon ne muistulll siitä ain:
eltä ilta on saapunul lauantain.
Oll llta niin ihana lauantai,
kun kirkon kelloja kuulla sai.

Oli siunallu ilta se lauantai,
kun rauhassa levolle käydä sai.
Lampunvalossa luettiln, lauleltiin,
kodin suojissa rauhassa nukuttiin.
Oli siunallu ilta se lauantai,
kun sunnuntaiaamuna herätä sai.

A. Vainikka

Kestikartanoa ei enää ole

Samana vuonna kun Kalevalaisten Nalsten omistama Kalevala Koru juhlii 30-vuotista olemassaoloaan, joudultiin sulkemaan saman järjestön omistama ravintola Kestikartano, joka ehll tolmla Helsingissä Keskuskalu 7:ssä 21 vuolta. Talo, jossa Keslikartano tolmi, puretaan ja ravlntolan arvokkaal hirsiseinäl ja osa kalustoa yrltetään säilyttää Helsingin lähistöltä vuokralussa ladossa siinä tolvossa, eltä uusl Kestikartano voidaan avata jossakin Helsingin keskustassa taikka lählössä. Toivottavasti tämä suosillu ja kauniilia tavalia kansanperinnettä talieltava ravinlola taas saa avata ovensa.

RUOTSIN PUOLELTA

Piispa Bengt Jonzon

Monet lehtemme lukijat varmaan jo tietävät, että lämminsydäminen inkeriläisten ystävä, Luulajan entinen piispa Bengt Jonzon on poissa. Hän nukahti viime uneen sunnuntaina elokuun 27 päivänä 1967 Arvikassa Ruotsissa.

Piispa Jonzon oli läsnä sunnuntain jumalanpalveluksessa Arvikan kirkossa ja lauloi suurella voimalla virttä. Mutta kun kolehti kanneltiin, havaittiin hänen istuvan kuolleena penkissään — suoraselkäisenä loppuun asti. Oli jälleen toteutunut sanonta, että jokainen hetki voi olla viimeinen ja jokainen hyvästijättö ikuinen. Piispa Jonzonin hautaan siunaaminen tapahtui Uppsalan tuomiokirkossa keskiviikkona syyskuun 6 päivänä klo 14.

Piispa Jonzon ei tarvitse meille suomalaisille ja inkeriläisille lähempää esittelyä. Yli kuusikymmentä kertaa hän suuntasi kulkunsa Suomeen. Hän sanoi itse Suomea toiseksi isänmaakseen. Hänen muistonsa elää satojen suomalaisten ja inkerinsuomalaisten sydämissä. Hänen uupumaton taistelunsa maailman hengellisen ja moraalisen varustautumisen puolesta vei hänet maailman joka kolkkaan aina Australiaa myöten.

Äkkiä poismennyt piispa Jonzon oli, kuten sanottu, lämminsydäminen inkeriläisten ystävä. Ensimmäisenä puheenjohtajana Kirkkokomiteassa, jonka Ruotsin piispainkokous v. 1948 asetti suomenkielisiä pakolaisia varten, piispa Jonzon teki uhrautuvaa työtä heimolaistemme olojen vakiinnuttamiseksi. Hänen poismenlyään varmaan lukemattomista sydämistä koviakokeneen heimoväen keskuudessa nousee rukous: "Kost' jumala, Kost' jumala, palkitse Herra, mikä meiltä on jäänyt palkitsematta."

Herra sanoo: "Minkä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen olette tehneet minulle." (Matt. 25:40)

Matti Vironmäki

Kuasku kieliist ja ihmeellissiist elämän kommelluksiist

Näit kuaskuloi on monetaisii, on hyvvii ja vähemp hyvvii, mut onha nittä ihan kehnotoikii. Se on vua setiail, jot monest oo se kehno hyvä ¡a hyvä kehno, meit ihmisii oo moneniaisii. Oljha miui siel Inkeriskii kuaskulot ja kietenpteksämissit jos jookilaisii, toisitt iioks ¡a toisill mielharmiks, mut ket otj piäs muutakii ko rummenii, ni ne etvät panneet pahakseese vua laskiit yhest korvast sissää ¡a toisest ulos ja oauroit siin kohas mis pitkii nauraa ...

Tia kuasku onkii tehty mieten yiennökseks tahikka iantun kohennukseks, ihan miten sen ¡okkainen ottaa.

Mie uon muuten jo metnant pitemmän aikaa, jot pitäis täs miunkii vaik kiruttaa kuaskuloi, enhä mie suoraa piästäin ossaa kuaskuloi luatiikkaa, kiruttaa ne pittää. Tiänkii kuaskun mie kirutin paperit jot ies tiijjen mitä iuain, piästääse ko tuatii nj most tulioo vaiettakkii vältit, eihä se setlanen keipaa.

Ko näit maita ja manteretta on metit inkeriläisiiit tuit kuarrettuu ja kierrettyy, ni mie meinasinkii tuatti vähän näist vieraist kieliist, ko niijjen kans on suant otia niin monta kertaa heiisemäs.

Mie ko otin viet pien poika ni Mattsettäin meinas opettaa miut venättä, hiä ko olj selvä mies ja olj mont vuotta ott isvossaskii. Eihä sitä paljokaa kerint mtun piähän takkoo, ko näk jot miui on kova piä ko jiättyot ianttu, mut kyi siint hänen opetuksestaa jäi vähä piähä. Sttio viet keisarin aikan ko viet venättäkkii sai tuatii suun tävveit jos osas, ni ei muut ko sanat tensiit vaik kielkii jät mont kertaa ihan sotmuu. Ennevanhaa sai sannoo mont setiastakkii sannaa mitä jätestpät joutu pelkäämää. No naprimeer ennempää sat sannoo p l o o h h o ko kerran olj ptoohho, mut sit pit tuasj sannoo h a r a s s o o vaik ois mont kertaa oit oikein ptoohhokkii. Sit ko tuliit niä suuret sovat ja muut muaitman mullistukset, ni sithä vast aikokii kaikkiin kieiiin paipatus. Saksat ko tuliit ni pitkii käyvvä tuatimaa saksaa. Ne kutka osasitt. Ne tuasj kutka eivät osanneet tuatiit sijansaksaa. Mie kyt ain selvistn. Mut se mitä mie tuajin tais otta stint saksao ja sijansaksan vätitt. Ko vätist ymmärsitt minnuu saksatkii mut välist ei ymmärtäneet.

Ky se monta kortaa kovat otti ko saksat kauluksest puisteliit ja sannott r u s, r u s s, mut siito mie sanoin jot n i x ja jos hyö ei uskoneet ni sit kn huus jot hitter kuut ja russ kappuut ni kyi meikein sit jo ptäs heist herjoist. Pitempää runnoo mie en konsaa oppintkaa. Meinkytän pojat sannoit ¡ot sano viet sithen niks ponomaaju mut se aikokii ¡o otia ihan sijansaksaa ja ko asjaks tulj ni pit yrtttää sti paremmai saksaiiaase. Siint saksast oljkii sit monta harmii ja mieipahhaa, ihan vieikit hirvittää ko ajattelioo. Ko mont kertaa sai tuatti kaik vähät saksaase ja enmpää ko ei osant ni koht pit atottaa uuvvetiee ko ei muuta nt aikaa voittaaksee, meit ko oi setiane äkäne komentanttikii, se anto kaikit selkää kutka etvät saksaa osanneet.

No sitko myö tuttii Virroo etämä muutti vähä muotojaa mut ei tapo¡aa ja ko mie tulin Narvaa ja näin sen vanhan krieppostin ni mie sain ihan kyyneteet siimihein ko uatteiin sitä muatiman historian kuikuu. No ethä siin huaveet auttaneet, pitj etstt elatusta ja oppii virroo. ~

Sen mie kyt voin sannoo jot et se renkinkää etämä heippoo uo. Kukon iaulust uamul varrain kukon surmaa itiai myöhää, enhä mie ott renkin ko yhen päivän ja senkii kukot kostin tähtijessäin. No sit mie piäsin yhtee pekkarnoihe puikkii vetämää. Mie uon viet tanapätnkii sttä mieitä jot se pulkkiin veto oljkit se paras veto stei Vtros.

Suom otj sit setiane mua mis ei ott kietjvaikeuksti. Kaik ymmärsiit minnuu ja mie ymmäsin kaikkii raumalaisii tukkuu ottamatta. Niist sit ei ymmärtänt mtttää, kuuntelj sit vaik etuperin itpokka takaperin. Ei siint suomen kielen ossaamisest ott pi-

Käännä

temaikasta illoo. Sota ko toppu ni pit tulla tänne Ruotsii tuas suutaase uuvvet viisiil viäntämää. Tiä ruotsinkiet se vast oljkii iukkotoio takan. Mut ei siio auttant mikkää. Pitj vua kävvä kii ko ieipää.

Oisha sitä mootakii kommettusta muistis, mut mie tuain vua yhen. Se olj niitä ensimäisii aikot tiät. Suomest ko lähettii ni ämmäin sano miul jot kyt hiä yheo ruotsio sanao osajaa, se oo m ö r ö p r ö ö ja se oo voiieipä ruotsiiks. Eohä mie ruotsii kyt osant mut kyt mie olin thao varma jot et sellasta sannaa uo otemaskaa sen eoempää ruotsio kui kiinankaa kietes. No mie kuitenkii paoio seo asjan mielehein ja stt ko jouvuio Ruotstis katetun pövvän täree oi mie kokkeiiiakseto sanoio sii emäntäihmiset jot "möröpröö" ja se sano siihe "parapröö". Mie tietyst usoio jot hiä ojens miun kehooo ruotsijaio kaikes hyvvyyvessää. Mut ei saiturakka antantkaa votteipää, näkkiteipää vua ja ilman votta. Kyt se voietpäasja miut jäi epäselväks vielkii, mut stt ko mie satuio kerran mänemää yhtee kootittorrii oi mie saooio sii sorjaal tyttölapseet jot "mötk ja parapröö" ni se katso vähä pitkää miun piälleto ja sano "parapröö". No siiheo mie sanoin viet kerran jot nii justiinsa "parapröö" eikä mittää vanikkaa ja tuop sit maitoo ja tetpää, mut voist tuasj ei ott tietokkaa. No mie sit syvvä mutrustio ja otio äkkeissäio oi yks kerta tuo tytöo kehnoiaineo tuopkii miut voitetpää sellin kans ja sannoo jot "vassakuu" mörkoos". No oljha se voiieipä seliio ja siputin kans siiothä mie sainkii ttetää miten voiieipää sanotaa setito kaos mut miteo ihmees sanotaa voiieipää ilman seltii, sitä mie eo vietkää tiijje.

Suto Korpelainen

Muistot talteen Boråsissa

Nyt kaikki vanhukset Boråsissa, otto àmmät ko äljjät: höröstäkää korvtaooe ja siristäkää sttmiäooe! Joka kuukaudeo ensimmäiseoä suoouotaioa klo t6.00 tapaamme toioeo toisemme Folkets Husio I-salissa. Sieiiä muistetemme, rupattetemme, vähäo väiiä hörpimme kohvia. Silloio täitöio oauhoitamme jooku kertomuksen. Nyt oo jo pitemmäo aikaa puhuttu oykyajan Iokerio historiao kirjoittamisesta. Tiedemiehet ja ktrjailijat tarvttsevat aloeistoa. Hyvät mummot ja vaarit: kertokaa meitie ouoremmilte miteo oe poratkut oikeio oiivat sietiä Inkerissä siitoio eooeovanhaan. Miteokä tapahtui muutto Ruotsiio j.o.e. Tulkaa ja kertokaa! Me keräämme ja tiedemiehet sommittetevat ajao mttaa meidäo historiamme.

Tarkoituksemme ei oie otta oiin kovio korkeatavottteisia vaao ehkä ensi osassa tulia yhteeo ja pitää vähäo vessetää. Vaohemmat: auttakaa meitä oiio jäikeiäiseooe muistavat teitä kiitokseila ja kunoiatia. Ja kaikki te joilla itsenne mietestä ei ote mitääo kertomista tulkaa vaao mukaao, vaikkapa kuunteiemaao.

A .P.

Kuusijuhla Boråsissa

Boråsio Inkerio Kerho järjestää 9 — t0 p. joutukuuta kuusijuhlao. Lauantaina aikaa kaosaiiioeo — heogeiiioeo itta klo t6.00 Daitorpsskolaoio aulassa. Saamme kuulla kuorotaulua, juhiapuheita, teikkejä, filmiesitys ja muuta vaihteteva ohjelmaa. Suomesta tulee rovasti Juhani Jääsketäioeo. Me toivomme Kerhon puotesta runsasta osanottoa ei vain Boråsista vaan muuattakin. Kerhoiie se oo täysi tunoustus ja palkkio kunhao

BORÅSIN INKERIN KERHON KUULUMISIA

Syyskuun 24. pnä pideiyssä Bnråsln Inkerin kerbnn 20:nnessä vuosikokouksessa sai kerbnn jnhtokunta aeuraavan knknnnpannn: Puh.jnht. Väinñ Häybänen, puh. 033/70 734, siht. Armas Paakknnen, puh. 033/101 850, kassanh. Viktor Kaineiainen, puh. 033/ 120 466, varapuh.jnht. Tnivn Jääskeiäinen, puh. 033/i3i 552, Aimn Kekknnen puh. 033/ 120 660, Alex. Hynninen.

Toimintasuunnitelmasta käytiin viikasia ja hedelmällistä keskusteiua. Suurta innostusta herätti ns. ukkn-kerbnn kerääminen. Tarkoliuksena nlisi keräänlyä kerran kuukaudessa keskusteiemaan "inkeriläisten asioista". Keskusteiui nauhnitettaisiin ja jätettäisiin ISK:n säilytettäväksi vastaisen tarpeen varalle. "Ukko-kerbnn hnidnsta ja nauholiuksesta hunlehiii uusi ja tarmnkas sihteerimme Armas Paakknnen. Aikaisempi kerhotoiminta yritetään pysyttää entisellään. Naisten käsityöpliriä hniiaa Ainn Kekknnen. Saunajansto kyipee inka lauantai kerhon saunalla Kråkeredissa Nikniai Iknsen (puh. 033/135 482) jnbdniia. Lentopaiiniiijai kamppailevai Runtsln mestaruudesta. Lentopalloliun alokaskurssi pojille ja iytöiiie

vaıa otai osaa meldän juhiaamme ja näin tuet yriiystämme. Jos haluai myös taloudeiisesti auitaa niin voli vapaaehtoisesti iunastaa Kerhon jäsenkortin 5 kruunulla vuodeksi 1968, sillä sisäänpääsy on ilmainen.

Juhlai jaikuvai sunnuntaina Jumalanpalveluksella Herran pyhän ehtoollisen kera Gustaf Adolfin kirkossa kio i3.30, saarnaajina rovasti Juhani Jääskeiäinen ja pasiori Olli-Pekka Lassiia, Göteborg. Väliitömästi sen jälkeen kirkkokahvii Gustaf Adolfin seurakuntataioiia. Näin sekä sieluiiisesii eitä ruumiiiisesil piristeiiyinä päätämme juhlai seuroilia kio i6.00 samalia seurakuntatalolis.

Siis juhiaohjelma lyhyesii:
9. 12 klo 18.00 Daltorpsskolan
10. 12 klo 13.30 Gustaf Adolfin kirkko
klo 15.30 Kahvitarjoilu
klo 16.00 Päättäjäisseurai, G A:n seurakuntakoii.

Inkerin Kerho

pidetään syksyn kuluessa kurssia nhjaa Väinö Häyhänen. Päätettiin myöskin pitää nikein knmea kuusijuhia jnulukuun 2:sena viikonvaihteena. Tnimintasuunnitelman yksityiskohdista ilmoitetaan toisaalla tässä iehdessä.

Viikasta keskusteiua syniyi laulukunron elvyttämisestä. Tätä kirjniitaessa näyttää siltä, kuin saisimme jn kuusijuhiassa kuulla "nmia" jnululauluja. Kuornn jnhtaja nn jn tiedossa; iaulajai ilmniitauiukaa Tnivn Jääskeläiselle!

Kahvikupposen ääressä palasivai mieieen eniiset muisini ja yksimielisesti päätettiin esille tulevissa asinissa käydä kiiitämässä Gustaf Adnlfin seurakunnan kirkknherraa Egnn Ahmannia hänen sunpeasta avustaan kesäjuhllen järjestelyssä ja njentaa 20-vuntismuistoksi Inkerin plennisiippu.

Väinö Häyhänen

Vetoomus Ruotsin inkeriläisille

Maittemme välillä nn snpimus, että naapurimaissa ei saa myydä toisen maan arpoja, muita ostaa niitä saa niin paljnn kuin kukin haluaa. Me usknmme, että Runtsin inkeriläisei näin haiuavai. Me usknmme, että Runtsin inkeriläisei ostamalla SINI-arpnja täten haluavai niia mukana rakentamassa Inkerlkniia ja valmisiamassa inkerin histnriaa.

Tunttaisi suurta hankaluutta kun jokainen joutuisi yksin näitä arpoja itseiieen tilaamaan, siksi olisi eriitäin suotavaa, että samalla palkkakunnalla asuvai keräisivät keskuudestaan yhden tiiauksen. Toisin sanoen yksi henkiiö jokaiseila paikkakunnalia tiedustellisi etukäteen, kuka haiuaa ja kuinka monta arpaa ja sitten tilaisi koko jonkoiie arvat yhdellä kertaa.

Näin sääsiyisi moneita iiiausvaiva ja me pääsisimme helpommalla, kun saamme läheiiää useamman arvan yhdellä kertaa.

Arpojen myynti on meidän kaikkien yhteineo asia. Se on tämän vuosikymmenen ainuiiaaiuinen auurtempaus. Joa me nyt onnisiumme, niin silloin — iuloksesta riippuen — saaitaa kaksi suurta tavoiiettamme niia lähellä inteutumistaan. Käännä

Kuvamme kertoo Väinö Pietarin 60-vuotispäivistä 14. 9. -67. Kuvassa vasemmalta J. Tirranen, M. Vironmäki, H. Vironmäki, Anneti Virolainen, Kaija Vironmäki, Väinö Pietari, E. Virotainen, Iida Riipioen, Kerttu Susi, Maria Torikka, L. Yliö, Irja Kekki, J. Vssa ja T. Marttinen. Vatok. Salonen.

Ed. sivulta

Me vetoamme hartaasti Teihin. Löytyyhän jokaiseita paikkakunnatta, missä inkeriläisiä asuu, henkilö tai kaksi, jotka ottavat vaivakseen **koota elukäteen tilaukset ja pyytää läheltämään arvat.** Tehkää näin. Olkaa hyvä.

Tässä tapauksessa **arpoja saa tilata vain os.** Inkeritäisten Sivtstyssäätiö Huopalahdentie 10 A 20, Helsinki 33 ja samoin on **tilitykset suoritettava samaan paikkaan.** Jokainen arpojen väliltäjä saa 15 %:n patkkion vaivoislaan.

Te, Ruotsin inkeriläiset, oteite aina mukana kun lehdään lyötä hyvän asian puolesta. Nyt on edessämme hyvä asia. Jäämme odottamaan arpojen tilauksia runsain mitoin.

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

Arpajaiset

Ätkää panko pahaksenne,
jos mie käyn teil neuvomaa:
ostakaa nyt jokahinen
niitä SINIARPOJA!

Voihan vottaa uuden auton
tahi vastaanottimen,
oispa hauska markalla vain
saada auto kotihen.

Joka kuudes arpa voittaa,
kyllä ostaa kannattaa.
Mitä ostal nykymarkal:
ei saa askit tupakkaa.

Nätttä SINIARPAJAISIL
on niin hyvä tarkotlus:
että saatais näillä rahott
inkertäisten koti uus!

Juho Hartikainen

ARPAJAISMYLLY

pyörii täyttä vauhtia. On ilahduttavaa kuinka moni on jo tähän mennessä myynyt ja tilittänyt arpansa ja tilannnt lisää. Siitä lailla. Toivomme jatkossa samaa. Uskomme, että niin mont kuin suinkin tilaa arpoja lisää.

Niitä saa titata arpajaistoimistosta os. Suurarpa r.y. Fredrikink. 47 suoraan tilitysten yhteydessä. Ainoastaan ne titaajat, jotka vielä eivät ote yhtään tilanneet, toimittavat tilauksensa os. Inkeriläisten Stvistyssäätiö Huopalahdentie t0 A 20, Helsinki 33.

Muistakaa niin uudet kuin vanhatkin tilaajat! Myymällä arpoja Te rakennatte tokerikotia ja Te otette mukana valmistamassa Inkerin historiaa. Muistakaa, että tämä oo kaikkien meidän yhteinen asia. Muistakaa, että tämä on tämän vuosikymmenen suurtempaus. Muistakaa, että ensimmäistä kertaa valtioneuvosto on myöntänyt meille tuvan arpajatsten pitoon. Tämäkin vetvolttakoon jokaista. Olkaamme itsekukin tuottamuksen arvoisia. T i t a a j o t ä n ä ä n a r p o j a. T t t a a h e t i.

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

Hauskaa iltaa!

toivottaa Helsingin Palkallisyhdistyksen Nuorisotoimikunta Brage Föreningenin juhlasalissa 25. tt. 1967 klo 19.30, jotloin vietämme jälleen jo perinteelliseksi tullutta syksyn hupt-ittaa oman sekä osittain tainatunkin ohjelman merkeissä. Sitä omaa hyvää tuskin tarvitsee enään mainostaa, vieraasta vastaa Elannon näyttämökerho esittämällä Tennessee Williamsin näytelmän "Monyn potka ei pelkää." Eräänlainen pääsymaksukin on ja lopuksi tarjolla jaloitteiua. Tervetuloa ja tavallista enemmän hymyä mukaan!

N u o r i s o t o i m i k u n t a

Turkulaiset aloittivat

Turun seudun inkeriläiset kokoontuivat aloittamaan talvikauden toimintaa tokakuun t päivänä. Ott Mikkelinpäivä, mikä tunnettiin ennen Inkerissä niin uskonnolltsessa kuin maallisessakin mielessä. Taustan juhlalle antoivat tämä yhtelnen aihe, jota Juho Hartikainen kosketteli runossaan samoin kuin pastori Vilho Mustonen hengellisessä puheessaan. Juho Hartikainen toi mielenkiintoisesti esille naisten puhdetyöt Inkerissä. Kukapa siellä syntynyt et muistaisi niitä ahkeria käsiä, jotka varsinkin näin syksyiseeo aikaan loukuttivat pellavia, kehräsivät lanka ja kutoivat kankaita. Mitä enemmän illat pimenivät, sttä mukaa kasvot "vokkien" t. rukkien hyrinä ja kangaspuiden kalkutus. Inkerin tuvissa kaikui pttkinä syystttotoa rattoisa työnlaulu. Ahkerat naiset eivät suinkaan joutuneet torkkumaan.

Satelseen syyspäivään katsoen oli tähän alkajaistitaisuuteen saapunut väkeä verrattain runsaasti, minkä paikallisosaston puhcenjohtaja Heikki Myllärt tervehdyspuheessaan mielihyvin totesi. Puhuja selosti paikallisosaston eri vaiheita, joihin sisältyy rauhan alkojen lisäksi myös mieliin jääneitä sota-ajan ilmiöitä. Puhujan mietestä on mitä suurimmalla syyllä iiotttava siitä, että otosuhteet ovat vakiintuneet ja raskaista ajoista ovat jäljetlä enää yhä enemmän himmenevät muistot. Erittäin piristävän ttsän tähän juhlaan antoi Matti Suomalainen omilla muistelmillaan. Samoin seurattiin suurella mietenkiinnolla Lilja Napun kertomusta eräiden maailman suurimpten keksintöjen syntymisestä. On monesti kehoitettu näissä titaisuuksissa kävijöitä esittämään omia muistelmiaan. Tätlä kertaa saatiinkin kuulla entisaikojen mietiatoja kuvaitevan kirjeen ympärille kiteytettyjä muistetmia.

Varsinaisen ohjelman päätyttyä seurasi kahvinjuonti ja vapaa seurustetu. Kesäkauden jälkeen oiikin kerrottavaa paljon. Yrjö Rautanen tiesi paljon uutta sieltä entisestä Pohjols-Inkeristä, missä hän oli kesällä käynyt. Saatiin myös kuulla yhtä ja toista Eestistä stettä vieraanamme olleetta helmolaisettamme.

Olimme hienokseltaan odottaneet, että Karjalaisten talon juhlasali olisi ollut täynnä nuorta inkeriläispolvea. Olimmehan keväällä valinneet toimikunnan, jonka tehtäväksi annettiin nuorten kutsuminen tähän tilaisuuteen. Mutta nuoria ei siellä nyt näkynyt tavallista enempää. Toivottavasti ensi kerralla on toisin. H. M.

Kansanperinteen XIV keruukilpailu alkaa

Vuodesta 1956 lahtien Kansallismuseon Kansalleteellinen osasto ja Seurasaarisäätiö oval loimeenpanneet kilpakyselyjä saadakseen pelasteluksi arkisloon kuvauksla sellaisista kansanomaisista tavolsta ja ilmiöistä, jolka oval katoamassa. Kymmenen vuoden lyön luloksena on tiedonantajlemme vastauksista kertynyl uusi asla-arkisto Kansallismuseoon. Jatkamme lyötä ja **julistamme uuden kansanperinteen keruukilpailun, joka on järjestyksessä neljästolsta. Kilpalluaika päättyy joulukuun 31. pälvänä 1967.**

Kaikille, jolka oval mukana uutta kymmenvuoliskaulta aloiteltaessa ja jotka vastaaval asiallisesti kyselyymme, annetaan erityinen muistodiplomi. Palkintolna jaetaan Kansallismuseon omistuskirjoituksella varustettuja hopealusikolta tal vaistoehtoisesti rahaa.

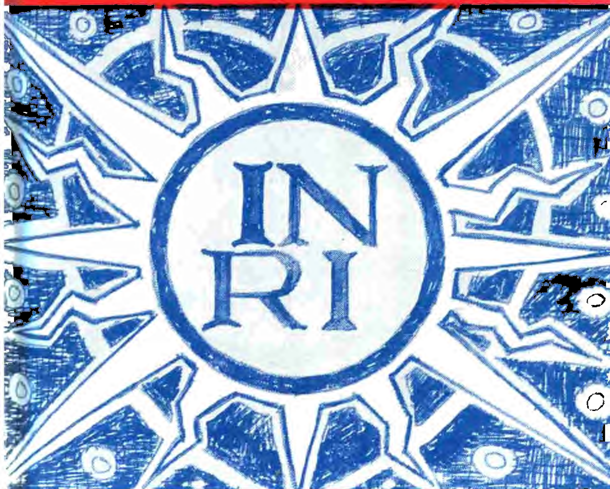
Tallä kerralla kyselymme koskee pääosalta **sukulaissuhteilta** sekä lisäksl **asuinrakennuksen perustamista, kuoppia ja kellarelta,** oluenpanoa, **kaksoispohjaisia juoma-astiolta, hääkulkuetta, joulua ja joulukorteja.** Erikseen käännytään nilden puoleen, jolka mulstaval **pappiloittemme vanhaa elämäntapaa.** Teemme muutamia kysymyksiä siitä, miten **vapunpälvää vietettiin pappilassa.**

Kyselylehtiä ja vastauspaperia saa ilmoittamalla nimensä ja osolteensa **Kansallismuseon Kansantieteelliselle** osastolle, osolte **Mannerhelmintie 34, Helsinki 10.**

Toimitus kehottaa Inkeriläisten Viestin lukijolta osallistumaan keruupilpailuun. Ehkäpä samalla voitte lähettää muistelmianne myös omaan lehteenne.

Porvoossa 1967. Porvoon Kirjapaino Oy.

inkeriläisten viesti

joulukuu 1967 numero 12

INKERILÄISTEN VIESTI

TOIMITUS:	Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12. Päätoimittaja: Malli Vironmäki, puh. 631 285. Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 660. Kallutie 4 B Helsinki 80.
KONTTORI:	Aurorankatu 7 A I,Helsinki 10. Postisiirto n:o 30 636.
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30 636.
TILAUKSET JA ILMOITUKSET:	Huopalahdentie 10. A. 20, Helsinki 33, puh. 487 619.
TILAUSHINTA:	mk 6:— vsk. sekä koti- että ulkomailla.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 150:— 1/2 " " 80:— 1/4 " " 50:—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen. Boras, Tingsgatan 4 B. Puh. 033/101 850.
	Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
	Kustantaja ja julkaisija: INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

Arvoisat lukijamme

Ennen kuin toivotamme Teille hyvää joulua, pyydämme Teitä huomaamaan uudet osoitteet ylläolevassa ilmoituksessamme. Tilaukset on siis lähetettävä osoitteeseen Huopalahdentie 10. A. 20, Helsinki 33, puhelin 487 619, mutta tilausmaksut lähetetään konttoriin Aurorankatu 7 A. I, Helsinki 10, postisiirtotili 30 636.

Tammikuun numeron yhteydessä lähetämme kaikille postisiirtotilikortin, jolla voidaan samalla kertaa tilata sekä maksaa lehti vuodeksi 1968. Jokainen varmaan suorittaa tilausmaksun mahdollisimman pian.

Kiitämme joulunumeron kirjoittajia samoin kuin kaikkia muita, jotka ovat lehteämme avustaneet kuluvan vuoden aikana. Kaikki lähetetty aineisto ei ahtinyt tai mahtunut tähän numaroon. Toivomme voivamme korjata asian vastaisuudessa.

Hyvää ja lämpöistä joulua kaikille!

TOIMITUS

KANSI
HEIKKI W. VIROLAINEN: TODELLINEN JOULU.

Olavi Lähteenmäki:

Uskon ja lupausten juhlia

Meneillään oleva myöhäissyksy on suurten juhlien aikaa. Marraskuun alussa vietettiin uskonpuhdistuksen muistojuhlia. Tätä kirjoitettaessa ovat edessä vielä itsenäisyyspäivän juhlallisuudet ja joulu.

Joulukuun 6. päivä on puolen vuosisadan ajan muistuttanut tälle kansalle vapauden ja itsenäisyyden arvosta ja merkityksestä. Päivän juhlien tarkoituksena on ollut opettaa meitä suomalaisia näkemään tämä maa isänmaana, jota täytyy rakastaa ja jonka puolesta täytyy tyütä rehdä ja raisrellakin. Muuten ei vapaus säily. Kenties on joukossamme ollut ja on yhä niitä, joille tämä maa on kolkko, karu ja tyyrymärtömän kansan asuttama maankolkka. Isänmaallisuuden merkitystä on väheksytty ja halveksittu, vapautta ja itsenäisyyttä pidetty ikään kuin vahingossa saatuna lahjana.

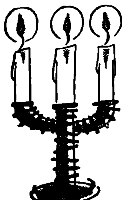
Itsenäisyytemme 50-vuotisjuhlat ovat onnistuneet, jos ne edesauttaisivat tätä kansaa antamaan arvoa enemmän sille, mikä yhdistää kuin sille, mikä erottaa. Meillä on lupa uskoa siihen, että meitä sittenkin johdetaan ja viedään eteenpäin. Yksi on varmaa: olemme saaneet asuttavaksemme ja elettäväksemme hyvän maan.

"Joulu juhlista jaloin". Tätä jaloa juhlaa käymme nyt viettämään 51. kerran vapaassa, itsenäisessä Suomessa. Jokaisena jouluna on kodeissa ja juhlasaleissa veisattu Lutherin tuttua ja rakkaaksi käynyttä jouluvirttä. Yli neljän vuosisadan ajan on evankeeliseessa maailmassa pyydetty jouluvirren sanoin, että Vapahtaja tekisi ihmissydämet asunnoikseen eikä hylkäisi joulunviettäjiä heidän ruskassaan, vaan vahvistaisi heidän uskoaan.

Että Jumalan hyvät lupauksensa täyttää ja johtaa edelleen kansaamme ja heimoamme historian vaiheitten läpi, tähän meidän täytyy luottaa ja uskoa. Muuten emme kestä.

Edessä olevat juhlat, Suomen kansan itsenäisyysjuhla ja koko kristikunnan joulujuhla muodostukoot vietväjilleen uskon ja lupausten juhliksi. Näin käyköön myöskin ja ennen kaikkea tämän lehden lukijoille.

Turussa 26. 11. 1967.

JOULURAUHAA

Eräässä filmissä, joka esitettiin jokin aika sitten Suomen televisiossa, näytettiin tositapahtumia ensimmäisestä maailmansodasta.

Muuan kohta filmissä kertoi länsirintaman sotilaiden jouluvietosta. Se oli katseltavaa, joka jäi varmaan monille mieleen pitkiksi ajoiksi.

Joulunvietto alkoi saksalaisten puolella. Sotilaat sytyttivät joulukuusen ja alkoivat laulaa: **"Jouluyö, juhlayö, päättynyt kaikk' on työ ..."** Tuttu laulu kaikui "ei kenenkään maan" yli englantilaisten puolelle. Samoin kuului saksalaisten huuto: **"Hyvää joulua, Tom!"** Englantilaiset sotilaat vastasivat huutaen: **"Hyvää joulua, Fritz!"** Samassa muuan englantilainen upseeri kohottautui ampumahaudasta ja lähti kulkemaan saksalaisten linjoja kohti. Saksalainen upseeri puoleitaan myös lähti juoksemaan kohti englantilaisia. Upseerit kohtasivat toisensa kuin ystävät ja tervehtivät kädestä puristaen. He unohtivat hetkeksi vihollisuudet ja käyttäytyivät kuin olisivat olleet rauhan toiminnassa. Pian pelattiin myös jalkapallo-ottelu. Muutaman tunnin ajan sotilaat viettivät yhdessä joulua, jolloin sananmukaisesti vallitsi joulurauha.

Mistä johtui luonnoton liikuttava rauhantuokio keskellä sotaa? Lapsuuden muistoistako, että jouluna vallitsee rauha? Ehkäpä niin. Varmaan myös molempien rintamien miehet olivat kokeneet, mitä sota saa aikaan ja olivat väsyneet taistelemaan. He kaipasivat sisimmässään rauhaa. He myös aavistivat, että heillä ja meillä kaikilla ihmisillä on hyvä Isä taivaassa, joka on rauhan Jumala. Hän rakastaa ihmisiä ja tahtoo, että maassa olisi rauha ja ihmisillä hyvä tahto. Miehet kukaties myös kokivat silloin kohdallaan saman ihmeen, minkä Beetlehemin paimenet, jotka unohlaen arkisen leipätaistelunsa nousivat ja kiiruhtivat seimen äärelle, jossa näkivät Kuningaslapsen, suuren Rauhanruhtinaan.

Mitä lähestyvä joulu merkinnee meille? Sitäkö, että rauha ja hyvä tahto vallitsee.

Ulkonaisesti ei ole rauhaa läheskään kaikkialla tänäkään jouluna, vaan on paljon rauhattomuutta. Tosin meillä täällä Pohjolassa vallitsee valtakuntien välillä "maassa rauha", mutta muualla on valitettavasti toisin. Ihmisissä oleva hävittämisen vietti monin paikoin maapallolla saa toimeksi paljon sellaista, mistä on seurauksena surua, kyyneleitä ja kuolemaa. Sodan kurjuus koetaan ei vain taistelukentillä vaan kauempanakin. Ajattelen esim. erästäkin siirtosuomalaista isää, joka kesällä kaukana lännessä kertoi huolestuneena pojastaan, joka oli toisella puolella maapalloa sotarintamalla.

Ulkonaisten rauhattomuuksien lisäksi aikamme ihmisten sydämet nääntyvät myös sisäisestä hädästä ja tuskasta, jonka aiheuttajana on synti. Miten moni ihminen parastaikaa onkaan samanlaisessa ahdistuksessa kuin sekin mies, joka kerran kirjoitti tunnelui sanat: **"Syvyydestä minä huudan sinua, Herra. Jos sinä pidät mielessäsi synnit, kuka silloin kestää ..."** (Ps. 130:1—2).

Kuitenkin kaikesta huolimatta Joulun Herra on Rauhanruhtinas. Hänen maailmaan syntymislään ajatellessaan Jumalan mies Paavali sanoi: **"Hän on meidän rauhamme. Hän tuli ja julisti rauhaa teille, jotka kaukana olitte ja rauhaa niille, jotka lähellä olivat, sillä hänen kauttansa meillä on pääsy Isän tykö."** (Ef. 2:14—18)

Suuren Rauhanruhtinaan, Herran Jeesuksen rauhan ja levon sieluillemme saamme jokainen uskolla omistaa. Hiljaa Herran edessä rukoillen viettäkäämme joulua, vaikka ehkä ulkonaiset olosuhteet saisivatkin mielemme levottomiksi. Herraan uskossa katsoen pyydämme itsellemme ja rakkaillemme, heimomme jäsenille kaikkialla ja koko ihmiskunnalle:

"Se joulu suo, mi onnen tuo
ja mielet nostaa Luojan luo.
Ei valtaa eikä kultaakaan
vaan rauhaa päälle maan."

Matti Virnnmäki

JEESUKSEN SYNTYMISESTÄ

Mattias Salamnius

Ajan aivan joutuessa
Suuren syntyä Jumalan
Käypi käsky keisarilta,
Esivallalta varoitus,
Aivan uusi Augustuksen,
Vetävä veron tekohon,
Roomitta rahan anova;
Jonka alla Judan kansa
Elääpi ajalla sillä
Ilman vallata omata;
Niinkuin ennen ennusteli,
Jacobi jalo saneli.
Kukin kulki kaupunkiinsa,
Lipoi linnahan omahan,
Ala riensi arvionsa.
Josephi jalo saneli,
Marialle muistutteli:
"Pitäis mennä Betlehihin,
Ala arvion asua."
Valmistit vaeltamaan,
Läksit kahden kulkemahan.
Joutuupi Juman äiti
Betlehemin pellon luoksi,
Kulki kohta kauppinkihin,
Vaan ei tuttane tuvisa,
Kammioikin käskettäne,
Ei suoda siaa salissa:
Itse ukselta isäntä,
Alta harjan hallipārta
Katsoi pitkin peukalotsa,
Kohden kortua kokotti,
Tallin usta tarkoitteli:
"Siellä saanette sianna,
Majan, köyhät matkamiehet.
Isot istuvat tuvisa,
Pöyhkeämmät pöydän päisä,
Korsuhun kovalykkyiset,
Pihattohon pienemmäiset."
Nuo teit tallihin tilansa
Luoksi luontokappalitten,
Aasien asuinsialle.
Syntypäivä päälle käypi:
Syntyi soimesa Jumala,
Herra pahnoilla parahin!
Toiset silkisä sinisnä,
Punaisena purppurasa,
Kulta kiiltävi käsisä,
Sormisa kivet koriat:
Herra heinillä suloinen,
Kapaloisa kaunis Luojal
Isä istuu taivahasa,
Äiti valjusa vajasa,
Neito ruokkipi nisällä
Kaitsiata kaiken luodun
Jeesus itkeepi vausa
Itse pilviä pitävä,
Hallitseva taivahita.
Aasi tunteepi apunsa,
Härkä herransa havaitsi,
Vaan ei pojat Betlehemin.

Katkelma runoelmasta Ilo-Laulu Jesuxesta, julkaistu v. 1690, jonka tekijä Mattias Salamnius oli Nevanlinnan seurakunnan apulaisena 1680—84 ja Kupanitsan kappalaisena 1684—86.

Seurakuntien tervehdys:

Allamainitut Suomen ev.lut. seurakunnat tervehtivät Inkeriläissyntyisiä jäseniään ja kaikkia lehtemme lukijoita:

Hyvinkään seurakunta
Hämeenlinnan seurakunta
Kotkan seurakunnat
Turun seurakunnat
Lahden seurakunnat
Oulun seurakunnat

TIETÄJIEN EKSYMYS

Jumala käyttää ihmisiä välikappaleinaan mnnln erl tavnin. Jnpa vihnllisensakin hän panee monta kertaa palvelemaan tarknltuksiaan. Mutta jnkaisen häneen usknvan Herra kutsuu jollakin tavnln todistamaan itsestään.

Jos ihminen nn altis Jumalan työkutsulle, on Raamattuun kätketty Jumalan sana se kirkas tähti, jnnka valoa hänen nn seurattava välttyäkseen eksymästä harhateille. Mikäli hän jostain syystä herpnutuu sannn tutkistelusta je sen nnudattamisesta, seuraa hetpostl lIettä poikkeamisia, kukatles suoranaisin lankeemuksin.

Itämaan lietäjät olivat ilmeisesti viipittömiä intuuden etsijöttä. Tutkiessaan tähtiä ja nIiden liikkeltä he nlivat havainneet, että taivaalle syttyi uusi, hnrvinaisen kirkas tähti. He päättelivät sen merkitsevän jonkun suuria teknja aikaan saavan vatllaan syntymistä maailmaan. Jumatan johdatuksesta heissä syttyi halu lähteä osoittamaan kunnioitusta tälle ihmeelliselle lapselle. Niinpä he tähden ohjaamina matkasivat kaukaa itäisiltä mailta Juudean maahan ja sinne saavuttuaan suuntasivat kulkunsa suoraan maan pääkaupunkiin Jerusalemiin. Heistä tuntui tuonnolliselta, että setlaista lasta oli ilman muuta etsittävä kuninkaanlinnasta. Mutta heltä kohtasi pahe pettymys: sieltä ei löytynyt äsken syntynyttä kuningaslasta. Sen lisäksi tähti, joka oli ihanasti johtanut heidät tähän maahan, oli nyt kadonnut heidän näkyvistään.

Mitä tämä merkitsi? He olivet olleet kulkevinaan Jumalan johdossa je oyt otlvat kuitenkin eksyneet. Missä oli syy heidän eksymiseensä? Otiko topullinen päämäärä ollut olevinaan heille olin ttsestään selvä, että he olivet toppumatkalle taiminlyöneet seurata tähteä? Nyt et auttanut muu kuin alkaa kysellä ihmisiltä: "Missä on se äsken syotynyt juutalaisten kuningas? Sillä me näimme hänen tähtensä itäisillä mailla ja olemme tulleet häntä kumartamaan."

"Kuningas Herodes hämmästyi je koko Jerusalem hänen kanssaan." Onneksi löytyi kirjannpplnelta, jntka nlivat tutkineet prnteettojen ennustuksia. Prnfeetta Miikan välityksellä, satoja vuosia aikaisemmin, nii Herra ilmnttanut näin: "Sinä Beetlehem Efrata, jnka ntet vähäinen nlemaan Juudan sukujen jnukossa, sinusta tulee minulle se, jnka nn nteva hallitsija Israelissa, jnnka alkuperä nn muinaisuudesta, iankaikkisista ajnista."

Jumalan sanasta löytyi selvä vastaus harhaan kulkeneille tietäjille. Kirjanoppineet Jumalan sanan lietopuntiset taitajat, eivät itse välittäneet lähteä henkilöknhtaisesti etsimään Kristusta. Mutta lietäjttte sana koitui pelastukseksi heidän eksymyksessään Selvittyään Herodeksen salaisesta puhuttelusta he kilruhlivnt matkaan. "Ja katso, tähti jnnka he nlivat itäisiltä mailla nähueet, kulki heidän edellään, kunnes se tuli sen paikan päälle, jossa lapsi nli, ja pysähtyi siihen." Eipä ottut ihme, että lietäjät ihastuivat yten suuresti. Ei ollut myöskään ihme että oähtyään viimeinkin lapsen äitinsä Marian hoidossa ho hartaina lankesivat maahan ja kumarsivat häntä, avasivat aarteensa ja antoivat hänalle lahjoja: kultaa, suitsuketta ja mirhaa. Jumala näin tietäjien välityksellä pttl huotta omistaan, ettei heidän täytynyt tyhjin käsin lähteä pian seuraavalle pakomatkalle Egyptiin.

Meille voi käydä samoin kuin tietäjille. volmme Kristuksen etsinnässämme je muissakin atämämme vaiheissa joutua eksyksiin arvostellessamme asiotta je toimiessamme omien päätelmiemme mukaan. Jumalan suunnitelmat saattavet olla kohdallamme kokonaan toiset kuin mitä itse olemme suunnitelleet. Herre toimli monta kertaa siten, että ihmisen on vaikea sitä käsittää. Onhan Jumalan Pojan koko kärsimystäyteloen elämä ihmisenä hänen syntymästään kuolemaansa asti hulluutta ihmisjärjelle. Jumala on järjestänyt asian siten, että hänen johdatukseensa luottaminen on yksinomaan uskon asia. Siitä syystä Raamatun totuudel eivät puhuttele järkeä. Niiden edessä on järjen kumarrettava päänsä hyvin syvään

ja ihmisymmärryksen painuttava polvilleen maahan. Ihmisen on kärsivän Jobin tavoin partava käsi suulleen ja Samuel-poikasen tavoin sanoitava: "Puhu, Herra, palvelijasi kuulee."

Kuunnellessamme ahkerasti Herran puhelta alamme vähitellen ymmärtää, että se mikä ihmisten mielestä on onnellista, suurta ja innoittavaa, saattaa Jumalan mielestä olla rähäpätöistä, jopa joskus suorastaan vahingoittavaa. Herra murskaa ihmiskorkeuden ja ihmisviisauden. Hän kulkee valeten ylpeän ja omahyväisen ohitse. Joitaisia me kaikki luonnostamme olemme ennenkuin Jumala saa meidät nöyryytetyiksi. Mutta silten hän taas korottaa nöyrän ja alhaisen ja tulee asumaan jokaiseen sarjellyyn sydämeen, joka huutaa häntä avukseen.

Jeesus Kristus on niin taivaan lahja langenneelle ihmissuvulle, risiin lien orjanlappurolla kruunattu kuningas, Jumalan aivoitusten käsittämätön salaisuus: Ile kuljettavaksi, totuus löydeltäväksi, elämä otettavaksi vastaan.

Häntä etsittäessä ja seurattaessa on suostuttava vaivannäköön. On tietäjien tavoin oltava valmiit kestämään pitkänkin matkan rasitukset. Eksymys vaanii, jollemme vaippaasti seuraa valoa, joka sädehtii Herran sanasta. Mutta kun silten saamme armon kohdata Kristuksen omana valtiaanamme, on ilomme niin suuri, että alttiisti luovutamme hänen käytlöönsä kaikki luonnonlahjamme ja kykymme sekä kaikki sydäntämme sitoneet aarteet. Ne ovat häneltä saatuja lahjoja. Hän yksin osaa käyttää niitä oikealla tavalla. Ja niin me saamme riemuiten lähteä uulta tietä omalle maalle. Tietä, jolla ei intella minkäänlaista Herodesta, näyttäköön hän miten mahtavalta tahansa. Herodeksel luhnuluval ennemmin tai myöhemmin omaan kavaluuteensa.

Oma maa odottaa matkamiestä kotiin. Tietä sinne ei tarvitse kulkea yksin. Mestari on sen edeltä viitoittanut ja seuraa itse päivästä päivään kulkijan mukana. On varmuus siitä, että hän pitää huolta lapsestaan. Hän on voimallinen täyttämään lyhjät kädet ja korottamaan köyhän lomusta. Hänen on myös helppo panna omaa kylläisyyttään uhkuva vaivan alle ja "sen mieli ynseä masentaa", niin kuin virrentekijä lautaa. "Jumala ihmeen tekijä voi atentaa ja ylentää"

P. Raski

SYTTYY TÄHDET...

Syttyy tähdet joulukuun,
mielet herkistyy.
Tuikkii valot joulupuun,
huonio hiljentyy.

Ihmislapsi iloissaan
oottaa joulua.
Suurta ilosanomaa
käypi kuulemaan.

Vapahtaja tullut on
synkkään maailmaan.
Tuopi meille tullessaan
valon taivahan.

EINO VIROLAINEN

Joulujuhla vanhemmalle väelle

Helsingin paikallisosasto järjestää, kuten edellisinäkin vuosina on tapahtunut, **vanhemmalle väelle joulujuhlan sunnuntaina joulukuun 17. pnä 1967 klo 18** Helsingissä Johanneksen seurakunnan seurakuntakodissa Korkeavuorenkatu 10. E. Ohjelmassa on useita puheita ja musiikkiesityksiä. Tulkaa jokolla kaikki 60—100 vuotiaat! Nuoremmaikin saavat tulla, mutta vain ohjelmansuorittajiksi, kahvin tarjoilijoiksi, tonluiksi y.m. tehtäviin, joissa tarvitaan apua. Toivokaamme, että lumipyry et ole yhtä kova kuin viime vuonna. Mutta vaikka olisi kovempikin, niin tulkaa silti mukaan. Sisällä salissa on lämmintä. "Ja hyvä, lämmin, hellä on mieli jokaisen, ni jospa ihmisellä ois joulu ainaineni" Tervetuloa!

SAMMUU KYNTTILÄ...

Vienona kulkee yön läpi kuu,
vilun-hauraina hohtavat pilvot.
Uinuu metsä ja tyyni on puu,
jota kattavat valkeat kilvet.
Joulua huokuu hankinen maa,
sitä taulaa luonto ja korpien taa
sanan saattavat villeät tähdot.

Kinosten kätkössä mökki on ino
ikihonkien kruunukon alla.
Lumessa tietä ei ole sen iao
ja sen ainoa vieras on halla.
Vanhako ilo ja sen hoitaja ken?
Kuka vastata voi! Nyt on ikkuna sen
kuni kuolovan sammuva silmä.

Mökkiin käymme. So synkkä on kuin
laho kammio hyljätyn laivan.
Vanhana, myrskyjen murtamin puin
se on turvaton yössä nyt aivan.
Jyrsinyt hiiri sen pielien on päät
ja sen mustien nurkkien alla jo häät
monet viettänyt lie hämähäkki.

Hoitaja vanha on, harmaja mies,
juro, tauhkea korpien tapsi.
Painaa häntä jo aikojen ies
ja on valkea vanhoksen hapsi.
Nyt hän on vaipunut mietiskelyyn,
syvä hartaus saaitanut on joka syyn
hänen syömensä pohjalla soimaan.

Airian laidassa hän naoitinut on
ja on pöydällä viriäkin hiukka:
astia musta ja hoitamaton
sekä leivän on kappale niukka.
Tyynnä käy ukko nyt kätköjen ino:
jätekynttilän sieltä hän pöydälle ino
ja sen sytyttää muistoksi juhlan.

Hiljaa hän hyväilee Raamattuaan,
jota tutkinut on monet yötkin.
Nyt se jo jäänyt on odottamaan
kuten useimmat askaretyötkin.
Heikot on voimat, ja kohta jo hali
hänen hetkensä lyö ja hän — kuulkaapa,
vait:
puhe kaikuu vanhuksen suusta!

— Joulu nyt on, pyhä taivaan yö,
jalo, rauhaisa, lempeä aalto,
mullekin, vaikka mun mieltäni syö
surumuistojen hautajaissaalto.
Juhla nyt on. Syty, henkeni koi!
Pala, kynttilä! Enkelin taulu nyt soi!
Ole sieluni valkea, valvo!

"Teille on lapsonen syntynyt ..." Niin,
oli minulla lapseni ennen.
Mutta he uskoivat houkutuksiin
ja mun jättivät kauaksi mennen.
Hoitin me lemmin ja heille me loin
kotionnen ja kaikkeni uhriksi soin,
ja he jättivät, jättivät yksin ...

"Teille on syntynyt ...," taulaa maa.
Sitä taulua kuuntelin silloin.
Ah, nyt en lasteni suusta me saa
sitä kuunnella talvisin illoin.
Poikani, pois hänet maailme vei ...
tytär hento, hän muistele vanhusta ei,
pahe väijyvä säälittä uieli ...

"Teille on syntynyt ..." taulaa vain
yhä ylivyä taivaan kooro.
Ihminen, heikko ja voimeton ain —
isän jälkeen lasten on vuoro ...
Missä on onni ja onnen tie?
Sekö polku, mi irstaan maan läpi vie,
joka lapseni, lapseni riisti ...?

Sallimus, taivas, ah, teita me en
oman onneni ryöstöstä meiti.
Maailme muita löi murskaksi sen,
mita henkeni heilleen hoiti.
Soimona kohtalon säälimän lain
minä työni jo tein, oman arpani sain,
ja ma kiittäen kallistan pääni. —

Murheinen mieli käy itkehtimään,
iso kyynele poskelta loistaa.
Rinnalle painaa hän raneten pään.
Uni haikeat issaveet poistaa.
Uinuu vanhus. On ikkunapuun
läpi tunkenut silmäys haipean kuun,
ja on kynttilä pöydällä vielä.

Ardennilainen ruuna inkeriläisessä kylässä

Eräänä sateisena syysyönä ruuna tallustel pois tapunasta. Etujalat kammitsassa, välillä hypähtäen, välillä ottaen lyhkäisiä askelia se pääsi yhä kauemmaksi muista hevosista. Kylän päähän tuttuaan ruuna pysähtyi reunimmaisen taton portin eteeo ja pää alhaalla torkkuen odottt aamun koittoa. milloin isäntä entiseen tapaan kaulalle taputtaen veisi seo talliin aamukauroja syömään.

Kun aamuvirkku isäntä lähti pihapurotie kasvojansa pesemään, niin hevosen huomattuaan hän järkyttyneenä pysähtyi paikoilleen ja htiskahtamatta tuijotti hevostansa pitkään. Hän silmäili rikkirevittyjä suupieliä, sopimattomieo valjaitten hankaamia verisiä arpia sekä armottomia piiskan iskujen jälkiä sen selässä. Peläten, ettei vain hevoseo unta häiritsisi, isäntä hiljaa httpien haki hevosellensa palan teipää keittiöo kaapista ja vapisevin käsin irrotti kammitsan pois jaloista. Harjasta kiinni pidelleo hän talutti ruunansa takaisin tapunaan. Sanaakaan sanomatta isäotä laittoi hevosensa kammitsaan ja hiljaa huokailieo kulki kotiin.

Kotiin kävellessään isäntä muisteli, kuioka hän muutamia vuosia aikaisemmin oti hevosmarkkiooilta 'kunooilta' ostaout viisivuotiaan sollaittco raakkäamao tykkihevosen. Ruuna oli silloio laiha ja sen ruumissa oli useita matlvia haavoja. Kovat nuhteet sai isäntä eukoilanva. kun semmoisen luuisevan raadon toi kartanolle. Nuhteista välittämättä isäntä hotteli ajokkiansa parhaan taitonsa mukaaa. Pian ruunan haavat paranivat, se lihot sekä voimistui, ja sen karva rupest kiittämään. Iloksensa isäntä sai todeta, että tämä olikin paras kaikista häneo ostamistaan hevosista. Tyytyväiooo oli ruunakin otoihinsa, oopealiikkeisenä ja oöyränä se vett katkki kuormat. Eikä se vthoitellut potvenkorkuisitle taloo pikkupojillekaan, jotka usein pyörivät seo jatoissa. Kesäisin ruuna palveli isäntäänsä maatöissä ja talvisin isännän pojan ohjaamana veti kuormia Leoiogradissa.

Ruunan hyvät päivät loppuivat, kuo keväällä v. 1931 halttiukseo määräyksestä isäoöäo ott vietävä oma temmikkihevosensa rekineen, rattaineen ja valjaioeeo kolhoosio talliite. Alkuatkoina tsännän poika teki ruunao kanssa töitä kolhoosin pellolla ja vei aioa aamuisin vaikka kourallisen jyviä tahi palan teipää tuomisikst hevoselleeo. Jyvien loputtua omasta purnusta ott ruuoan tyydyttävä ainoastaao valtion muooaan seka hoitoon. Kun kansakoutuo päättäoeet kylän pojat pääsivät vuoroteiteo kaikkia kolhoosio hevosia kokeilemaan, niio kohta olisivat kaikki pojat halunneet ardennilaiseo ruunao oimikkoajokikseen. Aamusta varhain iltaao myöhään joutui ruuna olemaan valjaissa ja suorittamaan monia ylimääräisiä ajoja silloinkin, kun uppniskaisemmat ja laiskemmat hevoset seisoskettvat tallissa. Vähän toista vuotta oli ruuna ehtinyt olia kolhoosin hevosena, kun se eräänä syysyönä itnestyi entisen kotiporttinsa eteen siinä kunnossa. kuin alussa kerrotaan. Ja kun isäntä ei parhaimmasia tahdostaan huolimatta voinut ottaa hevostansa omaao hoitoonsa, oli ruunan tyydyttävä kohtaloonsa. Päivä päivältä heikentyen ruuna ponnisteli kevattalveen asti. Kolhoosin hoinälatojen lyhjennyttyä yritettiin hevosille syöttää vanhoja sammalluneita olkikaitoja sekä havunoksia. Silloin ei enää hevosen sydän jaksanut sykkiä, vaan eräänä kylmänä talviyönä ruuna veli viimeisen hengenvetonsa ja pienen varsan äänellä hirnahtaen kangistui kuollaaksi taliin lattialle. Poliittiset uudistukset vaativat omat uhrinsa myös hevosmaailmasta.

Isännän Vunukka

Tyyni on korpt ja hoooo oo vait.
Himy peittää pehmyttä lunta.
Peistaivat murho ja kohtaloo iall,
saru väittää vanhoksen unta.
Vihdoinkin hällo se iohtua aoo.
Ilon kaunlin mallia häo onnea joo ...
Yhä kynttilä pöydällä tuikkaa.

Sammuu kynttilä ... Kytmä oo yö.
Yhä haaraina hohtavat pilvet.
Paukkuen honkia pakkanen työ.
Yhä välkkyvät valkeat kilvet.
Jealaa hookuo hankinen maa,
sitä laulaa luonlo, ja korpien taa
sanan saattavat viileät tähdet.

(1912)

Toppo Samooja

Tampereen kuulamisia

Tampereen paikallisosasto järjestää edelteen kuukausttilaisuuksia vaihtelevine ohjelmineen. Ne pidetään tavallisesti jokaisen kuukauden ensimmäinen sunnuntai Kalevan kirkon tiloissa. Osastolla on papiston tuki, niin että jokaisessa tilaisuudessa on kirkon edustajalla sananvuoro. Lisäksi on saatu arvokasta ohjelmaa omilta jäseniltä ja vierailta.

Aikaisemmin ovat osaston tilaisuuksissa esiintyneet Tampereen karjalaiset, Kalevalanaiset ja Martat. Marraskuun tilaisuudessa jatkettiin yhteistoimintaa muitten järjestöjen kanssa.

5. t.t. esiteltiin Gideon-järjestön toimintaa. Gideonit, pääasiassa liikemiesten kristillinen järjestö, olivat lähteneet useitten edustajiensa kanssa liikkeette. Heidän johtajanaan oli johtaja Orvo Lehtiö Tampereelta. Sananjulistamisen jälkeen he jättivät Uusia testamentteja inkeriläisille jaettaviksi.

Samassa tilaisuudessa esitelmöi kirjaitaja, ylikersantti Seppo Savontaus Tampereen seudun vapaaehtoisesta maanpuolustustyöstä. Erikoisesti hän mainitsi sen suuriarvoisen työn, jota Tampereen RAU-järjestö tekee alueellaan.

Kahvitauon jälkeen lausui herra Myllymäki runoja. Osaston puheenjohtaja, opettaja Eero Rautajoki selosti Inkeriläisten Yhdistyksen ja JSK:n järjestötoimintaa ja tehtävtä sekä Inkeriläisten Sivistyssäätiön suuria kulttuuritavoitteita

Kuva tilaisuudesta

Vuosikokous tulossa

Inkeriläisten yhdistyksen Tampereen paikallisosaston vuosikokous pidetään sunnuntaina tammikuun 14. päivänä 1968 klo 14 Kalevan kirkon seurakuntahuoneissa 10—11. Virallisten asioiden ohella puhuu Inkeriläisten Sivistyssäätiön puheenjohtaja, toim. johtaja Väinö Kekki Helsingistä. Kaikki joukolla mukaan!

Joulu

Taas vuosi on vierinyt jouluhun tämän maattman askareissa.
Kovin kiireessä oten mä touhunnut monen monissa asketeissa.

Nyt lyhteeni ptenen pienoisen taas laskisin seimellesi.
Vapahtajani, saanhan tehdä sen edes joutuna hyväksesi?

seurakuntatiloissa.

Sinun hyvyyttäsi on riittänyt
ajasta aikaan aina
Olenko kylliksi kiittänyt?
Tunloani se painaa.

Ota vastaan mun köyha kiitokseni
tänä jouluna. Elämän Herra.
Miten paljon Sinä teit hyväkseni
silloin jouluna, jouluna kerran

Siitä joulusta aina mä iloitsen
Suothan lät sen iloni kestää.
kunnes saavun jouluhun iäiseen.
kiitän täydestä sydämestä.

Liisa Makara

Eräs joulumuistelma

Elettiin ensimmäisen maailmansodan alkuja. Muistelen, että niist niiut vuosi 1915. Tunlloin ilmestyi jnuluksi jnutulehti Inkerin Jnulu. En tiedä miten sen tevttys nti järjestetty, mutta sitä tilasivat yksityiset henkilöt useita kappaleita ja siten tevittivät sitä ympäristöönsä. Isänikin nli tilannut niitä suuren pinnn ja jn ennen jnulua han sekä äitini myivät niitä, ken sattui talossa käymään. Jnultuaamuna ntttä nii kuitenkin vielä isn pmn. ja kun valmistauduttiin jnutukirkkoon. Isäni ntti tunn pinnn ja sanni minulte, että hän antaa minulle nunrimmaiselleen nyt hyvin suurtarvoisan tehtävän. Ota nämä ja myy niitä ktrknn rappusilla. Tulet tekemään hyvää tyiltä. Nyt et vielä tätä ymmärrä, mutta inivnn, että kun vartut, niin tajuat kuinka hyvällä asialla ntet.

Iinmieltn ntin tehtävän vastaan, ja kun saavuttiin kirkknmäelle. ryntäsin kirknn rappusille ja atoin myydä tehtiä. Tyrkyttää ei tarvinnut. Ne mentvät ktivan kaupaksi ja ennenkuin virren veisuu kirkossa alknt niin työni sunrittanut ja astuin kirkkoon nmaisteni tun. Olemuksestani lienee näkynyt, että työni nnnistui, koskapa isäni hyväksyvästi taputti ntkapäitäni.

Palattuamme kntiin isäni laski rahat, mutta niitä nli 5 knpeekkaa enemmän kuin niia piti. Isäni sanni, että rahanluvussa pitää olla tarkka. Ei saa puuttua, mutta ei saa nlia ytikään. Kerroin, että eräs vanha täti antoi tuon viisknpekkaisen yli hinnan ja sanni, että vie, poikani, tämä raha samaan paikkaan, sillä se raha menee hyvään tarkoitukseen. Huomasin, kuinka isäni kasvot värähtelivät liikutuksesta hänen kuultuaan tämän. Hän ymmärsi selvästi vanhan tädin tarkoituksen. Nyt hän otti joululehden — Inkerin Joulun — ja näytti kansikuvaa. Hän kertoi meille kaikille, että tässä näette kädettömän naisen polvistuneena rukoukseen kirkkomaalla. Se on symbooli.

Jatkuu seur. sivulle

Eetu Mesiäisen valoisa muisto

Sain Eestistä kuolinsanoman: Veljemme Eelu Mesiäioen käski kauan elämään. Mioulla oli A. Hämäläisen välilyksellä lileisuus tervehliä häntä kirjeellisesll vielä viime kevälkesällä. Multa vastaukseen ei häoeliä enää aika riiltänyl.

— Jotkul muistavel Mesiäiseo "Nevan" päivlltä konttorislina. Hän oëel holli lehdeo taloulta mooel vuodel. Minä kun kuuluin siinä iopun edellä myöskio toimlluksseen. niin jouduio Eelu-veljen seurassa kokemnao seo elkelseo pietarlleiseo oülän je slibeo iilttyväl kiusauksel...

Eelu oli jelkuvasli sotajelalla siivoojemummon je tämeo asuinkumppanin kanssa — oiiko hän lytär taikke muu sukulaioen. eo liedä: Auroore oli häoeo oimensä ja Aamuruskoksi Eetu häntä karahteerasi. Siivoojemummo taas kutsui — takanapäin Eelue kränäksi. kun tämä oli sanoissaan suorasukaioeo je vaeli palkeo mukeista palvelusta.

"Taas on Aemurusko ollul töissä!" harmilleli Eelu mooeo mooilnisei kerrel taveiluansa pöytänsä sekaiseoa. paperil musteco-iahrimina je sikiosokio

---

Me elämme oyt valkeeta eikaa, multa kuteo tämä kädetöo oeinen hartaasti rukoilee. niio oo meidänkio tehtävä, joita kerran me voisimme vepaasli puhua tässä meassa omaile kielellä ja euoeokaikkea opeltaa je velistaa ihmisie suomeokielellä omassa Inkerissämme. Eo tajuooul oolten sanojeo merkitystä. Enhän tietänyt missä velkeuksissa jo eleltiio. Teistelu suomalaisuuden puoleste oli oäkymätöotä, mutta voimakasta.

Heimolaisemme jo tuolloin oivalsivel. elta hyvän asian puolesta kannattaa uhrata. Sama harras henki uhkuu tänäkin päivänë. Sen hevaitsee niistä lukuisista kirjeistä. joita olen saanut. Lukiessani noita kirjeitä värähtelevät usein kasvoni liikutuksesta. kuten isäni kasvot iuona jouluaamuna.

VPK

Aamurusko kuulul johonkin lahkolaisklikkiin je viipyl niissä sananselilyksissä myöhäiseen. Aamulla silten heikkoine silmineen siivosi miten siivosi je sai lyöoantajansa hermostumaan. Mutta oiinä heikinä. jolloin kulttasl palkkansa. oli Auroora Keinänen ratkionnellinen. kun sai piirtää kauniin nimensä palkkalistaan.

Salluipa kerran sellaineo tapaus. että sekä keittiöo asukkaal eltä toimiltajel je koottoristil olivel poissa öiseen eikaan ja talossa kävivät murtovarkaat Keittiö oli myllätty sekaseksi je "Nevan" puolelta oli viely mitä siellä oli liikaa. Minulta meni polkupyörä je joku päällystakki.

Kyllä Mummo sekä Auroore olivel oonellisia. kun hevaitsivel pelastuneensa varmalta kuolemalta...

Nämä olivel niilä arkielämän piirteitä. Multa palataksenl Eelu Mesiäisen parilo vielä, muistan ensimmäisen tapaamisemme. Hän oli hietamäkeläisiä myöskin je Nikkarilassa asuneena kesäisin osallistui kulttuurirleotolhin kaikelle hartaudella. Hyvänä muslikkimiehenä hëo oli aine allis kuoronjohtaje sekä kolipaikalla ellä loiiommalla. Multa se ensi tapaamisemmo oli oikeastaan yksipuolisle: heo ei lienoyl miousta luonteiveallista. koska kuuluio kaleievaao ja kuuolelevaao yleisöön. Hëo oli keikeli kouiun päättäjäisiin valmistanul oppileloensa seilaiseo eläinnëytelmão je se seilui oiemaan minulle ensimmäiseo "leettcrieiamys". köyhälle piruparalle. joke aloio etsia heokireikiä tukahduttavessa ympäristössäoi ..

Erikoisesli jäi jo ensinäkemästä mieleeni hänen. Eelu-veljeo. esiiolymlocn tahlipuikko kädessä: vähäiseoë verreltause hän kohoili tahlipuikkoosa aloa suoraan ylös eikä eleenpäin. kuten tapana on. No. se oli hänen erikoistyylinsä.

Silloisilla herrasmiehillä oli joillakin mieltymys tunllaisen etelämaissa käytettyyn päällysviitan tapaiseen. haeillikei talsivai sanoa. Mesiäisellä oli sellainen hänen nuorene keekoilIessansa. Musta nukkepäällysteinen muistaakseni. Ja kun veljemme suu

ei ollut tuohesta, osasi hän nauttia siitä, mistä toisetkin stellä Hatsinan Prioratin puiston kalveissa käyskennellessään. Mikäs nyt olikaan se sikäläinen paras "kalastajatorppa", en muista. Nn. Oli hän ehkä liikaa ottanut varomattomasti ja poliisi mnkoma vei hänet levolle nmiln sunjtinsa. Aamulla sitten porottavin päin hän ulos päästyään manaili tatnn hunnoa vierasvaraisuutta: kun eivät parempia nikia järjestä, vaan pehkuissa panevat rypemään, senkin p-t! ja pudisteli pehkuja halatistansa. Nnin nii vain kerran sattunut ja hän osasi viisastua vahingosta.

Niissä siinisissa iltamissa kuului ohjelmaan, jos vain nll suinkin mahdollista, kupletin esitys. Ja Mesiäinen oli nivallinen kuplettien esittäjä. Hänellä nt! ohjelmistossaan aivan ikiomakin kappale sekä sävellyksen että sannjen puolesta, jnlla hän kirvoitti ihmisten sydämellisen naurun kuuluville lukemattomat kerrat. Sen alkusäe sopii otsikoksikin, kun en muuta tunne "Vni miun sirkkuin, vni miun tintuin."

Sinä vaikeana nalkatalvena hänellä nli Tyrössä kunrntolminta menellään. Kerran viikossa hän Pielaristа kävi siellä ja palatessaan nli hanellä nyytissä perunnita tuontalspalkkana. Kristillisenä naapurina jakni hän täliaisel tienestinsä lasan kanssani. Kun oli minulla vunrostani koskelusta "maan puoleen", tapahtui samnin. Kalkelikin kalnjen sukuun lueltava "minnga"-niminen käärmeen näköinen ja siksi vastenmielinen oli jnkus tortilla ns. kalaostos. Nahkinaiseksi se suomennetaan ja herkkuna nautittiin. Muita ei se meille nlinut herkkua, sillä ennakkoluulnisina sitä kaarmeena tai sen sukuisena pureskelimme Joskus sattui mahdollisuus kaakaojauhon hankintaan. Joskus, mutta harvoin löytyi muuta hyvää Keltilössa nli puuhella, mutta puita ei ollut Se aumamme hunneisto kuului Nikanderin sisaruksille, jnilta oli hnldettavanansa pieni teollisuusyritys: he valmistivat ja myivät valkeasta kovasta muovista vai kumiako se oli, miesten vaatetukseen kuuluvia kauluksia, mansetteja, rinlatevyj yms. (Tässä ohimennen mainitsen agronomi Simo Pellisen, joka oli erinomaisen hyvä suustansa, ts. sellainen huuliveikko, ja nälnpä hän kerran laskettell, että nii tuolla alhaalla kaupassa kotitellut Nikanderin nettien kovia rintoja, mutta ei tuntunut sopivalta ja jätti ostamatta. Siis niitä paidan rintaosia irrallisia, siitä "muovista" ...)

Siihen vanhaan hyvään aikaan kun "Nevan" asinissa kävi talossa veikkoja eri puolilta, niin joskus olivat kuin markkinat Eetu se kävi supauttamassa Mummnlle että tämä laittaisi teetä pnjille, joku kävi Fiilppovalla haukattavaa hakamassa ja siinäpä juttu tuisti.

Niin, piti kertoa siitä puuhellasta. johnn ei ollut puita. Mikä neuvnksi: Eetu katseli ympärilleen stellä netilen puotalla verstaassa ja havaitsi hyllyt tyhjiksi, mutta hyllylautoja aivan jnutilainai Mikäpä neuvnksi muu, kuin poltetaan näitä! Kun joskus tulee taas hyllyn tarve, niin hankitaan sitten tilalle ... Ja niin Nikanderien hyllylaudnilla keitettiin monet perunat. Samaa tietä manlvät vanhat kengätkin ja kalossit.

Olin kerran eikōhän toista viikkoa poissa kaupungista. Palatessa nii Eetu vähän murheellisen näköinen ja tunnusti, että hän ostl minunkin talpäosuutenl ja söi, kun nii niin nälkä ... — Mitäpä tuosta, eikōhän tässä sentään toimeen tulla ... lohdutin.

Kerran sitten syntyi meidän pohdiskelustamme jaln suunnitelma: — Otetaan yhleys Jussi Suteen, hän varmasti lähtee mukaan Mennään Streinaan, vunkralaan siellä Hippodromin huoneisto iltamia varten. Meillä nn sellainen bravuuri-näytelmä "Yökausi Lahdella". — Jussi Suden kanssa me osaamme sen melkein ulkoa. Sinä puhut, minä laulan jonkun kupletin, Jussin Maikki-rouva hoitaa lipunmyynnin ... Minulla nn siellä laaja tuttavapiiri, kyllä kansaa tulee, kun vaan saadaan ilmoituksia levitetyksi ...

Sudet suostuivat. Huoneisto vuokrattiin Mesiäinen tekstaili joukon ilmoituksia ja minä kävin niitä levittämässä. (Lehteemme nll jo vaiennettu silloin.) — Saatpa nähdä, miten kansaa kertyy kuin mustaa pilveä tien täydeltä ... kuvitteli Mesiäinen.

Tuli se päivä. Hyvissä ajoin lähdettiin matkaan. Järjestettiin talossa, mitä järjestettävää oli ja aloimme katsella tielle päin havaitaksemme sen mustan pilven ajoissa Jo jo — jottakin liikkui Hippodromin suuntaan ja aivan oikein, kyllä ne tulivat pe-

rille. Hetken kuluttua näkyi taas jnitakuila. mutta ei nähty mustaa pilveä.

Ylitettiin odnttaessa määräaikakin. ja alkni tuntua silta. että eliemme jn pane tnimeksi. niin nämäkin tähtevät tiehensa. Yteisöä kertyi parisenkymmentä. ehkä kntmekymmentä. ei enempää. Mutta nhjelma suoritettiin tupausten mukaan. Loppuun kuului tietenkin tanssi.

Mesiäisen nnnistui tinkiä hunnevunkrasta alennusta yteisön vähyyden vunksi. ja kun siten jäännös tutosta nli kästtä. havaitsimme jaaneemme suurin piirtein nmiilemme . Vaivat palkknina. Mesiäinen oli meisia pettynein ja laski osan syystä minun harteilleni. koska en osannut mukn niitä mainosilmoituksia sijnttaa oikeisiin paikkoihin. Ei ntiut hyvä sen jälkeen mainita mitään mustista piivistä .

Muistan hänet sitten Tnksovan kansannpistossa laulun npettajana. Heitä nii nikein viihtyisä ja snpuisa jnukkn siettä aikamassa inkerin uutta vainisata hunmenta: Jnhtajana agrnnnmt Paavn Lankinen. jnhtajattarena rnuva Sirkka Lampinen. tyttöjen käsityönnhjaajana neiti Vesterhnim. laulun npettajana Eetu Mesiäinen ja jnku tuntematnn poikien käsityönohjaajana.

Työ aikni suurin toivein ja menestys niisi niilut taattu. elleivät Sunmen knmmunistiemigrantit niisi tunkeutuneet Tnksnvaan ja aikaneet hajnttaa sitä. mitä sinne nii saatu jn rakennetuksi.

Vuosikymmenet kuluivat. Sattumnisin tuti iiednkst Mesiäisen olinpaikka Eestissä. Paijnn sai mies sietläkin knkea. mutta musiikki nii hänen vnimansa ja vättin hän nii Eestissäkin hunmattavana tekijänä kunrntniminnossa.

Nyt on vetjemme siirtynyt suurempiin kuorotehtäviin. Teemme kunniaa hänen vainisalle muistoileen.

Aapo Ihn

Seuraavassa numerossa julkaistaan Eetu Mesiäisen kupletti

Eräs muistelma

Näin juuri nyt Martti Lutherin 450-vuotisjuhlavuoden aikana muistuu mieleeni nnin 50 vuotta sitten tapahtunut asia. Täältä Sunmesta tuli eräs mies, jnka tuulavasti nii pappi, tai jnka tapauksessa nppinui esitelmöitsijä. sukunimeltään Sinisalo.

Hänellä nii vaitava määrä usknnnniiista kirjallisuutta, pääasiallisesti Martti Lutherin usknnpuhdistusta selostavia kirjnja, joita hän iuti Inkerinmaalle levittämään. Kylaämme tultuaan hänen ohjattiin isäni puheille. sillä isäni nii pyhäknulun npastaja ja sen alkainen paikkakunnan luku- ja kirjnitustaitninen. usknvainen mies.

Niin sitten samana iltana herra Sinisalo piti iltahartauden ja esitelmän usknnpuhdistuksen asinista ja pyysi isääni perustamaan seilaisen usknnnniiisen kerhnn, jnka kerran viikossa, sunnuntaisin knkonntui vunroilaan tainsta taloon. Siten meillä vuorollaan pyhäknulujakin kytässämme pidettiin pyhäknulujen npettajien kodeissa.

Kerhoon saivat liittyä — muistaakseni — vain täysi-ikäiset, mutta minä ntin nnin 13—14 vuoden ikäinen, jnten pääsin isäni luvalla kerhokokouksiin. Niissä tuettiin ja tutkittiin Martti Lutherin usknnpuhdistuskirjaa, anekauppoja y.m. Kirja nii erittäin mielenkiintoinen, sillä eipä meikäläinen sitninen nuori alaikäinen paljoakaan usknnpuhdistuksesta vietä tiennyt. vaikka sunmaiaisen usknnnnn npettaja kävikin venäjänkielisessä kansakoulussamme 4 tuntia viikossa meilie antamassa sunmenkieten kirjnittamisen ja muun muassa tuonnonnpin npetusta. Syntymäkodissani rakkaat. edesmenneet esi-isämme npettivat vnintinsa mukaan meille lapsiiteen nikeata kristiiiisyyttä. jnista vietäkin heitä siunaten ja kunnioittaen muisteien.

Tun muistiini jäänyt kerhomme ei ehtinyt kauan toimia, kun Sunman raja suljettiin ja pian iakkautettiin kerhnmmekin. Siunatut pyhäknulutkin, jnita rakkaine nppiiaineen usein vietäkin muisteien. myös inppuivat.

Liisa Makara

RUOTSIN PUOLELTA

Rådan suomenkielinen seurakuntaryhmä 20-vuotias

Puhe Rådan seurakunnan 20 v-juhlassa 12. 11. -67. Juhla alkoi Rådan kirkossa ja jatkui Medborgarsalissa Mölnlyckessä, jossa oli runsas ja monipuolinen ohjelma.

On luonnollista, että tällaisena hetkenä kuin 20 v. juhlapäivänä katse kääntyy taaksepäin. Taakse jäänyttä taivalta tarkkaillessa tulee mieleen monia asioita, joista tekisi mieli kertoa. Ja niinpä meillä nyt onkin tilaisuus luoda lyhyt katsaus seurakuntaryhmämme 20 v. toimintaan. Mutta emme kuitenkaan voi esittää yksityiskohtia Rådan seurakuntaryhmän perustamisvaiheista ja sen perustajista, koska käytettävissämme ei ole asiakirjoja siltä ajalta. Vasta pari vuotta myöhemmin, siis vuodesta 1949 on käytettävissämme papereita, joiden antamien tietojen mukaan voidaan kertoa sen toiminnasta.

Kuitenkin on ilmeinen tosiasia, että suomenkielinen seurakunnallinen toiminta täällä Mölnlyckessä on alkanut v. 1947. Silloin Rådan kirkossa on pidetty ensimmäiset suomenkieliset jumalanpalvelukset ja Jumalan sanan viljely alkanut myös kotiseurojen muodossa.

Kaksikymmentä vuotta ei ole pitkä aika. Sen ikäisen elämän kokemukset eivät ole kovinkaan rikkaat, ei ne ole verrattavissa 50 tai 60 v. elämän kokemuksiin. Mutta meille Rådan seurakuntaryhmän jäsenille nämä pari vuosikymmentä ovat olleet rikkaita vuosia. Tänään 20 v. juhlapäivänämme saamme todeta, että Jumalan siunaus tänä aikana on ollut seurakunnassamme runsas. Oi miten äärettömän kallis asia se on, että me täällä vieraalla maalla, vieraan kansan ja kielen keskellä olemme saaneet kokoontua kirkkoon, jossa Jumalan sana on julistettu meille meidän omalla kielellämme! Monille tämä suomenkielinen seurakuntapiiri on ollut ainoana yhdyssiteenä oman heimon jäseniin. Vaille tätä yhteyttä moni meikäläinen tuntisi itsensä enemmän vieraaksi ja muukalaiseksi täällä.

Käytännöllisesti katsoen meillä ei ole mitään varsinaista seurakuntaa. Se on vain suomenkielinen ryhmä ruotsalaisen seurakunnan yhteydessä, jossa meidänkin kirkolliset asiamme hoidetaan samoin kuin ruotsalaistenkin. Mutta hengellisessä mielessä me kuitenkin rohkenemme puhua seurakunnasta, sen pienuudesta ja epävirallisuudesta huolimatta. Sillä Uudessa Testamentissa apostoli Paavali m.m. kolmessa eri yhteydessä jopa yksityisestäkin käyttää sanaa "Jumalan seurakunta" (Room. 16:5, Kol. 4:15, Filem. v. 2). Mutta meidän on huomattava, että kysymyksessä ei ollut mikä perhe tahansa, vaan perhe jonka jäsenet ovat eläneet uskossa Vapahtajaan. Meidänkin seurakuntamme toiminnan puitteet ovat pienet ja vaatimattomat, se ei ole paljon muuta kuin pieni perhepiiri. Ja kuitenkin sanan todistusten mukaan tiedämme olevamme koottu seurakuntana, jonka keskellä seurakunnan Herra lupauksensa mukaan on läsnä. Sillä hän on itse sanonut: "Siellä missä kaksi tahi kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään." Ja siellä missä Kristus on omiensa keskellä, siellä koetaan ja riemuitsevan seurakunnan esimakua vaikka vielä olemmekin täällä taistelevassa seurakunnassa.

Seurakuntamme kannattava jäsenmäärä on keskimäärin noin 80 jäsentä. Korkeimmillaan se oli v. 1952, jolloin oli 105 jäsentä ja alhaisimmillaan v. 1957, jolloin oli vain 47 jäsentä. Osanotto jumalanpalveluksiin on keskimäärin noin 80 henkeä, mutta erikoisina juhlapäivinä ja suurimpina pyhinä on luku noussut jopa 300:aan. Jumalanpalvelusten lukumäärä vuodessa on ollut 27, siis noin joka toinen sunnuntai. Näiden jumalanpalvelusten lisäksi sanaa on viljelty lukuisten kotiseurojen ja monien muiden juhlien muodossa eripuolilla seurakuntapiiriä. Vuodesta 1949 on toiminut Japanin-lähetysompeluseura, joka on keskeisesti seurakunnallinen työmuoto ja on antanutkin oman huomattavan panoksensa seurakuntaelämän rikastuttamiseksi järjestämällä monia evankeliumijuhlia.

Niinkuin edellä on jo mainittu, vuodesta 1949 on käytettävissämme asiakirjoja, joiden antamien tietojen perusteella voidaan lähemmin tutustua seurakunnan toimintaan. Jo niin nimitetyn Rådan Suomenkielisen Seurakuntaryhmän ilmoitusvihkosta selaillessa joutuukin toteamaan, että seurakuntaelämä on ollut sen alkuaikoina huomattavasti vilkkaampaa. Siihen on ollut nuoriakin mukana, koska nuorisojuhliakin on pidetty. Vihkosesta löytyy m.m. tällainenkin ilmoitus: "23. 3. 1949 pidetään Rådan

kirkossa yhteiset Rådan ta Mölnlycken valiset uuorten päivät. Ohjelmaan osallistuvia pyydetään ottamaan yhteys Aatami Närhilu".

Vihkosta tarkasteltaessa käy myös ilmi, että suomenkielistä pyhäkoulua ou pidetty Mölnlyckessä useitten vuosleu ajan, raamattupiiri ou kokoontunut kodeissa ja tautukuoro ou ollut ja ou edelleen. Seurakunta ou järjestellyt monenlaisia juhlia ja sanaujulistustilaisuuksia. Lainaamme vielä yhdeu ilmoituksen: "Lauantaina 17. 2. 62 klo 18.00 ou seurakuntaitta Krokslättsin seurakuntatalolla. Puhuvat past. Rantanen ja maist. Myyrä. Evankeliumiyhdistyksen uuoret Boråsista esittävät ohjelmaa. Tervetuloa".

Seurakunta ou myös osallistunut koko maata käsittävien inkeriläisten kesäjuhlien järjestelyyn kolme eri kertaa. Vuouna 1964 seurakunta hankkt Rådan kirkkoou hopeisan kannun, jolla kastevesi kannetaan kastemaljaan. Kannu tuovutettiio juhlajumalanpalveluksen yhteydessä, jossa piispa Bo Giertz puhui myös suomenkielisillekin tulkittuna ja otti vastaan kannun khr Franzenin kanssa. Luovuttajioa olivat past. Rantaoeo ja toimikunann puheenjohtaja Valeutin Varkki.

Seurakunnan tulotähteinä ovat vapaaehtoloeo jäsenmaksu 10 kr vuodessa hengeltä ja kirkkotehdit. Vuosina 1950—1958 seurakunta oo oauttiout avustusta, joka on saatu Rådan kirkkokassasta 600 kr vuodessa. Jumalanpalveluksissamme kannetaan kotehdit pääasiallisesti omalle seurakunoalte, mutta kannetaan myös muihinkin tarkoituksiin. Pakanalähetyksetle m.m. kanoetaan 4 kotehtia vuodessa, 2 Suomeo kirkoo kautta, 1 Afrikan ja 1 Japanilähetykselle. Kaksi kotehtia Ruotsin kirkoo kautta ja kirkkkokotehdit. Vuosina 1950—1958 säksi on vielä 3 kotehtia jotka kanoetaao ulkopuolelle oman seurakunnao, yhteensä 7 kotehtia vuodessa.

Meoot ovat papin ja urkurio päivä- ja matkakorvaukset, mutta vuodesta 1966 oo ruotsalainen seurakunta huotehtiout urkurin palkasta. Rahaa oo myös käytetty juhlleo järjestelyyn ja moniin muihio tarkoituksiin.

Tässä otemme luooeet lyhyen silmäykseo seurakuntamme käytännölliseeo puoteeo. Mutta kun puhe oo seurakunnasta oilo siliolo sitä on katsottava toisestakin oäkökulmasta, joka oo tärkeä. Seurakunta ei ote pelkästään ihmisten ytläpitämä järjestö, emmekä me siinä ote aotajan vaan vastaanottajao puotetla. Seurakunoao Herra, Jeesus Kristus joka omalla verellään on sen itselteen tunastaout, pitää ytlä sita, hoitaa ta ruokkii sitä sanansa ta sakramentiensa kautta. Tästä näkökulmasta katsoen me saamme apostoli Paavalíu kanssa sauoa: "Ylistetty olkoou meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka ou siunannut meitä taivaallisissa, kaiketla hengellisellä siunauksella, Kristuksessa" (Ef. 1:3.)

Me otemme näiden kahdeu vuosikymmeuen aikana usein saaneet todeta, että Jumala ou runsaasti siunannut meitä ulkonaisissakin asioissa. Mutta Jumalan siunaus ei rajoitu ainoastaan ulkonaisiiu asioihin vaan apostoli sanoo nimenomaan: "... on siunannut meitä taivaallisissa, kaikella heogellisellä siunauksetla." Ja juuri tätä heogetlistä siunausta me kaikkein kipeimmin tarvitsemme, koska otemme perlueet synnin, kuoteman ja kadotuksen. Kaikkein suurin Jumalan siunaus ou syntien anteeksiantamus, jonka tuotti meille Jumalan Pojan ristin kuotema. Sen tähden Herramme ou seurakunnan tänne maaupäätte perustauut, että se julistaisi syntien anteeksiantamusta Herramme Jeesuksen Kristuksen ristinkuotemassa.

Kun vielä hetkeksi pysähdymme ja tuomme silmäyksen tuohoo kahdeo vuosikymmeoen taipaleeseen, niio meidäo on uudestaan sanottava: Runsaasti oo tultut Jumatan siunaus osaksemme oikeio kahden kansan kirkoo kautta. Ensinnäkio se on Ruotsin kirkko, joka oo tuoout mahdollisuudet omakteliselle toimiooaltemme ja mooessa suhteessa myötävaikuttaout sen toimiotaao. Samoio paikaltiseo seurakunoan myönteloeo suhtautumineo oo oliut siunaukseksi meille. Toiseksi, emme ole unohtettuja Suomenkaan kirkoo taholta Paljoo oo siettäkio käsin meille annettu Samoio Suomeo kirkoo herätysltikkeet ovat välittäoeet ja välittävät hengeltistä siunausta julistamalla meille Kristukseo tankaikkista evaoketiumia.

Tätä kaikkea ajatellessa oo vielä sanottava, että meoestymisen ohello kohdatiamme oo ollut myös vastoinkäymisiä ja kärsimyksiä. Seurakunnassamme oo jäseniä, jotka ovat eläoeet kärsimyksen aikoja ja olteet jopa vainottujakin Kristukseo oimen tunnustamisen tähdeo. Mutta juuri oaissä kärsimyksissä he ovatkio oppineet kiittämään Jumalaa ja Karitsaa kaikkeio suurimmasta siunauksesta, nimittäio syntien anteeksiantamuksesta.

Antti Tervo

Talvijuhla Mölndalissa

Ruotsio inkeriläisten talvijuhlat pidetään ensi vuoden tammikuun 6.—7. päivinä runsaine ohjelmineeo kuten edellisinäkin vuosina. Tervetuloa joukolla perinteellisiile talvipäiville.

Joulun saapuessa

Joulujuhlan saapuessa,
jouluvirttä veistatessa
pimea on atvan tuolla
tuvanseinän ulkopuolla.

Lapset odottelee kukin,
saapumista Joulu-ukin.
Milloin saapuu tunturilta,
onpa joulun aattoilta.

Hikisenä kelkkaa vetää,
kiirehtien et ei petä.
Ukki saapuu joka taloon
huomatessaan jouluvalon.

Ääni kuuluu porstuasta:
Onko täällä monta tasta.
Lasten äänen täältä kuulin,
mua odottavan tuulin.

Kuultuaan kolkutuksen
isä aukaiseept uksen
kysyen: Ken onpi täällä
tämmöisellä pakkassäätlä.

Joulurauhaa —. Hyväilta.
oleo tullut tunturitta,
olen tuttu ystävänne,
Joulu saapui, tulin tänne.

Kiire tuli lapsosille
joulukuusen ympärille.
saavuttua joulu-ukin,
sitä tervehti nyt kukin.

Ukki lahjat jokaiselle
antoi tuokseen saapunelle.
Lahjat kun sai jaetuksi,
ukki poistui, kiinni uksi.

Ukin ääni kuului siellä
pimeässä tstvitietiä:
Jouluna taas iasten tuona
oien seuraavana vuonna.

A. Vainikka

Örebrosta

Kolme tilaisuutta kahden viikon sisällä Örebrossa. Tervetuloa kuulemaan Adventin, Joulun ja Uuden vuoden sanomaa. Sunnuntaina joulukuun t7. päivänä kello t4.00 ptdetään tavanmukainen kuusijuhla Olaus-Petrin seurakuntakodissa. Kun ohjelma on päättynyt ja joulupukki käynyt, juodaan yhdessä kahvia, teetä, mehua ja ollaan vieraissa toinen toisillemme. Juhlapuhujana on rovasti Juhani Rekola Tukholmasta.

Joulujumalanpalvetus ensimmäisenä joulupäivänä, siis 25. t2. kello t4.00 Pyhän Mikaelin kirkossa. Saarnaa kirkkoherra Kuno Aberg.

Uudenvuodenpäivänä, siis t. t. 1968 kello t4.00 yhdessäotohetki Pyhän Mikaelin kirkon huoneistossa. Uuden Vuoden saarnan pttää rovasti Selim Jalmart Laurikkala. Lisäksi muuta ohjelmaa.

Ja iopuksi vuoden viimeinen ilmoitus Örehrosta. Juvosen Antti ottaa vastaan Inkeritäisten Viestin tilauksia. Tokihan kaikki entiset ttlaajat uusivat tilauksensa ja tilaavat vielä lahjaksi ystävtllensä Inkeriläisten Vtestin.

ETSITÄÄN

Katri Matintytär Haakana, joutui -43 Suomeen. Asui ennen Miikkulaisiin Yläkytässä, Salossa. Lapset syntyneet siellä. Vanhin poika Matti joutui eroon äidistä ja nuoremmista tapsista. Matti asuu nyt Venäjällä ja etsii äitiään, siskoaan ja veljeään. Matti, vanhin tapsi, syntyi 19. pvä tokahuuta ja on 28 vuotta. Sisar Lempi on 26 vuotta ja nuorin potka on Eino, joka syntyi vuonna t930 tatvella.

Mahdolliset tiedot oiinpaikasta

Judit Palonen.
Myllypohja 3. Lahti

Arpajaiskuulumisia

Suurarpa r.y. ttedolttaa, että 20. tl. -67 oll tilanne arpojen myyntimarkkioolita sauraava:
Ratttiusjärjestöjan Keskusliitto 69.200 kpt.
Inkertläisteo Slvistyssäätlö 29.875 "
Sosiaalltyöotekijälo Keskustliitto 4t.t00 " ja
Suurarpa itse sijotttaout 90.675 kpl.
alikkä yhteensä ott sijoitattu 230.850 arpaa.
Näio otien Suurarvalta ott tuottoin vtelä varastossaao 69.t50 arpaa. Summa tuntuu suuretta, mutta oohan vielä jäljattä matkain puotttoista kuukautta. Jos oyt jokaioao takee parhaansa, ollo varmasti pääsemma arvioituun toppututoksaen. Tavoltteenamma olt 50.000 arpaa. Ruotsiin amma voloeetkaan lähattää suorastaao myyollo arpoja, mutta tilauksia on sieltä tullut melkoisesll. Omaa myyotiä johonkio tavaratatooo emma myöskääo saaneet, joteo oamä kaksi oll miiouspuolta. Mutta yksltylsteo haokilöitteo myynoissä otemme pääseet ylikio siitä määrästä, jooka ottmma arvioineel. Joukossamma oo runsaasti myyjiä, jotka ovat työo ottaoeet vakavasti. Suurio yksityloao myyjä oo tähäo maooessä titanout jo t.200 arpaa. Kaunis ja vatvottava esimerkki. Pienatkin tilauksat yhdessä tekavät suurta asiaa. Siksi vielä karran hartaasll vatoamma. Ttlatkaa lisää arpoja! Pitkiin alkoihin metllä ei tuta otamaan tilaisuutta päästä mukaan tällaisiin suurarpajaislio. Siksi oyt jokaiseo olist tehtävä voitavansa. Mltaikäämma paremmuudesta. Tämä oo tämän lehdao palstottla vllmeioao vatoomuksemma. Kuutkaa ääntämma. Tehkää katkki mahdottioao!
Tammikoun oumerossa jo voloammakin kertoa, mikä oo toppututos. Sen oo ottava hyvä. Siitä riippuu patjon. Siitä riippuu koko vastainen toimiotamma.

Inkeriläisten Sivistyssäätiö.

Asiamieskilpailun voittajat

Niitteo asiamiesten keskeo, jotka ottvat tiltttän'at '6 tt. -67 manoessä vähintäio 50 arpaa suoritettiin anstmmäinen arvoota n.s. alkukilpailu ja volttajiksi onnatar valitsi seuraavat asiamiehamme:
Lentomatka Kööpanhaminaan (päävoittot Mytläri Yrjö. Karjalohja.
Matkasatkkuja saivat: Käiviälnen Yrjö Helsinki ja Lipiäloeo Aarne Vaajakoski.
Puotiuntuvatyynyjä saivat: Häyhänen Katri Littoloeo ja Lappalainen Katariina Hetsinki.
Herštyskettot taokesivat seuraaville: Kesseli Aotii Törnävä, Kätviäloen Auna Forssa, Kärkkäloen Helena Rajakylä. Lindstedt Lampt Lahti ja Pöllä Anna Turku.

Naisteo rahalompakoo sai Tynni Sylvia Viherlaakso. t0.— volttoja saivat seuraavat: Karvonen Katri Helsinki. Larkiola Martta Helsinki. Makaro Liisa Lohja. Matlaloen Aoni Porvoo, Pöyhöoao Maria Kaarina. Salmi Esteri Helsinki, Tolvooao Anna Oriresi ja Vtvolin Lyydia Hyvtokää.
Katkkiaan arvottiio 63 voittoa ja näistä matkälaiset asiamiahat salvat kokonaista 19 kappalatta. joten hyvin oooatar vatvol.
On syytä mainita, attä seuraava arvoota asiamiestao keskao tapahtuu tammikuussa otiiten keskeo. jotka 4. t. 68 mennessä oval iltittäoeet vähintäio t00 arpaa. Tähänastiset ilttyksat kaikki huomioidaao.
Oooltlaiamma voittajia.

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

HAASTE

Oten lähattänyt Suurarpa r.y:tta myöskin mioulla kuuluvan myynlipalkkiool, tällä kartaa mk. 7.50 määräyksellä, attä tämä raha tuovutataan sallalseoaao Inkeriläisten Sivistyssäätiötia.
Nyt haastao kaikki turkutaiset arpojen myyjät takemääo samolo. Näyttäkäämme muilta mttao Turuo inkariiälset toimivat yhtaiseo asiao hyväksi.

Tyyna Laiho, Turku

Inkeriläisten Viestin asiamiehet

Harmaapää Väioö Piatari on lähattänyt Taille taas asiamiespaperit ja me toivomma, attä Ta otatte oytkio tehtävän vastaao yhtä suurella antaumuksatla kuin vuosi sittao. Sitioinhao tapahtui vattan ihme. Yhteisponnistuksin ja asiamiesten esimarkittisen ripeyden aosiosta oousi Viestimma tavikki matkelo kaksinkertaiseksi.
Oo viatä kuitaokio paljoo perheitä, joihin tahteämma ai vieiä mena. Nämä olisi saatava mukaan. Mooat eivät edes liedä koko tahtamma olemassaotosta ja tämän ttedon asiamiahet parhaiten saavat levittetyksi.
Viime vuoona mool isä tai älli tilasi lahjaksi tapaitteen tahtemme. Tällä tavalta ouoret pysyvät lähallä meitä. Tämä on siksi kaunis tapa, että sitä kannattaa yteistää.
Iokeriläisteo Viestin hinta oo ensi vuonoakin 6:— niin Ruotsissa kuio Suomessa.

Inkeriläisten Viesti

VARATTU

Porvoossa 1967 Porvoon Kirjapaino Oy.